Nr. 1
BEST SELLER INTERNAȚIONAL
Alistair MacLean
Autorul celebrului roman Tunurile din Navarone
LA SUD DE CAPUL JAVA

ALISTAIR MACLEAN

LA SUD DE CAPUL JAVA

EDITURA MERIDIANE
Bucureşti, 1979

Alistair MacLean
South by Java Head
Wm. Collins Sons & Co. Ltd., London
© Alistair MacLean1958

Traducere de
CONSTANTIN PAPADOPOL CALIMAH
Coperta de:
MIHAI MĂNESCU
Redactor:
ALEXANDRA DOBROTĂ
Tehnoredactor:
VALERIA PETROVICI

Lui Ian

I

O mantie de fum negru se aşternuse peste oraşul muribund, un linţoliu dens, opac, acoperind toate clădirile, birouri sau locuinţe, pe cele intacte ca şi pe cele răvăşite de exploziile bombelor, totul, ascuns într-un misterios anonimat de vălătuci molatici. Toate străzile, uliţele, bazinele tocurilor erau năpădite de fum. învăluia totul, blestemat şi cu miros de pucioasă, abia mişcându-se în atmosfera calmă a nopţii tropicale.

La începutul serii, fumul provenea numai de la clădirile incendiate din oraş, lăsând, ici şi colo, porţiuni libere de cer prin care se vedeau strălucind stele. Dar la o uşoară schimbare a direcţiei vântului, porţiunile libere de cer dispăruseră, acoperite de învălătucirile orbitoare ale fumului de păcură arsă venit din afara oraşului. Dar nimeni nu ştia precis de unde venea fumul. Poate de la aeroportul Kallang, poate de la' uzina electrică, poate străbătuse întreaga insulă venind tocmai de la baza navală din nord, poate de la insulele în care se extrăgea ţiţeiul, Pulo Sambo şi Pulo Sebarok situate la patru sau cinci mile[1] distanţă. Nimeni nu ştia decât ceea ce putea cuprinde cu ochiul şi noaptea părea mai neagră ca tăciunele. Se mai zăreau unele lumini de la puţinele clădiri ce ardeau încă, dar majoritatea se consumaseră în întregime, complet distruse; mici flăcări pâlpâind încă, dar pe sfârşite, ca viaţa însăşi a Singaporelui.

Oraşul agoniza, tăcerea morţii îl şi învăluise. Din când în când mai şuiera câte un obuz, plonjând fără să facă Stricăciuni în apa mării sau erupând într-un muget scurt şi străfulgerări luminoase când cădea peste un rest de clădire. Dar, înăbuşite într-o clipă de atotînvăluitorul fum,

[1] Mila terestră – 1.609 m; Mila marină – 1.853 m.

zgomotul şi lumina erau abia perceptibile, făcând parcă parte firească, integrală, din strania şi completa irealitate a nopţii, după care tăcerea devenea mai profunda şi mai intensă decât înainte. De dincolo de Fort Canning şi Pearls Hills, de dincolo de limita nord-vestică a oraşului, se auzeau pocnete intermitente de puşti şi tunuri, dar şi acestea erau departe, ireale, ca un ecou succedând unui vis. în acea noapte, totul părea un vis obscur şi nesubstanţial; puţinii trecători, care se mai târau pe străzile pustii şi pline de cărămizi căzute ale Singaporelui, păreau nişte călători fără ţintă, ezitanţi, neatenţi şi nesiguri, mergând orbeşte prin vălătucii încolăciţi de fum, biete fiinţe pierdute bâjbâind prin ceaţa acestui coşmar.

Prin bezna străzilor, abia se târa un grup de soldaţi, cel mult vreo două duzini, căutând să ajungă la malul mării; păreau bătrâni şi foarte obosiţi. Păreau bătrâni deoarece mergeau cu paşi târşâiţi, cu capul plecat şi umerii încovoiaţi parcă de ani, dar nici unul nu depăşea treizeci de ani; foarte obosiţi, erau într-adevăr teribil de obosiţi, obosiţi până într-acel hal de sfârşeală nepăsătoare când nu te mai interesează nimic, când mai curând eşti în stare să mergi continuu decât să te opreşti pe loc. Obosiţi şi îndureraţi, răniţi şi chinuiţi de boli, acţionaţi fără a gândi, automat, raţiunea încetase de a le mai funcţiona; Dar sfârşeala psihică şi fizică poartă în sine propriul remediu, propriul anesteziant şi leac, ceea ce se cunoştea după ochii fără strălucire, îndobitociţi, privind în gol spre pământ: oricâte suferinţe trupeşti îndurau, cel puţin unii nu-şi mai aminteau prin ce trecuseră.

Nu-şi mai aminteau de coşmarul continuu al ultimelor două luni, de privaţiunile, foamea, setea, rănile, bolile şi spaimele cu care îi hăituiseră japonezii în timpul ne-sfârşit al retragerii prin peninsula Malacca, parcurgând autostrada distrusă din Johore[2] spre iluzoria siguranţă a insulei Singapore. Nu-şi mai aminteau de camarazii dispăruţi, de urletele pline de teroare ale sentinelelor măcelărite în întunecimea ostilă a junglei, de strigătele diavoleşti ale

[2] Stat în federaţia Malaysia, Asia de sud-est.

japonezilor când, în întunericul dinaintea zorilor, năvăleau peste poziţiile defensive organizate în grabă. Nu-şi mai aminteau contraatacurile disperate, sinucigaşe, care nu aveau ca rezultat decât recâştigarea cu greu, dar fără folos, a câtorva yarzi pătraţi[3] de teren şi numai pentru o scurtă durată de timp, destul ca să găsească acolo trupurile oribil mutilate, torturate ale camarazilor capturaţi şi ale civililor care refuzaseră să coopereze-destul de activ cu inamicul. Nu-şi mai aminteau mânia, uimirea şi disperarea ce îi cuprinsese când ultimele avioane de luptă Brewster şi mai târziu Hurricanele au dispărut din văzduh, abandonându-i pradă avioanelor japoneze atacatoare. Le pieriseră din memorie şi completa neîncredere cu care, cinci zile mai înainte, primiseră ştirile despre debarcarea trupelor japoneze pe insula Singapore, uitaseră chiar şi presimţită când, în faţa ochilor lor, s-a prăbuşit, cu grijă cultivată, mitul invincibilităţii Singaporelui: nu-şi mai aminteau nimic din toate acestea, prea năuciţi, bolnavi, răniţi sau neputincioşi. Dar într-o zi, curând, dacă vor trăi, îşi vor reaminti toate acestea şi atunci, nici unul dintre ei nu va mai fi la fel ca înainte. Acum, abia îşi trăgeau obosiţi picioarele, cu ochii spre pământ, capul plecat, nu-i mai interesa unde mergeau, nu le păsa unde vor ajunge.

Doar unul dintre ei ştia încotro merg şi unde doreau să ajungă. Umbla încet, în fruntea dublei coloane de oameni, aprinzând şi stingând o lanternă pentru a croi drum între dărămăturile îngrămădite pe străzi şi verificând din timp în timp direcţia în care înaintau. Mic de statură, pirpiriu, singurul din toată ceata care purta kilt şi balmoral pe cap[4]. De unde provenea kiltul, numai caporalul Fraser ştia: sigur că nu îl îmbrăcase numai de când se duceau înspre sud prin Peninsula Malacca.

Caporalul Fraser era tot aşa de obosit ca şi ceilalţi. Şi el avea ochii congestionaţi, iar faţa cenuşie dovedea urmei unei malarii sau a unei dezinterii, poate a amândurora.

---

[3] Un yard^2 – 0,83 m2

[4] Fustă scurtă, plisată, cadrilată şi beretă care fac parte din costumul naţional scoţian.

Umbla cu umărul stâng mai ridicat decât celălalt, ajungându-i aproape de ureche, ca şi cum ar fi avut o diformitate, dar nu era decât un tampon de tifon şi un bandaj grosolan pe care, în cursul zilei, un infirmier i-l îndesase în grabă sub cămaşă, cu scopul mai mult simbolic de a opri sângerarea destul de gravă a unei răni provocate de explozia unui obuz. în mina dreaptă ţinea o puşcă a Bren[5], a cărei greutate de douăzeci şi trei de livre[6] depăşea ceea ce trupul lui slăbit putea duce; în consecinţă braţul său drept era tras şi mai în această greutate, ridicându-i şi mai sus pe cel stâng aproape până la nivelul urechii.

Aparenta diformitate, balmoralul într-o parte pe cap, kiltul fluturând peste picioarele slăbănoage îi dădeau micului om un aspect grotesc şi ridicol. Dar, în realitate, caporalul Fraser n-avea nimic grotesc sau ridicol. Cioban originar din Cairngorms[7], obişnuit cu o viaţă de privaţiuni şi teribile străduinţe, el fusese recent înfruntat cu împrejurări în care i se solicitaseră ultimele rezerve, de voinţă şi îndurare. îşi îndeplinise cu sârguinţă îndatoririle de soldat – un-desăvârşit tip de soldat. Simţul datoriei şi responsabilităţii, îi era adânc înrădăcinat, neţinând seama de suferinţele şi starea lui de slăbiciune, gândurile i se concentrau numai asupra grupului de oameni care, împleticindu-se, îl urmau orbeşte. Cu două ore înainte, ofiţerul care comanda compania lor, complet dezorganizată, de la marginea de nord a Singaporelui, îi ordonase lui Fraser să conducă în afara liniei de foc, spre un loc de relativă siguranţă şi linişte, pe răniţii şi bolnavii ce puteau umbla şi pe câţiva transportaţi pe tărgi. Atât ofiţerul, cât şi Fraser îşi dădeau seama că ultimele linii de-apărare se prăbuşiseră şi că Singapore nu mai putea rezista. In zorii zilei următoare, pe insula Singapore nu vor mai fi decât englezi morţi, răniţi sau prizonieri. Dar ordinul

---

[5] Tip de puşcă mitralieră folosită de englezi în al doilea război mondial.

[6] Livra (pound) – 453,6 g.

[7] Munte în Scoţia.

nu se discută şi caporalul Fraser îşi târna cu hotărâre picioarele, îndreptându-se către golfuleţul Kallang.

Din când în când la o porţiune de stradă-mai largă şi degajată, Fraser se oprea de o parte a coloanei de oameni lăsându-i să treacă încet prin faţa lui. Era îndoielnic cineva din grup îl vedea, nici cei de pe targa, nici cei puţin suferinzi ce abia se ţineau pe picioare, transportând tărgile. De fiecare dată caporalul Fraser aştepta-să treacă ultimul din grup; un tânăr înalt şi subţirel, al cărui cap se legăna dintr-o parte într-alta, mormăind continuu cuvinte incoerente. Tânărul nu avea nici malarie, nici dezinterie nici nu fusese rănit, dar era cel mai suferind dintre toţi. De fiecare dată, Fraser îl apuca de braţ şi-l împingea să se alăture grosului grupului, tânărul îşi iuţea pasul fără a protesta, privindu-l doar pe Fraser cu ochii lipsiţi de orice curiozitate, fără a înţelege ceva; şi de fiecare dată, Fraser se uita la el cu ezitare, îşi clătina capul, apoi se grăbea să ajungă din nou în fruntea coloanei.

In bezna unei uliţe bătută de vânt, plină de fum, plângea un băieţel. Dacă avea doi ani şi jumătate, ochii îi erau albaştri, părul blond şi figura atrăgătoare, brăzdată însă de dungi de funingine şi lacrimi. Purta numai o cămaşă subţire şi;un şort kaki cu bretele; era desculţ şi tremura ca varga.

Plângea neîncetat, jalnică tânguire în noapte, dar nimeni nu-l auzea, nu-l băga în seamă. Şi nici nu l-ar fi putut auzi cineva, chiar de la câţiva yarzi[8] distanţă, căci plângea încet, cu suspine înăbuşite, întrerupte de aspiraţii profunde. Din timp în timp, îşi freca ochii cu mâinile murdare strânse pumn, aşa cum fac toţi copiii mici , când sunt obosiţi sau plâng şi, din când în când, cu dosul palmelor, încerca să-şi potolească usturimea provocată de fumul negru ce-şi croia brazde pe obrăjorii plini de lacrimi.

Băieţaşul plângea, nespus de obosit, căci de mult trecuse ora lui obişnuită de culcare. Plângea de foame şi de sete, tremura de frig – chiar la tropice, nopţile sunt uneori reci. Plângea de nelinişte şi de frică, nu mai ştia unde îi era

[8] Yard – 0,914 m.

casa, unde i se afla mama – plecase cu bătrâna sa *amah*, doica malaieză, la un târg din apropiere cu două săptămâni înainte – , prea copil şi neştiutor ca să-şi dea seama de semnificaţia grămezilor de moloz şi' resturi arse pe care le găsise în loc de casă la întoarcere; împreună cu mama sa ar fi trebuit să se îmbarce pe *Wakefield*, ultima navă mare care părăsise Singaporele chiar în noaptea aceea de 29 ianuarie... Dar, mai ales, plângea fiindcă era singur.

Lângă el, pe o grămadă de dărâmături, culcată, se afla bătrâna lui doică, Anna, căzută parcă într-un somn adânc; ore întregi vagabondase cu copilul alături prin străzile pustii, îl purtase în braţe în ultimele două ore, apoi l-a lăsat jos, şi-a dus mâinile la piept şi s-a culcat, spunând că este obosită şi trebuie să se odihnească. De o jumătate de oră sta aşa, nemişcată, cu capul răsturnat pe umăr, cu ochii larg deschişi, fără a clipi. O dată sau de două ori, la început, băieţelul se aplecase ca s-o atingă, dar numai atât; acum se ţinea la distanţă plin de spaimă, fiindu-i frică s-o privească, s-o atingă, dându-şi vag seama, fără să ştie de ce, că odihna bătrânei doici avea să fie de lungă, foarte lunga durată.

Copilului îi era frică să plece, frică să stea pe loc, şi printre degetele răsfirate ale palmelor cu care îşi ascundea ochii, privea pe furiş la bătrână, apoi deodată, a simţit că-i era mai frică să stea alături decât să plece. A pornit in josul uliţei, fără să ştie încotro mergea, împleticindu-se şi căzând peste cărămizile şi pietrele răspândite, ridicându-se şi alergând din nou, plângând tot timpul, tremurând de răcoarea nopţii. Aproape de capătul uliţei, un slăbănog cu o pălărie de paie hărtănită pe cap, ieşi dintre hulubele ricşei şi s-a apropiat de copil. Omul nu era rănit, dar bolnav – majoritatea culiilor de ricşă din Singapore mureau după cinci ani de muncă epuizantă; totuşi, era încă în stare să-i fie milă de alţii, în special de copiii mici. Dar băieţaşul nu vedea decât o figură prelungă ce-i inspira teamă, privindu-l din beznă; spaima i-a devenit teroare, s-a ferit de braţele întinse spre el şi a fugit la capătul uliţei, cotind într-o stradă pustie prin întuneric. Omul nu s-a dus după el; îşi înfăşură

mai strâns cuvertura cu care îşi acoperea trupul şi se sprijini din nou între hulubele ricşei.

Din grupul de Infirmiere, la fel ca băieţaşul, două plângeau încet şi se împleticeau mergând pe străzi. Trecuseră pe lângă ultimele case care mai ardeau în cartierul central al oraşului, căutau să nu mai vadă flăcările şi priveau mai mult în jos; totuşi se putea observa că figurile lor erau mongolice, eu ochii oblici. Erau chinezoaice şi, din fire, nu-şi dădeau frâu liber uşor emoţiilor; erau foarte tinere şi se aflaseră împreună destul de aproape de explozia unui obuz deasupra ambulanţei de Cruce Roşie staţionată într-o tranşee din apropierea barierei de la ieşirea sudică a căii Bukit Timor. Şocate teribil, complet năucite, încă nu-şi reveniseră.

Alte două infirmiere din grup erau malaieze: una, la fel de tânăra ca cele două chinezoaice, cealaltă, trecută de vârsta medie. Ochii mari ai celei mai tinere erau plini de spaimă şi priveau nervos peste umăr, în timp ce mergea grăbit. Figura celei mai vârstnice părea o mască a completei indiferenţe. Din timp în timp, aceasta încerca să protesteze contra iuţelii cu care mergeau, dar nu reuşea să vorbească inteligibil; şi ea se aflase aproape de locul exploziei, şocul îi blocase centrii nervoşi ai vorbirii, probabil numai temporar, dar era prea devreme pentru a pune un diagnostic precis, încercase de vreo două ori să întindă mâna spre a opri înaintarea prea rapidă a infirmierei din frunte, care hotăra ritmul, dar aceasta i-a dat mâna la o parte, calm, însă cu destulă fermitate şi continua aproape să alerge, în fruntea coloanei, a cincia infirmieră era înaltă, zveltă, de vreo douăzeci şi cinci de ani. Îşi pierduse pălăria în timpul exploziei şi părul des, negru-albăstrui, îi cădea peste ochi. Din timp în timp, cu un gest scurt, îşi arunca părul înapoi şi cu această ocazie se putea vedea că nu era nici malaieză, nici chinezoaică fapt confirmat şi de ochii ei albaştri; poate eurasiatică, sigur însă, nu era europeana. în lumina gălbuie, pâlpâindă a flăcărilor, era imposibil să i se vadă tenul, culoarea pielii, mai ales dungată de murdărie şi

praf. Dar chiar sub pojghiţa de praf, se putea observa o cicatrice destul de lungă pe obrazul stâng.

Ea era conducătoarea grupului, şi se rătăcise. Cunoştea foarte bine oraşul Singapore, dar în învăluirea de fum şi întuneric se simţea străină, într-un oraş străin. Undeva înainte, spre malul mării, i se spusese, că un grup de soldaţi, dintre care mulţi aveau urgentă nevoie de îngrijiri şi dacă nu li se dădeau în acea noapte, sigur nu mai aveau parte de aşa ceva într-o tabără japoneză de prizonieri. Dar cu fiecare minut ce trecea, părea din ce în ce mai sigur că japonezii îi vor ajunge din urmă. Cu cât se învârteau mai mult prin străzile pustii, cu atât ea se simţea mai descurajată. Trebuia să-i găsească undeva, de cealaltă parte a Capului Ru din golfuleţul Kallang, aşa i se spusese, dar în situaţia aceasta nu putea găsi nici malul nici nu avea idee, unde, în întuneric, se afla.

După o jumătate de oră, apoi o oră, paşii infirmierei încetineau de oboseala şi începeau să dispere că va găsi grupul de soldaţi. Era greu să dea de ei într-o confuzie teribilă şi pe întuneric. Spusese cu totul fără speranţa doctorului maior Blackley că îşi vor putea îndeplini misiunea. Şi tânăra conducătoare a grupului îşi dădu seamă că nu numai sarcina trasată de Blackley era fără rost, ci înseşi străduinţele ei actuale: când zorile se vor ivi din nou peste Singapore, va fi inutil să se mai găsească salvarea unor vieţi de bărbaţi sau femei totul depindea de modul cum se vor comporta japonezii, vor pătrunde în oraş; pe aceştia îi mai întâlnise ea mai înainte şi avea amarnice motive Ca să-şi amintească întâlnirea: cicatricea întâlnirii o marcase pe toată viaţa. E mai bine să fii cât mai departe de beţia de sânge a japonezilor învingători; aceasta fusese şi părerea doctorului-maior, nici una din bietele infirmiere nu mai era cazul _să rămână pe front Instinctiv, tânăra şi-a scuturat capul, şi-a luţit pasul şi a cotit pe o altă stradă întunecată şi pustie.

Grupul rătăcitor de soldaţi, băieţelul, infirmierele şi mii de alţi oameni erau cuprinşi de spaimă şi groază, de boală şi disperare în acea noapte de 14 februarie 1942, în timp ce

japonezii, învingători pe întregul front, se pregăteau să străpungă ultimele linii de apărare ale oraşului şi aşteptau gorile, asaltul, baia de sânge şi victoria, toate devenite inevitabile. Exista însă un om pe care spaima inevitabilului dezastru şi disperarea nu puseseră stăpânire...

Undeva, la sud de Fortul Canning, în anticamera unor birouri luminată doar de flacăra unei lumânări, un bărbat înalt, cam vârstnic, nu resimţea asemenea stări sufleteşti. Era conştient doar de iuţeala cu care trecea vremea, de o imensă necesitate de urgenţă cum nu mai cunoscuse vre-o dată şi de inumana sarcină a răspunderii ce-i apăsa umerii. Doar conştient de toate acestea, se zbătea să facă faţă, nu se mai gândea la altceva, dar pe figura roşcovană în contrast cu claia de păr alb, des, nu se observa nici o urmă, era calmă, inexpresivă. Poate că impresia aceasta se datora trabucului sfidător şi prea lucitor la vârf de sub mustaţa albă zbârlită, precum şi nasului acvilin; poate că stătea prea relaxat în fotoliul cu fund împletit din trestie de zahăr, dar toate acestea erau doar aparenţe înşelătoare, dând impresia că Foster Farnholme, general de brigadă în retragere, era împăcat cu întreaga lume.

Uşa din spatele generalului se deschise şi în cameră intră un tânăr sergent, părând destul de obosit, Farnholme îşi scoase trabucul din gură, îşi întoarse încet capul şi-şi ridică cu interogare mută o sprinceană stufoasă.,

— Am predat mesajul, sir.

Glasul îi trăda şi el oboseala noului venit.

— Căpitanul Bryceland spune că se va prezenta imediat.

– Bryceland?

Sprâncenele albe al generalului se încruntară scurt peste ochii înfundaţi în orbite.

— Cine dracu este acest căpitan Bryceland? Ascultă, băiete, ţi-am ordonat-în mod special să te duci direct la colonel şi să-i spui că trebuie să-l văd imediat! îndată. Ai înţeles?

— Cu ce vă pot fi de folos?

în uşă apăruse încă cineva, în spatele sergentului. Chiar la lumina pâlpâindă a luminării i se puteau vedea ochii foarte injectaţi, accesul de-febră care îi îmbujora obrajii dar vocea calmă, cu accent din Ţara Galilor, era destul de politicoasă.

Înclină afirmativ capul, fără un cuvânt. poţi fi de folos, aproba Farnholme, anunţă-l pe colonel că vreau sa-l văd, şi imediat. Nu-i de pierdut. spuse Bryceland, clătinând capul; după trei zile şi nopţi de veghe, şi tare vom avea nevoie de el mâine dimineaţă.

Aşa o fi, dar totuşi trebuie să-l văd. P făcu o pauză, aşteptă până când se stinse încă un ţăcănit apropiat al unei mitraliere, apoi pronunţă foarte serios:

Căpitane Bryceland, nici nu-ţi închipui cât de important este ca să-l văd pe colonel. Soarta Singaporelui nu este nimic, în comparaţie cu ceea ce am de discutat cu-el. Farnholme îşi băgă apoi mâna sub bluzon şi scoase un Colt auto-greu, de calibru 45.

— Dacă trebuie am să-l găsesc chiar eu, am să fac uz de asta şi tot am să dau de el, dar sper că nu va fi nevoie; Spune-i colonelului că generalul de brigadă Farnholme este aici şi sunt sigur că va veni.

Bryceland îl privi un moment destul de lung, ezită, aprobă din cap şi plecă fără un cuvânt. Se întoarse după trei minute şi, dându-se la o parte din uşă, lăsă să intre colonelul care îl urma.

După câte aprecia Farnholme, colonelul trebuia să aibă patruzeci şi cinci, cel mult cincizeci de ani. Părea însă de şaptezeci, umbla nesigur ca un om ameţit, după o prea îndelungată extenuare; abia îşi ţinea ochii deschişi, dar, traversând camera încercă să surâdă şi întinse politicos mâna.

— Bună seara, sir; de unde aţi mai apărut şi dumneavoastră?

— Bună seara, colonele!

S-a ridicat în picioare. Farnholme păru a nu-i lua în seamă întrebarea.

— Ştii cine sunt?

— Ştiu; prima dată am aflat, sir, chiar acum trei nopţi.

— Bine, bine, aprobă Farnholme cu satisfacţie, aceasta face inutile alte explicaţii şi nici n-am timp de aşa ceva, trec imediat la obiect.

Se întoarse pe jumătate, când explozia foarte apropiată a unui obuz scutură încăperea, unda de şoc a aerului deplasat aproape că stinse lumânarea; apoi privi înapoi spre colonel.

— Colonele, am nevoie de un avion cu care să părăsesc Singaporele. Indiferent ce fel de avion,, nu-mi pasă cine va mai fi cu mine la bord şi nici încotro va merge, în Birmania,. India. Ceylon sau Australia, îmi este egal. Am nevoie de un avion cu care să plec imediat din Singapore.

— Doriţi un avion cu care să plecaţi din Singapore,. răspunse ca un simplu ecou colonelul, cu o voce la fel de inexpresivă ca şi figura lui, apoi, brusc, surâse obosit ca şi cum ar fi făcut un mare efort «Oare nu vrem cu toţii?

— N-ai înţeles.

încet cu un gest de infinit contrariată răbdare, Farnholme îşi depuse trabucul pe scrumieră.

— Ştiu că sunt sute de răniţi şi bolnavi, femei şi copii...

— Ultimul avion a plecat, îl întrerupse categoric colonelul.

Îşi frecă ochii obosiţi cu antebraţul şi continuă;

— Acum o zi sau două, nu mai ştiu.

Exact pe 11 februarie, preciza Bryceland; erau ultimele Hurricane, şi s-au îndreptat spre Palembang[9].

— Aşa este, îşi aminti colonelul; Hurricanele au şters-o în mare grabă.

— Ultimul avion..., se auzi vocea lui Farnholme fără urmă de emoţie; ultimul avion; dar... ştiu că mai erau şi altele, Brewstere de luptă, Wildebeestes...— Toate au plecat, sau au fost distruse la sol.

Colonelul îl privea acum pe Farnholme cu o vagă curiozitate.

— Şi chiar dacă n-ar fi plecate sau distruse, nu s-ar schimba nimic; japonezii au ocupat toate aerodromurile;

[9] Oraş în Indonezia (Sumatra).

Seletar, Sembawang, Tengah; nu ştiu ce-i cu aeroportul Kallang, dar sunt sigur că nu mai poate fi utilizat.

— Înţeleg, spuse Farnholme, privind în jos la sacul de voiaj de lângă picioare; dar hidroavioanele Catalinas?

Colonelul îşi mişcă negativ capul, ca pentru a sfârşi convorbirea. Farnholme îl privi câteva momente lungi, fără a clipi, apoi se uită la ceas.

— Putem rămâne singuri, colonele?

— Desigur, răspunse acesta fără ezitare. Aşteptă până ce uşa se închise încet în urma lui Bryceland şi a sergentului, apoi surise uşor către Farnholme.

— Îmi pare rău, dar ultimul avion a plecat, sir.

— Nici nu mă îndoiesc.

Desfăcându-şi preocupat nasturii bluzonului, Farnholme tăcu un timp, apoi îl privi:

— Cred, Colonele, că ştii cine sunt, chiar dacă nu-mi cunoşti numele.

— Cunosc de trei zile consemnele: „extrem de secret" şi altele de acest fel – toate dădeau de gândit că probabil vă aflaţi pe aici.

Pentru prima dată, colonelul îl privi pe general cu o curiozitate nedisimulată.

— „Şaptesprezece ani şef al contraspionajului în Asia de Sud-Est, cunoaşte mai multe limbi asiatice ca oricine..."

— Scuteşte-mă de a-mi face biografia.

Farnholme îşi deschise bluzonul şi, din jurul taliei, îşi desfăşură o curea lată acoperită cu un strat subţire de cauciuc.

— Cred că şi dumneata cunoşti câteva limbi din Est, Colonele?— Din păcate, da; din această pricină sunt aici, cunosc japoneza.

Colonelul zâmbi melancolic, adăugând:

— Sper că-mi va fi de folos în lagărele de prizonieri.

— Cunoşti japoneza? Este un lucru folositor. Farnholme desfăcu fermoarele la două compartimente ale centurii şi împrăştie conţinuturile pe masă în faţa colonelului.

— Vrei să vezi despre ce este vorba, Colonele?

Colonelul îl privi încruntat, aruncă o privire la fotocopiile şi rolele de film împrăştiate pe masă, dădu din cap, ieşi din cameră şi se întoarse cu o pereche de ochelari, o lupă şi o lanternă; privi timp de trei minute, absorbit şi fără să vorbească. Din timp în timp, de afară venea zgomotul violent al exploziei vreunui obuz, măcăitul staccato îndepărtat al unei mitraliere şi piuitul jalnic al vreunui ricoşeu şuierând orbeşte prin noaptea îmbâcsită de fum. Dar în interiorul camerei domnea o tăcere deplină. Colonelul sta nemişcat la masă, ca o stană de piatră, dar ochii începuseră să-i lucească. Farnholme îşi aprinse un nou trabuc şi se alungi în fotoliul cu împletitură, părând cufundat într-o completă indiferentă. Din când în când, colonelul dădea semne de mirare şi privea spre Farnholme. Când a început să vorbească, vocea şi mâinile ce ţineau fotocopiile îi trădau emoţia.

— Nu-i nevoie să cunosc japoneza ca să înţeleg perfect despre ce e vorba; mă minunez, sir, unde aţi reuşit să puneţi mâna pe ele?

— În Borneo; doi din cei mai buni oameni ai noştri olandezi au murit pentru ele. Dar acum, asta nu are importanţă şi nici o legătură cu situaţia actuală.

Farnholme pufăi din trabuc.

— Important este că le am şi că japonezii nu ştiu acest lucru.

Colonelul părea că nu aude; privea documentele ce le ţinea în mină şi dădea din cap admirativ. În cele din urmă; le-a pus pe birou, şi-a aşezat ochelarii în toc ăi şi-a aprins o ţigară. Mâinile încă îi tremurau.

— Fantastic, murmură el, într-adevăr, fantastic; probabil că există doar câteva exemplare; toată coasta de nord a Australiei, cu indicaţiile invaziei plănuită de japonezi!

Complete, cu cele mai importante detalii, aprobă Farnholme,; porturile şi aerodromurile unde va avea loc invazia, duratele calculate până la ultimul minut, trupele ce vor fi folosite la debarcare, până la ultimul batalion de infanterie.

— Da, încuviinţă colonelul, privind cu sprâncenele încruntate la fotocopii; dar este ceva care...

— Ştiu ce vrei să spui, îl întrerupse scurt Farnholme, nu avem cheia cifrului, lucru inevitabil; datele şi obiectivele secundare şi principale sunt exprimate cifrat. Era riscant să le exprim direct, iar codurile japoneze sunt toate imposibil de descifrat. Excepţie face doar un omuleţ bătrân din Londra, despre care ai crede că nici nu ştie să se iscălească.

Făcu o pauză, pufăind câteva spirale de fum albastru în aer, apoi:

— Ce zici, Colonele? Este totuşi o performanţă?

— Mă întreb cum aţi reuşit să le procuraţi...

— N-are importanţă, ţi-am mai spus. Sub aspectul de leneşă indiferenţă, începea să se străvadă o duritate de oţel; îşi clătină capul, apoi surise uşor:

— Mă ierţi, Colonele, încep să devin arţăgos. Te asigur că n-a fost o simplă întâmplare. Am muncit cinci ani numai şi numai ca să pun mâna pe ele, la timpul şi la locul potrivit; nici japonezii nu sunt incoruptibili. Am reuşit să pun mâna la timp pe ele, dar nu la locul potrivit; dovadă, mă aflu acum aici.

Colonelul nu mai asculta, dar privea în jos la hârtii, clătinându-şi încet capul, apoi îşi ridică ochii: Brusc, figura îşi recapătă aspectul de extenuare şi păru foarte bătrân.

— Sir, sunt nepreţuite aceste planuri.

Ridică fotocopiile în mână şi privi, parcă fără să-l vadă, spre Farnholme.— Pe legea mea, astea întrec toate bogăţiile lumii. Este o chestiune de viaţă şi de moarte, de victorie sau înfrângere. Este... este:.., doamne, gândiţi-vă, sir, la Australia! Trebuie neapărat să ajungă în mâinile oamenilor noştri!

— Sunt cu totul de aceeaşi părere, aprobă Farnholme, neapărat trebuie să le parvină.

Colonelul îl privi în tăcere, ochii obosiţi i se măriră, plini de nedumerire, apoi se prăbuşi pe scaun, cu capul în piept. Spiralele fumului de ţigară îi usturau ochii, dar părea că nici nu observă.

— Încă o dată îţi afirm că sunt exact de aceeaşi părere, spuse sec Farnholme.

Se apropie de filme şi fotocopii şi începu să le pună cu grijă, în compartimentele etanşe ale centurii.

— Cred că acum înţelegi de ce am stăruit de la început părăsesc Singaporele cu un avion?

Apoi, încheind fermoarele compartimentului:

— Şi îţi închipui că sunt din ce în ce mai dornic.

Colonelul aprobă cu un gest de descurajare, dar nu răspunse nimic.

— Nici un avion prăbuşit? stărui Farnholme; nici unul oricât de rablagit, aproape distrus...

Se opri brusc, văzând expresia figurii colonelului, acum din nou de adâncă oboseală.

— Un submarin?

— Nici atât.

Buzele lui Farnholme se strânseră:

— Un distrugător, o fregată, orice fel de navă, nimic?

— Nu, răspunse frământat colonelul. Şi nici o navă comercială. Ultimele – *Grasshopper*, *Tien Kwang*, *Katydid*, *Kuala*, *Dragonfly* şi alte câteva asemenea vase mici de coastă au părăsit Singaporele încă de noaptea trecută. Nu se vor măi întoarce. Poate că nici nu au ajuns să parcurgă o sută de mile căci forţele aeriene japoneze domină văzduhul deasupra întregului arhipelag. Toate, sir, au îmbarcat răniţii, femeile, şi copiii; dar multe din ele vor sfârşi la fundul mării.

— O alternativă mai plăcută decât un lagăr japonez de prizonieri, poţi să mă crezi, Colonele.

Farnholme îşi puse centura în jurul taliei, apoi oftă.

— Totul este la locul lui, Colonele; ce facem acum?

— Cine v-a pus să veniţi aici? întrebă colonelul cu amărăciune; aţi ales Singaporele tocmai acum, puteaţi prefera orice alt loc. Şi cum aţi reuşit să ajungeţi până aici?

– Cu o mică ambarcaţie, de la Banjermasin[10], răspunse scurt Farnholme, o navă numită *Kerry Dancer*, cel mai rablagit sicriu plutitor. Mă mir cum i s-a mai acordat

[10] Oraş şi port în Indonezia (Borneo de Sud).

certificat de navigabilitate. Căpitan fiind un tip mieros, dar periculos, pe nume Siran. Nu afirm cu certitudine, dar aş putea jura că este un dezertor englez sau cam aşa ceva, in bună înţelegere cu japonezii. La început a declarat că îşi îndreaptă nava spre Kota Bharu[11], dar pe drum şi-a schimbat gândul şi am venit aici.

— Şi-a schimbat gândul?

— I-am plătit foarte mult, nu din bani proprii, aşa că l-am putut tenta. Credeam că la Singapore voi fi în siguranţă. Mă aflam în Borneo de Nord când am auzit la postul meu de radio că Hong Kong[12], Guam[13] şi Wake[14] au căzut şi a trebuit s-o şterg în cea mai mare grabă. A trecut apoi multă vreme până am aflat veşti noi, tocmai când mă găseam la bordul lui *Kerry Dancer*. Am aşteptat zece zile la Banjermasin până ce Siran a binevoit să pornească la drum, continuă Farnholme cu necaz; singurul aparat interesant şi, singurul om respectabil de pe navă se aflau în cabina staţiei radio – probabil că Siran socotise că aparatul şi omul respectiv erau ambele interesante pentru activităţile sale infame – şi mă aflam în cabină împreună cu tânărul operator, pe nume Loon, în a doua zi de când eram la bord – 29 ianuarie – când am prins o emisiune B.B.C.[15] care anunţa că Ipoh[16] va fi bombardat, ceea ce, în mod firesc, m-a făcut să cred că japonezii avansau foarte încet, deci aveam destulă vreme să ajung ca să prind un avion.

Colonelul aprobă, semn că înţelegea desfăşurarea evenimentelor.

— Şi eu am auzit comunicatul. Cine naiba o fi fost responsabilul acelei teribile mistificări. De fapt, Ipoh căzuse în mâinile japonezilor cu o lună mai devreme, sir: la acea dată, japonezii se aflau la numai câteva mile de şoseaua ce

---

[11] Oraş şi port în Malaysia, în peninsula Malacca.
[12] Insula in marea Chinei.
[13] Insula in pacificul de vest.
[14] Insule în Marea Chinei: în Pacificul de vest; in Pacificai de nord.
[15] British Broadcasting Corporation: Radiodifuziunea engleză.
[16] Oraş in Malaysia.

străbate istmul Singapore. Doamne, ce groaznică înşelătorie!

Îşi clătină încet capul şi repetă

— Ce blestemată înşelătorie!

— Vorbeşti cu multă îngăduinţă, răspunse Farnholme; cât crezi că vom mai rezista?

— Ne predăm mâine. Colonelul făcu un gest de surpriză:

— Mâine!

— Am ajuns la capătul eforturilor, sir. Nu mai suntem în stare să ne opunem şi nu mai avem nici aprovizionare cu apa; când am distrus prin explozie digul, a sărit în aer şi singura conductă de apă ce venea de pe continent, prin istm, până la Singapore.

Halal de deştepţi şi de prevăzători au fost cei care au proiectat aici lucrările noastre de apărare, mormăi Farnholme; şi au cheltuit treizeci de milioane de lire în acest scop. Fortăreaţă inexpugnabilă! Mai impozantă şi mai puternică decât Gibraltarul! Bătaie de joc, ţi se face şi silă.

Râse cu dezgust, se ridică în picioare şi oftă.

— Aşadar, nu-i nimic de făcut; înapoi la dragul şi bătrânul *Kerry Dancer.* Doar Dumnezeu mai poate salva Australia!

— *Kerry Dancer*! exclamă colonelul; Va pleca la o oră după răsăritul soarelui, sir. Dar, vă spun, văzduhul strâmtorilor mişună de avioane japoneze.

– Vezi oare vreo altă posibilitate? întrebă obosit Farnholme.

— Nici una. Dar chiar dacă aveţi noroc să vă înţelegeţi cu căpitanul, ce vă garantează că într-adevărat că vă va duce la locul stabilit?

— Nici o garanţie admise Farnholme; dar la bord se mai află un olandez destul de priceput, pe nume Van Effen, împreună, vom fi în stare să convingem pe respectabilul căpitan să-şi ţină angajamentul.

— Poate că aveţi dreptate, sir. Apoi, colonelului îi trecu prin gând:

— Dar credeţi că vă mai aşteaptă până când ajungeţi la malul mării?

— Iată garanţia!

Şi Farnholme împinse cu piciorul punând in evidenţă valiza hărtănită ce zăcea pe podea.

— Sper că îmi va servi de garanţie şi asigurare; Siran crede că e plină ochi cu diamante. Am şi folosit câteva ca să-l corup să vină până aici... şi speră la mai mult. Atât timp cât crede că are perspective să mă uşureze de aceste diamante, se va ţine scai de mine, cu dragoste frăţească.

— Oare bănuieşte ceva?

Nu cred; mă consideră un înveterat ticălos şi beţivan care a şters-o cu obiecte obţinute necinstit. Şi, vai, cât mi-am dat osteneala să-i cultiv această impresie!

— Vă înţeleg, sir.

Colonelul se decise şi sună dintr-un clopoţel. Când reapăru sergentul, îi ordonă:

— Spune Căpitanului Bryceland să vină aici. Farnholme îşi ridică interogativ o sprinceană.

— Ce pot face, sir, explică colonelul; încerc să fac ceva, dar nu garantez că nu veţi fi la fundul mării înainte de mâine la prânz. Vă pot însă asigura că căpitanul lui *Kerry Dancer* vă va urma întocmai instrucţiunile. Voi aranja ca un subaltern de-al meu şi o duzină de oameni dintr-un regiment din Highland[17] să vă însoţească până la *Kerry Dancer*. Apoi, schiţă un surâs:

— Va fi un grup de. oameni destul de dârzi pentru orice împrejurare şi în situaţia de acum sunt în stare să devină şi mai aprigi. Cred că Siran nu vă va mai face multe, necazuri.

— Sunt sigur că aşa va fi; îţi sunt profund recunoscător, Colonele; oamenii dumitale vor fi de mare folos.

Îşi încheie bluzonul, îşi luă valiza şi întinse mâna.

— Îţi mulţumesc pentru toate, colonele. Îmi pare rău că te aşteaptă un lagăr de prizonieri, dar ce să-i faci, îţi urez să fie cât mai suportabil.

— Vă mulţumesc, sir. Şi eu vă urez noroc, aveţi mare nevoie de aşa ceva.

---

[17] Regiune muntoasă în nordul Scoţiei.

Privi spre locul unde se afla centura cu fotocopii, apoi sfârşi, sumbru:

— Cel puţin, mai rămâne o şansă.

Când generalul de brigadă Farnholme ieşi în întunericul nopţii, fumul se mai împrăştiase întrucâtva, dar în aer plutea încă acel amalgam ciudat, neplăcut, de mirosuri de cordită, cadavre şi putreziciune, binecunoscut unui soldat bătrân. Îl aştepta un locotenent cu o companie de soldaţi aliniaţi.

Focurile de puşti şi de mitraliere se înteţiseră, vizibilitatea era mai bună, dar tirul de artilerie aproape încetase, probabil că japonezii îşi dăduseră seama că nu mai avea să provoace pagube unui oraş care, în orice caz, cădea în stăpânirea lor în ziua următoare. Farnholme cu escorta lui se deplasa repede pe străzile pustii stropite de o bură fină de ploaie, cu zgomotul mitralierelor canonadei persistent în urechi; în câteva minute au ajuns la malul mării. Acolo, gonit de o briză uşoară din est, fumul dispăruse aproape în întregime.

Fumul se risipise şi, brusc, Farnholme îşi dădu seama de ceva care-l făcu să strângă atât de apăsat mânerele valizei încât buricele degetelor i se albiră şi antebraţul îl duru încordare: mica barcă de salvare de pe *Kerry Dancer*, pe care o lăsase frecându-se uşor de chei, plecase şi îl cuprinse o vagă teamă, îşi aruncă privirea pe străzi, dar şi acolo nu văzu nimic care să-l liniştească; *Kerry Dancer* dispăruse, de parcă n-ar fi existat niciodată. Ploaia continua sa cadă, briza uşoară îi sufla în faţă şi, nu prea departe spre stânga, se auzeau suspinele încete, să-ţi rupă ale unui copilaş plângând singur în întuneric.

II

Locotenentul companiei de soldaţi ce-l însoţise atinse braţul lui Farnholme şi-i făcu semn cu capul spre mare.

— Se pare că amabarcaţia a plecat, sir.

Farnholme făcu un efort pentru a se stăpâni, aşa că atunci când vorbi, vocea îi era calmă, tot atât de normală ca totdeauna.

— Aşa se pare, locotenente; aşa cum spune un vechi cântec: „a plecat şi ne-a lăsat pe ţărm". Al naibii necaz, ca să ne exprimăm cât mai moderat!

— Da, sir, replică locotenentul Parker, impresionat că Farnholme nu părea prea alarmat faţă de gravitatea situaţiei.

— Ce facem acum, sir?

— Mă întreb şi eu, tinere.

Farnholme rămase nemişcat câteva momente, apoi îşi frecă bărbia cu mâna. cu privirea absentă.

— Auzi un copil care plânge undeva, acolo, pe malul mării? întrebă el brusc.

— Da, sir.

— Trimite un om să-l aducă aici; caută un tip mai domol, obişnuit cu copiii, care să nu-i sperie bruma de viaţă ce mai sălăşluieşte în el.

— Să-l aducă aici, sir? se miră locotenentul; sunt sute de asemenea mici vagabonzi pe străzi...

Dar se întrerupse brusc, căci Farnholme se înălţase din şale, cu o privire rece sub sprincenele încruntate.

— Cred că nu eşti surd, locotenente Parker, îi ripostă autoritar Farnholme.

Vocea îi era gravă, şoptită aproape de urechile locotenentului, ca si cum dorea ca vorbele să-i pătrundă adânc în minte.

— Da, sir! Cred că nu, sir.

În grabă, Parker îşi revizui prima sa impresie despre Farnholme.

— Trimit îndată un om, sir.

— Îţi mulţumesc; apoi mai trimite câţiva oameni în toate direcţiile de-a lungul malului mării, pe o distanţa de o jumătate de milă. Ordonă-le să aducă aici orice persoană sau persoane pe care le vor întâlni – vom găsi pe cineva în stare să facă un semnal luminos spre ambarcaţia care a şters-o. Eventual, dă oamenilor ordin să procedeze oricât de energic ca sa-i aducă încoace pe cei întâlniţi.

— Oricât de energic, sir?

— Oricât; în astă noapte, nu-i de glumă, locotenente! După ce dai ordinele necesare, aş dori să avem o mică vorbire între patru ochi.

Farnholme începu să se plimbe în sus şi în jos, câţiva paşi în semiîntuneric. După un minut, locotenentul Parker se întoarse. Farnholme aprinse un nou trabuc şi-l privi interogativ pe tânărul ajuns în faţa lui:

— Ştii cine sunt, tinere? îl întrebă, brusc.

— Nu ştiu, sir.

— Generalul de brigada Farnholme.

Surâse apoi în întuneric văzând abia perceptibila uşoara ridicare e a umerilor locotenentului.

— Aşa cum ai aflat, trebuie să şi uiţi; niciodată nu m-ai văzut pe mine, ne-am înţeles?

— Nu, sir, replică Parker politicos; va fi greu să vă uit dar fiţi sigur că am să respect ordinul.

— Asta-i tot ce trebuie; şi termină a-mi mai vorbi cu „sir" de acum înainte. Ştii cu ce mă ocup?

— Nu, sir, eu...

— Am spus, fără „sir", îl întrerupse Farnholme; numai dacă te dezbari să pronunţi acest cuvânt între patru ochi, vei ajunge să nu-l mai foloseşti nici când suntem în prezenţa altora.

— Iertaţi-mă; nu, nu ştiu cu ce vă ocupaţi, dar după cum am înţeles din atitudinea colonelului, cred că este vorba de o problemă de cea mai mare importanţă şi gravitate.

— Colonelul nu exagera, murmură apăsat Farnholme; e bine, mult mai bine, nici să nu ştii precis cu ce mă ocup. Dacă scăpăm teferi, îţi promit să-ţi dezvălui cu ce mă ocup.

Deocamdată, este mai bine ca atât dumneata, cât şi oamenii din companie să ştiţi cât mai puţin despre mine.

Făcu o pauză, trase cu putere din trabuc, privindu-i vârful roşu strălucind în noapte.

— Ştii ce este o haimana care umblă după învârteli prin porturi, locotenente?

— O haimana de port?

Foarte surprins de întrebare, Parker ezită, dar îşi reveni repede şi adăugă:

— Desigur.

— Bine, aşa ceva voi fi de acum înainte şi să mă tratezi In consecinţă. O haimana cam bătrână, beţivană şi fără capătâi, căutând doar să scape cu faţă curată. Un dispreţ binevoitor şi tolerant – aceasta îţi va fi atitudinea, hotărât, chiar sever, când va fi cazul. M-ai găsit hoinărind pe străzi, în căutarea unui mijloc cu care să părăsesc Singaporele. Ţi-am povestit că am venit pe o navă cu aburi care face curse între insule şi te-ai hotărât s-o rechiziţionezi pentru a o folosi împreună cu oamenii companiei tale.

— Dar nava a plecat, obiectă Parker.

— Ai dreptate, admise Farnholme, poate totuşi o mai vedem. Poate mai sunt şi altele pe aici, deşi mă îndoiesc, important este să fii gata să debitezi oricând povestea şi să adopţi atitudinea stabilită, orice s-ar întâmpla, scopul nostru va fi să ajungem în Australia.

— Australia, sir! exclamă uimit Parker, uitând pentru moment angajamentul luat; drace, asta înseamnă mii de mile depărtare.

Este o bucată bună de drum, aprobă Farnholme; va fi destinaţia noastră, chiar dacă nu vom avea la îndemână ceva mai bun decât o barcă cu rame. Se întrerupse, apoi continuă:

Cred, locotenente, că se întoarce unul din oamenii dumitale.

Aşa era: din întuneric, apăru un soldat cu trei galoane bine vizibile pe braţ; un bărbat zdravăn, înalt de picioare şi lat în umeri, contrastând cu figura unui copil pe care îl ţinea

în braţe. Cu faţa lipită de gâtul ars de soare al soldatului, copilaşul mai suspina.

– Stai liniştit. Iată copilul, sir. Soldatul bătu uşor copilul pe spate. I-a fost tare frică micuţului, dar acum i-a mai trecut.

– Sigur ca-i va trece, sergent. Farnholme atinse umărul copilului.

— Cum te cheamă băieţaşule?

Băieţelul îi aruncă o privire fugară, cuprinse cu braţele gâtul sergentului şi izbucni într-un nou torent de hohote.

Farnholme se dete repede înapoi. Apoi, îşi clătină capul cu resemnare, adăugând:

— Niciodată n-am avut de-a face cu copii, doar cu bătrâni holtei ursuzi, de tot felul. Nu-i nimic dacă n-am să ştiu cum îl cheamă.

— Îl cheamă Peter, raportă sergentul, Peter Talion; are doi ani şi trei luni, locuieşte pe Mysore Road în partea de nord a Singaporelui şi este de religie anglicană.

— Cine ţi-a dat aceste informaţii? întrebă neîncrezător Farnholme.

— Copilul n-a scos o vorbă, sir, dar are o plăcuţă de identitate atârnată de gât.

— Bravo, murmură Farnholme, considerând singura apreciere potrivită împrejurărilor.

Aşteptă până ce sergentul se reîntoarse între oamenii săi şi privi gânditor spre Parker.

— Cer scuze, pronunţă locotenentul cu ton de sincer regret; am crezut că era un vagabond, dar dumneavoastră, cum de aţi înţeles situaţia?

— Aş fi un caraghios dacă nu aş înţelege anumite situaţii, după douăzeci şi trei de ani trăiţi aici în Est; întâlneşti mulţi vagabonzi chinezi şi malaiezi, dar sunt vagabonzi numai fiindcă aşa vor, aşa le place. Ei nu se plâng şi dacă o fac, nu durează mult. Dar oamenii ăştia sunt grijulii cu tot ce le aparţine – nu numai cu copiii lor, ci cu toţi de acelaşi neam cu ei.

După o pauză, îl privi mustrător pe Parker.

—Îţi închipui ce s-ar fi făcut fraţii japonezi cu acest copil, locotenente?

— Îmi închipui, răspunse sumbru Parker; am văzut câte ceva şi am auzit o mulţime povestindu-se.

— Realitatea depăşeşte tot ce ştii; japonezii n-au nimic omenesc, sunt diavoli necruţători...

Brusc, schimbă subiectul:

– Să mergem la oamenii dumitale, în timp ce ne apropiem, ocărăşte-mă. Astfel se va crea impresia despre mine că sunt o haimana, şi vreau să o creez căci corespunde intenţiilor mele.

Au trecut cinci minute, apoi zece. Oamenii se mişcau încolo şi încoace, nerăbdători, unii fumau, câţiva şedeau pe raniţe, nimeni nu scotea o vorbă. Şi băieţaşul încetase să mai plângă: salve intermitente de artilerie veneau acum în nord-vestul oraşului; dar în general noaptea se linişteau. Vântul se întărise, risipind ultimele urme de fum. Ploaia se înteţise şi noaptea devenea tot mai rece. Curând, din nord-est, din direcţia golfuleţului Kal-Lang se auzi zgomot de paşi apropiindu-se; paşii repezi şi regulaţi a trei soldaţi în marş, dar şi alţii dezordonaţi, de tocuri femeieşti. Parker a văzut grupul apărând din întuneric, şi se adresă soldatului care îl conducea:

— Ce-i cu voi? Ce-i cu aceste femei?

– Sunt infirmiere, sir. Le-am găsit rătăcind nu departe de malul mării. Soldatul adăugă în chip de scuză:

– Cred că au pierdut drumul, sir.

Parker o examina pe fata mai înaltă, cea mai aproape de el.

— Ce naiba rătăciţi noaptea prin acest oraş?

— Căutăm soldaţi răniţi, sir.

Vocea era calmă, cam răguşită.

— Răniţi şi bolnavi; cred însă că nu suntem în stare să găsim.

— Şi eu cred la fel, aprobă sec Parker; dumneata conduci grupul?

Da, sir.

– Cum te cheamă?

Acum, tonul vocii locotenentului era mai puţin milităros; fata avea o voce agreabilă şi se vedea că era foarte obosită şi tremura sub ploaia rece.

— Drachmann, sir.

— Bine; Miss Drachmann; nu cumva aţi văzut sau auzit o mică ambarcaţie cu motor, sau un vas de coastă, undeva în larg?

— Nu, sir, răspunse tânăra cu un ton de surpriză obosită; toate navele au părăsit Singaporele.

— Să dea dumnezeu să n-ai dreptate, murmură Parker. Apoi, cu voce tare:

— Te pricepi la copii, Miss Drachmann?

— La ce? răspunse ea cam mirată.

— Sergentul de colo a găsit un copil.

Parker arătă cu un gest copilul din braţele sergentului, învelit acum într-o glugă impermeabilă spre a-l feri de frig şi ploaie.

— S-a rătăcit, este obosit, singur şi îl cheamă Peter; vrei să te ocupi deocamdată de el?

— Desigur.

Tocmai când ea întindea braţele spre copil, se auziră paşi venind din stânga: nu paşi de marş soldăţesc, nici zgomot uşor de tocuri femeieşti, ci zgomot de mers târşit, şovăitor, – al unor oameni parcă bătrâni sau foarte bolnavi. Treptat, apărură din ploaie şi întuneric un şir lung, dezordonat de oameni clătinându-se şi împleticindu-se într-un fel de coloană de câte doi. Îi conducea un om mic de statură cu umărul stâng înălţat ca o cocoaşă, cu o puşcă-mitralieră atârnând greu în mâna dreaptă. Pe cap purta un balmoral pus pe o parte, iar kiltul leoarcă îi flutura peste genunchii goi, sfrijiţi. La doi yarzi distanţă de Parker, omul ordonă oprirea şi se Întoarse pentru a controla punerea pe pământ a tărgilor cu răniţi – numai atunci observă că trei din oamenii săi trimişi în cercetare ajutau la căratul tărgilor; conducătorul se îndreptă apoi spre un om rămas în urma coloanei, care abia acum, extenuat, se desprindea din întuneric. Farnholme privi spre Parker, spre oamenii

suferinzi, schilozi şi istoviţi care se opriseră în ploaie, fiecare scufundat în suferinţa şi sfârşeala sa mută.

— Doamne! dădu Farnholme din cap cu compătimire, ăsta l-a întrecut şi pe Pied Piper[18]!

Micul om cu kilt reveni apoi în capul coloanei. Cu grijă, îndurerat, îşi lăsă puşcă-mitralieră pe pământul umed, luă poziţie de „drepţi” şi-şi duse mâna la balmoral cu o seriozitate demnă de parada unui regiment de gardă.

Vă raportează caporalul Fraser, sir, declară el pronunţând pe „ş" moale, caracteristic Highland-ului nord-estic.

— Pe loc repaos, caporale, ordonă Parker, examinându-l, oare n-ar fi fost... n-ar fi fost mai nimerit să treci arma în mâna stângă?

Îşi dădea seama că întrebarea era fără rost, dar aspectul acestei coloane de oameni sfârşiţi, spectrali, apăruţi din întuneric, îl dezorientase.

— Da, sir, iertaţi-mă; mi se pare însă că umărul meu este cam zdrobit, sir.

— Cam zdrobit, repetă Parker, ca un ecou.

Cu un efort conştient de voinţă se dezbăra de senzaţia de irealitate ce-l cuprinsese.

Din ce regiment faci parte, caporale?

— Argyll şi Sutherlands![19] sir.

— Ah, da, aprobă Parker, cred chiar că ne-am mai întâlnit.

— Da, sir; sunteţi locotenentul Parker, nu-i aşa?

— Exact.

Parker privi spre coloana de oameni stând răbdători în ploaie.

— Dumneata îi comanzi,, caporale?

— Da, sir...

— De ce?

---

[18] Eroul unui poem (1842) al poetului englez Robert Browning Pied Piper conduce, cântând din flaut, un cârd de copii.

[19] Comitate în vestul şi nordul Scoţiei.

— De ce? răspunse caporalul pe a cărui figură răvăşită de febră apăru mirare; nu ştiu, poate fiindcă sunt singurul om în stare s-o facă.

— Singurul în stare..., îl întrerupse Parker la mijlocul frazei, nedumerit.

Respiră adânc, apoi:

— Nu cred, caporale. Ce faci cu aceşti oameni? Unde te duci cu ei?

— Nici eu nu prea ştiu, mărturisi Fraser; mi s-a ordonat să-i scot din linia frontului, să-i duc într-un loc mai în siguranţă şi să le procur asistenţa medicală necesară.

Îndreptă arătătorul spre direcţia de unde se auzea canonada intermitentă.

— Mi se pare că lucrurile nu prea sunt în ordine pe aici, sir, termină el în chip de scuză,

— Chiar aşa este, aprobă Parker; dar ce cauţi la malul mării?

Poate găsim o barcă, o navă, ceva.

Micul caporal mai părea încă dispus să se scuze:

– „Un loc de siguranţă" mi s-a dat ordin, sir; credeam că îl pot găsi.

Într-adevăr, pe aici poţi găsi aşa ceva, replică Parker, cuprins din nou de acel simţământ de irealitate.

— Mu crezi, caporale, că totuşi cel mai apropiat loc în siguranţă ar fi Australia... sau India?

Da, sir, răspunse micul om, fără să-şi schimbe expresia.

– Să dea domnul, interveni vocea lui Farnholme, cu imperceptibilă neîncredere; vrei să ajungi în Australia, într-o barcă cu rame, cu aceşti....aceşti.... făcu un gest spre grupul de oameni. amărâţi, bolnavi, dar nu găsea cuvintele potrivite.

— Chiar aşa, spuse Fraser, dârz; am primit ordin s-o fac.

— La naiba, caporale, ştii că nu va fi uşor! exclamă Farnholme, privindu-l; ai de o sută de ori mai multe şanse să ajungi într-un lagăr japonez de prizonieri, căci, oricât ai încrede într-o stea norocoasă, nu vei mai găsi nici o ambarcaţie în Singapore.

— Poate că da, poate că nu, răspunse calm caporalul; mi se pare că mai există o ambarcaţie, undeva în bazinul portului.

Apoi privind spre Parker:

— Tocmai aveam de gând să cercetez acest lucru, când au apărut oamenii dumneavoastră, sir.

— Cum ai spus? Farnholme se repezi spre el, apucându-l de umărul sănătos.

— Este undeva o ambarcaţie? Eşti sigur, omule?

— Foarte sigur.

Fraser îşi eliberă umărul cu calmă demnitate, apoi continuă:

— Am auzit-o lăsând ancora, acum zece minute.

— Eşti sigur? întrebă Farnholme; poate că, din contra, ridica ancora şi...

— Ascultă, prietene, îl întrerupse Fraser, poate că par prostănac... chiar stupid, dar ştiu ce diferenţă este între...

— Lasă asta, caporale, lasă! îl întrerupse cu grabă Parker; unde se afla ambarcaţia?

— Undeva în spatele docurilor, şir; cred, cam la o milă de aici. E greu să apreciezi exact, cu fumul care încă înconjură totul.

— La docuri? La dana Keppel?

— Nu, sir; n-am trecut pe acolo în noaptea asta; locul de care vorbesc este cam la o milă, de aici, chiar în spatele Capul-ui Malay.

Chiar pe întuneric, drumul până acolo n-a durat prea mult, nici cincisprezece minute. O parte din oamenii lui Parker au preluat tărgile şi alţii sprijineau răniţii capabili să umble, toţi, bărbaţi şi femei, răniţi şi teferi, se simţeau stăpâniţi de un covârşitor sentiment de grabă. Desigur, nimeni din grup nu punea prea multă speranţă pe cele spuse, pe presupunerea atât de Vagă că ar fi fost sau nu o lăsare de ancoră; raţiunea le fusese atât de afectată de retragerile şi pierderile suferite în ultimele săptămâni, aşa de sigur crezuseră că vor cădea prizonieri în ziua următoare – prizonieri uitaţi pentru cine ştie câţi ani – atât de completă le era descurajarea, încât o cât de slabă

licărire de speranţă era ca un far luminos în întunecata disperare a gândurilor. Iar celor suferinzi, speranţele le depăşeau puterile, mulţi dintre ei erau epuizaţi, abia respirând, căutând să se sprijine de camarazii lor. Curând, caporalul se opri.

— Aici este locul, sir; aici am auzit zgomotul de ancoră.

— În ce direcţie? întrebă Farnholme.

În direcţia indicată cu arma de caporal, dar nu e inimic; aşa cum spusese Fraser, fumul persista Suprafaţa întunecată a mării... îşi dădu seama că Parker se afla aproape în spatele lui, scrutând cu atenţie malul mării, cât era vizibil.

— Să fac semne cu lanterna sau să dau drumul la un semnal luminos? întrebă locotenentul cu un şoptit abia perceptibil.

Farnholme ezită un moment; de fapt, nu aveau nimic de pierdut... Parker mai mult simţi decât văzu gestul lui de aprobare şi se adresă sergentului:

Aprinde lanterna, sergent, într-acolo şi fă semne până primeşti un răspuns sau până vezi sau auzi că se apropie ceva. Doi sau trei oameni să dea o raită prin docuri, poate se mai găseşte o ambarcaţie. Au trecut cinci minute, apoi zece. Lanterna sergentului clipea monoton, dar pe marea întunecată nu se mişca nimic. După alte cinci minute, cei trimişi în cercetare s-au întors, raportând că n-au găsit nimic. Au mai trecut alte cinci minute,, ploaia se schimbase dintr-o bură fină într-o aversă, făcând băşici pe drumul macadamizat; apoi, caporalul Fraser declară cu voce liniştită:

— Mi se pare că se aude ceva venind.

— Ce? Unde? rosti Farnholme.

— Cred că este o ambarcaţie cu rame; se aude cum se freacă ramele în furchete. Cred că vin direct spre noi.

— Eşti sigur?

În ciuda ropotului ploii, Farnholme încercă să desluşească plescăitul ramelor agitând şi spumegând apa.

— Eşti sigur omule? repetă el.

— Da, sunt sigur; aud destul de distinct.

— Are dreptate, se auzi emoţionată, vocea sergentului; pot să jur, sir, că are dreptate, şi eu aud acum destul de clar.

Curând se auzi hârşâitul in furcheţi al ramelor la cart cei din luntre trăgeau din greu. Aşteptarea încordată provocată de vorbele lui Fraser se risipi şi dispăru, înlocuită de un val de nespusă uşurare care îi cuprinse şi care avu ca rezultat o sporovăială generală de voci groase, brusc optimiste. Profitând de zgomotul vocilor, locotenentul Parker se apropie de Farnholme.

— Ce facem cu ceilalţi, infirmierele şi răniţii?

— Îi luăm cu noi... dacă vor. Probabil că vor fi de acord şi trebuie să-i luăm. Fă-i însă să înţeleagă că aceasta depinde numai de libera lor alegere. Apoi spune-le să stea liniştiţi, să se ţină la o parte de vederea celor ce vin cu ambarcaţia. Oricine or fi... şi sunt aproape sigur că e vorba de cei de pe Kerry Dancer, nu avem interes să-i speriem. îndată ce se aude barca frecându-se de chei, ieşi în întâmpinare şi ia legătură cu cei din ea.

Parker aprobă cu un gest, se întoarse şi cu voce autoritară tăie pălăvrăgeala.

— Drepţi! Ridicaţi tărgile: treceţi toţi înapoi, de cealaltă parte a drumului, şi staţi liniştiţi, complet liniştiţi, dacă vreţi să mai ajunaţi la casele voastre. Caporal Fraser!

— Prezent, sir.

— Dumneata şi oamenii dumitale vreţi să veniţi cu noi? îmbarcaţi pe navă, avem foarte multe şanse să fim scufundaţi, chiar în primele douăsprezece ore. S-a înţeles?

— Am înţeles, sir.

— Şi totuşi, vreţi să mergeţi cu noi?

— Da, sir!

— I-aţi întrebat şi pe ceilalţi?

— Nu, sir.

Tonul ofensat al caporalului nu lăsa nici o îndoială în privinţa părerii sale despre asemenea procedee demodate în armata modernă şi Farnholme surâse în întuneric.

Apoi Fraser continuă:

— Dar merg şi ei, sir.

— Bine, dumneata răspunzi!

Apoi Parker se adresă:

— Miss Drachmann?

Mergem cu dumneavoastră, sir, răspunse ea calm. Cu un gest ciudat îşi atinse faţa cu mâna stângă.

— Celelalte ce au de gând?

— Am discutat cu ele.

Şi indică pe tânăra malaieză de lângă ea:

— Lena vrea şi ea să meargă: celorlalte trei le este indiferent dacă merg sau ba. Sunt şocate, sir... Astă noapte, un obuz a lovit ambulanţa noastră. Cred totuşi că e mai bine să meargă şi ele.

Parker încercă să spună ceva, dar, cu un gest Farnholme îl opri. luă lanterna din mâna sergentului şi merse la marginea apei. Acum, la mai puţin de o sută de yarzi distanţă se vedea ambarcaţia, silueta apărându-i vag în fascicolul de lumină lansat până departe de lanternă. Farnholme căuta să distingă cit mai clar prin perdeaua deasă a ploii şi observă o agitaţie de spumă albă pe suprafaţa apei ca şi cum cineva de la pupa ambarcaţiei dăduse comanda ca ramele să se oprească scufundate brusc, aruncând puternic apa înapoi până ce ambarcaţia s-a oprit, nemişcată, o pată estompată in întuneric.

— Alo. cei de acolo! strigă Farnholme; sunteţi de pe *Kerry Dancer*?

O voce de bas străbătu prin ploaia neîntreruptă:

— Da, dar voi cine sunteţi?

— Sunt eu, Farnholme.

Se auzi omul de la pupă dând un ordin; imediat ramele îşi reluară activitatea.

— Van Effen, dumneata eşti?

— Da, eu sunt.

— Minunat om! se auzi vocea caldă, pornită din inimă a lui Farnholme; niciodată în viaţă n-am fost atât de bucuros întâlnind pe cineva. Ce s-a întâmplat?

Acum ambarcaţia se afla doar la douăzeci de picioare distanţă şi puteau vorbi normal.

— Nu prea multe evenimente.

Olandezul vorbea perfect engleza marinărească, cu un accent străin abia perceptibil

— Onorabilul nostru căpitan şi-a schimbat părerea, nu v-a mai aşteptat şi a pornit-o la drum; a fost cam greu să-l conving să-şi schimbe planul.

— Dar... nu ţi-e teamă totuşi că *Kerry Dancer* va porni la drum înainte de a te întoarce la bord? Doamne, Van Effen, ar fi fost mai bine să trimiţi cu barca pe altcineva; nu-i bine să te încrezi in dracu nici un pic.

— Aveţi dreptate!

Cu mâna pe eche[20] Van Effen dirija barca spre cheiul de piatră.

— Dacă Kerry Dancer o şterge, o face fără căpitanul ei, acesta este aici pe fundul bărcii, cu mâinile legate si cu pistol în spate. Cred că Mister Siran nu este într-o situaţie prea confortabilă.

La lumina lanternei. Farnholme privi interiorul bărcii. Era imposibil de spus dacă Mister Sir an se simţea sau ba în largul lui; figura lui brunetă era mai inexpresivă ca oricând.

— Şi pentru mai multă siguranţă, continuă Van Effen, am lăsat pe cei doi secunzi ai lui legaţi cobză în cabina lui Miss Plenderleith, eu însumi le-am imobilizat mâinile şi picioarele. Nu vor mişca. Uşa este încuiată, Miss Plenderleith este şi ea înăuntru. îi păzeşte cu revolverul în mână. Nu a nas cu pistolul niciodată, dar mi-a spus, că la nevoie, nu va pregeta s-o facă. Este o minunată doamnă, Farnholme.

— Te-ai gândit la toate, spuse Farnholme cu admiraţie; numai dacă...

— Şi eu mă gândesc la toate! Dă-te la o parte, Farnholme! vorbi de alături Parker, luminând cu o puternică lanternă figurile celor din barcă.

Van Effen reacţiona, ridicându-şi pistolul; dar Parker i se adresă scurt:

— Dă la o parte drăcia asta, nu face prostii, sunt aici o duzină de mitraliere şi puşti îndreptate spre voi.

---

[20] Piesă fixată pe axul cârmei, servind la manevrarea acesteia.

Încet, Van Effen lăsă revolverul în jos şi privi spre Farnholme, vorbindu-i în şoaptă:

— Straşnic pus la cale. Farnholme; căpitanul Siran ar fi foarte mândru să se laude cu o asemenea capodoperă de maşinaţie.

— N-a fost nici o maşinaţie, protestă Farnholme; sunt soldaţi britanici, de-ai noştri, şi nu avem altă alternativă. Să-ţi explic...

— Taci! îl întrerupse scurt Parker; ai să explici totul mai târziu.

Apoi, se adresă lui Van Effen:

— Vom merge cu dumneata, fie că vrei, fie că nu. Barca are motor, de ce aţi folosit ramele?

— Ca să trecem mai neobservaţi, iţi închipui; ne-a fost de mare folos, adăugă Van Effen.

— Porneşte motorul, ordonă Parker.

— Nici nu mă gândesc!

— Dacă n-o faci, vei fi mort, replică Parker, scurt; pari om inteligent, Van Effen; ai ochi şi urechi şi-ţi poţi da seama că suntem oameni disperaţi. La ce să te-încăpăţinezi copilăreşte în astfel de împrejurări?

Un timp destul de lung, Van Effen îl privi in tăcere apoi se declară de acord printr-un gest, apăsă mai puternic revolverul în coasta lui Siran şi dădu un, ordin. Intr-un minut, motorul porni păcănind regulat, în timp ce primii soldaţi răniţi erau aşezaţi pe băncile bărcii. După o jumătate de oră, ultimii dintre bărbaţii şi femeile de pe ţărm se aflau la bordul lui *Kerry Dancer*. S-au făcut două transporturi; caporalul Fraser apreciase destul de exact distanţa: nava era ancorată în larg, într-un loc cu nivel puţin adânc, doar de trei fathomi[21], undeva la vestul unui promontoriu.

Apoi, pe la două şi jumătate noaptea, *Kerry Dancer* a pornit la drum, ultima navă ce-a părăsit Singaporele înainte ca acesta să cadă in mâinile japonezilor, în dimineaţa zilei de 15 februarie 1942. Vântul se potolise, ploaia se transformase într-o bură uşoară; oraşul era învăluit în

[21] Fathom (unitate de măsură pentru adâncimi) – 182 cm.

întuneric, domnea o tăcere lugubră, in timp ce nava se estompa rapid în întunericul nopţii. Nu se mai vedeau fulgerări de explozii, nici un fel de lumini, până şi păcănitul sporadic al mitralierelor amuţise. Totul părea ireal, straniu de tăcut, tăcut ca moartea. Dar odată cu zorile Urma să înceapă furia una ultimului asalt japonez asupra Singaporelui.

In duneta camuflată şi umedă a lui *Kerry Dancer*, Farnholme ajuta pe două din infirmiere şi pe Miss Plenderleith să bandajeze şi să dea îngrijiri soldaţilor răniţi; se auzi o bătaie in uşă-singura uşă care ducea spre adâncul puţ pupa[22]. Farnholme stinse lumina din dunetă şi închise cu grijă uşa in urma celui ce intră, căutând apoi să distingă in întuneric cine era:

— Locotenentul Parker?

— Da, răspunse acesta; ar fi însă mai bine să urcăm pe puntea dunetei, aici putem fi auziţi.

Au urcat amândoi pe scara de fier şi au mers la pupa, chiar la balustrada acesteia. Acum, ploaia se oprise, marea era calmă. Farnholme se aplecă peste balustradă, privi în jos la fosforescenţa clocotitoare a siajului spumos al lui *Kerry Dancer* şi ii veni poftă să fumeze. Parker întrerupse primul tăcerea.

— Am veşti destul de ciudate pentru dumneavoastră, sir,... scuzaţi-mă: nu trebuia să vă spun „sir"; caporalul v-a raportat ceva?

— Nu mi-a spus nimic: a apărut în dunetă acum vreo două minute. Ce este?

— Se pare că, astă noapte, nu a fost numai această navă în rada Singaporelui. Când veneam spre *Kerry Dancer* cu primul transport de oameni, se pare că a mai apărut o altă ambarcaţie cu motor care a ancorat la mai puţin de un sfert de milă distanţă. Cu echipaj britanic.

— Ei, drăcie! murmură Farnholme în întuneric; unde era? Ce naiba căuta pe aici? Şi cine a văzut-o?

---

[22] Spaţiu descoperit, deasupra punţii superioare, între peretele dinspre pupa al teucei şi peretele frontal dinspre pupa al suprastructurii unei nave.

— Caporalul Fraser şi unul din oamenii mei. Au auzit motorul ambarcaţiei – noi nu l-am auzit din cauza zgomotului făcut de motorul bărcii noastre – şi au căutat să afle despre ce era vorba. Au distins că în ambarcaţia cu pricina se aflau numai doi inşi, ambii înarmaţi cu puşti. A vorbit numai unul din ei, un Highlander – un tip de prin Western Isles[23], spune Fraser care şi el se întreabă despre ce o fi fost vorba. între timp, s-a întors barca pentru al doilea transport pe Kerry Dancer, Fraser şi ceilalţi au trebuit să plece. Crede că unul din cei doi inşi i-a văzut, dar nu este sigur.

— „Ciudat" este un adjectiv prea puţin potrivit pentru a califica întâmplarea, locotenente.

Farnholme îşi muşcă buza gânditor, privind pe suprafaţa mării.

— Nici Fraser nu are idee dincotro venea, ce fel de ambarcaţie era şi încotro s-au îndreptat?

— Nu ştie nimic, afirmă categoric Parker; nu ştie nimic, nu presupune nimic.

Au discutat câteva minute, apoi Farnholme încetă convorbirea:

— Mai bine să nu mai vorbim despre astea, uită-le Parker; ce s-a întâmplat a trecut, să sperăm, fără necazuri pentru cineva. Noi am luat-o din loc, ăsta este lucrul cel mai important.

Şi schimbă subiectul:

— S-a organizat totul?

— Oarecum, Siran participă şi el, bineînţeles şi capul lui este în joc o dată cu al nostru, îşi dă perfect de bine seama de acest lucru. Nu speră să-l cruţe bomba sau torpila ce ne va lovi. Am pus un om să-l supravegheze, altul îl urmăreşte pe timonierul şef şi al treilea îl ţine din scurt pe mecanicul de serviciu. Restul oamenilor mei dorm in teugă[24] – bieţii de ei, au mare nevoie de aşa ceva. Am aranjat ca patru

---

[23] Insulele Hebiide, în Atlantic, la vest de Scoţia.

[24] Suprastructură la extremitatea prova, pe toată lăţimea navei; aici sunt amenajate magazii, uneori şi cabine pentru echipaj.

oameni să doarmă în cabina de la centru-pentru a fi la îndemână în caz de alarmă.

— Bine. bine, aprobă Farnholme cu un gest din cap; Şi cele două infirmiere chinezoaice şi bătrâoara malaezâ?

— Şi ele sunt intr-una din cabinele centru; toate trei sunt cam bolnave şi zăpăcite.

— Dar Van Effen?

— Doarme pe punte, sub o barcă de salvare, lingă timonerie, la zece picioare de căpitan.

Parker surâse mânzeşte, apoi continuă:

— Nu mai este furios pe nimeni, şi nu-l slăbeşte din supraveghere pe Siran; şi-a ales bine locul de dormit. Van Effen pare un om de toată încrederea.

— Sunt cu totul de aceeaşi părere. Cum stăm cu hrana?

— Nu prea de calitate, dar suficientă pentru o săptămână, chiar zece zile.

— Sper că vom avea norocul s-o consumăm toată, rosti, sumbru. Farnholme. Încă ceva: i-ai făcut pe toţi, în special pe Siran, să creadă că nu prea este nimic de capul meu şi că persoana cea mai importantă eşti... dumneata?

— Cred că am contribuit suficient ca să vă stric reputaţia, răspunse Parker cu modestie.

— Excelent.

Cu un gest inconştient de satisfacţie, Farnholme îşi pipăi centura de sub bluzon.

— Nu trebuie însă să exagerezi, cel mai bine, ignorează-mă cât poţi. Apropo, mai poţi să-mi dai ajutor într-o problemă: ştii unde este cabina radio?

— Mi se pare că da, în spatele timoneriei.

— Operatorul Willie Loon. sau cam aşa îl cheamă, doarme acolo. Bănuiesc că e un băiat' de treabă – dar dracu ştie ce învârte când nu este îmbarcat pe acest coşciug plutitor. Nu vreau însă să-l abordez personal. Caută să afli de la el ce lungime de bătaie are transmiţătorul lui şi comunică-mi înainte de ivirea zorilor, când trebuie să emit un apel.

— Am înţeles, „sir”.

Parker ezită, ar mai fi pus o întrebare dar renunţă.

— Acum e cel mai potrivit moment, mă duc chiar acum; noapte bună.

— Noapte bună, locotenente.

Farnholme mai rămase câteva minute aplecat peste balustradă, ascultând clămpănitul astmatic al motorului, bun de pensionare, al lui *Kerry Dancer* în timp ce acesta îşi croia drum spre est-sud-est pe o mare calmă ca untdelemnul. Apoi, se îndreptă din şale cu un oftat, se întoarse şi cobori sub punte.

În valiza lui din dunetă se aflau câteva sticle de whisky şi trebuia să justifice reputaţia că nu se dădea înapoi de la aşa ceva.

Majoritatea oamenilor ar protesta energic dacă ar fi treziţi din somn la ora trei şi jumătate noaptea pentru a fi consultaţi într-o problemă pur tehnică; dar Willie Loon nu făcea parte dintre aceştia. El s-a ridicat din cuşetă surâzând către locotenentul Parker şi îi spuse, simplu, că lungimea de bătaie a transmiţătorului său era de numai cinci sute de mile, apoi surise din nou. Pe figura sa rotundă, agreabilă, surâsul reflecta un fond de amabilitate, de bună dispoziţie şi Parker nu mai avu nici o îndoială că Farnholme apreciase corect ce fel de om era Willie Loon. Şi-au continuat conversaţia.

Parker îi mulţumi şi se întoarse cu gândul să plece când, pe masa de transmisie, observă ceva ce nu se aştepta să găsească pe o navă cum era *Kerry Dancer*: un tort rotund, congelat, nu prea faimos executat. împodobit cu multe lumânărele. Parker privi cu mirare, apoi se adresă lui Loon:

— Ce este asta?

— Un tort pentru aniversarea zilei mele de naştere, răspunse acesta cu mândrie; mi l-a făcut soţia mea, iată-i aici fotografia – şi mi l-a trimis acum două luni ca să fie sigură că-l primesc la timp. Frumoasă atenţie, nu-i aşa?

— Într-adevăr frumoasă, spuse locotenentul Parker, pe gânduri.

Mai privi o dată la fotografie, apoi:

— Tot atât de frumoasă ca si tânăra care l-a preparat; cred că eşti un om tare fericit.

— Sunt fericit, fu răspunsul însoţit de un nou surâs; sunt, într-adevăr, foarte fericit, sir.

— Şi când este ziua de naştere?

— Astăzi, de asta am scos tortul din frigider: astăzi împlinesc douăzeci şi patru de ani.

— Astăzi, replică Parker dând din cap: puteai alege o zi mai potrivită pentru aniversare. Dar, de fapt. tot trebuie să fie într-o zi. Noroc şi la mulţi ani!

Se întoarse, păşi peste pragul de etanşară şi închise încet uşa în urma lui.

III

Willie Loon a murit la douăzeci şi patru de ani, chiar de ziua lui de naştere, la amiază, când puternica strălucire a soarelui pe cerul senin al ecuatorului bătea sălbatic prin spiraiul[25] de deasupra capului său. O lumină albă, crud scânteietoare, care sfida flacăra fumegândă a unei lumânărele solitare încă arzând pe tortul de aniversare, o flacără gălbuie pâlpâind cu monotonă regularitate după cum nava rula şi umbra întunecată a barei spiraiului trecea şi re-trecea peste flacără, peste luminări, peste tort, şi peste fotografia lui Anna May, timid surâzătoarea tânără, autoarea tortului. Willie Loon nu îşi dădea seama ce se întâmpla: nu mai vedea nici luminările, nici tortul, nici fotografia tinerei sale soţii, căci orbise. Numai cu zece secunde înainte îl plesnise în ceafă o lovitură ca de ciocan. Nu mai vedea butonul transmiţătorului, dar asta nu avea importanţă, căci Mr. Johnson, profesor la şcoala de radio-operatori, susţinuse totdeauna că nu devii operator adevărat dacă nu te descurci, chiar pe un întuneric ca de smoală, la fel ca la lumina zilei. Şi Mr. Johnson mai spunea că operatorul trebuie să părăsească postul cât mai târziu, să se salveze o dată cu căpitanul navei. Aşa că acum mâna lui Willie Loon se mişca mereu în sus şi in jos, cu ritmul stacato specific al unui operator antrenat, apăsând butonul; emitea continuu acelaşi apel: S.O.S., atac aerian inamic. 0,45N, 104.24E, nava incendiată; S.O.S., atac aerian inamic, 0,45N, 104,24E nava incendiată; S.O.S....[26].

Ceafa îi fusese oribil lovită de gloanţe de mitralieră, nu ştia câte. Din ce în ce mai sfârşit, gândea totuşi că mai bine aşa, decât dacă gloanţele ar fi nimerit postul de radio. Dacă spinarea lui nu se afla în acel loc, postul ar fi fost distrus,

---

[25] Luminator pe puntea neadăpostită a unei nave, în special deasupra compartimentului maşinii, dar şi deasupra altor încăperi.

[26] Coordonatele geografice (latitudine, longitudine) care definesc poziţia navei.

nu s-ar mai fi putut emite nici un semnal, n-ar mai fi rămas nici o speranţă. Ar fi rămas doar el, un bun operator radio şi textul unui important mesaj de transmis pe care n-ar mai fi avut posibilitatea să-l emită... Şi se muncea să emită mesajul cel mai important din toată viaţa lui, deşi mâna îi devenea teribil de grea şi butonul de transmisie începea parcă să sară dintr-o parte într-alta, scăpând dintre degetele care nu mai puteau prinde, oarbe.

I se părea că aude un ciudat tunet, în surdină. Se întreba nedumerit dacă era zgomotul unor motoare de avion sau poate flăcările care învăluiseră puntea teugei şi îl vor cuprinde şi pe el, sau poate era propriul sânge vuindu-i în cap. Mai probabil, era propriul său sânge, căci bombardierele plecaseră, o dată treaba terminată, şi nu bătea vântul ca să aţâţe flăcările unui incendiu pe navă. Dar toate n-aveau importanţă, nimic nu avea importanţă, doar mâna trebuia să apese ritmic pe butonul de transmisie, să continue emiterea mesajului. Şi mesajul zbura, repetat mereu, dar acum devenea confuz, nişte puncte şi linii neinteligibile...

Willie Loon nu-şi mai dădea seama de confuzie, totul devenea mai întunecat, i se părea că se prăbuşeşte în gol. dar mai simţea încă marginea scaunului sub genunchi, înţelegea că se mai afla acolo, încă la postul de transmisie şi zâmbea în sine de propria-i stupiditate. îi reveni în minte Mr. Johnson şi îşi spuse că poate acestuia nu i-ar fi ruşine de el. fostul lui elev, dacă l-ar vedea acum. Se gândi la bruna şi drăguţa lui Anna May şi surise din nou, cu înduioşare. Şi tortul se afla acolo, un tort atât de drăguţ, aşa cum numai ea ştia să facă, şi încă nici nu-l gustase, îşi clătină capul cu tristeţe, scoase un strigăt când scapelul agoniei îi pătrunse prin capul sfărâmat ajungând până la ochii fără vedere.

Un moment, doar un moment, redeveni conştient. Mina dreaptă îi alunecase de pe butonul de transmisie. Ştia că trebuie neapărat s-o pună la loc, dar braţul drept devenise cu totul neputincios. îşi trecu pe deasupra braţul sting, îl prinse pe cel drept şi încercă să-l ridice, dar atârna prea

greu, parcă era ţintuit de masă. O clipă, vag, îşi reaminti de Mr. Johnson şi speră că făcuse tot ce era cu putinţă. Apoi, tăcut, fără un oftat, alunecă sfârşit peste masă, capul i se lăsă pe mâinile încrucişate, cu cotul sting strivind tortul astfel că luminarea se aplecă orizontal, picăturile de ceară curgeau pe luciul mesei, fumul luminării, acum gros şi foarte negru, ridicându-se leneş în spirale ce se turteau de tavan şi se răspândea prin cabina micuţă. Un fum negru, gros, dar care nu reuşea să estompeze razele puternice ale soarelui trecând prin spirai, sau să ascundă cele trei mici găuri, distincte, marcate cu roşu pe cămaşa lui Willie Loon, prăbuşit peste masă. Curând, flacăra luminării pâlpâi slab, mai izbucni o dată şi se stinse.

Căpitanul Francis Findhorn, O.B.E.[27], Comandor al companiei British-Arabian Tanker şi comandant al navei petroliere de 12.000 de tone *Viroma*, mai ciocăni barometrul încă de două ori cu degetul. îl privi inexpresiv n moment, apoi se întoarse calm la locul său din colţul bord al timoneriei. Maşinal, deschise gura de ventilaţie deasupra ca să-i bată curentul in faţă, tresări sub rafalele de aer fierbinte şi umed, apoi închise ventilaţia fără prea multă grabă. Căpitanul Findhorn nu se grăbea niciodată. Chiar şi următoarele gesturi, scoaterea chipiului alb tresele aurii şi ştersul cu batista al părului brun şi rar, le-a făcut fără grabă, evitând orice mişcare inutilă, fără st, încât. instinctiv, îţi dădeai seama de calmul lui deliberat, de obişnuinţa lui de a-şi economisi mişcările, componente inseparabile ale firii sale.

De afară se auzi un uşor zgomot de paşi trecând pe puntea de lemn de tec, tare ca fierul. Căpitanul Findhorn îşi puse chipiul pe cap, se aşează greoi pe scaun şi privi la cel ce intra: secundul navei, în picioare acum în locul unde cu câteva secunde înainte examinase şi el cu grijă barometrul. Câteva momente, căpitanul Findhorn îl studie în tăcere, întrebându-se dacă secundul său nu era o completă negare a părerii larg răspândit că oamenii cu păr blond şi piele

[27] (Officer of the) Order of British Empire: (Ofiţer al) Ordinului Imperiului Britanic.

albă nu se bronzează bine la soare: între cămaşa albă şi părul blond deschis, albit de soare până la blond platinat, ceafa era o bandă de culoarea stejarului afumat. Apoi secundul se întoarse şi îl privi; Findhorn schiţă un zâmbet:

— Ce mai spui Mr. Nicolson; ce mai e nou?

Timonierul şef se afla doar la câţiva paşi distanţă; dacă membrii ai echipajului se aflau la o asemenea distanţă încât putea fi auzit, totdeauna căpitanul era formalist când se adresa unor ofiţeri mai vârstnici.

Nicolson ridică din umeri şi se îndreptă-spre uşa cu grilaj. Avea un mei-s uşor, ca de pisică, ca şi cum călca pe covrigi uscaţi şi se temea să nu-i sfărâme. Se uită la soarele ca un focar arzător pe cer, la luciul albăstrui, calm ca untdelemnul al suprafeţei mării, la orizontul depărtat dinspre est, unde marea şi cerul se întâlneau într-o sclipire de albastru metalic şi, în sfârşit, la hula întunecată care se forma la nord-est, deplasându-se la babordul navei. Ridică iarăşi din umeri, se întoarse şi privi spre căpitan; pentru a suta oară, Findhorn admiră ochii de un albastru limpede ai ofiţerului, contrastând cu bronzul puternic al figurii. Nu mai întâlnise asemenea ochi, nici pe departe asemănători, nicăieri; totdeauna îi aminteau de lacurile alpine, ceea ce îl irita pe căpitan căci el considera că are o raţiune precisă, logică şi, niciodată în viaţa lui, nu fusese în Alpi.

— Nici o îndoială, sir, se pregăteşte ceva, nu-i aşa?

Vocea secundului era calmă, controlată, nu trăda nici un efort, completând perfect modul cum umbla, cum se comporta; în plus era profundă, cu rezonanţă, făcându-se auzită cu o uşurinţă şi o claritate nefireşti chiar într-o cameră plină de oameni care vorbesc. Secundul arătă cu un gest spre uşa cu grilaj, acum deschisă.

— Toate semnele prevestesc schimbarea vremii; barometrul scade vertiginos. Este sezonul cel mai prost al anului, n-am auzit vreodată de furtuni tropicale la această latitudine, totuşi mi-e teamă că vom avea parte de vreo tornadă.

— Ştiu că eşti un maestru al afirmaţiilor clare, Mr. Nicolson. spuse Findhorn cu preţiozitate; mă mir deci că te

referi nerespectuos la un taifun, calificându-l drept vârtej; să nu se supere... auzindu-te...

Tăcu un minut, surise şi continuă, calm:

— Sper că nu se va supăra, Nicolson; pentru noi, va fi un dar al providenţei.

— Cred că aşa va fi, murmură Nicolson; şi probabil însoţit de ploaie; credeţi că va fi oare o ploaie zdravănă?

— Cu găleata, afirmă categoric căpitanul Findhorn; ploaie, mare agitată, un vânt de zece sau unsprezece grade[28] şi nici un soldat din armata niponă nu ne va putea observa toată noaptea. Care-i cursul navei, Nicolson?

— Unu-treizeci, sir[29].

— Îl menţinem aşa. Mâine la amiază ajungem la strâmtoarea Carimata[30], după care poate norocul ne va surâde. Ne vom abate din drum numai dacă întâlnim Marea Flotă a inamicului şi, în orice caz, nu ne vom întoarce.

Apoi, fixându-şi secundul cu ochii calmi, senini, Findhorn întrebă:

— Crezi că cineva se va ocupa de noi, Mr. Nicolson?

— în afară de vreo două sute de piloţi cu avioanele lor şi de toate vasele japoneze din Marea Chinei, cred că altcineva nu se va ocupa de noi.

Nicolson schiţă un zâmbet scurt, lăsând să apară albe ridurile nebronzate din jurul ochilor, apoi continuă: a

— Cred că nu mai există nici un bun prieten galben; pe o rază de cinci sute de mile, care să nu ştie că noaptea trecută am şters-o de la Singapore. Probabil că suntem consideraţi ca bucăţica cea mai apetisanta de când *Prince of Wales* a fost scufundat şi îşi vor da toată osteneala să ne vină de hac. Sigur că vor scotoci toate posibilităţile noastre de a o şterge – strâmtorile Macassar, Singapore, Durian şi

---

[28] Scara Beaufort clasifică tăria vânturilor şi uraganelor de la 0..17 grade.

[29] Unghiul orizontal exprimat în grade, format între axa longitudinală a navei şi meridianul adevărat, magnetic, sau nord al busolei marine.

[30] Strâmtoare între Sumatra şi Borneo.

Rhio[31] – şi dacă nu ne găsesc, cei de la înaltul lor Comandament îşi vor lepăda uniformele albastre şi se vor arunca cu toţii în propriile lor săbii.

— Oare nu s-au gândit să verifice şi strâmtorile Tjombol şi Temiang?[32]

— Presupun că sunt zdraveni la minte şi că ne vor face onoarea să ne considere la fel, spuse Nicolson, gânditor; un om cu cap nu bagă un mare petrolier, noaptea, prin asemenea ape, mai ales cu un pescaj ca al nostru şi fără nici un far pentru orientare.

Căpitanul Findhorn îşi înclină capul jumătate afirmativ, jumătate neîncrezător:

— Îţi cam supraestimezi atotştiinţa, Nicolson.

Acesta nu răspunse, se întoarse şi se îndreptă spre cealaltă parte a punţii de comandă, dincolo de timonierul şef şi de Vannier, ofiţerul IV, dar paşii lui nu făceau pe punte mai mult zgomot decât foşnetul unei frunze îngălbenite, în cădere. La capătul punţii de comandă se-opri, privi prin uşa tribord a timoneriei la silueta înceţoşată a insulei Linga[33], estompată uşor în depărtarea violacee, apoi reveni. Vannier şi şeful timonier îl examinau în tăcere, cu o expresie oarecum întrebătoare în privirile obosite.

De deasupra capetelor le parvenea un murmur nedesluşit de voci, sau poate târşâitul unor paşi nesiguri, rătăcitori. Acolo erau artileriştii, servanţi la cele două tunuri Hotchkiss. situate la 0,5 picioare distanţă de fiecare parte a peretelui din lemn de tec al punţii etalon[34]. Tunurile erau vechi, foarte vechi, neputincioase şi necorespunzătoare, bune doar să ridice moralul celor care ar fi trebuit, la nevoie, să le folosească împotriva inamicului. „Posturi

---

[31] Strâmtori între diferite insule aparţinând Indoneziei.

[32] Strâmtoare şi mică insula aparţinând Indoneziei, între peninsula Malacca şi Borneo.

[33] Insula în arhipelagul cu acelaşi nume situat la intrarea Strâmtorii Malacca.

[34] Punte aflată deasupra pasarelei, unde este instalat compasul magnetic etalon spre a fi ferit de influenţa maselor metalice şi care permite să se ia elemente pe întreg orizontul.

pentru sinucidere", aşa erau botezate poziţiile celor două tunuri: pe drept cuvânt. căci acoperişul proeminent al timoneriei, cel mai înalt punct al suprastructurii punţii de comandă, se bucura de prioritatea atacurilor cu bombe împotriva petrolierelor. Turnării ştiau acest lucru şi nu erau nici ei decât nişte oameni: de zile întregi obsedaţi de toarnă, din ce în ce mai lipsiţi de un somn odihnitor.

Dar neastâmpărul lunarilor, mâinile şefului timonier mişcându-se încet pe spiţele timonei nu erau decât zgomote abia auzite, insignifiante, care întrerupeau în răstimpuri ciudata tainica tăcere ce domnea pe Viroma. tăcere învăluitoare, obsedantă, deasă, ca de vată. Şi aceste mici zgomote apăreau şi dispăreau, lăsând tăcerea mai adâncă, mai apăsătoare ca înainte.

Apoi, tăcerea era însoţită de o căldură înăbuşitoare, de o umiditate care înbrobona cu sudoare braţele şi trupurile oamenilor, la fiecare înghiţitură de lichid. Şi această tăcere de moarte, apăsătoare, domnea pe toată Marea Chinei, în timp ce dincolo de orizont se aduna, ameninţătoare, furtuna. Era tăcerea ce-i copleşeşte pe oamenii care nu au dormit timp îndelungat, chiar foarte îndelungat, şi sunt extenuaţi. Dar, mai mult ca orice, era tăcerea ce însoţeşte aşteptarea, o aşteptare în care nervii sunt încordaţi ca întinşi pe o roată de tortură, fiecare oră-de aşteptare corespunzând unei rotiri şi dacă aşteptarea nu se termină cât mai curând, roata se va învârti atât de mult timp, încât nervii nu mai ţin din cauza tensiunii – iar când aşteptarea se curmă, va fi şi mai rău. căci sfârşitul ei este aproape sigur şi definitiv.

Cei de pe Viroma aşteptau de multă vreme. Sau poate vremea nu era atât de lungă – doar o săptămână de când Viroma, cu un coş fals, cu tuburi de ventilaţie fictive, cu un nume nou, Resistencia, şi abordând drapelul republicii Argentina, ocolise capătul de nord al Sumatrei şi parcurgea Strâmtoarea Malacca în plină zi. Dar săptămână are şapte zile, fiecare zi, douăzeci şi patru de ore, Iar fiecare oră, şaizeci de minute. Şi chiar un minut pare destul de îndelungat când aştepţi ceva ce trebuie să se în-tâmple în

mod inevitabil, când ştii că legile hazardului pot acţiona din ce în ce mai neiertător împotriva ta, că sfârşitul nu mai poate întârzia. Chiar un minut poate fi lung, atunci când prima bombă sau prima torpilă se află doar la câteva secunde distanţă şi când ai sub picioare zece mii patru sute de tone de păcură şi benzină cu cifră octanică ridicată.

Deasupra dulapului cu pavilioane de semnalizare telefonul începu să sune strident, insistent, sfâşiind ca o lamă de cuţit tăcerea adâncă de pe puntea de comandă. Vannier, zvelt, brunet, cu stagiu pe navă de numai zece săptămâni, se afla cel mai aproape de aparat; se roti, tresări, aruncă binoclul pe dulapul din spatele său şi. ridică receptorul de pe furcă; oricât de bronzat era, se putea observa că gâtul şi faţa i se roşiseră.

— Aici puntea de comandă, ce este?

Căuta să se exprime clar. autoritar, dar nu prea reuşea. Ascultă câteva momente, mulţumi, agăţă receptorul şi se întoarse, adresându-i-se lui Nicolson, care era alături de el.

— Încă un semnal de primejdie, rosti el, scurt. Totdeauna, ochii albaştri, reci ai lui Nicolson îl iritau; continuă imediat:

– Undeva, spre Nord.

– Undeva, spre Nord, repetă Nicolson, cu ton de conversaţie, dar cuvintele aveau parcă un subînţeles care îl făcu pe Vannier să tresară. Apoi, vocea lui Nicolson deveni dură:

— În ce loc? Ce navă este în primejdie?

— Nu... nu ştiu, n-am întrebat. Nicolson îl privi un moment, se întoarse, ridică receptorul şi începu să manipuleze manela generatorului. Căpitanul făcu un gest către Vannier şi aşteptă până când tânărul ajunse, ezitând, in colţul căpitanului, de pe puntea de comandă.

— Ar fi trebuit să întrebi, spuse căpitanul cu bunăvoinţă: de ce n-ai făcut-o?

— N-am considerat necesar, sir. Vannier era stânjenit, pregătit să se apere.

— Este al patrulea apel astăzi; nu v-aţi interesat de celelalte, aşa că...

— Aşa este, aprobă Findhorn; acum însă este o diferenţă, tinere. Nu este cazul să pun în primejdie o navă importantă ca a noastră, cu o încărcătură preţioasă şi vieţile a cincizeci de oameni pentru a culege o pereche de supravieţuitori de pe o navă cu aburi mică, ce face curse între insule. Dar poate că de astă dată e vorba de un transport militar, sau de un crucişător. Cred că nu este cazul, dar s-ar fi putut. Şi poate că se află într-o situaţie în care ii putem da ajutor fără să ne băgăm într-o aventură prea periculoasă. Sunt mulţi „dacă" şi „poate", dar trebuie să ştim unde se află şi despre ce anume este vorba, apoi să luăm o hotărâre.

Findhorn îi zâmbi şi-şi atinse epoleţii cu trese aurii de pe umeri.

— Ştii cum au fost obţinute?

— Prin hotărârile pe care le-aţi luat, răspunse Vannier cu glas scăzut: vă rog să mă iertaţi, sir.

— Să uităm, tinere; dar trebuie să-ţi aminteşti un lucru: din când în când să i te adresezi şi lui Nicolson cu „sir": cred că aşteaptă aşa ceva.

Vannier roşi şi răspunse:

— Vă rog să mă iertaţi şi pentru aceasta, sir: de obicei, nu uit; dar acum cred că sunt cam obosit şi cam nervos, sir.

— Toţi suntem, replică Findhorn calm; foarte obosiţi, dar Mr. Nicolson nu este... niciodată.

Apoi ridicând vocea:

— Ce se aude, Mr. Nicolson? Nicolson agăţă receptorul şi se întoarse:

— O navă bombardată, incendiată, probabil se scufundă, rosti el scurt: 0,45 Nord. 104.24 Est. Adică la intrarea sudică în Strâmtoarea Rhio. Denumirea navei, incertă. Walters spune că mesajul a parvenit in ritm foarte grăbit, la început clar. dar curând S-a încurcat, devenind neinteligibil. Crede că operatorul a fost grav rănit şi până la sfârşit s-a prăbuşit peste buton şi aparat, căci a terminat cu o impulsie continuă... care mai durează încă. După cât a înţeles Walters, nava pare că se numeşte *Kenny Danke*.

— N-am auzit niciodată de aşa ceva. Mi se pare ciudat că nu şi-a transmis indicativul de apel internaţional. În orice caz, nu-i vorba de ceva important; ce părere ai?

— Nici una. a răspuns Nicolson cu un gest negativ din cap, apoi adresându-i-se lui Vannier:

— Caută, te rog, in Registrul de clasificare a navelor, la litera K. Cred ea este o greşeală de nume.

După o pauză, in cate îşi îndepărtase privirea ochilor săi albaştri, reci se adresă din nou lui Vannier:

— Caută la *Kerry Dancer*; bănuiesc că despre această navă este vorba.

Vannier răsfoia paginile registrului, înălţându-şi interogativ sprincenele. Findhorn îşi privi secundul; Nicolson ridică din umeri:

— Este foarte posibil să fie o greşeală, sir, există şi o explicaţie: in alfabetul Morse N şi R sunt foarte apropiate, la fel C şi K. Un om în panică poate uşor să le confunde, chiar daca are practică; mai ales dacă tulburarea este gravă.

— Aveţi dreptate, sir, se auzi vocea lui Vannier, netezind cu palma o pagină din registru: *Kerry Dancer*, 540 tone. lansat la Clyde in 1922. Aparţine Companiei Comerciale Sulaimiya...

— Cunosc această navă, îl întrerupse, Findhorn; este a unei companii arabe, finanţată de chinezi şi navighează în împrejurimile Maccasarului. Compania are şapte sau opt asemenea mici nave cu aburi. Cu douăzeci de ani în urmă, avea numai două şalande sub 200 tone şi de atunci au ajuns la concluzia că un comerţ legal este o afacere proastă; aşa că s-au lansat în transporturi de contrabandă: arme, opiu, perle, diamante, din care puţine transporturi au bază legale; iar dacă se iveşte ocazia, fac chiar şi piraterie.

— Deci nu este cazul să vărsăm lacrimi pentru *Kerry Dancer*?

— Nu este cazul, Mr. Nicolson; menţinem capul la 130.

Căpitanul Findhorn se îndreptă spre uşa cu grilaj de partea babordului. Incidentul părea închis.

— Căpitane! Findhorn se opri, se întoarse calm şi privi curios la Evans, cel ce interpelase. Evans era timonierul de

serviciu, cu păr brunet creţ, cu faţă prelungă şi dinţii îngălbeniţi de tutun. Ţinea uşor mâinile pe timonă, privind drept înainte.

— Ai ceva de spus, Evans?

— Da, sir. Noaptea trecută, *Kerry Dancer* se afla şi ea în rada Singaporelui.

Aruncă o scurtă privire căpitanului, apoi îşi reluă poziţia.

— O navă cu pavilion albastru[35], sir.

Cum! exclamă Findhorn, părăsindu-şi calmul obişnuit; deci o navă a Guvernului? Ai văzut-o dumneata?

— Eu n-am văzut-o, sir, dar cred că a zărit-o şeful echipajului. În orice caz, l-am auzit noaptea trecută vorbind despre ea... în timp ce vă întorceaţi de la ţărm.

— Eşti sigur, omule? A vorbit chiar despre ea?

— Sini sigur, sir, răspunse categoric Evans, cu accentul unui originar din Ţara Galilor.

— Adu-l imediat aici pe şeful echipajului!

După acest ordin, Findhorn se îndreptă spre scaunul său, se aşeză comod şi relaxat şi recapitula în minte cele petrecute în noaptea precedentă. Îşi aminti surpriza – şi uşurarea – simţită când a ajuns pe ţărm şi i-a găsit pe şeful de echipaj şi pe dulgherul navei pregătind barca cu motor care trebuia să-l ia de acolo, surpriza şi uşurarea când, în barcă, a văzut paturile unei perechi de puşti scurte Ensfield ieşind proeminente de sub o prelată aruncată neglijent peste ele; n-a reproşat nimănui nimic. Îşi aminti bubuiturile îndepărtate ale tunurilor, vălul de fum acoperind Singaporele în urma ultimului raid de bombardiere – se putea prevedea la oră fixă apariţia bombardierelor japoneze în fiecare dimineaţă – apoi strania, nefireasca linişte ce domnea peste oraş şi peste radă. Rada se golise si ea, aşa cum n-o mai văzuse vreodată; dar nu-şi amintea să fi văzut *Kerry Dancer* sau altă navă arborând pavilionul albastru, aşa cum se afirmase: era prea întuneric iar el, prea preocupat de cele ce se petreceau şi mai îngrijorat de cele ce aveau să urmeze. Aflase că instalaţiile de pe

[35] Blue Ensigne: pavilion arborat de navele închiriate, în timp de război, rechiziţionate de stat.

insulele producătoare de ţiţei Poko Bukum, Pulo Sambo şi Pulo Sebarok fuseseră sau erau pe cale de a fi incendiate – nu putuse să vadă personal situaţia, un val de turn ascundea totul. Ultima din unităţile navale o luase din loc şi nimeni nu mai avea nevoie de serviciile petrolierului pe care îl comanda. Nici benzina de aviaţie nu mai avea căutare, căci avioanele Catalina plecaseră, iar bombardierele cu torpile de tipurile Brewster Buffaloes şi Wildebeeste rămase nu erau decât schelete carbonizate pe aeroportul Selengar. Se mai aflau încă în radă cele 10.400 tone de combustibil care puteau oricând să explodeze, încărcate pe petrolierul său...

— Vă raportează McKinnon, sir; m-aţi chemat, îi întrerupse gândurile şeful de echipaj.

Douăzeci de ani de activitate petrecuţi pe toate mările şi prin toate porturile demne de a fi văzute din întreaga lume îl transformaseră pe McKinnon dintr-un servant de mitralieră ageamiu şi timid într-un personaj foarte cunoscut pe cele peste şaizeci de nave ale Companiei British Arabian, binecunoscut pentru tenacitatea, iscusinţa şi nedezminţita sa competenţă – dai toate acestea nu-i alteraseră deloc accentul molatec de originar din Highland.

— Să vă spun ce ştiu despre Kerry Dancer? Findhorn aprobă cu un gest fără a pronunţa un cuvânt, omiţând să privească figura mică, brunetă din faţa lui şi spunându-şi în sine că un ofiţer are uneori dreptul de a i se adresa mai puţin reglementar superiorului. Mai ales că McKinnon era recunoscut ca cel mai bun prim secund şi in acelaşi timp, ca cel mai bun şef de echipaj al Companiei...

Am văzut o barcă de pe nava aceea ieri seară, sir, spuse McKinnon calm; a plecat înaintea noastră, plină cu pasageri.

Apoi, privi îngândurat către căpitan:

— Un fel de navă spital, sir.

Findhorn sări din fotoliu şi se opri, – nemişcat, in faţa lui McKinnon: erau de aceeaşi înălţime şi se priveau ochi-în-ochi. Nici unul nu mişca. Parcă fiecare se temea să rupă liniştea bruscă, totală, aşternută pe puntea de comandă.

Viroma se abătea cu un grad, cu două, apoi cu trei de la capul stabilit şi Evans nici nu se gândi s-o corecteze.

— O navă spital, repetă încet Findhorn; ai spus, o navă spital? După câte ştiu, cel ce poartă acest nume este doar un mic cargobot intercostal, de vreo 500 de tone.

— Aveţi dreptate, sir, dar a fost rechiziţionat; am stat de vorbă cu câţiva dintre soldaţii care se îmbarcau pe navă, în timp ce eram pe dig cu Ferris şi vă aşteptam. Căpitanului i s-a propus să aleagă între a-şi pierde nava sau a fi de acord să meargă spre Darwin. La bord se află o companie de soldaţi care îl ţine din scurt pe căpitan.

— Şi ce mai ştii?

— Cam asta-i lot, sir. Au terminat al doilea transport cu barca înainte de întoarcerea dumneavoastră – cei mai mulţi erau răniţi in stare să umble, dar erau şi câţiva pe tărgi. Mi se pare că erau şi cinci sau şase infirmiere, nu englezoaice, şi un copil.

— Femei, copii şi bolnavi, imobilizau la bordul unui sicriu plutitor al Companiei Sulaimiya... şi întregul arhipelag împrejur mişună de avioane japoneze, exclamă cu ciudă Findhorn; mă întreb ce capete geniale, de oi, au cei de la Singapore. de-au pus la cale una ca asta?

— Nu ştiu, sir, declară McKinnon, inexpresiv. Findhorn îl privi tăios, rămase un timp pe gânduri, apoi i se adresă distant:

— A fost doar o întrebare retorică, McKinnon. Începu să se plimbe calm, gânditor, şi cu voce mai joasă aproape cu o octavă, fără să se adreseze cuiva anume, ca un om care gândeşte cu glas tare şi fără o înlănţuire prea logică a gândurilor:

— Dacă ne îndreptăm spre nord, şansele de a ajunge până la Rhio şi de-a ne întoarce măcar până aici sunt puţine... ba nici nu există. Să nu ne facem iluzii. Cel mai probabil, mesajul ăsta-i o capcană: *Kerry Dancer* a plecat înaintea noastră şi trebuia să fi ajuns la Rhio încă de acum şase ore. Dacă nu este o capcană, atunci probabil că în acest moment *Kerry Dancer* se scufundă sau s-a şi scufundat. Şi chiar dacă mai pluteşte, incendiul a obligat

pasagerii şi echipajul să părăsească nava. Şi dacă înoată în jur – mulţi dintre ei, răniţi – probabil că puţini vor mai rămâne în viaţă în cele şase sau şapte ore necesare ca să ajungem la faţa locului.

Câteva momente, Findhorn tăcu, aprinse o ţigară, gravă contravenţie la instrucţiunile companiei şi ale sale proprii – şi îşi reluă umbletul cu aceeaşi placidă monotonie.

— Poate că s-au îmbarcat în bărci, dacă a mai rămas vreuna după ce bombele, mitralierele şi incendiul şi-au făcut de cap. După câteva ore, probabil că supravieţuitorii au debarcat pe una din cele vreo douăzeci de insule din apropiere. Ce perspectivă avem să găsim tocmai acea insulă în întuneric şi în plină furtună, presupunând că am fi destul de nebuni – mai bine spus, destul de dispuşi la sinucidere – ca să ne deplasăm prin Strâmtoarea Rhio şi să scormonim inutil toată întinderea mării bântuită de taifun.

Căpitanul mormăia uitat; din cauza rotogoalelor fumului de ţigară, ochii obosiţi i se închideau – nu părăsise puntea de comandă toată noaptea – şi privi cu surprindere, ca şi cum atunci o vedea prima dată, la ţigareta pe care-o ţinea între degete; o aruncă pe jos şi o strivi cu călcâiul cizmei din pânză impermeabilă. Privi îndelung chiştocul sfărâmat, mult timp după ce se stinsese, apoi se uită pe rând la cei patru oameni aflaţi în timonerie. Privirea nu era interogativă: niciodată Findhorn n-ar fi aşteptat sfaturi de la timonierul şef, de la şeful de echipaj sau de la cel de-al patrulea ofiţer.

— Nu văd vreo justificare să pun în primejdie nava, încărcătura şi vieţile noastre, pornind în căutare de himere, rosti el apăsat.

Nimeni nu spuse un cuvânt, nici unul nu făcu vreo mişcare. Se aşternu din nou o tăcere grea, apăsătoare. Aerul era nemişcat, greu de respirat – poate din cauza furtunii iminente. Nicolson se sprijinea de dulapul cu pavilioane de semnalizare, privind în jos, cu ochii întredeschişi, la mâinile încrucişate; ceilalţi se uitau pe rând la căpitan, fără să clipească; *Viroma* se mai abătuse de la

capul stabilit cu zece, poate douăsprezece grade, girând continuu.

În cele din urmă, privirea rătăcitoare a căpitanului Findhorn se opri asupra lui Nicolson, primul secund, şi ochii săi îşi pierdură indiferenţa.

— Ce spui, Mr. Nicolson?

— Aveţi perfectă dreptate, sir.

Nicolson ridică ochii, privind pe fereastră arborele prova care se mişca în sus şi în jos încet, uşor, după ondulaţiile hulei.

— O mie la unu că-i o capcană şi dacă nu, într-un fel sau altul, s-a terminat cu nava, echipajul şi pasagerii.

După care, Nicolson se uită cu gravitate la şeful timonier, la compas, apoi din nou la Findhorn şi continuă:

— După câte văd, ne-am abătut deja cu zece grade de la capul stabilit şi pivotăm, tot spre tribord, aşa că am putea foarte bine să menţinem această direcţie, La aproximativ trei sute douăzeci de grade, sir.

— Îţi mulţumesc, Nicolson, spuse Findhorn, lăsând să-i scape un lung, aproape imperceptibil suspin.

Şi se îndreptă spre Nicolson cu tabachera deschisă:

— Dă-le-n colo de instrucţiuni. Vannier, ştii care este poziţia lui *Kerry Dancer*, aşa că, te rog, indică timonierului ce cap să ţină.

Încet, docil, marele tanc petrolier se roti, luând drumul. spre nord-vest, înapoi, spre Singapore, înfruntând pieptiş furtuna.

O mie la unu, stabilise Nicolson scorul de probabilitate. Şi căpitanul era de acord şi cu un scor mai redus; dar nici unul dintre ei nu avea pe de-a-ntregul dreptate. Nu era o capcană, *Kerry Dancer* mai plutea încă, nu fusese complet abandonată.

Mai pluteau, la ora două, în acea după amiază înăbuşitoare de la mijlocul lui februarie 1942 dar, după toate aparentele nu mai putea pluti multă vreme. Întra-se adânc în apă, mai ales cu prova, şi se aplecase atât de mult la tribord, încât balustrada punţii cu puţ dispărea sub apă.

Se vedea clar după valurile ce învăluiau şi se retrăgeau de pe puntea înclinată, asemeni celor ce asaltează o plajă.

Arborele prova era rupt la circa şase picioare de-asupra punţii; o gaură căscată, întunecată, încă fumegândă atât mai rămăsese pe locul unde fusese caşul navei; iar puntea de Comandă devenise de nerecunoscut, o grămadă heteroclită de plăci de oţel îndoite şi bucăţi fracturate de fier cornier, proiectându-se ca o siluetă dantescă, suprarealistă pe cerul nepăsător. Teuga – cabinele echipajului chiar din faţa punţii cu puţ – părea să fi fost smulsă cu un gigantic deschizător de cutii de conserve: bocaporturile[36] de pe latura navei dispăruseră complet, nu mai rămăsese nici urmă de nara de ancoră[37]-, de vinciuri de ancoră sau de bigă[38]; această teribilă avarie a teugei era rezultatul unei bombe ce străbătuse bordajul subţire de oţel al punţii şi nu explodase decât adânc în interiorul navei. Nimeni nu-şi dăduse atunci seama de cele întâmplate, moartea datorată exploziei nu le lăsase răgaz să înţeleagă cele ce se petreceau. În spatele punţii cu puţ, cabinele căptuşite cu lemn de pe puntea principală şi cea superioară arseseră complet, dezastrul era in aşa hal incit puntea cu puţ pupa, cerul şi marca se puteau vedea printr-un cadru gol şi deformat.

Părea imposibil ca fiinţe omeneşti să fi supravieţuit; căldurii incandescente, devastatoare, nimicitoare care topise metalul şi făcuse din nava *Kerry Dancer* o epava carbonizatâ, moartă, derivând imperceptibil spre sud-vest, către Strâmtoarea A bang, şi mai departe, spre Sumatra. De fapt, nici nu se vedea vreun semn de viată pe punţile lui Kerry Dancer, nicăieri, sus sau jos. Doar un schelet pustiu, tăcut, o carcasă moartă, în derivă pe Maree Chinei... Dar în

---

[36] Panou dreptunghiular de lemn folosit la Acoperirea gurilor de magazii ale navei.

[37] Tunel cilindric străbătând coca navei (prova sau pupai) prin care trece lanţul ancorei.

[38] Aparat pentru manevrarea greutăţilor la bord la încărcare - descărcare.

teuga lui Kerry Dancer mai trăiau încă douăzeci şi trei de oameni.

Douăzeci şi trei de oameni, dar unii dintre ei nu mai aveau mult de trăit. Erau soldaţii răniţi, cei transportaţi pe targa, aproape sfârşiţi înainte ca nava să fi părăsii Singaporele; şocul produs de explozia bombelor şi căldura înăbuşitoare a incendiului care a încetat după prăbuşirea punţii cu puţ ii epuizase complet pe cei rămaşi in viaţă şi le spulberase orice speranţă de salvare. Ar mai fi mijit o speranţă pentru ei, o speranţă slabă, dacă ar fi fost scoşi la timp din acea atmosferă sufocantă şi coborâţi pe plute şi în bărci de salvare. Dar a fost imposibil: la câteva momente după căderea primei bombe, cineva din afară înţepenise cu barosul cele opt zăvoare ce fixau singura uşă – uşă etanşă – care permitea accesul la puntea superioară.

Acum, prin această uşă înnegrită de fum, din timp în timp se auzea strigătul unui om, un strigăt nu de durere ci de desperare; se mai auzeau şi vaietele altor oameni grav răniţi, dar nici ele nu erau de durere: infirmiera euroasiatică avusese cu ea tot felul de droguri şi sedative, aşa că gemetele erau murmure slabe, nedefinite, de muribunzi. Din când în când, se auzea o voce alinătoare. încurajatoare de femeie, întreruptă de zarva furioasă a unei voci bărbăteşti. Se auzeau însă continuu şoaptele înecate ale celor suferinzi şi foarte rar respiraţia tremurătoare, plânsul slab şi singuratic al unui copil.

Era vremea crepusculului, scurtul crepuscul tropical, şi la orizontul îndepărtat, marea părea de un alb lăptos Privită însă de aproape, era verde şi albă, pereţi mari cu pantă abruptă de verde, teşiţi în vârf şi cu spuma suflată de vânt, valuri ce se prăvăleau dispărând parcă în gura unui cazan clocotitor, revărsându-se cu o spumă albicioasă pe punţile goale, pustii ale Viromei. acoperind capacele de bocaport, conductele şi vanele, iar uneori chiar şi pasarelele de legătură de la prova la pupa, la opt picioare deasupra punţii. Dar la depărtare de navă, cât putea cuprinde privirea în noaptea din ce în ce mai întunecată, nu mai

vedeai decât albul misterios, licărind al spinărilor de valuri teşite de vânt şi bura spulberată.

Cu singura sa elice supusă la efort maxim, *Viroma* avansa în ambardee, în zigzag, spre nord, înfruntând furtuna. Direcţia corectă ar fi trebuit să fie spre nord-vest, dar vântul de cincisprezece noduri[39] care bătea la traversul tribordului. aproape fără întrerupere şi cu forţa tipică de taifun, ca un val de maree deplasându-se cu viteză de expres, o abătuse mult de la direcţie spre sud-vest, în apropiere de Sebanga. Înainta departe între valuri, tăindu-le cu violenţă şi tangând puternic, continuu, în timp ce alte valuri mari. neobosite băteau în tribord şi treceau peste şi pe sub navă. Se cutremura de fiecare dată când prova se prăbuşea spre piciorul valului, apoi vibra şi se încorda cu fiecare inci din cele patru sute şaizeci de picioare ale lungimii sale când prova se ridica şi îşi croia drum prin presiunea cascadei de apă spumoasă. *Viroma* îşi îndura soarta, o soartă grea – dar singură si-o alesese.

La aripa tribord a punţii de comandă, mulat în impermeabil, ghemuit sub micul adăpost format de tenda punţii de comandă şi cu ochii abia întredeschişi din cauza rafalelor de ploaie, căpitanul Findhorn scruta depărtările fot mai întunecate. Nu părea îngrijorat, figura lui rotundă era calmă, inexpresivă ca totdeauna; de fapt era însă profund îngrijorat dar nu din cauza furtunii; ruliul sălbatec al vântului, izbitura cutremurătoare, explozivă, a etravei cufundau până la manşonul nării de ancoră într-un uriaş cap de val, ar fi înspăimântat orice marinar neexperimentat; dar căpitanul Findhorn nu le dădea atenţie: un tanc petrolier încărcai are centrul de greutate situat foarte jos şi o stabilitate corespunzătoare – ceea ce nu-l face să ruleze mai puţin, dar importantă nu este mărimea ruliului, ci dacă nava îşi revine din ruliu, ceea ce un petrolier reuşeşte întotdeauna: sistemul său de pereţi despărţitori etanşi ii dă o rezistenţă deosebită şi puţinele sale bocaporturi bine etanşate favorizează prelingerea continuă, totală, a apei de pe punţile de oţel, conferind

[39] Nod (Knot) – 1.852 m/oră.

petrolierului o capacitate de plutire asemănătoare cu cea a unui submarin. în ceea ce priveşte vântul şi alte fenomene meteorologice, un petrolier este complet nepăsător. Căpitanul Findhorn ştia foarte bine toate acestea, căci comandase tancuri petroliere prin taifune mai puternice decât cel pe care îl înfrunta acum şi nu numai pe la marginea, ci chiar prin centrul lor. Căpitanul Findhorn nu era îngrijorat de felul cum se comporta *Viroma* în luptă cu furtuna.

Nu era îngrijorat nici pentru el însuşi. într-adevăr n-avea de ce să fie îngrijorat: avea multe lucruri la cari să se gândească retrospectiv, dar nimic de plănuit pentru viitor. Vechi căpitan al Companiei British-Arabian Tanker, nici marea, nici patronii lui nu aveau ce să-i mai ofere decât încă doi ani de comandă, apoi retragerea cu o pensie destul de bună. Şi odată pensionat, nu mai avea unde să se ducă: căminul sau, în ultimii opt ani. un modest bungalou de pe şoseaua Bukit Timor chiar la bariera Singaporelui, fusese distrus de bombe la mijlocul lui ianuarie trecut. Cei doi fii gemeni ai lui totdeauna susţinuseră că cel care caută pe mare un mijloc de existenţă ar trebui să-şi examineze starea mintală, aşa. că la declararea războiului se angajaseră în R.A.F.[40] şi pieriseră cu Hurricanele lor, unul deasupra Flandrei, altul deasupra Canalului Mânecii. Iar Ellen, soţia lui n-a supravieţuit decât câteva săptămâni pierderii celui de al doilea fiu. Doctorul diagnosticase o insuficienţă cardiacă, echivalentul în termeni medicali ai zicalei „i s-a rupt inima". Aşadar, căpitanul Findhorn nu mai avea de ce să fie îngrijorai de nimic pe lume – in ceea ce privea propria-i soartă.

Dar căpitanul Findhorn nu era un egoist şi golul ce-i sta în calea vieţii personale nu-i tocise interesul pentru cei care mai aşteptau încă ceva de la viaţă. Se gândea la cei de sub comanda sa, oameni, nu ca el, ci cu părinţi, copii, soţii sau logodnice, şi se întreba dacă avea vreo justificare morală ca să rişte vieţile unor necombatanţi, întorcându-se să înfrunte inamicul. Se mai întreba şi dacă era justificat să

[40] Royal Air Force – Portele aeriene britanice.

pericliteze produsele petroliere aflate sub puntea navei, o încărcătură atât de preţioasă, teribil de necesară pentru patria sa – in timp ce gândul la pierderea pe care ar suferi-o compania, patronul său, îl alunga cu o ridicare nepăsătoare din umeri. În fine, cel mai mult se gândea la secundul său din ultimii trei ani, John Nicolson.

În toţi aceşti trei ani, nu reuşise să-l descifreze – sa-l înţeleagă complet pe acest John Nicolson. Poate că va reuşi, într-o bună zi o femeie, dar se îndoia că un bărbat ar reuşi vreodată. Nicolson era un om eu două personalităţi, nici una din ele direct în legătură cu îndatoririle salt profesionale sau cu modul excepţional in care le îndeplinea; propus pentru comandă in flota Companiei Anglo-Arabian, Findhorn îl considera pe Nicolson ca cel mai capabil ofiţer pe care îl avusese în subordine în cei treizeci şi trei de ani de comandă. Totdeauna competent, când necesară era competenţa, strălucitor când era nevoie de mai mult decât competenţă, John Nicolson nu comisese niciodată vreo greşeală. Eficienţa iui era aproape supraomenească. Supraomenească, gândea Findhorn, aşa era, şi aceasta constituia o altă latură a caracterului său. în mod obişnuit, Nicolson era curtenitor, politicos, un glumeţ afabil şi, deodată, în atitudinea lui intervenea o ciudată schimbare, ca a mării, devenea distant, rezervat, rece şi, mai presus de toate, necruţător. Trebuie că exista o legătură, un punct comun între cei doi Nicolson, ceva care declanşa tranziţia de la o personalitate la alta, clar căpitanul Findhorn nu reuşise să afle în ce consta. Nu putea defini nici genul de relaţii dinte el însuşi şi Nicolson; nu şi-l apropiase pe Nicolson, dar considera că in această privinţă reuşise totuşi mai mult decât alţii. Poate că la aceasta contribuia faptul că amândoi erau văduvi, dar nu era aşa. Ar fi putut însă fi, căci exista un paralelism destul de frapant: ambele soţii trăiseră la Singapore; cea a lui Nicolson, în timpul primului său angajament de cinci ani, iar a sa, în timpul celui de al doilea angajament tot de cinci ani în extremul orient; ambele muriseră la interval de o săptămână şi in locuri aflate la o distanţă de o sută de yarzi între ele: doamna

Findhorn murise de inimă rea acasă, Caroline Nicolson într-un accident de maşină, aproape în faţa porţii vopsită în alb a bungaloului lui Findhorn, victimă a unui nebun beat care scăpase fără nici o zgârietură.

Căpitanul Findhorn îşi reveni, îşi înfăşură mai strâns fularul în jurul gâtului, îşi şterse ochii şi buzele de sarea cristalizată şi se uită la Nicolson care stătea mai departe lângă marginea punţii de comandă. Se ţinea drept, nu căuta adăpost în dosul tendei, cu mâinile sprijinite uşor pe parapetul punţii; ochii lui, de un albastru închis, cercetau atenţi orizontul in crepusculul tot mai întunecat, dar figura ii era nemişcată, indiferentă. Vântul şi ploaia, căldura paralizantă din Golful Persic sau înverşunatele furtuni cu lapoviţă ale Scheldtului[41] in ianuarie erau tot una pentru Nicolson. Era imun la aceste fenomene, totdeauna rămânea indiferent, nepăsător. În toate împrejurările, era imposibil să spui ce gândea.

Încet, foarte încet, vântul îşi inversa acum direcţia şi creştea permanent în intensitate, scurtul crepuscul tropical era aproape pe sfârşite, iar valurile de un alb lăptos se vedeau până departe, în semiîntuneric. Findhorn privea fosforescenţa licărindă. de la babord şi de la tribord, care apoi se curba intr-o potcoavă enormă în jurul pupei, dar nu apărea nimic în depărtare. Viroma se îndrepta rapid direct spre nord. luând în piept vântul extrem de puternic; răpăiala ploii, ciudat de rece după căldura zilei, spăla aproape orizontal punţile şi comanda, de la prova la pupa. amorţindu-i obrajii lui Findhorn, înţepaţi parcă de mii de ace şi scăldându-i în lacrimi ochii îndureraţi. Chiar dacă strângea pleoapele, ploaia pătrundea, ustura şi orbea; toţi erau ea orbi, orbecăind parcă într-o lume a întunericului, undeva, la capătul lumii.

Căpitanul Findhorn îşi clătină capul cu nerăbdare, o nerăbdare amestecată cu îngrijorare şi lipsă de speranţă; ii strigă pe Nicolson, dar nu fu auzit. Findhorn îşi făcu mii ni le

[41] Denumire flamanda a fluviului Escaut: izvorăşte în Franţa, străbate Belgia şi Olanda şi se varsă in Marea Nordului printr-un estuar.

pâlnie în jurul gurii şi îl strigă încă o dată. tot fără răspuns: îşi dădu seama că puţinul din vocea sa ce nu era luat de vânt era acoperit de zgomotul provei care plonja eu zgomot in mare şi de vuietul ascuţit al fungiilor[42] şi greementului[43]. Aşa că se apropie de Nicolson, îl bătu pe umăr, făcu din cap un gest spre timonerie, îndreptându-se într-acolo; Nicolson îl urmă. O dată întraţi înăuntru, Findhorn aşteptă ca nava să fie la piciorul unui val, închise uşa glisantă în timpul unui tangaj în jos şi o fixă. Trecerea de la răpăiala ploii, vânt şi mugetul valurilor la o atmosferă uscată, caldă şi o linişte ce părea miraculoasă, fu atât de bruscă, încât le-au trebuit câteva secunde până să se obişnuiască.

Findhorn îşi scutură capul de picăturile de apă, se îndrepta spre fereastra babord şi privi atent prin ecranul de vizibilitate – o paletă circulară, metalică sau de sticlă intercalată, acţionată cu mare viteză de un motor electric; în condiţii normale de vânt şi ploaie, se creează o forţă centrifuga suficientă, obţinându-se o vizibilitate mulţumitoare. Dar in noaptea aceea, condiţiile nu erau deloc normale, şi cureaua de transmisie, pentru care nu aveau rezervă, se uzase şi aluneca mereu. Deziluzionat, Findhorn mormăi şi se depărta.

— Ce-i de făcut, Nicolson?

— Ce credeţi şi dumneavoastră, sir.

Era fără chipiu, părul blond, ud, i se lipise pe cap şi frunte; continuă:

— Nu reuşim să vedem nimic în faţă.

— Nu la asta mă referam, spuse Findhorn.

— Ştiu.

Nicolson zâmbi, se propti cum putu mai bine pe picioare pentru a face faţă unui tangaj brusc, periculos şi şocului trepidant care-l urmă cutremurând geamurile timoneriei.

— Este prima dată că, de o săptămână încoace, ne aflăm în siguranţă, mulţumită furtunii.

---

[42] Dispozitiv de ridicare si coborâre, de exemplu, a pavilioanelor de semnal izare.

[43] Totalitatea cablurilor şi aparatelor utilizate la bord pentru diverse manevre în timpul mersului.

— Ai dreptate, aprobă Findhorn; doar un japonez nebun ar porni în urmărirea noastră, într-o noapte ca asta. Sunt ore de siguranţă, preţioase, Johnny, murmură el; şi le-am fi folosit mai bine realizând multe mile bune între noi şi japonezi.

Nicolson se uită la el, apoi privi în depărtare. Era imposibil să spui ce gândea, dar Findhorn îşi cam închipuia încotro i se îndreptau gândurile şi trase o înjurătură în sinea sa. Mai bine să ia lucrurile cât mai uşor posibil şi să pară a fi de acord cu el.

— Şansele de a mai exista supravieţuitori sunt aproape nule, începu Findhorn, pe o noapte ca asta, iar ca noi să reuşim să salvăm pe cineva este şi mai puţin probabil. Aşa cum ai spus, pe o astfel de noapte, nici dracu nu poate zări ceva. In schimb, perspectivele de a ne pomeni eşuaţi pe un recif sau chiar pe o insuliţă – sunt destul de probabile.

Privi printr-un geam lateral răpăiala furioasă a ploii şi norii joşi fugăriţi de vânt.

— Nu-i nici o speranţă să vedem vreo stea, cât timp Burează vremea asta.

— Probabil că aveţi dreptate, sir. aprobă Nicolson.

Aprinse apoi o ţigară, automat băgă chibritul stins înapoi în cutie, privi fumul albastru încolăcindu-se lent în lumina slabă a suportului compasului magnetic, după care i se adresă lui Findhorn:

— Ce şanse mai acordaţi găsirii unor supravieţuitori de pe *Kerry Dancer*, sir?

Findhorn se uită la ochii lui albaştri, reci ea gheaţa, apoi întoarse capul fără să răspundă.

— Dacă au coborât în bărcile de salvare înainte de a se fi dezlănţuit furtuna, acum se află pe o insulă, continuă Nicolson, calm; sunt zeci de asemenea insule în jur. Dacă n-au apucat să se îmbarce în bărci, au pierit demult – nici o duzină de cabotiere n-ar mai putea face ceva pentru ei. Dacă mai există supravieţuitori de salvat, aceştia nu mai pot fi decât chiar la bordul lui Kerry Dancer. Un ac în claia de fân, ştiu, dar acest ac este mai mare decât o plută sau o bucată de scândură plutind pe mare.

Căpitanul Findhorn îşi drese glasul:

— Sunt de acord cu toate astea...

— Probabil că epava pluteşte în derivă spre sud, îl întrerup-se Nicolson.

Apoi, privind spre harta de pe masă:

— În derivă, cu două, poate trei noduri viteză; cu direcţia spre Strâmtoarea Merondong; categoric, epava va eşua mai târziu, la noapte. Am putea să ne dirijăm cam de partea babordului, să trecem nu departe în larg de insula Metsana, şi să aruncăm în grabă o privire, poate găsim ceva.

— Ai prea multă încredere în ipoteza dumitale, spuse Findhorn încet.

Ştiu; ipoteza se bazează pe presupunerea că nava nu s-a scufundat încă.

Nicolson surise scurt, sau făcu doar o grimasă, era acum prea întuneric ca să-ţi dai bine seama.

Poate că în noaptea asta sunt dotat cu dublă vedere, sir. Poate retrăiesc prin mine strămoşii mei scandinavi... Intr-o oră şi jumătate vom fi la faţa locului; chiar cu aceste valuri în provă, contrarii, nu vom face mai mult de două ore.

— Bine, bine, e în regulă! replică, puţin iritat, Findhorn; dacă în două ore nu găsim nimic, abandonăm şi ne întoarcem.

Aruncând o privire pe cifrele fosforescente ale ceasului de mână, adăugă:

— Este ora şase şi douăzeci şi cinci; vom ţine drumul exact la opt grade şi jumătate.

I se adresă scurt timonierului, se întoarse şi îl urmă pe Nicolson, care îi lăsase uşa cu grilaj deschisă spre a-l feri de efectul sălbaticelor ambardee ale *Viromei*. Afară, vântul capricios îi izbi ca un val compact şi-i ţintui, neputincioşi, secunde în şir, la capătul pupa al punţii de comandă, tăindu-le respiraţia; ploaia nu mai era ploaie, devenise potop, bătea aproape orizontal, amestecată cu măzăriche, tăioasă ca briciul", pătrunzând până la os frunţile şi obrajii expuşi; în greement, vântul nu mai era un vaiet, ci un

adevărat urlet, la un registru înalt, chinuind auzul. *Viroma* se deplasa prin inima taifunului.

IV

Căpitanul Findhorn acordase două orc, cel mult două ore, indiferent dacă ar fi hotărât două minute sau două zile, important era că rămânea speranţa unor eventuale salvări. Toţi ştiau că Findhorn o făcea doar ca o con-sie, poate pentru conştiinţele lor. ale celor de pe *Viroma*, poate pentru că se spusese că pe *Kerry Dancer* era Îmbarcat si un mic grup de infirmiere, poate şi pentru a răspunde operatorului de radio, acum prăbuşit mort peste manipulatorul de transmisie Concesia era însă fără speranţe...

Kerry Dancer a fost descoperit la opt şi douăzeci şi şapte de minute, doar eu trei minute înainte de expirarea termenului fixat. Şi asta s-a datorat, mai ales, faptului că prevederile lui Nicolson s-au dovedit ciudat de precise: Kerry Dancer se afla exact unde presupusese el că o vor găsi; zigzagul unui fulger a iluminat pentru un scurt, orbitor moment epava tristă şi arsă. A iluminat-o mai abitir decât soarele de amiază. Forţa uraganului se redusese acum la o simplă adiere, ploaia răpăitoare dispăruse brusc, ca şi cum în ceruri s-ar fi închis un robinet.

Căpitanul Findhorn era foarte conştient că această tranziţie, aproape instantanee, de la vacarmul furtunii la o linişte de necrezut, na era un miracol: totdeauna în inima taifunului există o oază de acalmie; această linişte ameninţătoare, îngreunând respiraţia, nu-i era necunoscută lui Findhorn – o mai întâlnise anterior în două sau trei cazuri asemănătoare, însă atunci se afla în plin larg, puţind să aleagă direcţia dorită, şi să evite zonele periculoase. Nu la fel era situaţia acum. Spre nord, spre vest şi spre sud-vest calea de salvare le era barată de mulţimea insulelor răspândite; intrase chiar în inima taifunului într-un moment extrem de nefavorabil.

Dar nu aveau posibilitatea să facă altfel. Dacă mai trăia cineva pe Kerry Dancer, niciodată n-ar mai fi existat condiţii mai potrivite de salvare ca în acel moment de acalmie. Din cele ce se vedea pe navă la lumina

proiectoarelor şi a lămpilor emiţătoare de semnale convergente asupra ei, pe epavă părea aproape imposibil să mai existe cineva în viaţă. In lumina crudă, orbitoare a proiectoarelor, nava părea şi mai părăsită, mai abandonată, atât de mult scufundată de provă, încât puntea cu puţ dispăruse şi teuga, ca o stâncă singuratică, când apărea la suprafaţă, când era acoperită de apă, după cum o făceau valurile să ruleze. Vântul se potolise, ploaia aşijderea, dar valurile erau tot înalte, ba chiar mai învălmăşite.

Căpitanul Findhorn se uită tăcut, inexpresiv la Kerry Dancer. Prinsă in conul de lumină a proiectorului, prizonieră şi in bordee pe valuri, nava rula în voia lor, cu centrul de greutate căzând direct în jos sub prova sutelor de tone de apă ce o asaltau. „Nava este moartă, îşi spunea Findhorn în sinea sa, moartă de-a binelea; moartă, şi epava este doar stafia ei".

Într-adevăr, părea o stafie, sinistră şi prevestitoare de rău; lumina proiectoarelor pătrundea şi ilumina golurile dreptunghiulare, răsucite acum ale punţii superioare devastată de incendiu. îi amintea căpitanului ceva vag, oribil; brusc. îşi dădu seama: era Vasul Fantomă din vechile poveşti marinăreşti, cu scheletul carcasei lucind în lumina unui soare roşu.

— Nici nava aceea blestemată nu era mai moartă ca asta, îşi şopti el, sinistru, doar pentru sine; este complet lipsită de viaţă...

Observă că secundul se afla in spatele lui:

— În fine, iat-o, Johnny, murmură el; bună doar pentru Marea Sargasselor[44] sau pentru alt cimitir de nave; până aici a fost o călătorie plăcută, acum ne putem întoarce.

— Da, sir, răspunse Nicolson fără a ţine seama de ce spunea căpitanul: permiteţi-mi să iau o barcă şi să merg la navă, sir.

— Nu, refuză categoric Findhorn; suntem complet lămuriţi.

---

[44] Regiune a Oceanului Atlantic, caracterizată prin îngrămădire de alge evitata de navigatori.

— Dar trebuie să cercetăm, pentru asta ne-am abătut din drum. replică Nicolson, păstrându-şi vocea calmă; să mergem o echipă formată din Vannier, şeful echipajului, Ferris şi cu mine, şi încă doi oameni.

— Crezi că mai are rost?

Încordându-se spre a rezista ruliului puternic al Viromei, Findhorn merse spre capătul babord al punţii de comandă şi privi peste mare: de babordul sub vânt al navei, erau zece sau cincisprezece picioare între baza şi creasta valurilor repezi, abrupte, învălmăşite şi înşelătoare.

— Nu sunt de părere, nu vreau să risc fără rost viaţa cuiva.

Nicolson nu răspunse. Au trecut câteva secunde, apoi Findhorn i se adresă din nou, cu o vagă invitaţie în voce:

— Ia să vedem despre ce este vorba; tot te mai simţi dotat eu – cum ii spuneai

— Dublă vedere? Asta este ceea ce căutai?

Apoi, cu un gest de nerăbdare în direcţia lui Kerry Dancer:

— Dă-i dracului, omule, este sigur abandonată, incendiată şi găurită ca un ciur. Crezi că mai pot exista supravieţuitori după cele ce a pătimit? Dacă mai sunt, ar fi trebuit să vadă semnalele noastre; de ce nu ies toţi să danseze de bucurie pe puntea superioară – dacă a mai rămas ceva din ea – fluturând cămăşile deasupra capetelor? Poţi să-mi spui de ce?

Căpitanul Findhorn devenea sarcastic.

— Nu ştiu, sir, dar îmi pot închipui că unui soldat grav rănit – şi după spusele lui McKinnon ar fi la bord câţiva purtaţi pe targa – i-ar fi greu, foarte greu să se scoale din pat, să-şi scoată cămaşa, cu atât mai puţin s-o fluture pe puntea superioară, replică, sec, Nicolson.

Apoi continuă:

— Făceţi-mi o favoare, sir: să încercăm să stingem şi să aprindem proiectoarele, să tragem de câteva ori cu tunul antiaerian de 75 şi apoi să lansăm o jumătate de duzină de rachete; dacă mai există cineva în viaţa, va observa şi va reacţiona.

Findhorn rămase un moment pe gânduri, apoi aprobă:

— Fie, dar să sperăm că la cincizeci de mile împrejur nu se află nici un japonez; dă-i drumu', Nicolson.

Dar aprinsul şi stinsul proiectoarelor, bubuiturile tunului de 75, cu ecou departe, peste mare, n-au avut nici cel mai mic efect: *Kerry Dancer* părea şi mai lipsită de viaţă ca înainte, un schelet ars, scufundându-se tot mai adânc în apă, doar cu teuga la suprafaţă, căzând tot mai adânc între valurile înalte. Au urmat apoi rachetele, şapte sau opt la rând, de un alb orbitor în întunericul ca smoala, curbându-se în arcuri largi departe spre vest; una din ele ateriza pe duneta lui *Kerry Dancer*, rămasa acolo câteva secunde aprinsă, scăldând puntea, care tocmai – înălţa pe creasta valului, într-o lumină albă, puternică, apoi împroşcând scântei până se stinse. Şi nici de astă n-a mişcat nimic la bordul lui *Kerry Dancer*, nu s-a zărit niciun semn de viaţă.

— Ei bine, am făcut şi încercarea asta! exclamă căpitanul Findhorn.

Deşi nu sperase prea mult, era şi el mai decepţionat cât se aşteptase.

— Eşti mulţumit, Nicolson?

Dar mai înainte ca să primească un răspuns, se auzi vocea grăbită, excitată a lui Vannier:

— Priviţi acolo, sir, se vede ceva!

Înainte ca Vannier să termine, Findhorn se sprijini mâna de balustrada punţii şi privi prin binoclul de noapte. Rămase nemişcat câteva momente, apoi trase în surdină o înjurătură, lăsă binoclul în jos şi încercă să i adreseze lui Nicolson, dar acesta i-o luă înainte:

— Am văzut şi eu, sir; sunt nişte brizanţi[45], la mai puţin de o milă sud de Kerry Dancer şi peste douăzeci de minute, o jumătate de oră, nava va ajunge exact acolo.

Probabil că nu este un recif, mai degrabă ar putea fi insula Metsana.

— Chiar Metsana este, mormăi Findhorn; nici nu visam să fim atât de aproape de ea! Asta lămureşte lucrurile.

[45] Valuri care se sparg cu spumă deasupra fundurilor mici, a recifelor sau bancurilor din apropierea coastei.

Stingeţi proiectoarele. Cu toată viteza, înainte, banda dreapta[46] şi menţineţi la 090 – cât mai în larg şi cât mai repede! Trebuie să ieşim din calea taifunului în câteva minute si dracu ştie cum se va schimba vântul!

Nicolson îşi ţinea mâna pe umăr, şi îşi înfipse adânc în carne degetele subţiri. Braţul sting îi era întins, arătând cu degetul spre pupa epavei, pe cale de scufundare.

— Am zărit acolo o lumină, chiar înainte de-a ieşi din timonerie.

Vocea îi era foarte calmă, aproape şoptită.

— E drept, o lumină foarte slabă, o luminare, poate chiar flacăra unui chibrit; la hubloul cel mai apropiat de puntea cu puţ.

Findhorn se uită la Nicolson, apoi la silueta întunecată, sumbră a epavei, după care clătină din cap.

— Sunt sigur că nu se vede nimic, Nicolson; doar o iluzie optică, nimic altceva. Uneori retina păstrează o imagine dispărută, sau poate a mai rămas întipărită pe ea lucirea sfârşindă a uneia din...

— Nu fac greşeli de acest fel, îl întrerupse scurt Nicolson.

Au mai trecut câteva secunde, secunde de totală tăcere, apoi Findhorn vorbi din nou:

— A mai văzut cineva acea lumină?

Vocea îi era calmă, impersonală, doar cu o slabă nuanţă de enervare.

Din nou tăcere, mai lungă de astă dată, apoi Findhorn se întoarse repede pe călcâie.

— Cu toată viteza înainte, timonier, si... Ce faci acolo, Nicolson?

Acesta tocmai punea la loc receptorul de telefon, calm. fără nici un semn de grabă.

— Am mai cerut ceva lămuriri, murmură el, laconic întoarse apoi spatele căpitanului şi privi pe mare.

Findhorn îşi strânse buzele, făcu câţiva paşi rapizi, dar ii încetini brusc, căci în babordul epavei se aprinse o lumină,

[46] Comandă pentru a întoarce rapid nava spre dreapta, evitând un pericol.

pâlpâi nesigură, apoi rămase fixă pe duneta lui *Kerry Dancer*. Încet, el veni lângă Nicolson, umăr la umăr, cu ambele mâini prinse de bara tendei pentru a-şi menţine echilibrul; dar numai asigurarea echilibrului mai justifica îndârjirea cu care se agăţa de bară, atât de puternic, încât articulaţiile degetelor i se înălbiră în lumina reproiectată asupra lui *Kerry Dancer*.

Acum, *Kerry Dancer* era doar la trei sute de yarzi depărtare şi nu mai exista nici o îndoială în privinţa luminii zărite. Toţi o zăriseră clar, pâlpâind într-un bocaport îngust, apoi apăru un braţ gol, lung, care agita frenetic un prosop sau un cearceaf alb, braţ care se retrase brusc, întinzând apoi un ghemotoc aprins de hârtie sau de cârpe şi pe care îl menţinu până Când flăcările îi înconjurară încheietura mâinii, când ghemotocul căzu sfârâind şi fumegând în apă.

Căpitanul Findhorn oftă, un oftat lung şi greu, şi îşi desfăcu degetele îndurerate de pe bara tendei. Umerii i se încovoiară, cu demoralizarea epuizată a unui om care nu mai este tânăr, un om care poartă o povară prea grea, un timp prea îndelungat. Chiar şi sub bronzul chipului, i se observa paloarea.

— Iartă-mă, băiete!

A fost doar o şoaptă, fără a-şi întoarce capul, clătinându-l doar încet dintr-o parte într-alta.

— Slavă cerului că ai observat lumina la timp.

Nu l-a auzit nimeni, parcă se adresa doar sieşi. Intre timp, Nicolson plecase, alunecând sprijinit în mâini în josul balustradei de tec a scării, fără a atinge vreo treaptă cu picioarele, încă înainte de-a începe căpitanul să vorbească; şi până să termine el, Nicolson desfăcuse legăturile ramelor barai de salvare din babord şi eliberase piedica bărcii, strigând şefului de echipaj să dea semnalul pentru adunarea echipei de salvare.

Cu o toporişca de pompier într-o mână, ,în cealaltă cu o lanternă cu înveliş de cauciuc. Nicolson îşi croi drum de-a lungul coridorului longitudinal, prin centrul pustiit al lui Kerry Dancer. Puntea metalică pe care păşea era curbată şi răsucită în forme fantastice de căldura intensă a

incendiului, şi în colţuri ascunse mai fumegau bucăţi de lemn carbonizat. O dată sau de două oii, ruliul puternic al epavei îl izbi de pereţii coridorului şi căldura lor insuportabilă trecea chiar prin mânuşile de pânză groasă pe care le purta; metalul, încă atât de fierbinte după ore întregi de vuiete furioase şi ploaie torenţială, îi dădea o idee clară de căldura cumplită produsă de incendiu. Se întreba, fără a sta să judece, ce fel de încărcătură ducea nava: probabil nişte marfă de contrabandă.

La două treimi ale coridorului, de partea dreaptă a navei. Nicolson observă o uşă încă intactă, dar închisă. Izbi în zăvor cu piciorul: uşa cedă cu o jumătate de inci, dar rezista. Lovi violent cu toporişca în zăvor, deschise uşa cu o lovitură de picior, aprinse lanterna şi păşi peste prag. Pe podea, zăceau două mogâldeţe carbonizate, fără formă: poate că odată fuseseră fiinţe omeneşti, poate că nu. Un miros oribil, insuportabil, îi izbi nările. După trei secunde, Nicolson reveni pe culoar şi prinse în cârlige uşa. Vannier se află şi el acolo, cu un extinctor sub braţ şi Nicolson îşi dădu seama că, numai in câteva momente, Vannier apucase să privească înăuntru: ochii îi erau măriţi de groază, faţa albă ca hârtia.

Nicolson se întoarse brusc, continuând drumul prin coridor, cu Vannier în spatele,lui, urmat de şeful de echipaj McKinnon, cu un baros în mână, şi pe Fente, cu o rangă. A mai deschis încă două uşi, luminând cu lanterna interioarele: erau goale. Când a ajuns la linia de capăt a punţii cu puţ de la papa, vedea mai bine, căci toate proiectoarele de pe Viroma erau îndreptate într-acolo. Căută împrejur o scară sau o coborâre de tambuchi, o găsi repede: bucăţi de lemn carbonizat se aflau pe puntea metalică, la opt picioare dedesubt, atât mai rămăsese din scara de tambuchi, confecţionată din lemn, distrusă complet de incendiu. Nicolson se adresă grăbit dulgherului:

— Ferris, întoarce-te la barcă şi spune-le lui Ames şi Docherty să o aducă la pupa epavei, în dreptul punţii cu puţ. Nu contează cum. sau dacă vor avaria puţin barca,

altminteri nu putem să-i salvăm pe oamenii suferinzi şi răniţi; lasă aici ranga.

Nicolson se sprijini în mâini şi îşi dete drumul uşor, în jos, până ia puntea de dedesubt, chiar înainte de a termina să vorbească. Făcu zece paşi pe această punte şi bătu cu coada toporiştii în uşa metalică a dunetei.

— Este cineva înăuntru? strigă el.

După două sau trei secunde de tăcere totală, se auzi un murmur confuz şi agitat de voci, răspunzând în cor. Nicolson aruncă rapid o privire spre McKinnon, îşi văzu propriul său zâmbet reflectat larg şi pe figura acestuia, se dădu cu un pas înapoi şi lumină cu lanterna uşa metalică: o clamă atârna liber, oscilând ca un pendul, după ruliul epavei, alte şapte erau strânse zdravăn la locul lor, blocând complet uşa, pe din afară.

Barosul de şapte livre a fost o jucărie in mâna lui McKinnon. S-au auzit şapte lovituri în total, câte una pentru fiecare clamă, zăngănitul metalic reverberând puternic pe nava pe cale de-a se scufunda. Uşa se deschise de la sine şi pătrunseră înăuntru.

Îndreptând lumina lanternei pe dosul uşii acum deschisă, Nicolson avu un gest de crispare a buzelor: observă că numai o clamă, cea care atârna liber afară, pătrundea prin uşă – restul se terminau cu capete de nit aplatizate. Apoi privi din nou spre pupă, înconjurând încet duneta cu fascicolul luminos al lanternei.

Înăuntru era întuneric şi frig; o carceră umedă, apa picura pe plăcile metalice, alunecoase ale podelei; un om înalt abia putea sta în picioare. De ambele părţi erau trei rânduri de cuşete metalice, fără saltele sau pături, şi deasupra fiecărei cuşete se afla un inel greu de fier sudat de peretele despărţitor. în mijloc se afla o masă lungă, îngustă, cu scaune de lemn de fiecare parte.

În încăpere se aflau vreo douăzeci de inşi, aprecie Nicolson: unii întinşi pe cuşetele de jos, unul sau doi în picioare, sprijiniţi de suporţii cuşetelor pentru a-şi menţine echilibrul, dar majoritatea erau culcaţi pe celelalte cuşete; erau soldaţi, unii dintre ei păreau că nu se vor mai putea

ridica vreodată. Nicolson văzuse mulţi oameni morţi, cu obraji ca de ceară, cu ochi stinşi, cu trupul flasc, lipsit parcă de oase, doar o grămadă informă de haine Erau şi câteva infirmiere în bluze kaki, încinse de curele, precum şi două sau trei femei în civil. Toţi erau palizi. Istoviţi şi suferinzi, chiar şi infirmierele: căci *Kerry Dancer*, înainte de naufragiu începuse să cadă între valuri, imediat după amiază, şi rulase groaznic, ore în şir.

— Cine comandă aici.?

Ecoul produs de pereţii metalici ai dunetei întoarse vocea lui Nicolson.

— El, sau mai bine zis, aşa îşi închipuie el. Răspunsul venea de la o femeie mai în vârstă: zvealtă,

scundă, foarte dreaptă, cu părul argintiu strâns în coc sub o pălărie de paie; în ochii albaştri spălăciţi, mai păstra scânteierea autorităţii. Dar în ochi îi apăru şi dispreţ când arătă spre un bărbat in *tete-a-tete* cu o sticlă de whisky, pe jumătate goală, aflată pe masă.

— Dar mi se pare că e beat, continuă vârstnica.

— Beat, Madam? Ai spus că sunt beat?

Nicolson îşi dete seama că omul nu era nici palid, nici suferind: fata, gâtul, chiar şi urechile erau de culoarea cărămizii arse, contrastând izbitor cu părul alb ca zăpada şi sprâncenele tot albe, zbârlite.

— Ai îndrăzneala să, să...

Omul se ridică bolborosind în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei albe de lână.

— Să fiu al naibii, Madam, dacă aţi fi bărbat...

— Ştiu, îl întrerupse Nicolson, l-ai biciui chiar dacă ar fi pe pragul morţii. Taci din gură şi stai jos.

Apoi, se adresă femeii în vârstă:

— Cum vă numiţi, vă rog?

— Miss Plenderleith, Constance Plenderleith.

— Nava se scufundă, Miss Plenderleith, vorbi repede, Nicolson; prova coboară cu fiecare minut. Peste vreo jumătate de oră ne vom afla pe stânci şi taifunul ne poate lovi puternic în fiecare clipă.

Acum, două sau trei lanterne luminau încăperea şi Nicolson făcu cu privirea înconjurul semicercului tăcut de figuri.

— Trebuie să ne grăbim. Mulţi din cei de faţă par ca şi morţi, sunt sigur că gândiţi la fel, totuşi trebuie să ne grăbim. Sunt treizeci de picioare de străbătut până la babordul navei unde se află o barcă de salvare; Miss Plenderleith, câţi credeţi că pot străbate singuri această distanţă?

— Întrebaţi-o pe Miss Drachmann, este infirmiera şefă.

Tonul deferent al spuselor lui Miss Plenderleith nu-l lăsa îndoială că era de acord cu cele ce va decide Miss Drachmann.

— Ce spuneţi, Miss Drachmann? întrebă, nerăbdător, Nicolson..

Din cel mai depărtat colţ. îl privea o tânără, cu faţa în umbră.

— Mă tem că numai doi, sir,

Cu tot tonul încordat, vecea îi era calmă, joasă şi muzicală.

— Vă temeţi?

— Toţi cei aflaţi pe tărgi vor muri în noaptea asta. spuse ea calm; cinci dintre ei. sir. sunt în stare foarte gravă, disperată.

Vorbea cu un regret vădit.

— Cinci dintre ei, repetă Nicolson, clătinând din cap, încet, gânditor.

— Da, sir, răspunse tânăra, trecându-şi un braţ în jurul unui copil ce sta lingă ea, în timp ce cu celălalt braţ îl mai învelea cu pătura.

— Şi micuţul ăsta este tare înfometat şi obosit, adăugă ea.

Cu blândeţe, ea încerca să-i scoată degetul murdar din gură, dar copilul rezista, continuând să-l scruteze pe Nicolson cu un fel de curiozitate gravă.

— O să mănânce şi o să doarmă bine mai târziu, la noapte, promise Nicolson; aşadar, toţi cei care pot cât de cit, să meargă la barcă, mai întâi, cei mai bolnavi. Ceilalţi

ajutaţi ca barca să stea fix şi coborâţi-i pe răniţi in ea. Câţi sunt răniţi la braţe sau la picioare în afară de cei de pe tărgi, Miss Drachmann?

— Cinci. sir.

— Nu-i cazul să mi te adresezi cu „sir". Voi cei cinci, aşteptaţi până vine cineva jos să vă ajute, îl bătu pe umăr pe băutorul de whisky:

— Dumneata, ia comanda coloanei.

— Eu? replică interpelatul, ultragiat; sunt cel mai mare aici. sir. sunt căpitanul şi ca atare, ultimul care...

— Am spus. în capul coloanei, ordonă scurt Nicolson.

— Spune-i cine eşti, Foster, îndemnă, contrariată, Miss Plenderleith.

— Sigur că am să-i spun.

— Acum era în picioare, cu o valiză neagră intr-o mina, în cealaltă, cu sticla pe jumătate goală.

— Mă numesc Farnholme, sir; Generalul de brigada Foster Farnholme.

Apoi, cu o înclinare ironică:

— La ordinele dumneavoastră, sir.

— Încântat de cunoştinţă, răspunse Nicolson cu un zâmbet rece; şi acum. s-o luăm din loc.

În urma lui, se auzi un hohot înăbuşit de râs al lui Miss Plenderleith, răsunând însă anormal de tare în tăcerea bruscă.

Se auzi si vocea lui Farnholme:

— La dracu, ai să dai socoteală, tinere insolent...

Se întrerupse brusc, cu un pas înapoi, când Nicolson înainta spre el şi adăugă:

— Ei, drăcie, sir, îngăimă el; tradiţia mării cere ca mai întâi să treacă femeile şt copiii.

— Ştiu; apoi toţi ne vom alinia pe punte şi vom muri ca nişte gentlemeni, în timp ce o orchestră va cânta pe puntea de jos. N-am să-ţi mai spun încă o dată, Farnholme, ce ai de făcut.

— Pentru dumneata, sunt Generalul de brigadă Farnholme...

— Vei fi salutat cu şaptesprezece lovituri de tun, îndată ce vei ajunge la bordul navei noastre, ii promise Nicolson.

Îl împinse cu putere pe Farnholme, care îşi ţinea strâns bagajul şi căzu clătinându-se în braţele deja pregătite ale şefului de echipaj; acesta îl scoase afară în mai puţin de patru secunde.

Lumina lanternei lui Nicolson cercetă în jur duneta şi se opri asupra chipului înfofolit al unei fiinţe ghemuite pe o cuşetă.

— Ce-i cu tine? întrebă Nicolson; eşti rănit?

— Alah este bun cu cei care-l iubesc pe Alah.

Vocea era profundă, sepulcrală; avea ochi negri, înfundaţi în orbite, deasupra unui nas acvilin. Se ridică înalt, demn, înfundându-şi un acoperământ negru pe cap.

— Nu sunt rănit.

— Bine, atunci urmezi dumneata.

Nicolson plimbă mai departe lanterna, luminând un caporal şi doi soldaţi.

— Cum vă simţiţi, băieţi?

— Cum să ne simţim, foarte bine!

Slab, brunet, caporalul întoarse o privire rătăcită, bănuitoare de la uşa prin care tocmai dispărea Farnholme şi schiţă un zâmbet silit spre Nicolson, zâmbet dezminţit de ochii injectaţi şi figura palidă, răvăşită de febră.

— Fii zdraveni ai Marii Britanii, suntem într-o formă splendidă.

— Nu prea cred, glumi Nicolson, dar sunt mulţumit de voi; veţi merge cu noi.

Apoi, se adresă lui Vannier.

— Crezi că se vor simţi bine în barca de salvare? Să-i punem să sară: când barca va fi în apropierea punţii cu puţ, distanţa până la ea va fi doar de două picioare.

Pentru a evita orice accident, licoare se va încinge cu o parâmă. Şeful echipajului îţi va da o mână de ajutor.

Aşteptă până când dispăru ultimul soldat pe uşă, apoi o privi curios pe Miss Plenderleith.

— Cine este acela care-l invoca pe Alah?

— Un preot mahomedan, din Borneo. Îşi strânse buzele cu dispreţ şi continuă:

— Am petrecut patru ani în Borneo; acolo, toţi tâlharii erau mahomedani.

— Probabil că face parte dintr-o congregaţie numeroasă, murmură Nicolson; în regulă, Miss Plenderleith, urmezi dumneata, apoi infirmierele. Poate că vrei să rămâi mai la urmă. Miss Drachmann, ca să supravegheri să nu fie maltrataţi cei de pe tărgi, când îi vom transporta.

Nu aşteptă răspunsul, ieşi grăbit pe uşă, după ultima infirmieră. Pe puntea cu puţ, se opri, închizând câteva secunde ochii pentru a se obişnui cu lumina orbitoare care venea de pe *Viroma*, lumină ce scotea totul într-un relief puternic, de un alb necruţător, întrerupt ici şi colo de zone de umbră de nepătruns. *Viroma* nu era mai departe de o sută cincizeci de yarzi; desigur, din cauza valurilor înalte, căpitanul Findhorn era furios de riscurile la care îşi expunea nava.

Nu trecuseră mai mult de zece minute de când echipa de cercetare se afla la bordul epavei şi aceasta intrase şi mai mult în apă. Valurile Începeau să se spargă peste partea tribord a punţii cu puţ pupa. Barca de salvare se afla la babord când plonjând cu douăsprezece picioare în scobitura dintre două valuri, când ridicându-se aproape la nivelul balustradei punţii cu puţ; oamenii din barcă închideau ochii şi îşi frecau chipurile când nimereau în strălucirea luminii proiectoarelor. In timp ce Nicolson supraveghea, caporalul îşi desprinse mâinile de pe balustradă, sări în barca de salvare, fu înşfăcat de Docherty şi Ames şi lăsat să cadă ca o piatră. McKinnon a trecut-o pe una dintre infirmiere peste balustradă şi o ţinea pregătită, aşteptând o nouă ridicare a bărcii pe coama valului următor.

Nicolson se apropie de balustradă, aprinse lanterna şi, la lumina ei, privi atent în jos, lângă epavă: barca se afla jos între valuri, ciocnindu-se cu zgomot de bordul lui *Kerry Dancer*, cu toate că întregul echipaj căuta să împiedice aceste coliziuni produse de valuri opuse; cele două straturi

superficiale ale bordajului bărcii de deterioraseră şi se fisuraseră, dar bordajul propriu-zis, din ulm american tare, rezista. Farnholme şi preotul mahomedan se agăţau cu disperare de-a lungul parâmelor de susţinere, încercând în fel şi chip să menţină barca te poziţia necesară ca să reziste la loviturile valurilor şi s evite ciocnirile cu coca lui Kerry Dancer. După câte putea aprecia' în confuzie şi întuneric. Nicolson constata că amândoi îşi dădeau o silinţă surprinzătoare să acţioneze cât mai eficient.

Se auzea vocea agitată a lui Vannier, care se afla alături şi arăta cu braţul ceva în întuneric:

— Sir, suntem pe cale să eşuăm pe stânci! Nicolson se înălţă din şale şi privi în direcţia braţului. Fulgerele brăzdau în jur orizontul, dar chiar şi în intervalele de întuneric se putea observa fără dificultate o linie albă, neregulată, asaltând şi retrăgându-se, spume-gând şi dispărând după cum valurile agitate se spărgeau de stâncile din apropierea coastei. Nicolson aprecie că epava Kerry Dancer derivase acum cu două sute, cel mult două sute cincizeci de yarzi, adică cu o viteză de două ori mai mare decât estimase el. Un moment rămase nemişcat, calculând în gând ce şanse mai aveau, apoi se clătină şi aproape căzu când *Kerry Dancer* se izbi puternic, cu un hârşâit metalic sfârşietor parcă dureros, de un tecii, cu punţile culcate de partea babord. Nicolson îl zări pe McKinnon cu picioarele desfăcute larg si înfipte parcă pe punte, cu un braţ ţinând-o strâns pe infirmieră dincolo de balustradă, cu buzele crispate şi ochii întredeschişi şi răsucindu-şi capul spre a se feri de proiectoare: îşi dădu seama că McKinnon gândea la fel ca el. Se auzi comanda rapidă a lui Nicolson:

— Vannier! scoate-l pe Aldis din barcă, semnalează Căpitanului să se ţină la distanţă, anunţă-l că sunt bancuri de nisip tu stânci şi că suntem imobilizaţi. Ferris, ia locul şefului de echipaj. Procedaţi cum puteţi mai bine. Am eşuat de prova şi dacă epava se roteşte, nimeni nu mai scapă: ne-am înţeles? McKinnon. vino cu mine.

După cinci minute, Nicolson se afla înapoi în dunetă, urmat de McKinnon. Cercetă la lumina lanternei, încă o

dată, repede, cuşetele metalice. Mai rămâneau de salvat încă opt: cei cinci răniţi care puteau umbla. Miss Drachmann şi cei doi grav răniţi culcaţi în cuşetele cele mai de jos. Unul dintre ei respira greu, cu gura deschisă, gemând şi răsucindu-se dintr-o parte într-alta, adormit adânc de droguri. Celalalt sta liniştit, respira abia perceptibil, cu faţa galbenă ca ceara, numai mişcarea ochilor, inexpresivi, îndureraţi arăta că mai trăieşte.

— Drepţi, voi cei cinci, le ordonă Nicolson soldaţilor. Afară, cât puteţi mai repede; ce naiba faci?

Se întinse, smulse raniţa din mâinile unui soldat care. încerca să treacă curelele peste umeri şi o aruncă într-un colţ.

— Fii fericit să scapi doar cu viaţa, dă-l dracului de bagaj; grăbeşte-te şi ieşi afară!

Îndemnaţi de McKinnon, patru dintre soldaţi ieşiră împleticindu-se pe uşă; al cincilea – un tânăr palid de vreo douăzeci de ani – nu făcuse nici o mişcare ca să se ridice de pe locul unde şedea. Cu privirea pierdută, îşi frământa întruna buzele, cu capul între mâini. Nicolson se plecă spre el.

— Ai auzit ce am spus? îl întrebă, calm.

— E prietenul meu, răspunse tânărul, arătând la cel aflat pe cuşetă în spatele lui; e cel mai bun prieten al meu şi rămân cu el.

— Doamne, murmură Nicolson, nu-i momentul să faci pe eroul. Apoi, ridicând vocea ii indică uşa:

— Şterge-o!

Tânărul replică cu proteste mormăite, dar se opri cinci o bubuitură surdă, însoţită de o zdruncinătură puternică, scutură nava de partea babordului. Cu accent molatec din Highland, se auzi vocea calmă, ca de conversaţie a lui McKinnon:

— Cred, sir, că peretele despărţitor dinspre pupă la sala maşinilor s-a dus dracului.

— Şi apa năvăleşte la pupă, aprobă cu un gest Nicolson Nu a mai stat pe gânduri, s-a aplecat asupra soldatului, şi-a băgat mâna stingă sub bluzonul lui, l-a ridicat cu o

zmuncitură în picioare şi rămase surprins când infirmiera se aruncă înainte, prinzându-i braţul drept liber, cu ambele mâini. Era înaltă, mai înaltă decât i se păruse iniţia], părul ei îl atingea pe ochi, emanând o mireasmă slabă de santal. In special, i-au atras atenţia ochii ei – mai bine spus ochiul ei –, căci în fascicolul luminos al lanternei lui McKinnon îi vedea doar partea dreaptă a chipului. Era de o culoare şi de o expresivitate cum nu mai întâlnise niciodată, poate doar atunci când se privea în oglindă: un albastru rece şi limpede ca gheaţa, plin de duşmănie.

— Stai! Nu-l brusca, mai sunt şi alte mijloace. Vocea ii era aceeaşi, calmă, modulată, dar respectul iniţial ora înlocuit de o expresie de dezaprobare.

— Nu ştii cit e de bolnav...

Se întoarse şi atinse uşor cu mina umărul tânărului.

— Haide, Alex, trebuie să mergi; voi avea eu grijă de prietenul tău, poţi fi sigur. Te rog, Alex.

Tânărul a stat un timp pe gânduri, privind peste umăr la cel culcat pe cuşetă, în spatele lui. Fata îl luă de mina, zâmbind, şi îl ajută să se ridice în picioare. El mormăi ceva, ezită, apoi îl urmă pe Nicolson afară, pe puntea cu puţ.

— Felicitări, Miss Drachmann, strigă Nicolson prin uşa rămasă deschisă; acum urmezi dumneata.

— Nu, replică tânăra, cu un gest din cap; ai auzit ce am promis şi chiar dumneata mi-ai cerut odinioară sa mai rămân aici.

— Asta a fost odinioară, nu acum, replică nerăbdător Nicolson: nu mai este cazul să ne ocupăm de cei de pe tărgi. când puntea alunecoasă este înclinată la peste douăzeci de grade. Singură îţi poţi da seama de situaţie.

Tânăra ezită un moment, apoi avu un gest de consimţire, fără a pronunţa un cuvânt, dar se întoarse ca sa caute ceva în întunericul din fundul cuşetei.

Se auzi, severă, vocea lui Nicolson:

— Grăbeşte-te, lasă în colo lucrurile preţioase, ai auzit ce i-am spus odinioară soldatului.

— Nu-i vorba de lucrurile mele preţioase, răspunse tânăra, calm.

Se întoarse, înveli mai strâns cuvertura în jurul copilului adormit pe care-l ţinea în braţe; apoi adăugă:

— Dar sunt sigură că acest copil este foarte preţios pentru cineva.

Nicolson privi o clipă copilul, apoi clătină încet din cap.

— Numeşte-mă cum crezi că merit, Miss Drachmann; n-am să mă supăr deloc. Calificativele pot începe cu „neglijenţă criminală".

— Salvarea noastră este în mâinile dumitale, răspunse Miss Drachmann, cu ton mai puţin ostil ca la început.

Apoi continuă:

— Nu te poţi gândi la toate.

Trecu pe lângă el, pe podeaua alunecoasă, sprijinindu-se cu mâna liberă de şirul de cuşete. Din nou, Nicolson simţi uşoara mireasmă de santal, uşoară ca fluturarea unei amintiri în aerul îmbâcsit şi rece al dunei. Lângă uşă, ea alunecă şi era să cadă dacă McKinnon nu întindea mâna s-o sprijine; se lăsă ajutată fără ezitare şi ieşi pe punte.

După un minut, cei doi răniţi grav erau şi ei pe punte, unul transportat de Nicolson, celălalt, de McKinnon. Deşi scufundată adânc, de pupă, *Kerry Dancer* avea prova încă imobilizată; dar se balansa cu smucituri la fiecare izbitură a valurilor care se spărgeau de-a lungul întregului tribord, prova reuşind totuşi să continue a urca încet, pe coama valurilor succesive. în cel puţin un minut, aprecia Nicolson, barca de salvare urma să fie lipsită de ultimul loc ferit format de epavă şi rămânea expusă direct puternicelor valuri brizante din ce în ce mai scurte, mai repezi, spumegând peste fundul puţin adânc al mării. Când căzând, când rulând în oscilaţii, scurte şi periculoase barca de salvare se învârtea ca un tirbuşon, aproape fără control, prin valurile care o asaltau, revărsând de fiecare dată sute de galoane[47] de apă peste copastia[48] babord; nu va rezista mai mult de un minut, era sigur Nicolson. Sări peste balustradă, aşteptă ca şeful de echipaj să-l treacă pe primul dintre cei doi răniţi grav. Curând, orice încercare de

[47] Galon (englez) – 4,54 litri.

[48] Bură pentru susţinerea balustradei.

îmbarcare va deveni imposibilă şi barca de salvare va trebui şi ea să se autosalveze. Nu mai aveau la dispoziţie decât câteva secunde şi, culmea, trebuiau, să se ocupe de salvarea unor bolnavi, poate chiar muribunzi, într-o beznă totală: *Kerry Dancer* era acum atât de aproape, încât suprastructura bloca fascicolele de lumină ale proiectoarelor de pe Viroma.

Aplecat pentru a face faţă înclinării punţii, Nicolson îl prelua pe primul rănit de la McKinnon, aşteptă o clipă până când acesta îl apucă pe rănit de centură, apoi se roti fi se plecă îndată ce barca de salvare se ridică din nou în?sus, apărând din întuneric în raza palidă a lanternei lui; Vannier. Docherty şi Ames, bine susţinuţi de doi soldaţi aşezaţi pe banchetele laterale ale bărcii, ajunseseră acum aproape la acelaşi nivel cu Nicolson, căci pupa lui *Kerry Dancer*, fiind intrată la apă, barca de salvare era acum mai sus; cei doi îl prinseră cu dibăcie pe rănit de la prima încercare şi-l depuseră pe bancheta bărcii chiar în momentul când aceasta apărea, apoi cădea din nou greoi între două valuri, într-o explozie de stropi şi spumă fosforescentă. Şase sau şapte secunde mai târziu, al doilea rănit era şi el alături de primul, pe fundul bărcii. Inevitabil, manipularea lor rapidă, brutală, probabil le pricinuise destule chinuri, dar nici unul n-a scos un geamăt...

Apoi Nicolson o chemă pe Miss Drachmann, dar ea împinse înainte pe doi din răniţii care puteau umbla: aceştia au sărit singuri, ajungând cu bine în barcă. Veni rândul unui alt soldat care, deşi se lăsa mânuit, Nicolson l-a cam înjurat în gând, căci *Kerry Dancer* era mult intrată la apă.

Ultimul soldat nu se arăta, iar din cauza întunericului Nicolson nu-l vedea, auzindu-i în schimb vocea piţigăiată, plina de teamă, la o distanţă de cel puţin cincisprezece picioare. Se auzea şi vocea infirmierei, îndemnându-l stăruitor, dar blând. insistent, însă argumentele ei nu păreau să-l convingă.

— Ce naibii faceţi acolo? strigă, scos din fire, Nicolson

A urmat un murmur confuz de voci, apoi tânăra a răspuns:

— Doar un minut, sir.

Nicolson privi de-a lungul părţii babord a lui *Kerry Dancer* şi ridică braţul instinctiv, ca să se apere de luminii proiectoarelor de pe Viroma care scotea in relief suprastructura oscilantă a epavei şi îi îndurera ochii obişnuiţi cu întunericul. Acum. Kerry Dancer era aproape complet răsturnată, scufundată în valuri şi nu mai putea proteja barca de salvare. Nicolson privi primul val ca un perete spumegând. asaltând tăcut partea înclinată a epavei, apoi valul următor; nu-şi dădea seama cât de mari erau valurile, lumina proiectoarelor, aproape paralelă cu suprafaţa mării, le scotea in relief albul crenelat al coamelor, dar scobitura dintre valuri rămânea într-un întuneric complet. Sigur însă că erau destul de înalte şi foarte abrupte: doar câteva asemenea valuri, şi barca de salvare se umplea complet cu apă şi se răsturna, în orice caz, se inunda motorul bărcii şi rezultatul era la fel de dezastruos.

Rapid, Nicolson se aplecă peste balustradă, strigă la Vannier şi la Ferris să coboare în barcă. îi spuse lui McKinnon să dea mola parâma din pupă şi. alergând împleticit pe puntea înclinată şi alunecoasă, ajunse la locul unde se aflau tânăra şi soldatul, la jumătatea distanţei dintre uşa cu grilaj a dunetei şi scara ce ducea deasupra, la puntea dunetei.

Nu a mai pierdut timp cu invitaţii ceremonioase, apucă pe. tânăra de umeri, o întoarse şi o împinse nu prea delicat spre lătura navei, se reîntoarse, îl înşfacă şi pe soldat şi porni cu el târâş pe punte. Tânărul rezista şi, profitând că Nelson încerca să-l ţină mai strâns , se smuci cu răutate, lovindu-l drept între ochi. Nicolson se împletici, gata să cadă pe puntea umedă, îngheaţă, dar îşi recapătă echilibrul ca o pisică, se repezi la soldat, înjurându-l printre dinţi, cu necaz, când braţul ridicat, pregătit să lovească. i-a fost prins şi imobilizai de cineva din spate. În timp ce încerca să-şi elibereze braţul, soldatul se întoarse şi începu să urce

pe scara dunetei, tropăind frenetic cu ţintele pingelelor pe treptele metalice.

— Prostule! exclamă. Nicolson, destul de calm; eşti un prostănac dement!

Îşi eliberă cu brutalitate braţul şi se pregătea să mai spună ova, dar văzu silueta şefului de echipaj, bine conturat de lumina proiectoarelor, gesticulând frenetic din afara balustradei punţii cu puţ. Nicolson acţiona rapid: o înşfacă pe infirmiera, o urî pe punte şi o trecu peste balustradă. McKinnon o apucă de braţ, privi în jos la barca de salvare pe două treimi căzută în întunericul tainic dintre două valuri şi aşteptă un moment prielnic pentru a sări; privea împrejur şi, după mânia şi exasperarea ce îi erau întipărite pe chip, Nicolson înţelese că McKinnon ştia ce se întâmplase cu tânărul soldat.

— Vă pot fi de ajutor, sir?

— Nu, replică hotărât Nicolson; ocupă-te de barca de salvare, este lucrul cel mai important.

Privi în jos la barca ce apărea încet şi văzu coama înaltă a unui val prăvălindu-se peste prova ei.

— La naiba, McKinnon, barca este aproape plină de apă! Du-o cit poţi mai repede de aici, dau eu mola de la provă.

— Am înţeles, sir. confirmă McKinnon.

Nicolson îşi făcu socoteala exactă a timpului, păşi pe bancul arborelui, şi-o luă pe fată cu el: mâinile gata pregătite ale celor din barcă îi prinseră şi îi imobilizară pe cei doi, în timp ce barca cădea din nou în întunericul dintre două valuri. O secundă mai târziu, parâma prova ajunse şerpuind la barca de salvare. în timp ce Nicolson, aplecat peste balustradă, privea cum se desfăşurau lucrurile.

— Totul e-n regulă?

— Da, sir, nu vă faceţi griji; vom merge cu barca sub pupa epavei, în partea de sub vânt.

Nicolson se îndepărtă, fără a mai aştepta să vadă ce se întâmpla. îngreunată cu apă. perspectivele bărcii de saivan pornită la drum pe valurile înalte ce se învolburau in apropierea epavei nu erau prea strălucite. Dar dacă McKinnon hotăra să întreprindă ceva, puteai fi sigur că era

necesar, aşa că dacă spunea că va manevra pentru a ajunge încet sub pupa, avea motive serioase. Ca şi căpitanul Findhorn, Nicolson avea încredere absolută în iniţiativa şi în desăvârşita dibăcie marinărească a lui McKinnon

Ajuns la capătul scării ce ducea la puntea de deasupra dunetei, Nicolson se opri cu mâna pe balustradă, aruncând o privire rapidă dar calmă în jur. înainte, se vedea suprastructura şi, mai departe, dincolo de ea şi de cealaltă parte a ei, se zărea umbra lungă, zvealtă a tancului petrolier, o pată întunecată pe apă. mai mult imaginată decât aievea, în spatele strălucirii, albe a luminilor proiectoarelor. Deodată. Nicolson observă că luminile proiectoarelor nu mai străluceau cu aceeaşi intensitate ca în urmă cu zece minute. O clipă îi trecu prin minte că poate Viroma se deplasase spre larg, spre a se feri de apele puţin adânci din zonă, dar după dimensiunea şi poziţia longitudinală a siluetei ei nedesluşite înţelese că nava nu se mişcase deloc, într-adevăr, nava nu se deplasase, proiectoarele erau aceleaşi, dar fascicolele lor de lumină nu mai erau la fel, îşi pierduseră din intensitate, parcă înghiţite, dispersate in întunecimi a valurilor. Şi mai observă ceva: marea devenise neagră, fără cea mai slabă nuanţă de alb, fără nici o coamă de val încununată cu spumă; brusc, Nicolson înţelese: peste întunecimea apei se întinsese păcură.

Nu mai era nici o îndoială: între cele două nave marea era acoperită eu un strat gros de păcură. Probabil că sute de galoane fusese pompate de la bordul *Viromei* în ultimele cinci minute, destul pentru a face inofensivă furtuna sălbatică pe cale de dezlănţuire. Desigur că, de la bord, căpitanul Findhorn văzuse epava *Kerry Dancer* girând cu capătul în mare şi şi-a dat seama că barca le salvare era in pericol de a fi răsturnată de valurile ce se spărgeau de bordul ei. Nicolson se bucură în sine şi îşi continuă activitatea. Admiţând că păcura garanta siguranţa bărcii de salvare, el nu era deloc încântat de perspectiva ca ochii să-i fie arşi, urechile, nările şi gura umplute şi întreg trupul

acoperit de păcură din cap până-n picioare, când, peste câteva secunde nu va avea altă posibilitate decât să se arunce in apă, luându-l cu el şi pe tânărul soldat Alex.

Nicolson a ajuns fără dificultăţi la pupă, trecând peste puntea dunetei. Soldatul se afla acolo, într-o poziţie normală, ţeapăn, sprijinit de balustrada pupa, cu spatele balustradă şi cu mâinile agăţându-se de suporţii acesteia, Nicolson se apropie, îi văzu ochii holbaţi, fără expresie i trupul tremurând ca după o încordare îndelungată; sări în apă. susţinând şi pe tânărul Alex, gândi rapid Nicolson, era echivalent cu o sinucidere prin înecare, sau chiar prin strangulare, căci, de obicei, spaima conferă terorizatului salvat o forţă supraomenească şi o putere de agăţare care se termină doar cu moartea. Nicolson suspină. Privi peste balustrada pupa şi aprinse lanterna ce o ţinea în mâna. McKinnon ai afla acolo unde precizase că va fi, cu barca în partea de sub vânt a pupei, la numai cincisprezece picioare distanţă.

Calm, fără grabă, Nicolson stinse lanterna, se depărta de balustradă şi ajunse în faţa tânărului soldat. Alex nu mişca, respira scurt, întretăiat. Nicolson îşi trecu lanterna in mâna stingă, o aprinse, orientând-o drept spre figura albă, crispată, cu buze fără sânge şi strânse peste dinţii încleştaţi ai soldatului: ochii acestuia se închiseră, orbiţi de lumină şi în acel moment, Nicolson îl lovi zdravăn, şi precis sub maxilar, îl susţinu înainte de a se prăbuşi. îl aplecă peste balustradă, se urcă şi el pe ea, rămase acolo o secundă, viu iluminat în conul de lumină a unei lanterne aprinsă acum în barca de salvare; McKinnon aşteptase calm până auzise lovitura înăbuşită sub maxilar. Nicolson îl înşfacă pe soldatul inert sub braţ şi sări. Au căzut în apă la cinci picioare de barcă, au dispărut fără zgomot sub stratul de păcură, au ieşit la suprafaţă, au fost prinşi îndată de mâini care ii aşteptau şi traşi în interiorul bărcii Nicolson înjura şi tuşea, încercând să-şi cureţe ochii, nasul şi urechile năclăite cu păcură, în timp ce soldatul era întins nemişcat pe banca tribord, unde Vannier şi Miss Drachmann se

ofereau ca să-l cureţe cu fâşii de pânză rupte din cămaşa lui Vannier.

Întoarcerea la *Viroma* a decurs normal, a durat, foarte puţin dar barca a fost atât de agitată de valuri, încât aproape toţi cei din ea au suferit îngrozitor de rău de mare şi cei mai mulţi fiind slăbiţi, au trebuit să fie ajutaţi să iasă din barcă atunci când aceasta a ajuns la petrolier. La numai cincisprezece minute de când Nicolson sărise în mare împreună cu tânărul soldat, barca se afla în bună stare la locul ei, pe gruia automată[49] cu mânerele de ramă bine fixate în poziţia cuvenită; atunci, Nicolson aruncă o ultimă privire spre *Kerry Dancer*, dar nicăieri nu se mai vedea nimic, dispăruse, ca şi cum nu existase nici urlată: se umpluse-cu apă, alunecase de pe recif şi se scufundase. Câteva clipe Nicolson rămase privind întinsul apelor întunecate, apoi se îndreptă spre scara din apropiere şi urcă încet spre puntea de comandă a petrolierului.

[49] Dispozitiv pentru lansarea şi ridicarea la bord a bărcilor de salvare.

V

O jumătate de oră mai târziu *Viroma* rula întins spre sud-vest cu viteză maximă, lăsând la traversul pupa tribord insula Metsana ca o pată lungă, joasă, dispărând în amurg Curios, taifunul încă nu se dezlănţuise. uraganul nu reîncepuse. Poate fiindcă se deplasau în aceeaşi direcţie cu furtuna Dar tot aveau să înfrunte cândva tăria ei. După un duş bun şi după ce se frecase cu peria ca să se curăţe de păcură, Nicolson stătea in faţa ferestrei cu grilaj a punţii de comandă, discutând calm cu ofiţerul II: căpitanul Findhorn li se alătură şi-l bătu uşor pe umăr pe Nicolson.

— Să schimbăm un cuvânt în cabina mea, Nicolson Totul e-n regulă, Barrett?

— Da, sir. Să vă chem, dacă se întâmplă ceva?

Era un amestec de întrebare şi de afirmaţie, după modul specific cu care se exprima de obicei Barrett. Cu mulţi ani mai în vârstă decât Nicolson, placid şi fără imaginaţie, Barrett era un om pe care te puteai bizui, dar care se ferea de răspundere şi din această cauză rămăsese numai ofiţer II.

— Desigur, încuviinţă căpitanul.

Apoi porni prin camera hărţilor spre cabina sa de zi, aflată pe aceeaşi punte cu pasarela; ajuns acolo, închise uşa, verifică dacă hublourile erau şi ele închise, aprinse lumina şi-l invită pe Nicolson să ia loc pe o canapea.

Deschise bufetul, scoase două pahare şa o sticlă neîncepută de whisky. Destupă sticla., turnă puţin în fiecare pahar şi-i oferi unul lui Nicolson.

— Pune sifon cât doreşti, Johnny. Meriţi să bei ceva şi... câteva ore de somn, îndată ce ne despărţim.

— Mulţumesc, murmură Nicolson; când vă veţi trezi, am să merg şi eu să mă întind în cuşetă; uitaţi că toată noaptea n-aţi părăsit deloc puntea de comandă?

— Aşa este, aşa este, aprobă Findhorn, cu un gest ce semna că nu era decis să-i urmeze sfatul.

— O să vedem mai târziu, continuă el. Bău o înghiţitură de whisky şi privi gânditor la Nicolson, peste rama ochelarilor.

— Ei bine, Johnny, ce-ai aflat acolo?

— Pe *Kerry Dancer*? Un vas pentru comerţ de sclavi, spuse calm Nicolson; vă amintiţi de nava cu aburi pe care Marina Britanică a oprit-o anul trecut in larg de copul Hadd din Marea Arabiei?

— Da, îmi amintesc.

— La fel, nici o diferenţă: uşi metalice pe toată dugheana, pe puntea principală şi pe cea superioară. Majoritatea lor nu se deschideau decât dintr-o parte, din exterior; hublouri de opt inci, uneori nici nu existau în pereţi, în dreptul fiecărei cuşete, câte un inel fixat cu şurub. Cred că circula mai mult de la o insulă la alta şi nu este lipsă de asemenea afaceri în jurul insulelor Amoy şi Macao.

— Şi asta în secolul al douăzecilea! spuse încet Findhorn trafic de sclavi!

— Da, replică sec, Nicolson; dar cel puţin ăştia se îngrijeau ca marfa să rămână în viaţă. Ne putem însă aştepta să-i ajungă din urmă statele civilizate din vest şi să înceapă comerţ cu ridicata: garze toxice, lagăre de concentrare, bombardarea oraşelor deschise şi altele la fel. Să mai avem răbdare: deocamdată occidentalii sunt doar amatori, nu profesionişti.

— Eşti cinic, tinere, eşti cinic, clătină Findhorn din cap, dojenitor; în orice caz, ceea ce spui confirmă declaraţiile generalului de brigadă Farnholme.

— Mi se pare că aţi stat de vorbă cu Domnia Sa, spuse Nicolson cu un surâs ironic; cred că mâine în zori mă va trimite in faţa Curţii Marţiale.

— De ce?

— Nu prea ne-am avut bine, explică Nicolson; cred că nu a revenit asupra epitetelor cu care m-a gratificat.

— Mi se pare că şi-a mai schimbat părerea, răspunse Findhorn, umplând din nou paharele; mi-a spus ceva, cam

aşa: „un tânăr capabil, foarte capabil, dar... cam prea impetuos"; îmi face impresia unui foarte autentic „*Tuan*"[50].

Nicolson aprobă, apoi continuă:

— Şi eu mi-l închipui foarte bine, n-aude, n-a vede şi trăgând aghioase într-un fotoliu la Bengal Club[51]. Este însă un tip curios: a făcut treabă bună cu o parâmă, în barca de salvare; nu credeţi că este cam farseur?

— Nu-mi prea face impresia.

Findhorn rămase un moment pe gânduri, apoi adăugă:

— Desigur, un ofiţer la pensie; probabil că după pensionare a mai şi avansat niţel în grad, cu de la sine putere.

— Ce dracu căuta un om ca el la bordul lui *Kerry Dancer*? întrebă Nicolson, curios.

— In vremuri ca astea nu-ţi mai alegi cu cine ai de a face, replică Findhorn; şi nu ai dreptate, Johnny, când ţi-l imaginezi la Bengal Club: el nu venea de la Singapore. A făcut, pare-se, afaceri în Borneo – a vorbit cam vag despre ocupaţiile sale – şi s-a îmbarcat pe *Kerry Dancer* la Banjermasin, cu alţi câţiva europeni care o ştergeau de teama japonezilor. Se spunea că nava merge la Bali si sperau să întâlnească o altă navă cu care să continue drumul spre Darwin. Se pare însă că Siran – aşa îl cheamă pe căpitan şi după cum spune Farnholme, este in cârdăşie cu o întreagă bandă aflată la bord – a primit prin radio ordin de la patronii lui din Macassar să meargă mai departe, la Kota Bahru. Farnholme î-a propus un şperţ ca să facă escală la Singapore şi el a primit. Dracu ştie de ce a fost de acord, când japonezii stau la marginea oraşului; oamenii fără scrupule sunt insă totdeauna gata să profite de o situaţie ca aceea. Poate se aştepta să se îmbogăţească la iuţeală, luând la bord o mulţime de oameni fugari din Singapore. Dar nu se aştepta deloc să survină, tocmai ceea ce s-a întâmplat; *Kerry Dancer* a fost rechiziţionat de soldaţii englezi.

---

[50] Titlu de respect dat de malaezieni europenilor.

[51] Club după moda engleză, în Singapore.

— Da, soldaţi, murmuă Nicolson; mă întreb insă ce s-a întâmplat cu ei – McKinnon spune că erau cel puţin vreo douăzeci care s-au îmbarcat şi supravegheau ca nava să meargă direct la Darwin, fără a-i amăgi pe cei îmbarcaţi.

— Şi eu mă întreb, replică gânditor Findhorn; Farnholme spune că erau încartiruiţi in teugă.

— Probabil în dosul uneia din acele ingenioase uşi ce se puteau deschide numai din exterior?

— Poate: le-ai văzut? Nicolson dădu negativ din cap:

— Întreaga teugă era deja sub apă când am ajuns ia bord. Nu m-am mirat. Probabil că de la început a fost distrusă de explozia bombei.

Mai înghiţi o duşcă de whisky, cu o strâmbătură, dar nu din cauza băuturii, ci a gândurilor ce-l năpădiră.

— O alternativă plăcută: înecare sau incinerare. Tare as dori să-l întâlnesc într-o zi pe acest Siran; şi bănuiesc că mai sunt şi alţii care ar vrea... Cine sunt ceilalţi salvaţi? Au mai spus ceva?

— Nu, zise Findhorn; prea bolnavi, prea obosiţi, prea şocaţi sau nu ştiu mai mult.

— Cred că au fost triaţi, spălaţi şi puşi în paturi pentru a-şi petrece noaptea?

— Cred că da. I-am repartizat peste tot în navă: soldaţii, toţi împreună la pupă, – cei doi mai bolnavi în infirmerie, ceilalţi opt în sala de fumat şi la babord, în cele două cabine de rezervă pentru mecanici; Farnholme şi preotul sunt împreună în biroul mecanicilor.

Nicolson surise maliţios:

— Merită să-l vezi pe rajahul britanic respirând acelaşi aer cu oacheşul păgân!

— Ai să fii surprins, mormăi Findhorn; fiecare are bancheta sa, cu o masă între ei şi o sticlă de whisky aproape plină. Pare-se că se împacă de minune.

— Când l-am văzut ultima dată, tot o jumătate de sticlă avea, spuse Nicolson, pe gânduri; mă întreb...

— Probabil că n-o dă duşcă dintr-o dată; cară cu el un geamantan enorm, cred că este plin ochi cu sticle de whisky.

— Şi ceilalţi?

— Care? Ah, da: bătrâna doamnă este în cabina lui Walters, el şi-a aranjat o saltea în cabina staţiei de radio; cea care pare a fi şefa infirmierelor...

— Miss Drachmann?

— Da; împreună ca copilul, este in cabina asistenţilor punte[52]. Iar Vannier şi mecanicul V s-au înghesuit cu Barrett şi mecanicul IV; două infirmiere sunt în cabina lui Vannier. Restul în cea a mecanicului V.

— Cred că toată lumea e mulţumită. Nicolson suspină liniştit, aprinse o ţigară, şi privi fumul albastru ridicându-se leneş spre tavan.

— Să sperăm că nu au scăpat să fie prăjiţi în urma exploziei ca să piară în vâlvătaia unui incendiu pe petrolierul nostru; n-am putea merge pe altă rută spre Strâmtoarea Carimata, sir?

— De ce nu? Putem merge şi...

Findhorn se întrerupse, căci Nicolson se întinsese... ducea la ureche receptorul telefonului care suna.

— Da, aici cabina căpitanului... Ah, dumneata eşti, Willy... da, este aici, ţi-l dau îndată.

Nicolson se ridică pentru a-l lăsa pe căpitan, spunându-i:

— Vă caută mecanicul II, sir.

Findhorn vorbi cam o jumătate de minut, mai mult in monosilabe mormăite. Nicolson se mira, întrebându-se ce avea Willoughby de comunicat? După voce, îi păruse cam plictisit, dar nimeni nu-l văzuse vreodată agitat. Ernest Willoughby nu întâlnise încă nimic în viaţă în stare să-l scoată din sărite. Un om domol, cam visător, acum destul de vârstnic, cel mai vârstnic de la bord, având pasiune pentru literatură; compensaţie pentru cumplitul dispreţ ce-i inspirau maşinile şi alte aparate cu care îşi câştiga existenţa. Era însă cel mai onest şi mai complet dezinteresat om pe care îl întâlnise Nicolson în viaţa lui. Willoughby nu era deloc mândru de toate astea, probabil

[52] Marinari minori, angajaţi la bord cu consimţământul părinţilor pentru a învăţa meseria.

nici nu-şi dădea seama: avea puţin şi nu dorea nimic. Ca fire, Nicolson nu avea nimic comun cu el, dacă îi judecai superficial: dar, tocmai fiindcă contrariile se atrag. Nicolson se simţea atras-şi îl admira pe vârstnicul mecanic; celibatar şi locuind la Singapore într-o garsonieră impersonală din căminul pentru angajaţii companiei căreia îi aparţinea *Viroma*, Willy petrecuse multe seri acasă la Nicolson şi acesta îşi amintea acum că soţia sa, Caroline, înţelese ce viaţă ducea subalternul mai în vârstă al soţului ei; aşa că îl primea totdeauna pe mecanic cu cele mai bune mâncăruri şi cele mai reci şi mai vechi băuturi. Nicolson privi paharul din faţa sa şi îşi strânse buzele de amărăciunea amintirilor... Brusc, îşi dete seama că Findhorn st sculase în picioare şi-l privea cu mirare.

— Ce s-a întâmplat. Johnny? Te simţi bine?

— M-am cam luat cu gândurile, sir, răspunse Nicolson zâmbind.

Arătând cu un gest spre sticla de whisky, el continuă:

— Cât de puţin am băut şi totuşi mi-a răscolit gândurile, când vorbeaţi la telefon.

— Mai serveşte-le şi mai răscoleşte-ţi gândurile, Findhorn îşi luă chipiul şi se duse spre uşă:

— Aşteaptă-mă aici; trebuie să mă duc până jos.

După două minute, telefonul sună din nou: era chiar Findhorn care îi cerea lui Nicolson să coboare şi el în sala de mese, fără a-i spune de ce. Pe drum, Nicolson îl întâlni pe Vannier, ofiţerul IV, ieşind din cabina operatorului radio; nu părea deloc bucuros. Nicolson îl privi, cu sprinceana ridicată interogativ şi Vannier răspunse arătând spre uşa cabinei operatorului cu o expresie de iritare şi nelinişte:

— Bătrânica aceea ca un bărbăţoi ţipă continuu, sir, rosti el cu voce joasă.

— Cine?

— Miss Plenderleith, lămuri Vannier; a fost cazată in cabina lui Walters; eram tocmai să adorm, când a început bată in peretele despărţitor şi fiindcă n-am răspuns, a ieşit pe culoar şi a început să strige. După o pauză, Vannier continuă, înfuriat:

— Şi arc, sir o voce ca un tunet!

— Ce vrea?

— Cere să vină căpitanul, spuse Vannier nedumerit: „tinere, vreau să-l văd pe căpitan, chiar acum. spune-i să vină aici". După care, m-a împins pe uşă afară; ce mă sfătuiţi să fac, sir?

— Exact ceea ce îţi cere, replică, scurt, Nicolson: aş vrea să fiu şi eu prezent când vor fi fată-n faţă. Căpitanul este jos în sala de mese.

Au coborât pe puntea de jos şi au intrat în sala de mese, încăpere spaţioasă cu două mese longitudinale şi douăzeci de scaune împrejurul lor. Acum era aproape goală: mai erau trei oameni, toţi pe scaune. Căpitanul şi mecanicul II şedeau alături, cu faţa spre pupii, căutând să se acomodeze cu ruliul navei. Corect, în uniformă imaculată ca totdeauna, Findhorn zâmbea. Şi Willoughby zâmbea. dar la atât se limitau asemănările, înalt, puţin încovoiat, cu faţa bronzată, ridată, încadrată de o claie de păr cărunt zbârlit, Willoughby era coşmarul croitorilor: purta o cămaşă albă, mai bine zis, care fusese cândva albă, necălcată, fără nasturi, destrămată la guler şi la manşete, o pereche de pantaloni din doc kaki, încreţiţi ca picioarele de elefant şi prea scurţi pentru el, şosete ecosez şi ghete de pânză fără şireturi. Nu se bărbierise în ziua aceea şi, probabil, nici în cele şase precedente.

Jumătate în picioare, jumătate sprijinindu-se de bufet, tânăra Miss Drachmann se afla în faţa lor, ţinându-se cu mâinile de marginea bufetului pentru a-şi menţine echilibrul. Intrând, Nicolson şi Vannier o vedeau numai din profil; au observat că şi ea zâmbea, cu colţul drept al buzelor ridicat şi cu o gropiţă în obrazul măsliniu. Avea nasul drept, fin, fruntea mare şi părul mătăsos formând un fel de coc pe ceafă, un păr negru, atât de negru, încât probabil în lumina puternică a soarelui avea reflexe albăstrui şi lucea ca o aripă de corb. Părul, faţa şi pometii cam ridicaţi erau atributele unei frumuseţi tipic eurasiatice; dar după o privire mai îndelungată – şi orice bărbat era gata oricând să i-o acorde – Miss Drachmann nu era nici

tipică, nici eurasiatică: figura nu-i era destul de lătăreaţă, trăsăturile îi erau prea fine şi ochii neobişnuiţi pledau pentru o origine din nordul Europei. Ochii îl impresionaseră pe Nicolson chiar de la început, în lumina slabă a lanternei, la bordul lui Kerry Dancer: erau de un albastru intens, lucitori, foarte limpezi, fascinanţi, constituind cea mai de seamă caracteristică a unei figuri remarcabile. Dar cearcănele din jurul ochilor arătau cit era de epuizată.

Îşi scosese pălăria şi tunica de tip colonial, încinsă de curele; purta o fustă kaki şi o cămaşă albă, curată, mult prea largă pentru ea, cu mânecile suflecate pe braţul zvelt. „O cămaşă împrumutată de Vannier", gândi Nicolson. Vannier stătuse tot timpul lângă ea în barca de salvare, vorbindu-i încet şi îndemnând-o să-şi menajeze forţele. Nicolson zâmbi în sine, aducându-şi aminte de zilele de altădată când era şi el un june sentimental, gata totdeauna să facă pe cavalerul-servant al unei tinere nefericite. Dar nu era prea sigur că aşa se întâmplase în acele zile trecute, care poate nici nu existaseră vreodată.

Nicolson îl precedă pe Vannier în sala de mese; merita să asiste la scena când Findhorn va reacţiona la cererea lui Miss Plenderleith. Închise încet uşa şi se feri să nu se ciocnească de Vannier care se oprise brusc şi sta nemişcat, încremenit la numai trei picioare de uşă, cu palmele lipite de vipuşca pantalonilor.

Când Nicolson şi Vannier au intrat pe uşă, cei trei aflaţi deja în încăpere au tăcut. Dar Vannier n-avea ochi nici pentru Findhorn, nici pentru Willoughby – el o privea doar pe infirmieră, surprins şi cu buzele strânse, căci Miss Drachmann se întorsese, încât lumina lămpii îi cădea acum drept pe partea stingă a figurii şi partea aceea nu arăta prea bine: o cicatrice lungă, proeminentă, încă recentă şi palidă, îi brăzda obrazul aşa cum fusese provocată, brutal, pe toată lungimea fetei, de la tâmplă până la începutul bărbiei delicate, rotunde. La capătul de sus, deasupra încheieturii maxilarelor, cicatricea era lată de o jumătate de inci. Pe orice altă figură ar fi fost oribilă, dar pe faţa ei

drăgălaşă părea un contrast ireal, semnul impresionant al unei impietăţi.

Ea îl privi în tăcere, câteva secunde, pe Vannier, apoi surise. Era doar un simplu zâmbet, destul însă pentru a produce o gropiţă pe un obraz şi a înălbi cicatricea de pe celălalt, de la colţul buzelor până sub ochi. Tânăra îşi ridică mâna stingă, atingându-şi uşor obrazul:

— Mi se pare că nu este o privelişte agreabilă? întrebă ea.

Nu era nici reproş, nici acuzare în vocea ei, mai curând o scuză cu o nuanţă de milă, dar nu pentru ea însăşi.

Vannier n-a răspuns; faţa îi devenise mai palidă, dar când a început să vorbească, i-a revenit culoarea. Îşi îndreptă ochii în altă parte, se putea observa că făcea un efort ca să-şi ia privirea de la hidoasa cicatrice şi deschise gura ca să vorbească – dar nu pronunţă nici un cuvânt; poate că nu era in stare sa pună întrebarea ce-i sta pe buze.

Nicolson trecu înaintea lui, făcu un gest de salut lui Willoughby şi se opri in faţa tinerei fete. Căpitanul Findhorn îl privea cu interes, dar Nicolson se făcu că nu observă.

— Bună seara, Miss Drachmann. spuse el cu ton calm, dar prietenos: sunt mulţumiţi pacienţii dumitale de felul cum au fost trataţi?

Îşi reproşa, în gând, că se exprima atât de banal.

— Da, vă mulţumesc, sir.

— Nu mi te mai adresa cu „sir" spuse el, cam iritat; ţi-am mai cerut acest lucru.

Ridică apoi mina şi atinse uşor obrazul cu cicatrice. Ea nu clinti, nu făcu nici o mişcare, doar ochii i se măriră parcă, un moment, pe chipul fără expresie.

— O amintire de la prietenii noştri galbeni, mi se pare? Vocea îi era tot atât de blândă ca şi gestul mâinii.

— Da, recunoscu ea: o amintire de la Kota Bharu.

— Cu baioneta?

— Da.

— O baionetă cu zimţi şi foarte politicoasă, nu-i aşa? Privi de aproape cicatricea şi observă că începea cu o

incizie adâncă şi îngustă de la bărbie şi aş continua mai superficial până la tâmplă.

— Când s-a întâmplat erai culcată?

— Aţi ghicit, spuse ea încet.

— Şi cum ai scăpat? întrebă Nicolson, curios.

— In cameră a intrat un bărbat voinic – ne aflam într-un bungalow folosit ca spital de campanie. Un om solid cu părul roşu, spunea că era originar din Argyll, sau cam aşa ceva. I-a luat baioneta celui care mă atacase. Mi s-a adresat, spunându-mi să privesc in altă parte, şi când m-am întors, soldatul japonez zăcea mort pe podea.

— Straşnic argyllean, murmură Nicolson; şi cine ţi-a cusut rana?

— Tot omul acela, deşi spunea că nu prea se pricepe

— Într-adevăr, se putea realiza ceva mai reuşit, admise Nicolson, dar e bine şi aşa.

— E oribil! exclamă ea, accentuând adjectivul; ştiu cit este de oribil la vedere.

Privi in jos, spre podea, câteva secunde, apoi din nou la Nicolson, încercând să zâmbească, dar zâmbetul îi era forţat.

— Nu prea îmi stă bine, nu-i aşa?

— Depinde, răspunse Nicolson.

Apoi, arătând cu degetul spre mecanicul II, continuă:

— Lui Willy i-ar sta bine, tot este el o bătrână acriturâ. Dar dumneata eşti o femeie tânăra.

După un moment de pauză, o privi gânditor şi continuă cu voce calmă:

— Eşti mai mult decât plăcută la vedere; ba cred, Miss Drachmann că eşti chiar frumoasă şi tocmai de aceea cicatricea pare oribilă, scuză-mă că o spun. Va trebui să mergi în Anglia, termină el scurt.

— În Anglia? întrebă ea, îmbujorându-se; nu văd de ce.

— Da, în Anglia. Sunt sigur că prin aceste părţi ale lumii nu există chirurgi esteticieni suficient de pricepuţi. Dar in Anglia există doi sau trei, nu mai mulţi, care ar putea repara cicatricea ca să rămână doar ca un fir de păr, încât nici un partener de dans n-ar mai observa ceva.

Apoi, cu un gest de critică, adăugă:

— Ai putea să dai cu putină pudră şi să porţi o uniformă mai arătoasă.

Tânăra ii privi tăcută, cu ochii albaştri, limpezi, fără vreo expresie, apoi ii spuse cu voce calmă, egală:

— Uitaţi că sunt infirmieră, îmi pare rău, nu pot fi de aceeaşi părere.

— „Nu ai încredere decât în ceea ce cunoşti", psalmodie brusc Willoughby.

— Ce spuneţi? îl întrebă, tresărind, fata.

— Nu-i da atenţie, Miss Drachmann. interveni căpitanul Findhorn, zâmbind si făcând un pas spre ea: Willoughby vrea să ne dovedească că are totdeauna la îndemână o zicală potrivită, dar Nicolson şi cu mine ştim prea bine că le lansează mai mult ca nuca-n perete.

— „Poţi fi curat ca gheaţa, pur ca zăpada, şi tot nu scapi de calomnii", lansă iarăşi Willoughby, cu ton compătimitor.

— Nu vei scăpa nici dumneata, îl aprobă, maliţios, Findhorn.

Apoi, se adresă tinerei:

— Are totuşi dreptate, Miss Drachmann: nu trebuie să pierzi încrederea, Nicolson ştie ce spune. Doar trei inşi din Anglia, afirmă el, şi unul dintre ei ii este unchi.

Cu un gest de închidere a discuţiei, el continuă:

— Dar nu v-am chemat aici ca să discutăm probleme de chirurgie estetică sau ca să arbitrăm un meci de zicale. Nicolson, mi se pare că am ieşit din...

A fost întrerupt pe neaşteptate şi rămase câtva timp nemişcat: se pornise brusc mugetul alarmei din plafon, umplând cu stridenţa sa spaţiul limitat al sălii de mese şi acoperind vocile. Două sunete lungi şi unul scurt, repetate de toată reţeaua posturilor de alarmă. Nicolson ieşi precipitat din sală, urmat, la numai un pas, de Findhorn.

De-a lungul orizontului. înspre nord şi est, bubui, persistent tunetul; din când în când. fulgere brăzdau cerul peste Strâmtoarea Rhio, acum aflată în centrul taifunului; norii întrezăriţi departe, acum începeau să se adune, văluri peste văluri; primele picături de ploaie, enorme,

intermitente, împroşcau pe acoperişul timoneriei *Viromei*, atât de grele şi rare, incit fiecare putea fi auzită şi numărată. Dar la sud şi la vest nu era nici ploaie, nici tunete, doar câte un fulger întâmplător deasupra insulelor abia întrezărite, mai mult imaginate, cu licăriri slabe de lumini, după care întunericul părea şi mai impenetrabil.

Dar nu total impenetrabil, căci pentru a cincia oară în două minute, cei de pe puntea de comandă a *Viromei*, cu braţele sprijinite de tendă şi cu binoclurile de noapte lipite parcă de ochii încordaţi, urmăreau un semnal apărând din întuneric, dinspre sud-vest serii de sclipiri, în total câte o jumătate de duzină, foarte slabe şi care nu durau mai mult de zece secunde.

— De astă dată, tribord 25, murmură Nicolson, şi se accentuează; parcă ar fi staţionare pe apă, sir.

— Sclipirile sunt atât de apropiate între ele, încât nu le poţi distinge una de alta.

Findhorn lăsă în jos binoclul, îşi frecă cu dosul palmei ochii deveniţi dureroşi de încordare, şi-l ridică din nou la ochi, scrutând întunericul.

— Aş vrea să ştiu ce gândeşti, Nicolson?

Acesta schiţă un zâmbet în întuneric: tocmai se gândea că ar fi fost mai nimerit ca Findhorn să fie acasă, în salonul bungalow-ului său, decât la bordul *Viromei*, în calea unui taifun, necunoscând momentul când acesta se va dezlănţui cu toată furia, răspunzător de un tonaj enorm de încărcătură şi de cincizeci de vieţi, confruntat cu un pericol necunoscut, apărut brusc din întuneric.

— Cred că o să avem de furcă, sir, spuse Nicolson cu glas tare.

Îşi lăsă în jos binoclul şi căută să pătrundă întunericul cu ochii liberi.

— Ar putea fi un far, o geamandură sau un semnal costier, dar nu cred: nu există aşa ceva în împrejurimi şi nu cunosc semnale cu această secvenţă. Ar putea fi o navă de salvare, dar nu suntem în Canalul Mânecii, în sudul Angliei, unde este sigur că există asemenea ambarcaţii; apoi, cea mai apropiată insulă este la cel puţin şase mile spre sud-

vest şi semnalul luminos este emis doar de la două mile distanţă de noi, deci departe de ţărm.

Findhorn se duse la uşa timoneriei, ordonă să se reducă viteza la jumătate, apoi se întoarse alături do Nicolson spunându-i:

— Continuă!

— Ar putea fi o navă militară japoneză, dar nici asta nu cred: doar nişte sinucigaşi ca noi s-ar băga în miezul unui taifun, în loc să se refugieze la adăpost şi, în afară de asta. nici un comandant adevărat de distrugător nu ne-ar avertiza cu semnale de la o asemenea distanţă ca să ne putem feri să-i cădem victimă.

Findhorn aprobă cu un gest.

— Şi eu gândesc la fel; totuşi, ce poate fi? Iată, semnalele se repetă.

— Da, şi mai dese. Cel puţin, bine că stau pe loc. Poate că este un submarin care ne prinde în hidrofoanele[53] sale, dar nu este sigur de ruta şi viteza noastră si vrea să-i răspundem ca să ştie unde să arunce undiţa....

— Nu pari să preferi vreuna din presupuneri.

— Nu sunt sigur care este mai aproape de adevăr, sir. Dar nu sunt prea îngrijorat; pe o noapte ca asta. orice submarin este atât de preocupat de propria-i securitate, încât nici de la o sută de picioare distanţă n-ar fi în stare să lovească o ţintă, chiar enormă cum ar fi *Queen Mary*[54].

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Findhorn; şi probabil că lucrul este evident chiar pentru cineva care ar judeca situaţia cu mai puţină neîncredere ca noi. Ceva este în derivă: o barcă sau o plută, şi, din nefericire, are mare nevoie de ajutor. Dar nu prea speră să mai fie salvată la legătură prin interfon cu cei de la tunuri, spune-le să-şi îndrepte gurile de foc spre semnalul acela luminos şi să ţină degetele pe trăgaci. Cheamă-l aici pe Vannier. Dă semnal de viteză minimă.

— Am înţeles, sir.

---

[53] Aparat pentru detectarea semnalelor acustice submarine.

[54] Pachebot englez de mare tonaj.

Nicolson intră în timonerie, Findhorn ridică din nou binoclul la ochi, apoi mormăi iritat când cineva îi atinse cotul. Lăsă în jos binoclul, se întoarse pe jumătate şi recunoscu cine era, înainte ca acesta să înceapă a vorbi: chiar în aer liber se simţea mirosul aburilor de whisky.

— Ce naiba se întâmplă, căpitane? întrebă Farnholme arţăgos; ce-i cu agitaţia asta? Drăcovenia aia de alarmă mi-a mugit direct în urechi de mi-a spart timpanele.

— Îmi pare rău, Generale, răspunse Findhorn, politicos dar distant, este semnalul nostru de alarmă; a fost zărită o lumină dubioasă. S-ar putea să avem necazuri.

Brusc, vocea i se schimbă:

— Îmi pare rău că trebuie să te rog să ieşi de pe puntea de comandă, nimeni nu poate rămâne aici fără permisiune.

— Cum? întrebă Farnholme, de parcă i se cerea ceva de necrezut – cred că nu îmi aplicaţi şi mie această interdicţie?

— Îmi pare rău, dar trebuie.

Începea să plouă din ce în ce mai tare, picături mari îi răpăiau atât de tare pe umeri, încât le simţea greutatea crin impermeabil; erau însă şanse să intervină o altă răpăială, dar nu se putea prevede cu siguranţă.

— Trebuie să cobori, Generale.

Ciudat, Farnholme nu protestă; fără a răspunde, s-a întors brusc şi a dispărut în întuneric. Findhorn era sigur că generalul nu coborâse, sta, probabil în întuneric, in spatele timoneriei; acolo nu-i mai deranja, era destul spaţiu pe puntea de comandă şi nu dorea decât să nu-i stea cineva chiar în spinare când va fi obligat să se deplaseze repede şi să ia hotărâri grabnice.

Tocmai când Findhorn îşi potrivea din nou binoclul la ochi, semnalul apăru iarăşi, mai aproape, mult mai aproape, dar mai slab: bateria lanternei respective era pe sfârşite, dar încă destul de puternică pentru ca să se vadă mesajul emis: nu mai era seria de licăriri din ultimele minute ci, fără dubiu, un S.O.S., adică trei scânteieri scurte, trei lungi, trei scurte, universalul semnal de primejdie pe mare.

— M-aţi chemat, sir? Findhorn lăsă în jos binoclul:

— Ah, dumneata eşti, Vannier. Scuză-mă că te-am deranjat pe acest blestemat deluviu, dar am nevoie de un specialist în semnalizări. Vezi semnalul acela, emis acuma?

— Da, sir; cred că este cineva în primejdie.

— Sper şi eu să fie aşa, nu o capcană, răspunse Findhorn; spune-i lui Aldis să întrebe cine sunt cei care semnalează.

Privi apoi în jur, tocmai când uşa cu grilaj se deschidea, şi-l întrebă pe noul venit:

— Ce-i nou, Nicolson?

— Total este în ordine, sir: servanţii sunt aliniaţi ta tunuri, dar teribil de nervoşi după cele îndurate în ultimele zile, aşa că mi-e teamă că vor deschide focul prea devreme; Am dat dispoziţie şefului de echipaj sa pregătească două faruri de partea tribord, la tancul numărul trei, şi o pereche de marinari brevetaţi – tot ce putem retrage de la tunuri – i-am pus să lanseze o plasa de salvare de aceeaşi parte a navei.

— Îţi mulţumesc. Nicolson, te gândeşti la toate, ce zici de vreme?

— Umedă, răspunse Nicolson. morocănos.

Şi-a strâns mai bine prosopul în jurul gâtului. L-a ascultat pe Aldis acţionând declanşorul şi a urmărit traiectoria rachetei făcându-şi drum prin perdeaua de ploaie. Apoi, Nicolson continuă:

— Umedă şi pe cale de a deveni foarte urâtă, bântuită de furtună. Ce se va întâmpla şi când vom înfrunta-o pieptiş, nu ştiu. Cred că legea lui Buys Ballot[55] şi tratatele despre furtunile tropicale ne sunt tot atât de folositoare ca flacăra unui chibrit în dogoarea iadului.

— Şi nu numai despre asta e vorba, mărturisi Findhorn; de o oră şi cincisprezece minute suntem în centrul furtunii, am mai fost în asemenea situaţie acum zece ani, dar numai timp de douăzeci şi cinci de minute şi credeam că a fost un record.

---

[55] Lege prin care, în meteorologie, se stabileşte circulaţia generală a vânturilor In raport cu centrele de înaltă şi joasă presiune a atmosferei.

Îşi clătină încet capul pentru a se scutura de picăturile de ploaie, apoi:

— Totul se întâmpla anormal, suntem cu şase luni mai devreme sau mai târziu, decât sezonul obişnuit al uraganelor. În orice caz, situaţia ar putea fi şi mai rea, şi nu numai la intervale de douăsprezece luni; totuşi, ce se întâmplă este o ciudăţenie pentru aceste locuri şi chiar pentru toate sezoanele, contrazicând toate tratatele şi rânduielile. Sunt sigur că ne aflăm la un punct de inflexiune a furtunii şi aproape sigur că ea se va dezlănţui spre nord-est, dar dacă noi înşine ne vom găsi în sectorul periculos sau...

Se opri brusc, privind la un punct slab de lumină galbenă pâlpâind înceţoşat prin ploaia dezlănţuită.

— Mi se pare că ceva este pe cale să se scufunde; ia vezi, Walters, ce semnalizează?

— „*Van Effen* se scufundă"', doar atât, sir, sau cel puţin atât cred că spune. Transmisie Morse foarte proastă; probabil o navă cu numele Van Effen.

— Doamne, groaznică noapte, exclamă Findhorn clătinând din cap; încă o *Kerry Dancer*! Acum, *Van Effen*! A auzit cineva de o navă cu acest nume? Poate dumneata, Nicolson?

— Niciodată.

Nicolson se întoarse şi întrebă prin uşa cu grilaj:

— Eşti acolo, ofiţer II?

— Da, sir.

Vocea venea din întuneric, de la câteva picioare distanţă.

— Repede, caută în Registrul de clasificare a navelor. Vezi ce este acest *Van Effen*, probabil o navă olandeză; cât mai repede posibil.

— Van Effen?"A lansat acest nume, „Van Effen"?

Tonul, celui care întreba, asociat şi cu o urmă de excitare, trăda neîndoielnic modul de exprimare al celor care au trecut prin colegiul militar Sandhurst: era Farnholme, a cărui umbră înaltă se detaşase din întunericul din spatele timoneriei.

— Chiar aşa, fu răspunsul, dar cine a auzit de vreo navă cu acest nume?

— Nici nu este o navă, omule, este numele unui prieten, al meu. Van Effen, un olandez. Era şi el pe *Kerry Dancer*, ne-am îmbarcat împreună la Banjermasin. După ce nava a luat foc, probabil că a plecat cu o barcă de salvare şi după câte îmi amintesc, la bord era numai o singura barca de acest fel.

Farnholme intră prin uşa cu grilaj şi se alia acum într-o latură a punţii de comandă privind atent şi agitat, peste prelata tendei, uitând de ploaia care răpăia pe spinare, şi adăugă:

— Trebuie neapărat să-l salvăm, oameni buni, neapărat!

— Nu cumva este o cursă? se auzi vocea calma, realista a căpitanului, ca un duş rece după intervenţia agitată a lui Farnholme.

Căpitanul continuă:

— Poate că e vorba de acest Van Effen, poate că nu; şi dacă el este, putem avea încredere?

— De ce te îndoieşti? replică Farnholme, cu tonul unui om agitat: tocmai vorbisem cu tânărul acela, Vannier mi se pare că îl cheamă....

— Mai bine să ne ocupăm de ce ne interesează! îl întrerupse scurt Findhorn: barca, dacă există, se află acum la vreo două sute de yarzi.

— Vrei să mă asculţi? stărui Farnholme aproape în şoaptă.

Apoi continuă, şi mai încet:

— Cum s-a întâmplat că mă aflu aici în viată? Cum s-a întâmplat că şi aceste infirmiere sunt şi ele în viaţă, ca şi aceşti soldaţi răniţi preluaţi de pe *Kerry Dancer* acum o oră? Cum s-a întâmplat că noi toţi salvaţii – e adevărat, cu excepţia lui Miss Plenderleith şi a preotului – mai suntem în viaţă? Numai pentru că atunci când căpitanul de pe *Kerry Dancer* a vrut s-o şteargă din Singapore ca să-şi pună pielea la adăpost, cineva i-a pus un revolver în spate şi l-a forţat să se întoarcă la Singapore. Omul acela a fost Van

Effen şi acum apare în această barcă; toţi îi datorăm vieţile noastre lui Van Effen. Căpitane Findhorn!

— Vă mulţumesc, domnule General, spuse Findhorn calm, niciodată grăbit; Nicolson, dă drumul proiectorului, şeful de echipai să aprindă farurile când voi da ordin, încet înapoi!

Lumina proiectorului străpunse întunericul, descoperind o mare agitată, cu valuri mari, încununate cu alb lăptos de ploaie torenţială. Iniţial, lumina a rămas aceeaşi, perdeaua parcă solidă de ploaie aproape o obtura. Dar imediat, reuşi să lumineze amănunţit marea şi prinse în raza sa o barcă de salvare foarte apropiată, deplasându-se cu ancora de furtună[56] desfăşurată; plonja violent, apoi ieşea la suprafaţă printre valurile scurte, abrupte ce se năpusteau asupra ei. Dar, în centrul unei furtuni tropicale, lucrurile nu se petrec după un model prestabilit şi foarte adesea marea contrarie[57] – năvăleşte şi se sparge în interiorul boldului. în barcă, se aflau şapte sau opt oameni care se străduiau să-şi menţină echilibrul, să-şi apere vieţile – o luptă fără speranţe pentru că barca intrase deja adânc la apă, gata să se scufunde. Un singur om părea indiferent la cele ce se petreceau: sta la pupă, privind spre tancul petrolier, acoperindu-şi cu braţul ochii spre a-i feri de strălucirea proiectorului. Pe cap, ii lucea ceva alb, poate fan chipiu, dar de la distanţă nu se putea distinge despre re era vorba.

Nicolson coborî pe scara pasarelei, alergă la bord dincolo de locul unde urma să abordeze barca de salvare, coborî încă o scară la puntea de legătură longitudinală. Apoi o a treia scară care ducea spre acoperişul tancului numărul trei. Îşi croi drum, cu siguranţa unui obişnuit, printre vane şi labirintul de conducte de descărcare de gaze, de ţevi fierbinţi de aburi, până ce ajunse de partea tribordului; Farnholme l-a urmărit de aproape pe tot drumul. Chiar în momentul când Nicolson punea mâna pe copastia balustradei, cele două faruri se aprinseră deodată

---

[56] Dispozitiv lansat la prova navei sau ambarcaţiei pentru a-i menţine direcţia; obligatoriu la bărcile de salvare.

[57] Mare agitată, cu valuri din direcţia opusă vântului

Nava avea douăsprezece mii de tone şi doar o singură elice, dar Findhorn o conducea, chiar pe mare agitată, ca şi cum ar fi fost un distrugător suplu. Barca de salvare se afla la mai puţin de patruzeci de yarzi distanţă, prinsă în raza de lumină a farurilor, şi se apropia tot mai mult; aşa că oamenii din barcă se simţeau acum în siguranţă în partea de sub vânt a *Viromei*. Încetaseră să mai scoată apa cu pistolul[58], stăteau pe banchete, priveau petrolierul, pregătiţi să sară în plasa de salvare. Nicolson examina cu atenţie pe cel care şedea pe bancheta de la pupa bărcii: observă că nu avea chipiu, pe cap. ci un bandaj grosolan, abundent pătat cu sânge. Apoi,.mai observă ceva: poziţia rigidă, nenaturală a braţului drept. Se adresă lui Farnholme, arătându-i-l pe cel care şedea pe bancheta pupa:

— Cel de la pupa bărcii este prietenul dumitale?

— El este, Van Effen, răspunse Farnholme cu siguranţă; aşa cum v-am spus.

— Ai avut dreptate.

După o pauză, Nicolson continuă:

— Mi se pare că este cam intr-o ureche.

— De ce?

— Ţine un revolver în mină îndreptat spre camarazii din faţa lui şi nu i-a scăpat nici un moment din ochi, de când mă uit la el.

Farnholme privi şi el, fluieră încet şi răspunse:

— Ai dreptate, aşa este.

— De ce ţine revolverul aşa?

— Nu ştiu, nu pot să-mi dau seama, dar să ştii, Nicolson. că dacă prietenul meu Van Effen găseşte necesar să ameninţe cu arma pe cineva din barcă, apoi are motive serioase.

Într-adevăr, Van Effen. avea motive destul de serioase. Acum, rezemat de un perete din sala de mese a Viromei, cu un pahar mare de whisky in mână şi cu apa scurgându-i-se din îmbrăcămintea leoarcă pe preşul de ia picioare, povestea totul repede, concis şi convingător. Prevăzută cu

[58] Vas de forma unui făraş, de lemn sau metal, pentru evacuarea apei pătrunsă într-o ambarcaţie mică.

motor, barca de salvare îi dusese curând departe de Kerry Dancer, după ce aceasta luase foc şi au ajuns la ţărmul unei insule mici la câteva mile spre sud, tocmai când s-a dezlănţuit furtuna. Au tras barca pe prundişul insulei, de partea sub vânt şi au stat cuibăriţi câteva ore până când, brusc, vântul s-a potolit; la scurt timp după aceea au observat rachete ridicându-se la nord-vest.

— Erau lansate de noi, confirmă Findhorn: ai decis să vă îndreptaţi spre locul de unde porneau?

— Chiar aşa.

În ochii olandezului apăru o undă de zâmbet destul de rece, când arătă cu un gest spre grupul de oameni bruneţi şi cu pielea măslinie, îngrămădiţi într-un colţ.

— Siran şi oamenii lui nu au fost deloc încântaţi. Nu prea sunt filo-aliaţi[59] şi ştiau că în zonă nu se află nave japoneze. Apoi, au recunoscut că erau semnale de primejdie de la o navă ce se scufunda. Van Effen termină restul de whisky şi, calm, aşează paharul pe o masă lingă el.

— Dar am avut un argument convingător ca sa plecăm: revolverul.

— Am văzut, spuse Nicolson: apoi?

— Ne-am îndreptat spre nord-vest. Am parcurs o porţiune lungă de mare agitată, dar nu foarte zbuciumata, fără ploaie şi vânt. Au început însă valuri mari şi ne-au inundai motorul. Am rămas încremeniţi, convinşi ca acesta ne era sfârşitul. Când, deodată, am zărit luminile voastre: pe o noapte atât de neagră, se observă de la distanţă mare. Dacă ploaia începea cu cinci minute mat devreme, nu v-am mai fi zărit; imediat, am făcut semnale cu lanterna...

— Ţi-a fost de ajutor şi revolverul, îl completa Findhorn, privindu-l lung pe Van Effen, cu ochi cercetători şi reci.

Apoi continuă:

— Păcat că nu l-ai folosit efectiv, Van Effen. Olandezul zâmbi crispat:

— Nu e greu să înţeleg la ce vă referiţi, sir.

---

[59] Simpatizanţi ai aliaţilor ce luptau contra japonezilor şi naziştilor în al doilea război mondial.

Se ridică în picioare şi cu o grimasă de durere îşi scoase de pe cap bandajul pătat de sânge, lăsând să se vadă o tăietură destul de adâncă cu margini vineţii, de la frunte, până sub ureche.

— Ce spuneţi de această amintire?

— Nu e prea agreabilă la văzut, admise Nicolson; Siran este autorul?

— Nu chiar el, un om de-al lui; *Kerry Dancer* începuse să ardă, barca de salvare – singura la bord – era susţinută de curenţii de palanc[60] lansată pe mare, şi Siran împreună cu ce mai rămăsese din echipaj se pregăteau să sară în ea.

— Numai cu oamenii lui cei mai apropiaţi, îl întrerupse Nicolson, îndârjit.

— Chiar aşa, doar cu oamenii lui, recunoscu Van Effen; l-am luat pe Siran de gât, l-am tras înapoi peste balustradă, încercând să-l forţez să rămână pe navă. A fost o greşeală, trebuia să folosesc revolverul. Nu ştiam atunci că oamenii lui erau la fel ca el; cum se spune – de aceeaşi teapă. Ar fi fost o treabă bună, dacă îl împuşcam. Când m-am trezii, mă aflam în fundul bărcii.

— Cum? întrebă Findhorn, reticent.

— Vă înţeleg mirarea, surise Van Effen, cu aer obosit; totul pare fără sens, nu-i aşa? Ar fi fost de aşteptat ca ei să mă fi lăsat să mă prăjesc pe nava în flăcări. Dar m-am trezit în fundul bărcii, nu numai în viaţă, dar chiar cu capul bandajat. Curios, nu-i aşa, sir?

— Curios, e puţin spus, replică Findhorn cu voce egală, fără inflexiuni; dar este adevărat ce spui, Van Effen? întrebarea e stupidă, indiferent dacă spui sau nu adevărul, vei răspunde „da".

— Este adevărat ce spune, Căpitane Findhorn, se auzi foarte hotărâtă vocea lui Farnholme care, în acel moment, nu mai semăna cu vocea de până atunci a generalului Farnholme; sunt sigur că aşa este.

— Sunteţi sigur? răspunse Findhorn privindu-l surprins ca toţi cei de faţă de nuanţa specială a tonului cu care

[60] Parâmă vegetală seu cablu de sârmă pentru macaraua gruiei bărcii de salvare.

vorbise acum Farnholme; ce vă face să fiţi sigur, domnule General?

Farnholme avu un gest de revenire, ca un om care vorbise mai mult decât avusese intenţia.

— Nu uitaţi că-l cunosc pe Van Effen mai bine ca toţi cei de faţă şi povestirea lui trebuie să fie adevărată, altminteri nu s-ar mai afla acum aici. Par absurde cele povestite, dar poate ne vei mai spune ceva, Van Effen?

Findhorn îşi dădu acordul cu un gest, cam îngândurat dar fără comentarii. în sala de mese s-au aşternut câteva momente de tăcere, întrerupte doar de prăbuşirea zgomotoasă a provei în scobitura dintre două valuri, indescriptibilul scrâşnet pe care îl face o navă confruntată cu valurile unei mări agitate; apoi mai era şi tropăitul picioarelor echipajului salvat de pe Kerry Dancer care încerca să-şi menţină echilibrul. Findhorn îşi privi ceasul şi i se adresă lui Nicolson:

— Propun să mergem pe puntea de comandă, Nicolson; după cum decurg lucrurile, iarăşi o să avem de furcă cu vremea rea. Cred însă că este necesar să se organizeze o pază armată, pe restul nopţii, pentru Siran şi echipajul său.

Ochii lui Findhorn erau inexpresivi şi reci ca şi vocea; apoi continuă:

— Aş vrea mai întâi să lămurim o mică problemă.

Se îndreptă fără grabă spre echipajul de pe *Kerry Dancer*, ţinându-şi cu greu echilibrul din cauza ruliului puternic al navei, şi se opri când Van Effen întinse o mână, barându-i drumul.

— In locul dumneavoastră, m-aş feri de aceşti oameni, spuse calm olandezul; mulţi dintre ei mai au cel puţin un briceag şi sunt iuţi de mină.

— Şi dumneata ai un revolver.

Findhorn întinse mâna şi scoase arma automată pe care Van Effen o ţinea între corp şi centură.

— Îmi dai voie?

Privi arma, văzu că nu avea pusă siguranţa şi adăugă:

— Un Colt de 38; te pricepi la revolvere, nu-i aşa, Van Effen?

— Mă cam pricep.

Cu pas uşor, Findhorn se îndreptă spre cel mai apropiat din grupul recent salvat, din colţul sălii de mese; era un tip înalt, lat in umeri, cu faţa brună, calmă, inexpresivă; privea, ca şi cum de multă vreme pierduse obişnuinţa de a vorbi. Avea o mustaţă subţire, favoriţi bruni prelungiţi cu trei inci mai jos decât urechile, cu ochi negii inexpresivi.

— Dumneata eşti Siran? întrebă Findhorn, parcă indiferent.

— Cu voia dumneavoastră, sunt căpitanul Siran.

Slaba accentuare a cuvântului „căpitan" şi înclinarea abia perceptibilă a capului lăsau să se întrevadă insolenţă; figura însă îi era inexpresivă.

— Mă plictisesc prezentările. Findhorn îl privi deodată cu interes:

— Eşti supus englez, nu-i aşa?

— Poate.

De astă dată, buzele i se curbară, mai puţin în chip de zâmbet, cât în semn de insolenţă dispreţuitoare, perfect perceptibilă; apoi adăugă:

— Să spunem, anglo-saxon.

— N-are importanţă; eşti – sau ai fost – căpitanul lui *Kerry Dancer*. Ai abandonat nava şi toţi oamenii pe care i-ai lăsat acolo să moară, încuiaţi în dosul unor uşi de fier. Poate că s-au înecat, poate că au ars de vii, acum nu mai are importanţă. Sigur este că voit i-ai lăsat să moară.

— Ce melodramă! exclamă Siran, reprimându-şi cu palma, indolent, un căscat, o capodoperă de obrăznicie; cred că am făcut tot ce a fost posibil pentru acei nenorociţi.

Findhorn aprobă tacit şi se apropie pe rând de ceilalţi şase oameni ai lui Siran. Nici unul dintre ei nu părea deloc fericit, ba unul – cu faţa prelungă şi saşiu – părea cel mai nervos şi temător; îşi tot mişca picioarele, mâinile şi degetele făceau gesturi nestăpânite. Findhorn se opri în faţa lui.

— Vorbeşti englezeşte?

Răspunsul a fost doar încruntarea sprincenelor, ridicarea umerilor şi îndepărtarea palmelor, gestul universal pentru exprimarea neînţelegerii.

— Aţi ales bine, Mister Findhorn, rosti tărăgănat Van Effen; vorbeşte englezeşte tot atât de bine ca dumneavoastră.

Findhorn ridică arma automată, îi propti ţeava de gura respectivului şi apăsă destul de puternic. Omul se retrase, dar Findhorn nu-l slăbi. După al doilea pas înapoi, omul ajunse la peretele despărţitor şi se sprijini cu palmele lăsate drept în jos, privind terorizat, cu singurul ochi normal, la revolverul ce-i atingea dinţii.

— Cine a închis cu ciocanul toate zăvoarele uşilor de pe puntea dunetei? îl întrebă calm Findhorn; îţi dau cinci secunde ca să răspunzi.

Apăsă mai tare cu revolverul şi clinchetul brusc al declanşării siguranţei răsună nefiresc de tare în 'tăcerea atmosferei încordate.

— Una. două...

Spun, spun! bolborosi omul, vădit înspăimântat; eu am închis uşile.

— Din ordinul cui?

— Al căpitanului, spunea că...

— Şi cine a închis uşa teugei?

— Yussif, dar a murit...

— Din ordinul cui? continuă Findhorn întrebările necruţător.

— Tot din ordinul căpitanului Siran. Privind cu spaimă spre Siran, el adăugă:

— Voi muri, fiindcă am spus toate astea!

— Probabil, pronunţă neîndurător Findhorn.

Băgă revolverul în buzunar şi se adresă lui Siran: Interesantă povestioară, nu-i aşa, căpitane Siran?

— Omul e nebun, replică dispreţuitor Siran; terorizat cu revolverul, oricine poate spune tot felul de năzdrăvănii.

— In teugă se aflau soldaţi britanici, probabil compatrioţi de-ai dumitale: după o mică socoteală, peste douăzeci; nu ştiu cum s-au petrecut exact lucrurile, dar

probabil că n-ai vrut să se înghesuie în singura barcă de salvare.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, rosti Siran, a cărui faţă brună era încă aceeaşi, tot inexpresivă.

Dar vocea îi era acum mai prudentă, dispăruse insolenţa calculată.

— Şi în dunetă mai erau peste douăzeci de oameni.

Siran nu rosti o vorbă, cu toată stăruinţa cu care îl privea Findhorn.

— Răniţi, muribunzi, femei... şi un copilaş.

Nici de astă dată Siran nu răspunse, chipul îi era tot atât de imperturbabil, numai albul ochilor i se îngustase, abia perceptibil, iar când vorbi, vocea mai avea încă aceeaşi insolentă indiferenţă:

— Şi unde speri să ajungi, Căpitane Findhorn, cu această vorbărie goală?

— Nu sper nimic.

Figura ridată a lui Findhorn era severă, ochii decoloraţi, tăioşi şi necruţători.

— Nu este vorba de speranţă, Siran, ci de certitudine – certitudinea că eşti vinovat de omoruri. Mâine dimineaţă vom lua separat declaraţii de la toţi membrii echipajului pe care i-ai avut sub comandă, vor fi semnate în prezenţa martorilor neutri, membrii echipajului meu. Îmi iau răspunderea să ajungi sănătos în Australia.

Scoţându-si chipiul, gata să iasă, adăugă:

— Vei avea parte de o judecată nepărtinitoare, căpitane Siran, dar procesul nu va dura mult, căci pentru omor, pedeapsa o cunoaştem cu toţii.

Pentru prima dată masca de imperturbabila indiferenţă a lui Siran se fisură şi o undă foarte uşoară de spaimă îi apăru în ochi, dar Findhorn nu mai era acolo ca s-o vadă. Plecase, urcând pe scara de tambuchi spre pasarela Viromei, zgâlţâită de rafalele stridente ale furtunii.

VI

În zorii fără vânt, cu cer senin sidefiu, de o frumuseţe opalescentă, *Viroma* se afla departe, la sud-est de Canalul Rhio, la douăzeci de mile nord de Rifleman Rock şi cam la jumătate din drumul până la Strâmtoarea Carimata. Petrolierul se deplasa cu toată viteza, coşul lăsa în urmă un panaş de abur albăstrui învălătucit, iar puntea pupa trepida din cauza vibraţiilor puternice, căci Carradale, mecanicul şef, accelerase motorul până la limita maximă, depăşind-o chiar.

Se terminase taifunul acelei nopţi lungi, vântul puternic se potolise, ca şi cum nu şuierase niciodată. Dar punţile şi suprastructurile de punte pătate cu depuneri de sare şi hula foarte agitată şi extinsă, necalmată încă multe ore, aminteau că taifunul nu fusese doar un vis. Ba chiar, se putea spune că nu fusese un vis, ci un coşmar. Căpitanul Findhorn condusese petrolierul supus la ambardee şi ruliuri înfruntând valuri enorme dinapoia traversului, precum şi vânturi ciclonice, timp de ore fără sfârşit, fără să ţină seama de cumplita încercare la care era supusă *Viroma*, fără să se gândească la altceva decât să sporească pe cât posibil distanţa între navă şi Singapore, înainte ca lumina zilei să-i expună să fie observaţi de inamic.

Nuanţele delicate, pastelate, dinspre est se estompau, se decolorau şi dispărură în câteva minute, iar discul mare, roşcat al soarelui se ivi urcând grăbit deasupra orizontu-ui, aruncând peste mare o bandă de un alb lucitor, între el şi *Viroma*. Dar banda nu era neîntreruptă:pe suprafaţa arii. la mile depărtare, se observa ceva, poate un vas de poseuri sau un mic cabotier cu coca încă sub orizont, negru în contrast cu soarele care răsărea; silueta ţinea cu străşnicie drumul spre est, topindu-se până a deveni o mică pată neagră, apoi dispăru complet. De pe pasarelă, căpitanul Findhorn şi Barrett au urmărit-o întrebându-se ce este, până a dispărut. Poate că fusese ceva real, poate o

închipuire. Poate era un japonez sau filojaponez, poate că nu. Poate că era echipat cu staţie de radio, poate că nu. În orice caz, nu era prudent ca *Viroma* să acţioneze în vre-un fel.

Aşa cum se întâmplă totdeauna în largul mării, soarele părea că urcă vertical pe cer. La ora şapte şi jumătate era cald, destul de cald pentru a usca punţile şi suprastructurile *Viromei*, destul pentru ca Findhorn să-şi scoată impermeabilul şi să se deplaseze spre marginea pasarelei ca să se încălzească şi să aspire, din adâncul plămânilor, aerul proaspăt de dimineaţă – ştia însă că aerul nu va mai fi mult timp proaspăt. Findhorn însuşi se simţea înviorat, doar o oarecare oboseală îi mai stăruia în oase: cam la jumătatea cartului de la miezul nopţii, când colţii taifunului se tociseră, Nicolson îl convinsese să coboare în cabină unde a dormit buştean vreo trei ore.

— Bună dimineaţa, sir. Admirabilă schimbare de vreme, nu-i aşa?

Venind chiar din spate, vocea calma a lui Nicolson îl smulse pe Findhorn din reverie; se întoarse şi răspunse:

— Bună dimineaţa, Johnny. De ce te-ai sculat la această oră neobişnuită?

Findhorn ştia că Nicolson nu dormise decât două ore, dar avea înfăţişarea odihnită a unui om după opt ore bune de somn. Nu pentru prima dată, Findhorn constata că în ceea ce priveşte rezistenţa şi recuperarea energiei, Nicolson era un om care ieşea din comun.

— Oră neobişnuită? replică Nicolson privindu-şi ceasul: este aproape opt.

Zâmbind, adăugă:

— Conştiinciozitatea şi simţul datoriei, sir; am şi făcut o rapidă trecere în revistă a pasagerilor noştri fără plată.

— Nu sunt reclamaţii? întrebă, glumind, Findhorn.

— Din cauza vremii, cei mai mulţi nu s-au simţit prea bine astă noapte, iar alte reclamaţii nu sunt.

— Şi mulţi ar fi îndurat orice, decât să reclame, aprobă Findhorn'; ce-i cu infirmierele bolnave?

— Cele două tinere chinezoaice şi cele mai în vârstă se simt mai bine. Pe două dintre ele le-am găsit în infirmerie şi în sala de fumat, schimbând bandajele răniţilor. Toţi cei cinci soldaţi sunt în formă si înfometaţi ca nişte lupi.

— Semn foarte bun, întrerupse Findhorn; dar cei doi tineri din infirmerie?

— Se comportă destul de bine, spune infirmiera; cred că sunt însă destul de bolnavi, în orice caz mai mult decât respectabilul general de brigadă şi prietenul său, preotul mahomedan. îi poţi auzi sforăind de la douăzeci picioare distanţă, iar biroul mecanicilor, unde sunt cazaţi, miroase ca o distilerie de rachiu.

— Şi Miss Plenderleith?

— Îşi face plimbarea terapeutică, de la un capăt la altul al punţii de legătură. Englezii îşi fac iluzii că sunt un popor de navigatori: Miss Plenderleith este un exemplu grăitor. Mai sunt apoi cei trei soldaţi din sala de mese, caporalul Fraser şi doi oameni de-ai lui: fiecare stă pe câte un scaun, foarte confortabil, dar ţin în mâini armele lor de 303 şi automatele Bren. Cred că se roagă ca Siran sau unul din oamenii lui să-şi umfle ceva mai zdravăn pieptul ca să aibă o scuză mai serioasă pentru a-i găuri ca împuşcături. Siran şi complicii lui ştiu exact ce gânduri nutresc aceşti tineri în privinţa lor şi abia respiră, abia clipesc din ochi.

— Împărtăşesc încrederea dumitale în aceşti trei paznici, spuse Findhorn, privind pieziş la secundul său, cu o expresie sarcastică.

— Şi cum arăta respectabilul căpitan Siran în această dimineaţă? Cam ponosit, nu-i aşa?

— Deloc; oricine poate vedea că a dormit bine. un somn netulburat ca un om cu conştiinţă de nou născut.

Nicolson privi câteva momente pe mare, apoi declară calm:

— Aş fi bucuros să am ocazia să-i dau călăului care îl va spânzura toată asistenţa de care va avea nevoie.

— Vei fi probabil ultimul la o coadă lungă de amatori, replică Findhorn, îndârjit; nu vreau să fac o dramă, dar cred

că respectivul este un ticălos şi trebuie nimicit ca un câine turbat.

— Asta îi va fi soarta, se declară de acord Nicolson; turbat sau nu, în orice caz suspect.

— La ce te referi?

— E englez, cel puţin pe trei sferturi, pun rămăşag pe tot ce am în buzunare. A trecut printr-una din renumitele şcoli publice engleze, şi, mai mult ca sigur, a primit, dracul să-l ia, o educaţie mai solidă decât mine. Cum a ajuns un om ca acesta comandant pe o coajă de nucă do genul lul *Kerry Dancer*?

Findhorn ridică din umeri.

— Cine ştie? Explicaţii sunt nenumărate, şi se bat cap în cap, având totuşi o singură asemănare: toate pot fi eronate. Pe o rază de două mii de mile în jurul Singaporelui poţi găsi jumătate din oile negre ale lumii, şi va fi greu să stabileşti de ce teapă este Siran, aşa că e dificil de răspuns la întrebare; cinstit, nu ştiu ce să spun.

În timp ce bătea tamburina cu degetele pe balustrada tendei. Findhorn continuă:

— Genul ăsta de om mă derutează şi, din păcate, nu este singurul în această categorie.

— Vă referiţi la Van Effen? Sau!a respectabilul nostru general de brigadă?

— Printre alţii, declară, evaziv, Findhorn; pasagerii ăştia care ne-au căzut pe cap formează o adunătură ciudată, dar şi mai ciudat mi se pare modul cum se comportă. Să luăm, de exemplu, pe general şi pe preotul mahomedan: sunt prieteni la cataramă. Nu ţi se pare ciudat?

— Ba chiar de necrezut. Toate uşile cluburilor din Bengal şi Singapore li s-ar închide în nas cu inscripţii scrise cu litere mari: „Interzisă intrarea pentru...".

Apoi, Nicolson continuă maliţios:

— Ce şocuri şi accidente mortale s-ar produce în cercurile înalte ofiţereşti dacă s-ar cunoaşte această prietenie: în toate barurile din Est, frecventate de lumea bună, s-ar produce sute de apoplexii, cu pahare de băutură

în mâini înţepenite. Generalul Farnholme are responsabilitatea în această privinţă.

Findhorn schiţă un zâmbet şi întrebă:

— Tot mai crezi că nu se preface?

— Nu, sir, nici dumneavoastră nu credeţi. Un Moş Teacă de clasa întâi, face şi vorbeşte numai aiureli, complet neserios. E greu să-l categoriseşti. Un dezaxat.

— Un dezaxat, repetă murmurând Findhorn; apoi mai este şi prietenul lui, Van Effen; de ce naiba se arata Siran atât de grijuliu cu sănătatea acestuia?

— Greu de înţeles, admise Nicolson; mai ales, că Van Effen nu-i prea preocupat de sănătatea lui Siran şi ameninţă să-i găurească spinarea sau să-l strângă de gât. Personal, am încredere în Van Effen, îmi place acest om.

— Şi mie îmi face o impresie bună. Dar Farnholme nu-i prea acordă încredere – deşi a declarat că Van Effen spune adevărul – iar când l-am întrebat de ce, a dat înapoi cu mare viteză şi s-a pornit pe o vorbărie goală care nu convinge nici un copil de cinci ani.

— Sunt de acord, declară Findhorn, şi tot atât de puerile şi neconvingătoare sunt cele declarate de Miss Plenderleith când, la dorinţa ei, m-am dus s-o văd la ea în cabină, imediat după ce dumneata ai avut cu Siran acea – să-i spunem – discuţie.

— Aşadar, aţi fost s-o vedeţi? surise Nicolson; îmi pare rău că nu am fost de faţă.

— Ştiai că m-a chemat?

— Mi-a spus Vannier. Eu l-am convins să plece din sala de mese ca să vă transmită mesajul. Ce va spus Miss Plenderleith?

— La început a negat că şi-a exprimat dorinţa să mă vadă, apoi mi-a pus nişte întrebări fără rost, ca de exemplu, când ajungem într-un port ca să poată da o telegramă surorii sale din Anglia; o pălăvrăgeală inventată ad-hoc. Mi-a făcut impresia că e tare îngrijorată de ceva, cred că a fost cât p-aci să-mi spună de ce, dar s-a răzgândit.

Căpitanul Findhorn ridică din umeri, un gest pentru a înlătura acest element din discuţie, adăugând totuşi:

— Ştiai că Miss Plenderleith vine şi ea tot din Borneo? Acolo a fost directoarea unei şcoli de fete şi a părăsit postul în ultimul moment.

— Ştiam; azi dimineaţă, am avut şi eu o conversaţie lungă cu ca pe puntea de legătură. Tot timpul m-a interpelat cu „tinere" şi m-am mirat de câte mi-au auzit urechile. Nicolson privi gânditor spre căpitan şi continuă: – Tocmai doream să vă mai sporesc nedumeririle cu încă una, ceva ce nu ştiaţi: noaptea trecută Miss Plenderleith a primit o vizită în cabină, un prieten binevoitor.

— Cum! Ţi-a spus ea aşa ceva?

— Da de unde, nu ea, ci Walters mi-a spus. Noaptea trecută, după ieşirea din cart, tocmai se întinsese pe cuşetă, când a auzit cum cineva bătea în uşa cabinei lui Miss Plenderleith – foarte încet – totuşi el a auzit, cuşeta lui din cabina staţiei de radio fiind chiar lângă peretele despărţitor. Walters mi-a mărturisit că a fost curios şi că a ascultat la uşa dintre cabine, care era închisă; dar nu a înţeles decât că avea loc o convorbire în şoaptă, conspirativă. O voce foarte joasă, sigur de bărbat. A stat în cabina lui Miss Plenderleith vreo zece minute, după care a ieşit.

Findhorn nu-şi revenea de mirare:

— Întâlnire secretă? La miezul nopţii, în cabina lui Miss Plenderleith! Credeam că ar fi trebuit să ţipe cât o ţinea gura, când şi-a dat seama că cineva vrea să între la ea!

— N-o cunoaşteţi! spuse Nicolson, clătinând capul cu hotărâre; e o adevărată întruchipare a respectabilităţii şi orice vizitator nocturn necunoscut ar fi luat-o din loc, impresionat de gestul mustrător al arătătorului bătrânei Miss şi ar fi pornit îndată pe calea cinstei, hotărât să ducă mai departe o viaţă ireproşabilă. Dar, după câte înţeleg, n-a fost cazul de vreo mustrare, ci, dimpotrivă, de-o discuţie confidenţială în deplin acord.

— Şi Walters nu bănuieşte cine a fost vizitatorul?

— Nu, şi-a dat seama doar că era o voce de bărbat, dar era prea obosit şi somnoros ca să-şi mai bata capul să descopere cine e vizitatorul.

— Cred că a procedat foarte cuminte.

Findhorn îşi scoase chipiul ca să-şi şteargă părul cu batista: deşi era doar opt dimineaţa, soarele începea să ardă; apoi continuă:

— Avem prea multe pe cap ca să ne mai facem probleme şi cu salvaţii ăştia. Nu prea. pot să-mi dau scama ce-i cu ei. Sunt o adunătură ciudată, şi cu oricare din ei aş sta de vorbă, unul mi se pare mai bizar ca celălalt.

— Inclusiv Miss Drachmann? întrebă Nicolson.

— Cu ea, nu! Aş da bucuros toată adunătura pentru această tânăra, spuse Findhorn, reaşezându-şi chipiul şi clătinând încet din cap; un caz impresionant, Johnny, ce oribil a pocit-o măcelarul ăla blestemat.

Ochii i-au redevenit pătrunzători, privind atent spre Nicolson.

— Ce este adevărat din cele ce i-ai spus aseară?

— În privinţa a ceea ce chirurgii ar putea face pentru ea?

— Da.

— Nu sunt convins că ar putea realiza marc lucru. Nu mă pricep, dar cred că cicatricea se va lăţi şi se va întări cu mult înainte ca să se poată interveni cu succes. Chirurgii esteticieni nu sunt nici ei făcători de minuni, şi nici nu au astfel de pretenţii.

— Atunci să-i ia naiba, şi n-aveai dreptul să-i mai dai speranţe, declară Findhorn, cu tot patosul pe care i-l permitea firea lui flegmatică; gândeşte-te cât de dezamăgită va fi!

— „Deocamdată să mâncăm, să bem şi să ne veselim", vorbi în zicale Nicolson; credeţi oare că vom mai ajunge să mai revedem Anglia, sir?

Findhorn îl privi lung, coborându-şi adânc sprincenele peste ochi apoi aprobă cu un gest din cap, semn că a înţeles şi, întorcându-se murmură:

— Mare minune că mai suntem în stare să reacţionăm ca în timpuri normale, de pace. Îmi pare rău, dragul meu, dar şi eu m-am gândit la asemenea lucruri, de când a răsărit soarele: la soarta ce-l aşteaptă pe micul Peter, la

infirmiere, la toţi – dar mai ales la copil şi la tânăra Drachmann, nu ştiu de ce.

După câteva momente de tăcere, scrută orizontul fără nori, apoi adăugă, cu aparentă inconsecvenţă:

— O să avem o zi frumoasă, Johnny.

— O zi frumoasă ca să murim, replică Nicolson, sumbru.

Apoi îl privi pe căpitan drept in ochi şi schiţă un zâmbet:

— Îi aşteptăm de multă vreme, dar japonezii sunt nişte adevăraţi gentlemeni – în această privinţă, puteţi afla ceva de la Miss Drachmann; totdeauna au fost foarte politicoşi şi cred că nici de astă dată nu se vor lăsa prea mult aşteptaţi.

Dar japonezii s-au lăsat aşteptaţi, relativ, destul de multă vreme. Nu prea multă, dacă ar fi fost s-o socoteşti în secunde, minute şi ore; dar atunci când e vorba de oameni, de oameni disperaţi, de prea mult timp torturaţi de neprevăzut, care aşteaptă în fiece moment să survină inevitabilul, atunci secundele, minutele şi orele îşi pierd semnificaţia lor de unităţi absolute pentru măsurarea timpului şi contează doar aşteptarea încordată a momentului trecător, cu mereu prezenta anticipare a ceea ce inexorabil trebuie să se întâmple. Secundele se târăsc anevoios devenind minute, minutele se întind interminabil şi se lungesc până la o oră, apoi urmează o altă oră, cerul rămâne tot gol şi linia lucitoare a orizontului rămâne calmă, liniştita şi neîntreruptă. Findhorn ştia că sute de nave şi avioane inamice cutreierau marea în căutarea *Viromei* şi nu înţelegea de ce nu apăreau: presupunea doar că măturaseră zona respectivă în după, amiaza precedentă, în timp ce ei făcuseră cale întoarsă ca să dea ajutor lui *Kerry Dancer* şi probabil că acum inamicul răscolea marea, departe spre sud. Sau credeau poate că *Viroma* pierise în taifun – dar când această explicaţie îi trecu prin minte, Findhorn o respinse ca fiind mai curând o dorinţă a sa pentru că nu era obiceiul japonezilor să-şi ia presupunerile drept realităţi... Indiferent de motiv, *Viroma* rula deocamdată spre sud-est, singură pe vasta întindere a mării pustii. A mai trecut o oră, apoi alta, acum era amiază, soarele strălucitor se ridica arzător, aproape vertical, în

văzduhul încins ca un cuptor şi pentru prima dată căpitanul Findhorn îşi permitea un simţământ nesigur de speranţă reconfortantă: după Strâmtoarea Carimata, în întuneric şi pe Marea Javei, puteau îndrăzni să creadă iar că vor ajunge la un adăpost. Soarele era la zenit, amiaza a trecut, minutele se furişau din nou, cinci, zece, cincisprezece, douăzeci, fiecare minut scurgându-se tot mai încet şi speranţa crescând în acelaşi ritm. Dar, la douăzeci şi patru de minute după miezul zilei, speranţa s-a risipit ca o pulbere suflată şi lunga aşteptare a luat sfârşit, -

Primul a văzut-o un tunar de pe teugă: o mică pată neagră, departe spre sud-vest, materializându-se din ceaţa căldurii, apărând deasupra liniei orizontului. Câteva secunde păru că rămâne pe loc, staţionară în văzduh, un punct negru neînsemnat, suspendat în aer, apoi, aproape deodată, nu a mai fost o pată mică, ci s-a mărit cu fiecare răsuflare a celor de veghe, şi nu mai era estompată, ci căpăta o formă, tot mai concret definită, până când s-a putut observa, clar şi fără îndoială, conturul fuselajului şi aripilor: era un avion de luptă japonez de tip Zero, probabil prevăzut cu rezervoare suplimentare de benzină pentru distanţe lungi şi, tocmai când cei din veghe de pe *Viroma* l-au recunoscut, a ajuns până la ei şi uruitul surd al motorului peste liniştea întinsă a mării.

Avionul Zero bâzâia continuu, pierzând în fiecare secundă din înălţime, apoi se ridică drept deasupra lor. Parcă pilotul intenţionase să se năpustească asupra *Viromei*, dar, la mai puţin de o milă depărtare, viră scurtă la tribord şi începu să descrie cercuri deasupra navei la înălţime de aproximativ cinci sute de picioare. Nu a dezlănţuit atacul, de pe *Viroma* nu a pornit nici o salvă. Căpitanul Findhorn ordonase foarte categoric tunarilor: focul numai pentru autoapărare; rezerva lor de muniţii era limitată şi trebuia să păstreze pentru tirul împotriva inevitabilelor bombardiere. Apoi, mai era poate o şansă ca pilotul să fie înşelat de numele recent zugrăvit, *Siyushu Maru,* şi de marele pavilion al Soarelui Răsare care cu două zile înainte înlocuiseră denumirea *Resistencia* şi pavilionul

Argentinei; „o şansă la zece mii să fim crezuţi", gândi Findhorn sumbru. Insolenţa sfruntată şi nemaipomenita îndrăzneală graţie căreia *Viroma* ajunsese acum atât de departe îşi dovedeau poate utilitatea.

Timp de aproape zece minute Zero-ul a continuat să descrie cercuri in jurul *Viromei*, la nu mai mult de o jumătate de milă distanţă, virând tot timpul. Apoi, dinspre sud-vest au mai apărut încă două avioane – tot Zero-uri de luptă – şi s-au alăturat primului. De două ori, toate trei au descris cercuri in jurul navei, apoi primul pilot a ieşit din formaţie şi a făcut două curse longitudinale la mai puţin de o sută de metri distanţă, cu acoperişul carlingei lăsat în jos, încât cei de veghe pe puntea de comandă au putut să-i vadă chipul, mai bine spus partea vizibilă, de sub cască, ochelarii de protecţie şi microfonul transmiţătorului; au înţeles că pilotul observa detaliile navei; după care a virat scurt şi s-a alăturat celorlalţi. După câteva secunde, avioanele au refăcut formaţia, balansându-şi aripile în chip de fals salut şi dispărură spre nord-vest, în ascensiune continuă.

Nicolson a răsuflat uşurat, oftând înăbuşit.

— Tipul ăsta nu va şti niciodată de ce a scăpat, economisindu-ne muniţia, se adresă el lui Findhorn, îndreptându-şi arătătorul către amplasamentele Hotchkiss-urilor; chiar fleacurile noastre de tunuri de pe dunetă l-ar fi făcut zob!

— Cred şi eu, răspunse Findhorn, rezemat cu spatele de jaluzeaua tendaletei şi privind îngândurat spre avioanele ce dispăreau; şi ce ispravă ar fi făcut? Ar fi risipit o muniţie valoroasă, atâta tot. Nu ar fi fost în stare să ne facă pagube – răul a fost făcut chiar înainte de a se apropia atât de mult de noi: a comunicat Cartierului său general descrierea navei noastre până la ultimul nit, poziţia, drumul şi viteza.

Findhorn îşi scoase ochelarii şi continuă încet:

— Nu putem face nimic în privinţa descrierii şi poziţiei actuale a navei noastre, dar putem schimba drumul.

Te rog, Nicolson, dă comanda la 200°. Să ne îndreptăm spre Canalul Macclesfield.

— Am înţeles, sir, răspunse Nicolson, ezitând însă; credeţi că ne va folosi la ceva, sir?

— Nu prea, răspunse Findhorn cu o nuanţă de resemnare in voce; undeva, la vreo două sute cincizeci de mile de aici, bombardiere de altitudine, de picaj, cu torpile, toate încărcate, decolează acum de pe aerodroamele japoneze. Au nevoie de succes, prestigiul este un element vital. Dacă scăpăm şi ajungem la Darwin, japonezii se fac de râs faţă de ,,Marea Zonă de Coprospcritate a Asiei de Est"[61].

Findhorn îl privi fix pe Nicolson, cu ochi calmi, trişti şi distanţi.

— Îmi pare rău, Johnny, foarte rău de micul Peter, de tânăra Miss Drachmann şi de toţi ceilalţi. Inamicul se va năpusti sigur asupra noastră. Au scufundat ei *Prince of Wales şi Repulse*, ne vor distruge şi pe noi. Peste o oră, vor evolua deasupra noastră.

— Atunci, de ce să mai schimbăm drumul, sir?

— Aşa, ca să facem ceva; să mai câştigăm zece minute până ne vor descoperi. Un gest, dragul meu – fără scop, ştiu – dar un gest. Şi mieii o iau la fugă, deşi ştiu că haita de lupi o să-i ajungă şi o să-i sfâşie.

După o pauză, Findhorn continuă zâmbind:

— Fiindcă veni vorba de miei, Johnny, du-te jos şi condu mica noastră turmă la stână.

După zece minute, Nicolson se întoarse pe puntea de comandă; Findhorn îl privi interogativ:

— Toţi sunt sănătoşi în ţarc, Nicolson?

— Îmi pare rău, dar nu prea am reuşit, răspunse Nicolson, arătându-şi cu mina cele trei barete de pe epoleţi; soldaţii de azi au pierdut cu totul respectul autorităţii. N-aţi auzit nimic, sir?

Findhorn îl asculta mirat, apoi aprobă cu capul, spunând:

Am auzit paşi pe scară, parcă urca un regiment.

— Erau doar caporalul Fraser şi cei doi oameni ai lui; când le-am spus să intre în cambuză şi să stea acolo

[61] Slogan demagogic al militarismului cotropitor japonez.

liniştiţi, caporalul s-a declarat de acord numai dacă rămân şi eu cu ei. Cred că l-am atins la coarda sensibilă. Sunt convins că se pricep să mânuiască împreună trei puşti şi o mitralieră şi cred că vor fi de zece ori mai eficienţi decât cei doi servanţi ai noştri de la Hotchkiss-uri.

— Şi ceilalţi?

— Aceeaşi poveste şi cu ceilalţi soldaţi: au ieşit afară la pupă, cu revolverele. Şi nu fac pe eroii; toţi patru sunt îndârjiţi şi serioşi, deşi abia nişte mânji. Cei bolnavi sunt încă în infirmerie, prea suferinzi ca să se poată mişca. Sunt în tot atâta siguranţă acolo, ca oriunde pe navă; se află cu ei şi două infirmiere.

— Parcă erau patru se încruntă Findhorn; ba mi se pare că...

— Erau cinci, completă Nicolson; dar cred că a cincia a fost rău şocată de explozia obuzului. Apoi, soldatul Alex şi nu mai ştiu cum, nu-i bun de nimic, cu nervii complet zdruncinaţi. Cu greu l-am dus şi pe el în cambuză. Pe toţi ceilalţi i-am lămurit ce au de făcut. Bătrânul Farnholme n-a prea fost dispus să părăsească cabina mecanicilor, dar când i-am explicat că numai cambuză este singurul compartiment al suprastructurii care nu comunică cu exteriorul, că este prevăzută cu pereţi despărţitori de oţel, in loc de lemn, şi că are pe deasupra, încă doi... de protecţie la pravă şi la pupă şi încă trei de fiecare parte, a pornit glonţ într-acolo.

Findhorn strâmbă din nas:

— Ofiţer de paradă, un Moş Teacă. Nu stă în linia întâi decât până începe focul. Simt un gust amar în gură. Johnny, e departe de a fi un caracter. Caracteristic pentru aceşti Moş Teacă este că ştiu cum să-şi pună la adăpost preţioasele lor piei.

— Nu-i cazul lui Farnholme, declară Nicolson; am fost şi eu multă vreme de aceeaşi părere, dar am ajuns la concluzia că este îngrijorat, foarte îngrijorat de ceva.

Apoi, clătinând din cap:

— E uns cu toate alifiile, sir, şi probabil că are un motiv foarte serios ca să se pună la adăpost, nu numai pentru propria-i piele.

— Poate că ai dreptate, spuse Findhorn, ridicând din umeri; nu înţeleg însă despre ce poate fi vorba. Dar cu Van Effen ce se întâmpla?

— Este în sala de mese şi crede că Siran cu oamenii lui aşteaptă să provoace dezordine când nava va fi într-un moment dificil; de aceea, îi ţine în şah cu revolverul, aşa că nu vor încerca nimic.

Zâmbind, Nicolson adăugă:

— Cred că Van Effen este omul care ştie ce vrea.

— Siran şi oamenii lui sunt în sala de mese? întrebă Findhorn, făcându-şi gura pungă; este încăperea tocmai bună pentru sinucidere, larg expusă la atacuri, din toate părţile navei, iar jaluzelele ferestrelor nu vor fi o piedică pentru proiectile.

Tonul lui aducea mai mult a interogare decât a reproş şi Findhorn îi asocie o privire jumătate ironică, jumătate întrebătoare, dar Nicolson ridică din umeri, indiferent şi începu să cerceteze orizontul înceţoşat de căldura soarelui.

Japonezii au reapărut la orele două şi douăsprezece minute după amiază, de astă dată cu forţe mult sporite. Ar fi fost suficiente trei sau patru avioane, dar au apărut cincizeci. Nu mai era cazul să întârzie, să hărţuiască, să bombardeze preliminar de la înălţime, era clar că hotărâseră un atac unic şi distrugător, instantaneu şi calculat cu precizie inginerească, executat de bombardiere torpiloare în formaţie în coadă de rândunică, bombardiere în picaj şi Zero-uri, un atac a cărui măiestrie de execuţie nu era întrecută decât de o dibăcie şi de o ferocitate făţişe. Din momentul în care primul Zero a zburat în jurul navei, la nivelul punţii de comandă, iar proiectilele perechii sale de tunuri au început să o izbească, şi până când ultimul bombardier torpilor s-a înălţat şi a virat departe pentru a se feri de şocul exploziei propriei sale torpile au trecut doar trei minute. Dar acele trei minute au prefăcut Viroma din cel mai frumos şi modern petrolier al flotei Anglo-Arabian,

din cele douăsprezece mii de tone de îmbinare metalică fără cusur, cu toate tunurile aflate pe punte răpăind cu firava lor sfidare contra inamicului atacator, într-o înfiorătoare epavă măcelărită, sfărâmată, arzând ici şi colo, învăluită în fum, cu tunurile reduse la tăcere, cu motoarele oprite şi aproape întreg echipajul muribund sau deja mort. Un adevărat masacru, făţiş, inuman, cu o singură scuză: nemiloasa furie a atacului a fost moderată doar de milostenia iuţelii cu care s-a desfăşurat.

Masacru, dar masacru mai puţin al navei, mai mult al oamenilor care o operau. Japonezii au atacat conform unor ordine precise, pe care le-au realizat strălucit. S-au concentrat asupra compartimentului maşinilor, punţii de comandă, teugei şi amplasamentelor artileriei, primul fiind cel mai grav avariat: două torpile şi cel puţin o duzină de bombe au pătruns în încăperea maşinilor, străpungând punţile de deasupra; jumătate din pupă a zburat şi nimeni nu a supravieţuit acolo. Dintre tunari au supravieţuit doar doi: Jenkins, marinar brevetat care manipulase un tun de pe teugă, şi caporalul Fraser; dar nici acesta nu mai avea mult de trăit, căci jumătate din braţul sting, dinainte schilodit, fusese retezat şi era prea epuizat, prea şocat; s-a făcut doar o simbolică încercare de-a i se opri sângele ce ţâşnea.

Pe puntea de comandă, căzuţi pe podea în spatele pereţilor blindaţi ai timoneriei, năuciţi de explozia şi şocul obuzelor, Findhorn şi Nicolson se întrebau de ce au fost atacaţi cu atâta furie şi care era motivul covârşitoarei amplori a atacului executat de atât de multe bombardiere şi o escortă puternică de avioane Zero. Se mai întrebau de ce puntea de comandă rămăsese neatinsă de bombe, de ce nici o torpilă nu pătrunsese în tancurile încărcate cu produse petroliere – o ţintă ce nu trebuia omisă – şi nu fusese zdrobită inima *Viromei*. Au ajuns la concluzia că japonezii nu au vrut să distrugă *Viroma*: din contră, căutaseră s-o ferească, dar să-i nimicească echipajul. Nu avea importanţă că distruseseră pupa navei; cele nouă mari tancuri de produse petroliere, încă intacte, şi teuga

aveau o rezervă de flotabilitate suficientă pentru a menţine nava în stare de plutire precară, dar la suprafaţa apei. Şi dacă nimeni din echipajul *Viromei* nu mai trăia pentru a face să explodeze sau să sabordeze nava, atunci puneau mâna pe zece mii de tone de produse petroliere: milioane de galoane de carburant superior pentru navele, tancurile şi avioanele lor.

De aceea mugetul continuu şi vibraţiile puternice produse de exploziile bombelor şi torpilelor, au încetat aproape brusc, bâzâitul specific al motoarelor bombardierelor greoaie s-a topit rapid în depărtare şi tăcerea subită ce a urmat hăuia tot atât de intens în urechi ca şi larma abia sfârşită. Cu dificultate, Nicolson îşi scutură capul ca să se dezmeticească de urmările şocului şi zgomotului şi ca să îndepărteze funinginea şi praful cu care era îmbâcsit; se ridică, nesigur, în genunchi, sprijinit în mâini, apucă minerul uşii cu grilaj, se ridică în picioare, dar se trânti ca un bolovan pe punte când câteva proiectile şuierară groaznic trecând prin geamurile făcute ţăndări, chiar pe deasupra capului, şi explodară lovindu-se de peretele despărţitor dinspre camera hărţilor, umplând timoneria cu un zgomot asurzitor de detunături şi o grindină ucigătoare de aşchii de oţel.

Câteva secunde, Nicolson a rămas lungit, cu faţa în jos, pe punte, astupându-şi urechile cu degetele şi protejându-şi capul cu braţul, complet năucit, blestemându-se în gând de nebunia precipitată, necugetarea de a se fi ridicat prea repede în picioare. Ar fi trebuit să fie mai conştient, să nu-şi închipuie că întreaga forţă de atac inamică se retrăsese. Nu era greu de ghicit că japonezii mai lăsaseră câteva avioane ca să supravegheze orice supravieţuitor care s-ar mai mişca pe punte, pericol potenţial care le-ar fi zădărnicit intenţiile, şi era sigur că aceste avioane mai rămâneau atât timp cit le permitea carburantul din rezervoarele suplimentare pentru distanţe lungi.

Încet, de astă dată cu infinită grijă, Nicolson se ridică din nou în picioare şi privi atent pe deasupra ţăndărilor de geam rămase la partea de jos a cadrului ferestrei distruse.

La început năucit, a căutat să-şi dea seama ce este cu el însuşi şi cu nava. După dunga neagră a umbrei arborelui prova, a înţeles ce se întâmplase: o torpilă distrusese sau îndoise cârma navei, căci *Viroma*, înainte de atac, grăbită să-şi piardă urma cât mai repede pe suprafaţa apei, acum era aproape oprită după o rotire de o sută optzeci de grade, şi avea capul exact în direcţia opusă. Aproape în acelaşi timp. Nicolson mai constată ceva, ceva care făcea ca poziţia Viromei să nu mai aibă nici o importanţă, ceva care transforma în zădărnicie vigilenţa avioanelor inamice ce vegheau şi aşteptau în văzduh.

Nu a fost un calcul greşit din partea piloţilor bombardierelor, ci o dovadă de ignoranţă. Atacând teuga, distrugând tunurile şi tunarii şi folosind proiectile perforante pentru a străbate puntea teugei şi a-i ucide pe membrii echipajului adăpostiţi acolo, piloţii au presupus – logic – că prin aceasta au realizat tot ce îşi propuseseră. Dar ceea ce nu ştiau, ceea ce ignorau, era că spaţiul de depozitare de sub puntea teugei, magazia de marfă interpunte de dedesubtul acesteia şi magazia încă şi mai mare de sub cea dinţii nu erau goale, ci pline, pline până la refuz cu sute de butoaie bine stivuite, conţinând mii de galoane de benzină de avion cu cifră octanică ridicată, produs petrolier destinat iniţial avioanelor britanice, acum doar epave arse pe aeroportul Selengar de la Singapore.

Când benzina a luat foc, flăcările s-au ridicat la o sută, chiar două sute de picioare înălţime, în văzduhul calm. fără nici o adiere de vânt, formând un fel de coloană atât de albă, atât de intens fierbinte şi fără fum, încât era aproape invizibilă in lumina orbitoare a soarelui de amiază; nici nu erau propriu-zis flăcări, ci o bandă lată, lucitoare, de aer supraîncălzit care se îngusta pe măsură ce se înălţa şi sfârşea cu un capăt răsucit şi oscilând, întrecând ca înălţime vârful arborelui prova, estompându-se într-un smoc dezlânat de fum albastru deschis. Din când în când, mai exploda un butoi în adâncul magaziei şi, timp de câteva secunde, o dâră de fum gros străbătea flacăra invizibilă dispărând tot atât de repede. Nicolson îşi dădea

seama că incendiul abia începe. Când flăcările vor cuprinde toată magazia, când butoaiele vor exploda cu zecile, benzina de avion din tancul numărul nouă de la prova va sări în aer ca un depozit de muniţii. Căldura flăcărilor începea să-i dogorească fruntea: privi câteva clipe spre teugă şi încercă să-şi dea seama cât timp mai are la dispoziţie. Era însă imposibil, nu putea nici măcar să ghicească: poate numai două minute, poate vreo douăzeci; după doi ani de război, rezistenţa petrolierelor, sfidarea lor faţă de moarte deveniseră legendare... Sigur însă, de astă dată nu putea fi vorba de o rezistenţă mai lungă de douăzeci de minute.

Atenţia lui Nicolson a fost atrasă de ceva care se mişca prin labirintul de conducte de pe punte, spre pupa de la arborele,prova: era un om, purtând numai nişte pantaloni de doc albaştri zdrenţuiţi, împleticindu-se şi căzând în încercarea de a ajunge la o scară ce ducea sus la pasarela de legătură. Foarte zăpăcit, îşi freca ochii cu braţul, parcă nu vedea bine, dar reuşi să ajungă la piciorul scării, se târî până la capătul ei de sus şi o porni, clătinându-se, de-a lungul pasarelei de legătură până la suprastructura punţii de comandă. Acum, Nicolson îl recunoscu: era mecanicul brevetat Jenkins, şeful echipei de la tunul de pe teugă. Dar îl mai observase cineva şi Nicolson abia apucă să-i strige disperat ca să-l pună în gardă, înainte de a se lungi şi el însuşi pe punte, ascultând cu pumnii stinşi bubuiturile ca nişte lovituri de ciocane gigantice ale exploziilor proiectilelor unui Zero care se redresa după un scurt şi brusc picaj, şi ocolea puntea de la teugă la pasarelă.

De astă dată, Nicolson nu s-a mai ridicat în picioare, dându-şi seama că o asemenea acţiune în interiorul timoneriei egala cu o sinucidere. De altminteri, singurul motiv pentru care dorea să se ridice în picioare era ca să vadă ce se întâmplase cu Jenkins. Dar nu a trebuit să se scoale în picioare pentru a afla: Jenkins aşteptase momentul potrivit pentru a o lua la fugă, dar fusese prea buimăcit sau poate nu avusese altă alternativă decât să o

zbughească şi să fie omorât, sau să rămână pe loc şi să fie incinerat.

Nicolson îşi scutură capul spre a se descotorosi de vaporii şi mirosul de cordită, se aşeză şi privi în jurul său timoneria distrusă, pulverizată. în afară de el, se mai aflau acolo patru inşi – un moment mai înainte, fuseseră numai trei; şeful de echipaj McKinnon intrase tocmai când ultimele proiectile explodaseră în interiorul punţii de comandă. Acum era pe jumătate ghemuit pe pragul uşii dinspre camera hărţilor, sprijinit într-un cot şi privind prudent in jur. Nu era rănit şi putea scăpa dacă nu făcea nici o mişcare.

— Lasă-ţi capul în jos! Nu te scula în picioare, altfel încasezi o lovitură în plin, îl avertiză Nicolson cu o voce care lui însuşi i se păru aspră şi nefirească.

Evans, timonierul de serviciu, stătea pe grătarul de scânduri, cu spatele la timonă şi înjura încet, continuu, cu vocea sa piţigăiată de, originar din Wales. Dintr-o rană lungă de pe frunte, sângele ii picura pe genunchi, dar nu observase şi era preocupat să-şi înfăşoare cu un bandaj improvizat braţul stâng. Nicolson nu putea aprecia cât do gravă era rana de pe braţul lui Evans, dar fiecare nouă înfăşurare de pânză albă ruptă din propria-i cămaşă devenea de un roşu aprins şi se îmbiba de sânge îndată ce atingea braţul.

Vannier era întins pe punte in colţul cel mai îndepărtat. Nicolson se târî şi-şi ridică cu grijă capul ca să vadă ce-i cu el; ofiţerul IV avea o rană la tâmplă şi un cucui în frunte, dar nu părea să mai fi fost rănit în altă parte; era leşinat, dar respira liniştit şi regulat. Cu atenţie Nicolson îşi întoarse apoi capul ca să se uite la Findhorn care şedea pe jos, privindu-l, de cealaltă parte a punţii de comandă, sprijinit cu spatele de perete, cu palmele si degetele răschirate pe punte. ,,Bătrânelul pare cam palid, gândi Nicolson; nu mai este un băieţandru şi-i este greu să mai suporte asemenea încercări". Arătându-l cu un gest pe Vannier, Nicolson i se adresă lui Findhorn:

— E scos din circulaţie, sir; a avut noroc, ca şi noi toţi ceilalţi rămaşi în viaţă, deşi nu prea ne ţinem pe picioare.

Nicolson simula o oarecare bună dispoziţie. Şi tocmai când termina vorba, văzu că Findhorn încearcă să se ridice în picioare, cu unghiile degetelor înălbite de presiunea mâinilor in care se sprijinea. Nicolson îi strigă scurt:

— Nu vă pripiţi, sir! Rămâneţi unde sunteţi, pe afară nişte indivizi ne dau târcoale, şi abia aşteaptă să vă ia drept ţintă.

Findhorn a înţeles şi s-a liniştit, sprijinindu-şi din nou spatele de perete. Nicolson îl privi îngrijorat:

— Vă simţiţi bine sir?

Findhorn aprobă cu un gest din cap, încercă să vorbească, dar cuvintele nu-i ieşeau din gură; izbucni în schimb într-o tuse ciudată, înăbuşită şi, deodată, pe buze îi apăru o spumă amestecată cu sânge, sânge care se prelingea pe bărbie şi picura încet pe albul imaculat al cămăşii. Imediat, Nicolson. sări în picioare, străbătu timoneria poticnindu-se şi căzu în genunchii în faţa căpitanului;

Findhorn îi surise. încercă, să vorbească, dar din nou îl înecă tuşea cu spumă şi sânge, sânge de un roşu aprins în contrast cu albiciunea buzelor. Ochii lucitori îi trădau suferinţa.

Repede, Nicolson cercetă trupul şi capul căpitanului ca sa afle unde era rănit. La început nu a găsit nimic, apoi a descoperit: se înşelase crezând că era o picătură de sânge scurs din gură pe cămaşă; în realitate, era o gaura mica, aparent fără importanţă, perfect circulară, cu marginile înroşite. La început, Nicolson s-a mirat de cât de mica era gaura şi ce neprimejdioasă părea. Aproape de mijlocul pieptului, nu chiar în mijloc: poate cam la un mei la stingă de stern şi la doi inci deasupra inimii.

VII

Încet, precaut, Nicolson îl apucă pe căpitan de umeri şi-i depărta spatele de perete, apoi căută să afle ce se întâmplă cu şeful echipajului. Acesta însă era acum în genunchi, alături de el, şi dintr-o privire spre figura preocupată, inexpresivă a lui McKinnon a înţeles că pata de sânge de pe cămaşa căpitanului se mărise. Repede, înainte ca Nicolson să fi scos o vorbă, McKinnon a scos un briceag şi cu o mişcare rapidă a spintecat spatele cămăşii căpitanului, a închis briceagul, a apucat marginile şi a sfâşiat în două cămaşa, după care a examinat cu atenţie spinarea căpitanului. Apoi, alătură la loc marginile pânzei tăiate, îl privi în sus pe Nicolson şi clătină din cap. Cu aceeaşi atenţie cu care procedase şi Nicolson, McKinnon sprijini spinarea căpitanului de perete.

— Nici o bucurie, nu-i aşa? se auzi vocea lui Findhorn, mai mult un murmur înecat, forţat, luptând contra sângelui ce-i inunda gâtlejul.

— Ar fi putut fi şi mai rău, răspunse Nicolson, evaziv , vă doare tare, sir?

— Nu.

Findhorn închise ochii un moment, apoi ii deschise şi continuă:

— Te rog să-mi răspunzi adevărat la următoarea întrebare: a pătruns adânc glonţul?

Cu voce detaşată, oarecum clinică, Nicolson se conformă:

— Nu, sir; cred că a atins puţin plămânul şi s-a oprit în coaste; o să-l extragem, sir.

— Îţi mulţumesc.

„Atins" era o flagrantă floare de stil căci numai într-o sală de spital bine utilată s-ar fi putut îndrăzni o operaţie la torace; dar Findhorn n-a lăsat să se vadă dacă îşi dădea seama sau nu de acest lucru, nici prin tonul cuvintelor, nici

prin expresia feţei. A tuşit cu vădită suferinţă, apoi a încercat să zâmbească:

— Nu-i momentul să ne ocupăm acum de extracţia glontelui; ce-i cu nava, Nicolson?

— Mai există, replică Nicolson, luându-l gura pe dinainte.

Apoi, arătând cu degetul mare peste umăr:

— Puteţi vedea cum au cuprins-o flăcările, sir; dacă suntem norocoşi mai avem cincisprezece minute. începem evacuarea, sir?

— Bineînţeles, bineînţeles! Unde mi-e capul?

Şi Findhorn încercă să se scoale în picioare, dar McKinnon îl obligă să stea liniştit, vorbindu-i cu vocea lui domoală de highlandez şi uitându-se la Nicolson pentru confirmare. Dar confirmarea nu a venit de la Nicolson, ci sub forma unui vuiet crescendo al unui motor de avion, a unei detunături surde, ca de ciocan mecanic, a tunului avionului şi a unui proiectil care a pătruns şuierând prin fereastra distrusă, trecând chiar pe deasupra capetelor lor pentru a exploda în partea de sus a uşii dinspre camera hărţilor. Findhorn încetă să se mai opună, se sprijini obosit de perete, şi privi spre McKinnon schiţând un zâmbet. Vru să-i spună ceva lui Nicolson, dar acesta plecase, lăsând în urma lui, întredeschisă, uşa camerei hărţilor care se bălăbănea bezmetic in balamalele stricate.

Nicolson a coborât scara centrală, s-a îndreptat spre pră şi a pătruns prin uşa tribord a sălii de mese. Acolo ii găsi pe Van Effen stând pe jos lângă uşă, cu revolverul în mână, aparent nerănit; când văzu cine a intrat, i se adresă:

— Teribilă hărmălaie, mister Nicolson! Mi se pare că ne-am dus pe copcă!

— Unii dintre noi încă nu, dar nava cred că e pierdută, Şi două sau trei Zero-uri mai stau de pândă, observând dacă mai sunt urme de viaţă. Ai avut ceva necazuri?

— Cu ei? replică Van Effen, arătând cu ţeava revolverului spre echipajul de pe Kerry Dancer.

Cinci dintre ei erau înghesuiţi de-a valma şi înspăimântaţi, pe podea, la piciorul banchetelor prova, iar alţi doi, înlemniţi de spaimă, se ascunseseră sub mese.

— Prea îngrijoraţi pentru ca să le mai ardă de altceva decât de propria lor piele.

— Este vreunul rănit?

Van Effen dădu negativ din cap, cu un gest de regret, adăugând, cu aluzie la japonezii care nu-i atinseseră:

— Dracu îi menajează pe ai lui, Mr. Nicolson.

— Păcat, declară Nicolson, îndreptându-se spre uşa babord a sălii de mese; nava e pe ducă, nu mai are mult; strânge-i pe aceşti indivizi pe puntea de sus – ţine-i deocamdată pe culoar. Nu deschide uşile cu grilaj...

Nicolson se opri brusc: bocaportul de servire, confecţionat din lemn, era găurit şi spart în mai multe locuri şi de dincolo de el se auzea plânsetul încet, tremurat al unui copil.

În trei secunde, Nicolson ieşi pe culoar şi încercă să deschidă uşa cambuzei. Clanţa se mişca, dar uşa nu se putea deschide, poate încuiată, mai probabil bombaţi şi blocată. Pe peretele de afară al cabinei mecanicului V era fixată o secure de pompier cu care Nicolson lovi zdravăn în încuietoarea cambuzei. La a treia lovitură, încuietoarea se sfărâmă şi uşa cedă din balamale.

Întrând, Nicolson a fost mai întâi zăpăcit de fum, de câteva focare de incendiu, de o îngrămădire de faianţă spartă şi de o insuportabilă duhoare de whisky. Când curentul de aer proaspăt a limpezit atmosfera, le-a văzut pe cele două infirmiere şezând pe podea; cit p-aci să calce pe tânăra malaeză cu ochii mari şi negri mânjiţi de funingine, mari şi plini de groază. Miss Drachmann era alături, palidă şi încordată, dar calmă. Nicolson se lăsă pe genunchi, alături de ea.

— Unde-i băieţelul? întrebă el grăbit.

— Nu vă îngrijoraţi, Peter este sănătos.

Apoi, surâzând, dădu la o parte uşa grea, metalică a calandrului, lăsată întredeschisă. Copilul era înăuntru, confortabil învelit într-o. pătură groasă şi îl privi cu ochii

mari plini de spaimă. Nicolson îi mângâie uşor parul blond, se ridică brusc în picioare şi lăsă să-i scape un oftat adânc:

— Slavă Domnului că-i teafăr!

După care, privind spre Miss Drachmann:

— Îţi mulţumesc şi dumitale; foarte bună ideea de a-l fi ascuns aici. Acum ia-l şi ieşi pe coridor, aici te sufoci.

Privi în jur şi se miră de cele ce vedea: tânărul soldat Alex şi preotul erau întinşi pe podea unul lângă altul, ambii cel puţin inconştienţi. Farnholme tocmai termina de examinat capul preotului şi mirosea în aşa hal a whisky de parcă şi hainele de pe el erau îmbibate.

— Ce naiba faci acolo? întrebă Nicolson sever; nu te poţi despărţi de sticlă nici cinci minute, Farnholme?

— Eşti tânăr, dar foarte repezit, se auzi o voce dintr-un colţ al cambuzei; nu trage prea repede concluzii, mai ales concluzii proaste.

Nicolson căută cu atenţie prin întunecimea încăperii; dinamurile şi reţeaua de iluminat erau scoase din funcţiune şi cambuza fără ferestre era în semiîntuneric. Cu greu reuşi să distingă silueta lui Miss Plenderleith, sprijinită cu spinarea de cutia pentru gheaţă. Capul îi era aplecat asupra mâini lor şi se auzea un ţăcănit ritmic de andrele, nefiresc de tare. Nicolson privi spre ea, complet, nedumerit, întrebând-o cu vocea plină de atâta mirare că nici el însuşi nu şi-o recunoştea:

— Ce faceţi acolo, Miss Plenderleith?

— Ce să fac, tricotez! N-ai mai văzut niciodată pe cineva tricotând?

— Tricotaţi! murmură, copleşit, Nicolson; slavă Domnului, am văzut de multe ori!

Clătină uimit din cap şi adăugă:

— Dacă vestea ajunge la urechile japonezilor, cer imediat armistiţiu!

— Ce tot trăncăneşti? întrebă răstit Miss Plenderleith; cred că nu ţi-ai pierdut minţile şi dumneata!

— Şi eu?

— Da, ca nefericitul ăla de colo, replică ea, arătând spre tânărul soldat; când am intrat aici, am baricadat bocaportul

cu o grămadă de tăvi – erau de lemn – care după spusele generalului, trebuiau să ne ferească de bombe.

Miss Plenderleith vorbea repede, foarte concis şi se oprise din tricotat.

— Când a căzut prima bombă, tânărul a încercat să iasă din sală. Generalul a încuiat uşa, dar curând s-a răzgândit, a încercat şi el să iasă, dând tăvile la o parte. Noroc că preotul a reuşit să-l oprească tocmai când proiectilele au început să pătrundă prin bocaport.

Nicolson îl privi rapid pe Farnholme şi făcu un gest de aprobare – sau de salut – către preotul mahomedan.

— îmi pare rău. domnule general, de felul cum s-a vorbit despre dumneavoastră; t"mărul soldat a murit?

— Slavă cerului, nu.

Farnholme se ridică în genunchi, renunţând temporar să mai sugă din sticla de whisky şi continuă:

— Doar cam mototolit şi şocat.

Se uită în jos la tânărul soldat, adăugând:

— Să-l ia dracu de tânăr prost!

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Se pregătea să iasă cu o sticlă de whisky, spuse Farnholme; sticla s-a spart, probabil era crăpată. Mare păcat de whisky-ul pierdut, mare păcat.

— Vrei să-l scoţi afară pe soldat? Iar voi, ceilalţi, ieşiţi şi voi.

Nicolson se întoarse, căci tocmai intrase cineva pe uşă:

— Walters! uitasem de tine! Eşti teafăr?

— Teafăr şi nevătămat sir: dar cabina staţiei de radio e cam paradită.

Walters era palid, arăta rău, dar, ca totdeauna ştia ce spune.

— Acum nu mai are importanţă, replică Nicolson, bucuros de prezenţa lui Walters, un om hotărât şi competent.

— Du-i pe oamenii ăştia sus pe puntea bărcilor de salvare, ba mai bine pe culoar sau chiar în biroul sau cabina dumitale. Nu-i lăsa să iasă pe punte. Dacă vor să-şi ia câte ceva din cabinele lor. dă-le doar două minute.

Walters surise forţat:

— Pornim intr-o scurtă călătorie, sir?

— Foarte scurtă, doar cât să ajungem la un adăpost.

Pentru moralul pasagerilor, gândi Nicolson, nu era indicat să spună care era adevărata situaţie; chiar Walters ar fi fost îngrijorat dacă adăuga că singurele alternative erau incinerarea sau fărâmiţarea în bucăţi când nava va sări în aer. Ieşi repede pe uşă, se clătina pe picioare, aproape căzu, din cauza unei teribile detunături, dinspre pupă, părând că ridică acea parte a Viromei afară din apă; detunătura s-a propagat ca un şoc cutremurător, convulsiv, prin fiecare tolă de bordaj şi fiecare nit. Instinctiv, Nicolson a întins mina ca să se sprijine de buiandrugul uşii, prinzându-i cu celălalt braţ pe Miss Drachmann şi pe Peter, căci infirmiera să împiedicase şi era gata să cadă; Nicolson îi restabili echilibrul şi i se adresă lui Walters.

— Anulez ultima comandă: nimeni nu mai merge în cabine, toţi să fie imediat duşi sus şi ţinuţi acolo.

Din patru paşi, ajunse la uşa cu grilaj dinspre pupă şi o deschise cu grijă. După câteva secunde, era afară pe punte, în picioare, la capătul scării ce ducea jos la puntea principală; acolo privi spre pupă.

Căldura îl izbi în faţă, ochii îi lăcrimară de durere, dar nu regreta, căci din această cauză nu vedea in-spăimântătorul incendiu. Nori negri de fum, – din ce în ce mai groşi şi învălătuciţi, se ridicau la sute de picioare în aer, cu fiecare secundă din ce în ce mai înalţi şi nu se terminau cu un vârf, ci despicându-se, se aşterneau peste navă ca un linţoliu; totuşi, la bază, la nivelul punţii, aproape că nu exista fum, doar flăcări compacte ca un perete circular de aproape şaizeci de picioare diametru şi înalt de patruzeci de picioare care se despica apoi într-o duzină de coloane mici de foc, limbi incandescente şi răsucite de flăcări înălţându-se flămânde, cu vârfuri pâlpâinde, apoi antrenate in negreala încolăcită a fumului. Cu toata căldura intensă, prima reacţie a lui Nicolson a fost ca să-şi acopere, nu faţa, ci urechile: chiar de la o sută cincizeci de picioare distanţă, vuietul flăcărilor era insuportabil de asurzitor.

„Un alt calcul greşit al japonezilor", gândi Nicolson. îndârjit. O bombă destinată compartimentului maşini explodase în buncărul cu motorină, răbufnind spre pupă prin peretele sfărâmat al compartimentului şi prin ambii pereţi ai coferdamului[62], pătrunzând în tancul de petrol numărul unu. Era sigur că tancul numărul unu luase foc, cu sfertul său de milion de galoane de motorină în flăcări antrenate de tirajul invers al aerului prin coferdamul distrus. Chiar dacă ar mai fi rămas aparate de stins incendiu şi oameni care să le mânuiască. a lupta împotriva acelui infern ar fi fost doar un gest imbecil de sinucidere, căci pârjolul ar fi înghiţit şi ar fi distrus orice om care ar fi îndrăznit să se apropie la mai puţin ca cincizeci de picioare. Suprapus vuietului profund, continuu al flăcărilor, Nicolson mai auzea un alt zgomot, şi mai ucigător: zbârnâitul ascuţit, ameninţător al unui motor de avion în regim de viteză maximă; era străfulgerarea unui Zero, executând un arc de cerc în afara tribordului, la înălţimea vârfului arborelui: Nicolson abia apucă să se năpustească de-a buşilea înapoi pe uşa prin Care ieşise pentru a scăpa de proiectilele ce loveau şi explodau tocmai unde se aflase cu numai două secunde înainte.

Blestemându-se in gând pentru imprudenţă, Nicolson se ridică totuşi în picioare, închise uşa şi privi in jur. Cambuză şi culoarul erau goale – Walters nu-şi pierduse vremea, le evacuase conform ordinelor primite. Nicolson îşi croi repede drum prin culoar şi prin sala de mese, până la piciorul scării de tambuchi ce ducea la puntea bărcilor. Farnholme era acolo, luptându-se să-l care în susul scării pe tânărul soldat. Nicolson îl ajută până la capăt, unde Walters îl luă în primire pe soldat, uşurându-l de povară. Nicolson privi în lungul culoarului, spre cabina staţiei radio.

— I-ai băgat pe toţi în ţarc, Walters?

---

[62] Compartiment etanş destinat să separe magaziile de mărfuri, di. tancurile cu produse petroliere.

— Da, sir. A sosit chiar acum popa acela arăbesc, iar Miss Plenderleith a apărut cu bagaje ca şi cum ar debarca la Bournemouth[63] pentru două săptămâni de vacanţă.

— Da, am observat; este din categoria celor care îşi fac griji inutile.

Nicolson privi spre capătul prova al culoarului: Siran şi oamenii lui erau îngrămădiţi în jurul scării ce ducea la camera hărţilor, toţi înspăimântaţi şi îngrijoraţi, afară de Siran. Figura acestuia era contuzionată dar tot inexpresivă şi calmă. Nicolson îl privi îngrijorat pe Walters:

— Unde este Van Effen?

— Nu ştiu, sir; nu l-am văzut. Nicolson i se adresă direct lui Siran:

— Unde este Van Effen?

Siran dădu din umeri, zâmbi uşor, dar nu răspunse. Nicolson îi înfipse revolverul în plexul solar şi pe faţa brună zâmbetul se şterse.

— Ce-ai zice dacă te-aş omorî pe loc, spuse Nicolson în chip de glumă?

— A plecat sus, declară Siran, acum un minut.

Şi arătă cu un gest scara. Nicolson i se adresă lui Walters:

— Ai un revolver?

— Da. sir, la mine in birou.

— Du-te şi ia-l: Van Effen nu trebuie să lase nesupravegheat acest grup de oameni.

Aşteptă până se întoarse Walters:

— Nu ţi se va cere socoteală dacă împuşti vreunul din această bandă; orice motiv, chiar neîntemeiat, va fi luat in considerare.

Urcă scara câte trei trepte deodată, traversă camera hărţilor şi intră în timonerie. Acum. Vannier era conştient, îşi scutura capul ca să se dezmeticească şi îşi revenise destul în fire pentru a-l ajuta pe Evans să-şi bandajeze braţul. McKinnon şi căpitanul erau încă alături.

— L-ai văzut pe Van Effen, şefule de echipaj?

— A fost aici, cu un minut înainte, sir; s-a urcat sus.

---

[63] Localitate în sudul Angliei, port Ia Canalul Mânecii.

— Sus? Cum dracu... exclamă Nicolson, dar se opri, era prea scurt timpul pentru a mai discuta.

— Cum te simţi, Evans?

— Al naibii de furios, sir, răspunse privindu-şi braţul; dacă am să pun mâna pe ucigaşul ăla!

— Bravo, bravo, surise scurt Nicolson, acum sunt sigur că ai trecui hopul. Stei aici cu căpitanul. Cum te simţi, Vannier?

— Acum, bine. sir, răspunse acesta, foarte palid; am doar o zgârietură la cap.

— Bine. la-l cu dumneata pe şeful de echipaj şi verificaţi bărcile de salvare, numai numărul unu şi doi; trei Şi patru au fost distruse.

După o pauză scurtă privi spre căpitan:

— Aţi spus ceva, sir?

— Da, se auzi vocea încă slabă a lui Findhorn, dar mai clară ca înainte; trei şi patru au fost distruse?

— Sfărâmate în bucăţi de explozii, apoi arse de n-a mai rămas nimic decât cenuşa, răspunse Nicolson cu amărăciune; au făcut o treabă bună păcătoşii ăştia de japonezi, tancul numărul unu este şi el în flăcări, sir.

Findhorn clătină din cap:

— Mai este vreo speranţă?

— Nici una, chiar nici una.

Apoi Nicolson se adresă lui Vannier:

— Dacă cele două bărci rămase mai sunt bune de ceva, le luăm pe amândouă.

După care privi spre Findhorn cerând confirmare şi adăugă:

— Nu cred că ar fi prudent să fim în aceeaşi barcă cu Siran şi complicii lui; o barcă nepuntată, în plină noapte.

Findhorn aprobă tăcut şi Nicolson continuă:

— Luăm cu noi tot ce putem: pături, hrană, apă, arme şi muniţii, precum şi truse de prim ajutor; toate, în cea mai bună barcă; e clar, Vannier?

— Am înţeles, sir.

— Încă ceva: după ce terminaţi cu pregătirea bărcilor, aduceţi o brancardă cu chingi pentru căpitan. Băgaţi de

seamă, nu vă băgaţi în faţa gurilor de tun ale avioanelor atacatoare – acum vreo două minute era cât pe-aci să mă omoare. Executarea! Aveţi cinci minute în total!

Nicolson ieşi pe uşa tribord a timoneriei şi rămase acolo două sau trei secunde pentru a-şi da seama de situaţie. Dinspre provă şi dinspre pupă îl lovi în faţă suflul unei călduri intense, ca pârjolul emanat prin uşa deschisă a unui cuptor încins, dar nu luă în seamă. Deocamdată, căldura nu-l omora, dar Zero-urile atâta aşteptau, dacă aveau ocazia; acum, se aflau la o distanţă de o jumătate de milă, în formaţie înainte şi la babord, balansând din aripi şi rotindu-se în jurul Viromei, observând şi aşteptând. Mai avea cinci paşi până la piciorul scării ce ducea la acoperişul timoneriei. Primii trei i-a făcut dintr-o săritură apoi se opri atât de brusc, încât numai îndoind la iuţeală braţul amortiza şocul unei căzături peste spiţele timonei. Van Effen, cu faţa şi cămaşa pătate de sânge. tocmai începea să coboare sprijinindu-l, mai curând cărându-l, pe caporalul Fraser. Acesta arăta foarte rău, se vedea că îşi dădea silinţa să se menţină pe cât posibil conştient. Faţa foarte bronzată ii era crispată de durere, pe ea se prelingea sânge, şi cu braţul drept îşi susţinea ce mai rămăsese din antebraţul sting, sfârtecat, sfâşiat, oribil mutilat; numai o explozie directă de proiectil produsese o asemenea schilodire. Părea însă că hemoragia nu-i puternică: Van Effen îi aplicase un. garou deasupra cotului.

Nicolson i-a întâlnit la jumătatea scării: căută să-l elibereze pe Van Effen de o parte din povară, dar înainte de a realiza ce se întâmplă, se pomeni în spinare cu întreaga greutate a soldatului, în timp ce Van Effen se întorcea înapoi pe scară, in sus. spre acoperişul timoneriei.

— Unde te duci, omule? a trebuit să strige Nicolson ca să se facă auzit peste zgomotul îngrozitor al flăcărilor.

Apoi adăugă:

— Abandonăm nava, vino cu noi!

— Trebuie să văd dacă mai e cineva acolo, zbieră Van Effen.

A mai strigat ceva. Nicolson crezu că a înţeles că e vorba de nişte arme, dar nu era sigur. Huietul celor două incendii mari îi acoperea vocea, iar Nicolson era deja cu gândul în altă parte. Rămase acum doar trei, Zero-urile nu mai executau cercuri în jurul navei: virau scurt, ieşind din formaţie şi se aliniau, îndreptându-se către suprastructura de la mijlocul navei. Nu-ţi trebuia multă imaginaţie ca să-ţi dai seama ce ţinte ispititoare, liber expuse, deveneau ei, cocoţaţi pe partea cea mai înaltă a navei. Nicolson îl apucă mai strâns cu o mână pe caporalul Fraser cu cea liberă arătă grăbit spre mare şi-l apostrofă pe Van Effen:

— Te expui la moarte sigură, nebunule! Eşti orb sau dement?

— Vezi-ţi de pielea dumitale, prietene, îi strigă Van Effen şi-şi continuă drumul.

Nicolson nu mai aşteptă; într-adevăr era momentul să-şi vadă de propria-i salvare, era mai necesar ca ori-când. Doar câteva trepte, doar câteva secunde şi ajungea la uşa timoneriei, dar Fraser devenise inert, povară fără viaţă in braţele lui Nicolson şi unui Zero nu-i trebuia mai mult de şase secunde ca să parcurgă distanţa până la ei. Se şi auzea din înălţimi zbârnâitul slab al motoarelor, în surdină dar ameninţător, peste vuietul continuu al flăcărilor; Nicolson nici nu mai îndrăznea să privească, ştia unde se aflau, la vreo două sute de yarzi distanţă de ţevile tunurilor Îndreptate spre spinările neprotejate. Uşa glisantă a timoneriei era înţepenită, abia reuşi s-o întredeschidă puţin cu mâna stingă, dar fu brusc deschisă dinăuntru cu o smucitură: şeful de echipaj l-a tras înăuntru pe Fraser, iar Nicolson se năpusti înainte pe punte, crispându-se involuntar in aşteptarea şocului mortal al proiectilelor ce-l puteau lovi în spinare. Şi în timp ce îşi croia diurn, bălăbănindu-se, spre adăpost şi securitate, creştea în amploare, ca un tunet, zgomotul avioanelor trecând la numai câteva picioare deasupra timoneriei, dar, curios, tunurile Zero-urilor au rămas mute.

Nicolson a dat clin cap cu neîncredere şi nedumerire; s-a ridicat încet în picioare. Poate că fumul şi flăcările îi

orbiseră pe piloţi, poate că îşi epuizaseră muniţia – nu mărul de proiectile pe care le duce un avion de luptă este limitat. în orice caz, motivele nu aveau importanţă. Nicolson îl văzu acum pe Farnholme, aflat pe puntea de comandă, ajutându-l pe McKinnon să-l coboare pe soldat. Vannier plecase, dar Evans se mai afla acolo, lângă căpitan. Apoi uşa de la camera hărţilor se deschise din balamalele ei stricate şi, încă o dată, pe chipul lui Nicolson trecu o undă de nedumerire.

In faţa lui se afla un om aproape în pielea goală, purtând doar zdrenţele arse a ceea ce fusese cândva o pereche de pantaloni albaştri care, la 'margini, mai fumegau, mai ardeau înăbuşit. Părul şi sprincenele îi erau încreţite de pârleală, iar pieptul şi braţele înroşite; pieptul i se umfla şi dezumfla foarte repede, in respiraţii scurte ca la un om ai cărui plămâni au fost mult timp lipsiţi de aer şi acum se grăbea să inspire adânc; faţa îi era foarte palidă.

— Jenkins! exclamă Nicolson, apucându-l de umeri, dar lăsă repede mâinile în jos când acesta tresări de durere. Apoi, Nicolson continuă:

— Cum naiba... am văzut avioanele...

— Cineva sta la pândă, sir.

Jenkins se întrerupse, vorbea grăbit, intermitent, cile un cuvânt sau două la fiecare răsuflare:

— La casa de pompe prova... a dispărut in jos pe pasarela de legătură şi a reapărut la bocaport, l-am auzit ciocănind, sir..

— N-ai recunoscut cine era? N-ai intrat înăuntru? întrebă Nicolson.

— Nu, sir, uşa era blocată, răspunse Jenkins, clătinând obosit din cap; nu am putut s-o deschid, sir.

— Era o ţeava grasă de bocaport. vorbi cam sever Nicolson; ştiai acest lucru tot atât de bine ca mine şi cu ea puteai deschide.

Jenkins nu răspunse, dar îşi arătă palmele: pe ele nu mai era piele, doar carne vie. roşie şi se întrezărea albul oaselor.

— Doamne. Dumnezeule!

Nicolson se uită un moment la palmele, apoi la ochii îndureraţi ai omului.

— Iartă-mă. Jenkins; du-te jos, aşteaptă-mă lingă cabina radio.

Se întoarse, cineva ii pusese mâna pe umăr.

— Dumneata eşti. Van Effen? Cred că pe lingă prost de dai în gropi, eşti cel mai norocos rămas în viaţă, după cât de mult te-ai expus.

Olandezul aruncă pe punte două puşti, o carabină automată şi muniţia respectivă, apoi răspunse:

— Ai dreptate; mi-am pierdut timpul degeaba, toţi erau morţi.

Arătând spre Jenkins care se îndepărta, adăugă:

— L-am auzit ce spunea. Este vorba de micul ruf[64] de la capătul prova al punţii de comandă, nu-i aşa? Mă duc acolo.

Nicolson se uită un moment la ochii lui cenuşii, calmi, apoi, cu un semn de aprobare, zise:

— Dacă vrei, merg şi eu. Poate că este nevoie să dăm ajutor cuiva rămas acolo.

Jos, în coridorul de legătură, se ciocniră cu Vannier; împleticindu-se sub povara unei încărcături de pături.

— In ce stare sunt bărcile, Vannier? întrebă grăbit Nicolson.

— Destul de bună, sir; puţin zgâriate, parcă japonezii le-au cruţat dinadins.

— Amândouă? întrebă Nicolson, mirat.

— Da, sir.

— Calul de dar... murmură Nicolson; ocupă-te de ele, Vannier, şi nu uita de targa pentru căpitan.

Jos pe puntea principală, căldura era sufocantă şi, după zece secunde, Nicolson şi Van Effen simţeau lipsa oxigenului. Incendiul produselor petroliere din magazii devenise de două ori, de trei ori mai puternic decât cu cinci minute mai înainte şi, vag, printre vuietele flăcărilor, se

---

[64] Suprastructură de construcţie mai uşoară, pe puntea superioară, centru sau prova, unde se află cabinele comandantului, ofiţerilor şi echipajului, precum şi amenajări de navigaţie şi radio.

auzea, aproape continuu, bubuitul exploziilor butoaielor de metal, pline cu benzină, sfărmate şi crăpate de căldura intensă. Nicolson îşi dădea seama de toate acestea mai mult instinctiv. Sta in faţa uşii metalice etanşe, intrarea la bocaport, bătând în ea cu capătul unei ţevi lungă de două picioare care servise la deschiderea zăvoarelor. Ascultând dacă venea vreun răspuns dinăuntru, aplecat peste bocaport, observa cum sudoarea de pe frunte îi picura în dâră aproape continuă. Aerul era atât de uscat şi de înfierbântat, metalul atât de încins – simţea căldura punţii chiar prin tălpile încălţămintei – încât picăturile de transpiraţie se evaporau şi dispăreau îndată ce atingeau puntea...

Apoi, atât de brusc încât cei doi oameni, cu toate că se aşteptau, au tresărit auzind un răspuns venind dinăuntru, un ciocănit foarte slab, dar fără posibilitate de îndoială. Aşa că Nicolson nu a mai aşteptat altceva: zăvoarele erau într-adevăr blocate – şocul exploziei încovoiase sau deplasase metalul şi numai după o duzină de lovituri puternice cele două zăvoare s-au desfăcut; ultimul s-a desfăcut de la prima izbitură.

Din adâncul Întunecos al sălii do pompe a ţâşnit o rafală de aer fierbinte, cu miros fetid, dar Nicolson şi Van Effen nu au ţinut seama şi au pătruns înăuntru. Van Effen a aprins lanterna şi au putut vedea părul cărunt, mânjit cu păcură, al unui om care urca spre capătul scării; două braţe s-au întins în jos şi, un moment mai târziu, omul se afla pe punte, ridicând instinctiv o mină pentru a se apăra de căldura flăcărilor. Omul era plin de păcură din cap până-n picioare: cu albul ochilor contrastând comic pe faţa mânjită şi ea cu negru.

Nicolson îl privi un moment, apoi îl interpelă:

— Willy!

— Chiar eu. psalmodie Willoughby, nu altul, bietul şi bătrânul Willy. Dracu are nevoie de băieţi tineri şi fete bălaie, nu de un ajutor de mecanic gata de pensie, de un muritor de rând ca mine.

Apoi. ştergându-şi o parte de păcură de pe faţă:

— Nu-i cazul să-l jeluiţi pe Willoughby.

— Ce naiba făceai acolo? Nu înţeleg, dar acum nici nu mai are importanţă; haide, Willy, nu-i timp de pierdut, abandonăm nava.

Willoughby gâfâia urcând cu ei scara spre puntea de comandă.

— M-am adăpostit acolo, băiete. Era să dau ortul popii, deşi nu-s prea bătrân. Unde mergem?

— Oriunde, cât mai departe de această navă, declară categoric Nicolson: este pe ducă în orice moment.

Apărându-şi ochii eu mina, Willoughby îşi roti privirea jur împrejur.

— Zdravăn incendiu de petrol, Johnny: şi se înteţeşte mereu de la sine.

— Tancul de petrol numărul unu s-a dus dracului.

— La bărcile de salvare cu toată viteza, declară grăbit Willoughby; bătrânul Willy vrea să mai apuce să trăiască şi să lupte.

In cinci minute, ambele bărci au fost pregătite cu cele necesare pentru lansare. Toţi supravieţuitorii, inclusiv răniţii, erau adunaţi, în aşteptare. Nicolson îl privi pe căpitan:

— Aşteptăm dispoziţii, sir.

Findhorn încercă să zâmbească, dar şi aceasta părea a-i cere un efort, iar zâmbetul se termină într-o grimasă de durere.

— Nu este cazul să fii modest, Nicolson; ai preluat comanda, dragul meu.

Tuşi, închise ochii, apoi îi deschise îngrijoraţi:

— Avioanele, Nicolson; o să ne facă bucăţi in timp ce lansăm la apă bărcile.

— La ce să-şi mai bată capul? îndată ce vom fi în bărci, devenim o ţintă mai sigură!

Apoi, ridicând din umeri:

— Nici nu avem de ales, sir.

— într-adevăr, mai bine uită această obiecţiune fără rost.

Findhorn se plecă pe spate şi închise ochii.

— Avioanele nu se vor da la noi, se auzi vocea lui Van Effen, ciudat de sigură de ce spunea.

După care, zâmbi spre Nicolson:

— Şi eu şi dumneata ar fi trebuit până acum să murim cel puţin de două ori; dar ei nu au deschis focul, sau n-au vrut să-l deschidă. Au probabil alte motive şi nu este momentul să le discutăm, mister Nicolson.

— Într-adevăr, nu-i momentul, se declară de acord şi Nicolson.

Îşi strânse pumnii, când un huiet profund, ca din depărtare, reverberă prin întreaga navă. Un cutremur puternic, prelung străbătu suprastructura *Viromei*, culminând cu înclinarea bruscă şi ameninţătoare a punţii spre pupa, sub picioarele lor. Nicolson zâmbi spre Van Effen:

— Ai dreptate, nu-i deloc momentul, Van Effen; oare era necesar ca afirmaţia dumitale să fie subliniată atât de convingător?

Cu voce tare, Nicolson comandă:

— Toată lumea in bărci! Executarea!

Până atunci, iuţeala fusese un factor esenţial; dar în situaţia actuală, devenise o chestiune de viaţă şi de moarte. Pereţii tancului numărul doi se spărseseră şi produsele din unul dintre compartimente, poate din două, se revărsau în mare: pupa Viromei se şi scufundase. Dar iuţeala este o sabie cu două tăişuri şi Nicolson îşi dădea perfect seama că excesul de grabă şi de efort putea avea ca rezultat intrarea în panică a celor neobişnuiţi cu asemenea situaţii sau, în cel mai bun caz. se crea o confuzie generală – tot generatoare de întindere. McKinnon şi Van Effen dădeau un ajutor nepreţuit la dirijarea pasagerilor la locurile cuvenite, la transportarea răniţilor şi aşezarea lor între banchetele lopătarilor: vorbeau calm, tot timpul încurajându-i pe toţi. Teoretic, aşa se petreceau lucrurile, dar în realitate, erau obligaţi să strige ca să se facă auziţi, să depăşească zgomotul produs de flăcări – zgomot straniu, îngrozitor, compus dintr-un sunet subţire, ascuţit, şuierător care distrugea nervii şi un huiet profund,

continuu, pătrunzător, ca şi cum ar fi sfâşiat cineva o pânză, dar multiplicat de o mie de ori.

Căldura devenise intensă, cele două perdele enorme de flăcări începuseră, nestăpânite, să se împreune: ceaţa transparentă, albăstruie, strălucitoare şi ireală a petrolului incendiat la prova şi flăcările fumegânde, roşii ca sângele, de la pupa. Respiraţia devenise scrâşnet sugrumător de agonie; mai ales Jenkins suferea teribil din cauza aerului supraîncălzit, usturător pentru pielea sa pârjolită şi mâinile jupuite, sângerânde. Dintre toţi, micul Peter Talion suferea cel mai puţin: McKinnon dibuise în fundul cambuzei o pătură mare, pufoasă, şi-l învelise cu ea, acoperindu-i din cap până-n picioare.

La trei minute de la comandă, cele două bărci erau lăsate la apă. Cea din babord, ocupată numai de Siran şi oamenii lui, s-a depărtat prima: cu pasageri mai puţini, nici unul rănit, necesitase un timp mai scurt pentru îmbarcare, dar din cele observate în treacăt de Nicolson, înainte de a alerga la barca de salvare tribord, le va trebui mai mult timp ca să se depărteze de nava incendiată: era sigur că vor avea dificultăţi la desfacerea curenţilor de palane, deşi Nicolson le dăduse instrucţiuni cum să manevreze dispozitivul de decroşare[65]; doi dintre ei se ocărau, înnebuniţi de spaimă, toţi gesticulau şi zbierau cât îi ţinea gura. indiferent, Nicolson a plecat, lăsându-i să se descurce cum îi va duce capul; dacă piereau, scăpa lumea de ei. El le dăduse tocmai ceea ce ei voiseră să-i refuze micului Peter: şansa de a trăi.

Nu a trecut nici un minut, şi Nicolson, ultimul care părăsea nava, aluneca în jos pe atârnătorul de gruie[66], în barca de salvare numărul unu, plutind pe apă. în timpul coborârii, privea spre barca de sub el, la înghesuiala de oameni şi echipament, şi îşi închipuia cât de greu va fi sa

---

[65] Serveşte la desprinderea simultană a cârligelor palancelor bărcii de salvare, în momentul lansării la apă.

[66] Unul din curenţii (parâmele) folosiţi în timpul lansam sau ridicării bărcii de salvare; nodurile servesc pentru coborârea oamenilor.

aranjeze ramele şi să se înceapă a se trage la ele, căci numai doi sau trei dintre ei mai erau apţi să le mânuiască; dar chiar când a pus piciorul pe o banchetă a bărcii, motorul acesteia a tuşit, a dat un rateu, a tuşit din nou şi s-a pornit cu un murmur încet, abia auzibil din cauza zgomotului produs de flăcări.

După un minut, se depărtau de *Viroma*, înconjurându-i ova cu viteza maximă posibilă. Barca era la aceeaşi înălţime cu teuga navei, despărţită de două sute de picioare e mare, dar căldura flăcărilor făcea să le lăcrimeze ochii i să tuşească. Totuşi, Nicolson mai menţinea barca în jurul provei, cât de aproape îndrăzneau. Apoi, deodată, toată lungimea bordului babord al *Viromei* se ridică în sus, lăsând să se vadă barca de salvare numărul doi. Trecuseră cel puţin trei minute de când fusese lansată şi se mai afla la douăzeci de yarzi de bordul navei. Până la urmă, Siran reuşise să restabilească ordinea cu ascuţimea limbii şi cu folosirea din plin şi fără cruţare a căngii[67] dar doi din oamenii săi mârâiau pe fundul bărcii, un al treilea era preocupat de braţul său amorţit, neutilizabil câtva timp, aşa că Siran nu dispunea decât de trei oameni care să manipuleze ramele grele. La bordul bărcii numărul unu, Nicolson îşi strânse cu indiferenţă buzele şi privi spre Findhorn. Acesta i-a interpretat just privirea şi aprobă u un gest din cap, exprimând tot indiferenţă pentru soarta i Siran şi a complicilor lui. După o jumătate de minut, McKinnon a lansat cu îndemânare un colac de parâmă care a şerpuit pe suprafaţa apei, Siran a prins-o şi a fixat-o de bancul de catarg al bărcii în care se afla; îndată, barca numărul unu, cea cu motor, şi-a încetinit mersul, remorcând barca lui Siran, pentru a o îndepărta de bordul *Viromei*. Nicolson nu a mai încercat să înconjure nava, a pornit direct spre largul mării, căutând să ajungă la distantă cit mai marc de *Viroma*. şi cit mai repede posibil.

Au trecut cinci minute, s-au depărtat cu cinci sute de yarzi, si cu *Viroma* tot nu se întâmpla nimic. Remorcând-o

[67] Prăjină de lemn, prevăzută cu cârlig!a cap, folosită de!a ova bărcii la plecare şi acostare.

pe cealaltă, barca cu motor se deplasa cu viteza maximă de trei noduri şi jumătate, fiecare distanţă parcursă fiind un pas spre salvare. Avioanele de luptă se mai roteau pe deasupra, dar fără a ataca; încetaseră orice tentativă de când începuse îmbarcarea în bărci şi era vădit că nici nu mai aveau de gând să întreprindă ceva.

După alte două minute, Viroma ardea şi mai puternic. Acum flăcările de la teugă se vedeau clar, nu se mai pierdeau în strălucirea luminii solare. Norul dens de fum de la cele două tancuri de petrol de la pupa se întindea acum o jumătate de milă pătrată[68] de mare şi nici strălucirea puternică a soarelui tropical nu reuşea să-i străpungă neagra intensitate.. Sub acest acoperiş întunecat, cele două coloane mari de foc se apropiau tot mai mult între ele, necruţătoare, maiestuoase în splendoarea progresului lor implacabil. Vârfurile coloanelor de foc se înclinau unul către celălalt – o ciudăţenie a atmosferei supraîncălzite – şi de la locul unde şedea, Findhorn urmărea agonia navei sale, ştia cu certitudine că atunci când cele două coloane de foc se vor reuni, va fi sfârşitul. Într-adevăr, aşa a fost.

După barbara măreţie a agoniei, moartea a fost ciudat de liniştită şi nespectaculoasă. Dinapoia punţii de comandă a ţâşnit în sus o coloană de foc albă, înălţându-se treptat până la doua, trei, patru sute de picioare, dispărând apoi tot atât de brusc cum apăruse. În acest timp, de pe întinsul marii le parvenea un tumult, la început mai încet, apoi profund, prelungit; curând, ecourile s-au estompat în pustiul întinderilor, după care a urmat o tăcere desăvârşită. Sfârşitul s-a desfăşurat calm, fără agitaţie, ba chiar cu oarecare eleganţă şi demnitate, *Viroma* dispărând încet, sub suprafaţa mării, cu chila în jos, ca un om în picioare;

O nava obosită, sfârtecată groaznic, care se zbătuse să realizeze imposibilul şi care acum era bucuroasă să se odihnească. Asistenţii din bărcile de salvare au auzit şuieratul slab, repede curmat, al apei năvălind în magaziile înroşite de fierbinţeală, au văzut vârfurile celor doi arbori zvelţi dispărând vertical sub mare, au apărut apoi câteva

[68]68 Milă pătrata (square mile) – 2,59 km.

clocote de apă, după care totul s-a terminat, ca si cum *Viroma* nici n-ar fi existat vreodată.

Cu chipul împietrit, fără lacrimi, fără expresie, căpitanul Findhorn l-a privit pe Nicolson. Toţi cei din barcă se uitau la căpitan, pe faţă sau pe furiş, dar el părea a mi-i lua in seamă, scufundat într-o vastă şi totală indiferenţă.

— Menţinem neabătut drumul, te rog, Nicolson. Vocea ii era joasă, strangulată, dar numai de slăbiciune şi înecată de sânge...

— După câte îmi amintesc, la 200°; obiectivul nostru rămâne acelaşi, peste douăsprezece ore trebuie să ajungem la Canalul Macclesfield.

VIII

Au trecut ore interminabile, fără vânt, de calm plat, sub un cer albastru şi arzătoarea strălucire a soarelui tropical; cu motorul gâfâind, barca de salvare numărul unu, se îndrepta cu hărnicie spre sud, remorcând-o pe cealaltă. În mod normal, o barcă de salvare, duce cu sine încărcătura de carburant numai pentru un parcurs de 100 mile, la o viteză aproximativă de 4 noduri; motorul se foloseşte numai în cazuri neprevăzute, de exemplu, când se remorchează alte bărci, pentru a le îndepărta de nava în curs de scufundare, când se caută supravieţuitori, pentru ajutor urgent, sau pentru cazul când trebuie înaintat contra vântului, pe o mare agitata. Dar McKinnon, avuse prevederea de a lua un supliment de bidoane cu carburant şi, chiar dacă întâlneau vreme rea, aveau destul, mai mult decât destul, ca să ajungă până la mica insulă Lepar, situată de partea tribord, după ce trecea prin Canalul Macclesfield. Cu 15 ani de activitate printre insulele sud-estului Asiei, căpitanul Findhorn ştia că va găsi carburant în cantitate suficientă, la Lepar. Singura necunoscută era legată de japonezi: poate ca între timp ocupase insula, dar ţinând seama de dispersarea atât de mare a forţelor lor terestre, părea puţin probabil să fi avut timp sau suficiente motive ca să instaleze o garnizoană intru-un asemenea loc, fără însemnătate. Bine aprovizionaţi, cu carburant şi apă de băut, drumul mai departe nu mai era o problemă: puteau ajunge la Stâmtoarea Sunda, dintre Sumatra şi Java, mai ales dacă intre timp, se reluase traficul comercial maritim din nord-est şi mai obţineau ajutor, pe drum, de la nave prietene întâlnite.

Deocamdată, nu era nici trafic comercial, şi nici nu se simţea măcar adierea unei brize: domnea o linişte completă, un aer imobil, o căldură sufocantă şi singurul curent de aer era produs de trecerea lor înceată prin apă, aducând doar un simulacru de răcoare, mai rea decât nimic.

Acum soarele apunea departe spre vest, dar arşiţa era încă insuportabilă. Nicolson întinsese cele două vele ca tende: focul, la capătul provă si cealaltă, la treimea dinspre pupă; dar chiar la umbra lor, căldura era înăbuşitoare intre 80 si 90 grade Fahrenheit şi cu o umiditate relativă de 85%. În Indiile de vest, în orice anotimp, temperatura coboară foarte rar sub 80 grade Fahrenheit. Şi nu era nici un ajutor, nicio speranţă de răcorire, dacă plonjau alături de barcă, căci şi temperatura apei era între 80 si 85 de grade Fahrenheit[69]. Tot ceea ce puteau face, era să se întindă înghesuiţi şi apatici la umbra tendelor, să stea nemişcaţi, să sufere şi să transpire, aşteptând apusul soarelui.

Cum se comportau pasagerii: stând pe bancheta de la pupa, Nicolson privea oamenii din barcă, căutând să-şi dea seama de starea si inerta lor amorţeala, şi îşi strângea buzele de îngrijorare; pentru a pluti la tropice, într-o barcă nepuntată, la sute – ba chiar mii de mile de orice posibilitate de ajutor – înconjuraţi de inamic şi de insule ocupate de acesta, greu ar fi putut alege o încărcătură de pasageri mai puţin pregătişi ca să facă faţă greutăţilor şi cu mai puţine perspective de supravieţuire. Erau şl excepţii, ca McKinnon şi Van Effen; dar în privinţa lui Van Effen, Nicolson nu era deloc lămurit.

In afară de el, în barcă se mai aflau şaptesprezece oameni. Dintre aceştia, pentru navigaţie şi eventualitatea unei lupte, numai pe doi se putea bizui: McKinnon, imperturbabil, priceput la toate, adevărat izvor de resurse, valora cât doi; şi Van Effen, deşi încă nu complet descifrat,]şi dovedise curajul şi valoarea în faţa pericolelor. Despre Vannier, se putea greu pronunţa: încă foarte tânăr, părea rezistent la eforturi şi vitregii prelungite, dar numai timpul urma să decidă până la ce limită. încă suferind şi şocat, Walters putea fi un om de nădejde cu condiţia să-şi vină în fire. Cam aşa stăteau lucrurile.

Gordon, ajutorul de camerist, cu faţă prelungă şi ochi lăcrimoşi, un tip incurabil, capabil de furtişaguri, ba chiar hoţ recunoscut, vădit şi misterios absent de la atribuţiile

[69] 27... 32° C

sale în acea după-amiază, nu era marinar, nici combatant şi nu te puteai încrede în el ca să execute ceva, decât dacă era pentru siguranţa şi în beneficiul lui. Nici preotul mahomedan, nici enigmaticul Farnholme – acum amândoi pe aceeaşi banchetă şi conversând în şoaptă –, nici ei nu se arătaseră prea activi in acea după-amiază. Rar un om prietenos şi mai bine intenţionat ca Willoughby, dar în afara sălii maşinilor şi departe de iubitele lui cărţi, cu toată dorinţa lui arzătoare de a fi de folos, nu exista un om mai ineficient şi mai neajutorat ca acesta, altminteri foarte agreabil. Căpitanul, Evans, timonierul şef, Fraser şi Jenkins, tânărul marinai' brevetat, erau toţi prea grav răniţi şi nu se putea conta decât simbolic pe contribuţia lor. Alex, tânărul soldat – Nicolson aflase că numele lui de familie era Sinclair – era tot atât de agitat şi inconstant ca mai înainte, aruncând priviri, cu ochii mari, neastâmpăraţi, fără încetare de la unul la altul dintre cei aflaţi în barca frecându-şi mereu cu palmele în sus si în jos cusătura laterală a pantalonilor, ca şi cum ar fi căutat cu stăruinţa sa se cureţe de ceva murdar. Mai erau cele trei temei şi micul Peter – gândi cu amărăciune Nicolson – şi daca cineva ar fi dorit neapărat să mai mărească socoteala, n mai putea pune la număr pe Siran şi cei şase complici ai lui, aflaţi la numai douăzeci de picioare depărtare, in cealaltă barcă. Aşadar, perspectivele nu erau deloc trandafirii.

În cele două bărci singurul fericit, fără griji, era micul Peter Talion. Purtând doar un şort alb cu bretele, părea că nu se sinchiseşte de căldură şi nici de alte necazuri, ţopăind neîncetat pe bancheta pupa şi trebuind să fie, de zece ori pe minut, supravegheat să nu cadă peste bord. Toţi se purtaseră prietenos cu el, aşa că îi dispăruse complet teama, dar lui Nicolson nu-i acorda încă încredere desăvârşită; pentru a manevra echea, Nicolson şedea cel mai aproape de băieţel şi dacă îi oferea un biscuit sau o cană cu lapte condensat îndulcit şi îndoit cu apă, copilul îi zâmbea timid, se pleca înainte, înşfăca ceea ce i se oferea, se retrăgea şi mânca sau bea cu capul în jos, privindu-î bănuitor, pe sub gene, pe Nicolson. Dar dacă acesta

întindea mina pentru a-l atinge se refugia lângă Miss Drachmann care sta pe partea tribord a banchetei, îşi înfigea mânuţa dolofană in părul negru lucitor al acesteia, deseori atât de puternic încât ea tresărea şi scotea un „ah". Apoi copilul îşi întorcea capul şi îl privea pe Nicolson printre degetele răşchirate ale palmei stingi. Această uitătură furişă printre degete, care îi dădea impresia că devenea invizibil, era un obicei al copilului. De multe ori, Nicolson uita do război, de oamenii răniţi, de întreaga lor situaţie fără speranţe şi se lăsa distrat de poznele băieţelului; dar repede revenea la amarnicul prezent, cuprins de o şi mai profundă disperare, la gândul îngrozitor de ce i s-ar întâmpla copilului, dacă ar cădea în mâinile japonezilor.

Şi tocmai asta nu era deloc exclus să se întâmple. Nicolson era foarte conştient de acest lucru; Căpitanul Findhorn era şi el convins, cu toate declaraţiile sale încurajatoare că vor ajunge la Lepar şi Strâmtoarea Sunda. Japonezii deţineau poziţii doar la câteva mile distanţă, puteau ori-când să-i descopere şi să pună mâna pe ei; singura ciudăţenie era că încă n-o făcuseră. Nicolson se întreba dacă ceilalţi ştiau că mai aveau probabil puţine ore de libertate şi securitate, că pisica se juca cu şoarecele. Era imposibil de prevăzut cum se vor comporta aceşti naufragiaţi; formau un grup de neajutoraţi în multe privinţe, păstrând himerica încredere că vor ajunge la libertate, dar Nicolson le recunoştea totuşi o calitate: în afară de Gordon şi şocatul Sinclair, moralul celorlalţi era foarte bun.

Munciseră din greu şi fără să se plângă la aranjarea cit mai ordonată a păturilor şi proviziilor, lăsaseră, în detrimentul propriului lor confort, locuri libere pentru cei răniţi, care, şi ei,, cu toate că unii agonizau, nu s-au lamentat deloc, s-au conformat ordinelor date de Nicolson şi au acceptat fără murmur, chiar cu bunăvoinţă, inconfortul locurilor destinate. Cele două infirmiere şi, surprinzător, cu multă îndemânare ajutate de generalul Farnholme. s-au ocupat, timp de două ore, de cei răniţi, realizând o treabă minunată. Niciodată dispoziţia

Ministerului Britanic ai Transporturilor ca toate bărcile de salvare să fie prevăzute cu o trusă de prim ajutor nu şi-a găsit o mai nimerită aplicare şi nu au avut o mai bună folosire întăritoarele anti-colaps, omnoponurile[70], pulberile de sulfanilamidă. compuşii de codeină, pansamentele, bandajele, tifonul, vata şi unguentul pentru arsuri – toate aflate la locul lor şi toate cu mult folos utilizate. Miss Drachmann a folosit şi trusa chirurgicală, iar McKinnon, în numai zece minute, cu toporişca din echipamentul bărcii de salvare şi cu propriul său briceag a improvizat din panourile bărcii atelele necesare pentru braţul schilodit al caporalului Fraser.

Şi Miss Plenderleith a fost la înălţime – aşa se poate califica comportarea ei. A avut un adevărat geniu de a readuce Împrejurările şi situaţiile la normal, ca şi cum întreaga viaţă şi-ar fi petrecut-o într-o barcă nepuntată. Accepta totul aşa cum era, căuta să dea întâmplărilor cea mai bună interpretare şi a dat dovadă de mai mult decât suficientă autoritate în a-i convinge şi pe ceilalţi să procedeze la fel. I-a învelit pe răniţi cu pături, le-a sprijinit capetele pe centuri de salvare, dojenindu-i ca pe nişte copii obraznici şi recalcitranţi, la cel mai mic semn de neascultare. Şi Miss Plenderleith nu trebuia să dojenească de două ori pe cineva. A preluat sarcina de intendent, având grijă ca răniţii să mănânce ultima fărâmitură şi să bea ultima picătură din ceea ce le oferea. Ea a fost aceea care a înşfăcat geamantanul lui Farnholme şi l-a depozitat sub bancheta pe care şedea, a strâns toporişca pe care McKinnon o lăsase pe jos şi, cu o lucire de agresivitate în ochi, l-a făcut pe agitatul Farnholme să înţeleagă că s-au terminat cu zilele de beţie şi că întregul conţinut al geamantanului, pe care el căutase să-l păstreze numai pentru uz propriu, va fi în viitor rezervat doar pentru uz medical – după care, de necrezut, a scos andrelele şi lina din profunzimile propriei sale valize încăpătoare şi, calmă, şi a reluat obişnuita ei ocupaţie, tricotatul. Şi tot ea stătea

[70] Sinonim cu pantopon: amestec de alcaloizi extraşi din opiu, analgezic puternic, dar nociv.

acum cu o scândură peste genunchi, tăind cu cuţitul felii de carne conservată şi de pâine, distribuind cu economie mici porţii de zahăr şi lapte condensat şi dând directive unui McKinnon grav şi grijuliu care, fără a zâmbi, se preta să îndeplinească serviciul de ospătar, ascultător ca şi cum ar fi fost unul din cei mai de nădejde, dar nu prea strălucit elev al şcolii unde Miss Plenderleith fusese directoare. „Admirabilă, într-adevăr admirabilă"', gândea Nicolson despre ea, negăsind alt cuvânt mai potrivit. Tocmai atunci se auzi vocea ei ascuţită, cu o octavă mai sus ca de obicei:

— Ce dracu faci, mister McKinnon?

Şeful de echipaj scăpase din braţe, pe fundul bărcii, o încărcătură de pâine şi carne conservată şi se lăsase în genunchi alături, privind atent deasupra tendei, fără să răspundă întrebării lui Miss Plenderleith, nici când aceasta o repetă. întrebarea a fost repetată şi a treia oară, dar tot nu a primit răspuns; Miss Plenderleith îşi strânge buzele şi-l îmboldi cu răutate în coaste, cu minerul cuţitului.

— la uite ce-ai făcut, prostănacule neîndemânatic!

Ciudoasă, Miss Plenderleith arătă cu briceagul: între genunchii lui McKinnon şi bancheta laterală era strivită complet o jumătate de livră de carne.

Abia acum, McKinnon a reacţionat:

— Vai, Miss Plenderleith, vă rog să mă iertaţi!

Apoi, şeful de echipaj se ridică în picioare, îndepărtă zăpăcit bucăţi de came de pe pantaloni şi se adresă, cu voce joasă, lui Nicolson:

— Iarăşi vine un avion, sir! La nouăzeci de grade, şi-i destul de aproape.

Nicolson îi aruncă o privire interogativă, îşi strânse brusc sprincenele un moment, apoi cercetă văzduhul spre vest, de dedesubtul tendei. Văzu îndată avionul, la mai puţin de două mile depărtare şi vreo două mii de picioare înălţime. Deşi de veghe la provă, Walters nu-l observase şi nu fără motiv: avionul venea din direcţia soarelui, orbindu-l. Doar auzul foarte ascuţit al lui McKinnon percepuse de la depărtare zbârnâitul motorului. Nicolson nu-şi putea imagina cum reuşise să-l desluşească, cu toată vorbăria

continuă â lui Miss Plenderleith şi pârâitul motorului bărcii; el însuşi nu auzea încă nimic.

Nicolson aruncă o privire spre căpitan: acesta sta la locul lui, adormit sau în comă, nu era însă momentul a se cerceta dacă era una sau alta.

— Vino sub vânt, McKinnon, ordonă Nicolson repede; Gordon, dă-i imediat ajutor, Vannier!

— La ordin, sir.

Vannier era palid, dar părea în putere, destul de energic.

— Împarte carabinele: păstrează una pentru dumneata iar celelalte dă-le generalului, şefului de echipaj, lui Van Effen şi mie.

Se adresă apoi lui Farnholme:

— Veţi primi o carabină automată, sir; ştiţi să o mânuiţi?

— Cred că da.

Clipind afirmativ, Farnholme întinse mina, primi carabina, îi ridică închizătorul cu o mişcare bruscă, expertă a degetului şi o potrivi pentru ochit, privind încrezător spre avionul ce se apropia; ca un bătrân cal de cavalerie, adulmeca mirosul luptei, gata să-i facă faţă. Oricât de grăbit şi preocupat, Nicolson găsi timp să se minuneze de rapida şi completa transformare a lui Farnholme: parcă nici n-ar fi existat vreodată omul care se precipitase, egoist, să se pună la adăpost în cambuză. De necrezut, dar aşa era; undeva. în inconştient, Nicolson avea o vagă bănuială că generalul era *prea consecvent în inconsecvenţele lui*, că la baza întregii sale comportări ciudate exista o motivaţie bine chibzuită, dar şi bine ascunsă. Nu era decât o bănuială. Nu putea înţelege despre ce e vorba şi se întreba dacă nu se muncea să descifreze ceva ce nu exista de fapt în comportarea ciudată, şovăielnică a lui Farnholme. Indiferent de explicaţie, acum nu era momentul să o caute.

— Gurile armelor de foc în jos, ordonă scurt Nicolson, şi ascundeţi-le; cei neînarmaţi, întindeţi-vă cum puteţi pe fundul bărcii.

Auzi lamentările de protest ale copilului lungit pe jos împreună cu infirmiera şi îşi impuse să nu se gândească la

propria sa protecţie. Avionul – un hidroavion ciudat, de un tip cum nu mai văzuse vreodată – se îndrepta direct spre ei şi se afla acum la o jumătate de milă depărtare. Pierzând mereu din înălţime, se apropia foarte încet: nu era un aparat de viteză.

Avionul se înclină, începu să se rotească în jurul bărcii de salvare şi Nicolson îl urmărea cu binoclul. Când avionul viră spre sud, apoi spre est, pe fuselaj îi scânteie emblema soarelui răsare. „Un avion greoi, fără supleţe, gândi Nicolson, bun pentru recunoaştere la viteză redusă, asta e." Apoi, Nicolson îşi aminti cele trei Zero-uri care s-au rotit indiferente pe deasupra lor în timp ce abandonau *Viroma* în flăcări; deodată îi-străfulgera o idee prin gând, ba chiar o certitudine, şi ordonă:

— Puneţi armele deoparte şi cei neînarmaţi reaşezaţi-vă pe banchete. Pilotul ăsta nu umblă după vieţile noastre. Japonezii au la dispoziţie o mulţime de bombardiere şi avioane de vânătoare, care repede ne-ar veni de hac. Dacă ăsta le-ar fi fost gândul, n-ar fi trimis o hârţoagă de avion, el însuşi foarte expus să fie doborât cu un simplu foc de armă de vânătoare.

— Nu sunt sigur că ai dreptate, declară Farnholme: Îl îndârjea apariţia avionului şi ezita să abandoneze ideea de a ochi spre el prin vizorul carabinei.

— Nu am nici un pic de încredere în indivizii ăştia.

— Cine se încrede? replică Nicolson, dar probabil că respectivul îşi menajează muniţia.

Avionul se tot rotea, la aceeaşi distanţă prudentă.

— Cred că vor să pună mâna pe noi în viaţă, să ne ia prizonieri, dracu ştie de ce. După o zicală americană, poate că vor să ne pună la conservat.

Nicolson trăise prea mulţi ani în Orientul îndepărtat ca să nu fi auzit amănunte oribile despre atrocităţile militarismului japonez şi barbariile la care s-au dedat in cursul invaziei Chinei; moartea era un sfârşit plăcut şi dorit, în comparaţie cu ce-i aştepta pe cei care cădeau prizonieri.

— Nu pricep deloc de ce ne consideră atât de importanţi. Deocamdată să fim mulţumiţi că ne lasă să mai trăim, fie cât de puţin.

— Sunt de acord cu Mr. Nicolson, se auzi vocea lui Van Effen care îşi lăsase deoparte carabina; cum s-ar spune, avionul ne ţine deocamdată sub observaţie. Şi o să ne lase in pace, puteţi fi siguri, Mr. Farnholme.

— Poate că da, poate că nu, replică Farnholme, aşezându-şi totuşi carabina la îndemână; nu înţeleg de ce să nu trag in el: la dracu! este un inamic, nu-i aşa?

Respirând îndârjit, adăugă:

— Un glonţ în motorul lui...

— N-ai să faci aşa ceva, Foster Farnholme! se auzi vocea tăioasă, poruncitoare a lui Miss Plenderleith; te comporţi ca un idiot, ca un copil iresponsabil. Lasă imediat arma jos!

Privirea aspră şi dojana l-au impresionat pe Farnholme.

— De ce să stârneşti cuibul de viespi? Tragi în el şi te pomeneşti că îşi pierde firea, trage şi el, omorând jumătate dintre noi. Din păcate, nu sunt sigură că dumneata vei face parte din jumătatea sacrificată.

Cu toată gravitatea situaţiei, Nicolson abia reuşi să-şi stăpânească râsul. Nu avea idee cum şi unde se va termina călătoria lor, dar oricât timp va dura, violenta antipatie dintre Miss Plenderleith şi Farnholme promitea să fie o sursă de oarecare amuzament. Veşnic se dondăneau.

— Ei, şi dumneata acum, Constance, replică generalul cu voce jumătate agresivă, jumătate paşnică; n-ai dreptul...

— Încetează, te rog cu „Constance", şi fii mai respectuos; mai bine dă deoparte arma, nimeni dintre noi nu are poftă să fie sacrificat pe altarul tardivelor dumitale porniri belicoase, rău plasate.

Îi acordă graţia unei priviri reci, de la înălţime şi ii întoarse ostentativ spatele; discuţia era închisă, Farnholme pus la locul lui.

— Îl cunoaşteţi pe general de mai multă vreme? riscă Nicolson.

Un moment, ea îşi transferă glaciala privire asupra lui Nicolson şi acesta socoti că făcuse o gafă. Strângându-şi buzele, Miss Plenderleith răspunse:

— De multă vreme, aş spune, în ce mă priveşte, de prea multă. Comanda un regiment in Singapore, cu câţiva ani înainte de război. Dar mă îndoiesc că subalternii l-au văzut vreodată; practic, îşi ducea zilele la Bengal Club. Veşnic ameţit de băutură.

— La naiba, Lady, izbucni Farnholme, cu sprincenele zbârlite convulsionând furios; dacă ai fi bărbat...

— Linişteşte-te, îl întrerupse ea, plictisită; când te răţoieşti, Foster, îmi faci pur şi simplu silă.

Farnholme mai mârâi ceva de unul singur, dar atenţia tuturor a fost brusc atrasă de avion. Aproape nu i se mat auzea motorul şi un moment Nicolson crezu că îi atacă, dar înţelese îndată că cercurile efectuate in jurul bărcii se mai lărgiseră. Hidroavionul îşi oprise motorul, dar numai pentru un supliment de efort, adică spre a lua înălţime, continua să se rotească în jurul bărcii, înălţându-se tot timpul, supus la un laborios efort. La vreo cinci mii de picioare înălţime, reluă zborul orizontal şi începu să execute cercuri mari, de patru sau cinci mile în diametru

— La ce servesc oare toate aceste manevre? se auzi vocea lui Findhorn, pentru prima dată mai puternică şi mai clară de când fusese rănit; e foarte curios, nu eşti de aceeaşi părere, Nicolson?

Zâmbind, acesta îi răspunse:

— Credeam că dormiţi sir. Cum vă mai simţiţi?

— Mi-e foame şi sete... Ah, îţi mulţumesc, Miss Plenderleith.

Întinse mâna spre o ceaşcă, se crispa la brusca durere produsă de gest, apoi se adresă tot lui Nicolson:

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Iertaţi-mă, sir; e greu să mă pronunţ. Mă tem că îşi convoacă ceva camarazi de-ai lui şi a luat o anumită cotă de înălţime, corespunzătoare unui semnal. Dar e doar o presupunere.

— Din nefericire, asemenea presupuneri ale dumitale au obiceiul de a fi al dracului de realiste, spre uimirea mea.

Obosit. Findhorn tăcu şi îşi înfipse dinţii într-un sandviş cu carne conservată.

Trecu o jumătate de oră, hidroavionul cercetaş se afla cam în aceeaşi situaţie, toţi aveau nervii încordaţi şi începeau să-i doară cefele tot privind sus, în văzduh. Cel puţin era evident că avionul nu avea intenţii imediat ostile.

Mai trecu o jumătate de oră, soarele roşu ca sângele cobora grăbit spre marginea întinsei mări, o mare netedă ca oglinda, care se estompa topindu-se în orizontul înnegurat de la est; spre vest, întinderea imobilă de purpură mergea departe, până în discul soarelui la apus. Dar spre vest, marca nu era cu totul netedă ca oglinda: luciul roşu al apei era întrerupt de una sau două insuliţe, detaşându-se negre pe fondul continuu al razelor solare, iar departe la stânga, de tribordul provei şi la vreo patru mile spre sud sud-vest, o altă insulă mai mare, iniţial joasă, începea acum să se înalţe imperceptibil peste linia de orizont a liniştitei suprafeţe a mării.

Îndată după ce a observat insula, au văzut că hidroavionul începea să piardă înălţime, deplasându-se spre est într-un lung picaj lent. Vannier se adresă, optimist, lui Nicolson:

— Oare şi-a terminat misiunea dinele de pază, sir? Sper că se duce acasă să se culce.

— Mi-e teamă că nu, Vannier, răspunse Nicolson cu un gest spre direcţia unde dispăruse avionul; într-acolo, sunt multe sute de mile de mare, apoi urmează Borneo unde nu avem prieteni; pun rămăşag, o sută la unu, că stabileşte legătura cu ai lui.

Apoi, i se adresă căpitanului:

— Ce credeţi, sir?

— Din nefericire, probabil că şi de astă dată ai dreptate, cobe ce eşti!

Zâmbetul lui Findhorn ştergea caracterul ofensiv al apostrofării.

Dar zâmbetul îi dispăru, în ochi îi reapăru îngrijorare când avionul, păstrând înălţimea de vreo mie de picioare, a reînceput să execute cercuri.

— Ai dreptate, Nicolson, adăugă el încet, răsucindu-se greoi pe locul său şi privind înainte; poţi să-mi spui cit de «aparte e insula aia?

— Două mile jumătate, poate trei.

— Chiar la trei mile, nu înseamnă prea departe. Findhorn privi spre Willoughbv şi, cu un gest din cap spre motor:

— N-ai putea să faci să se rotească mai repede maşinăria asta?

Dacă am noroc, cel mult să realizăm încă un nod. Dar Willoughby puse mina pe parâma de remorcare întinsă înapoi spre barca lui Siran:

— Cu două noduri, dacă tai asta.

— Tare sunt tentat să-ţi dau un astfel de ordin; dar mai bine, pusează motorul cât poţi, cu tot cu remorcă.

Îşi întoarse cu greutate capul, într-un gest apelativ spre Nicolson, acesta îi trecu echea lui Vannier, şi veni alături de căpitan:

— Ce crezi, Johnny? murmură Findhorn, referindu-se la ceea ce zăriseră mai înainte.

— Ce doriţi să ştiţi; sir? Ce fel de navă e, sau ce se va mai întâmpla?

— Şi una, şi alta.

— Nu am nici o idee in privinţa primei întrebări; poate fi tot atât de bine un distrugător, o vedetă torpiloare, sau un vas de pescuit; în ce priveşte a doua întrebare, ei bine, e acum limpede că vor să pună mâna pe noi, fără ca să ne ia deocamdată vieţile.

După care, cu o grimasă, Nicolson continuă:

— Sângele va curge mai târziu; mai întâi, ne iau prizoneri apoi urmează clasicele torturi; bambusul verde, smulgerea unghiilor şi a dinţilor, tortura apei picurânde, cuştile şi alte rafinamente folosite obişnuit de militariştii japonezi.

Ca să nu fie auzit de ceilalţi, Nicolson vorbea cu buzele abia întredeschise, privind la bancheta pupă unde Peter si Miss Drachmann se jucau, râdeau, ca şi cum tânăra nu avea altă grijă pe lume. Findhorn îi urmări privirea şi aprobă tot în şoaptă:

— Şi pe mine mă impresionează cât de mult i-a lovit soarta; deocamdată se înţeleg bine împreună.

Gânditor, îşi frecă bărbia încărunţită şi continuă:

— „Ambră translucidă" – aceste cuvinte le-a folosii odată un tip cu pretenţii literare despre tenul eroinei sale; „un dobitoc", sau cam aşa ceva, l-am caracterizat atunci. Acum aş dori să-i cer scuze, nu credeam că poate exista în realitate.

Apoi, zâmbind:

— Ce blocare de circulaţie s-ar produce dacă ai duce-o într-o bună zi pe Piccadilly[71]!

Nicolson zâmbi şi el. adăugând maliţios:

— Tocmai apune soarele, sir, şi ochii vă sun congestionaţi.

Îi era recunoscător bătrânului său şef că, voit, îi abătuse gândurile de la cele pătimite de tânăra fală; dar gândurile îl asaltară din nou şi repede redeveni serios, murmurând:

— Ce groaznică tăietură, opera fraţilor noştri, militariştii galbeni; autorul ar trebui primul ca să-şi capete răsplata cuvenită.

Findhorn, aprobând oarecum:

— Nu crezi că trebuie, vai, să amânăm deocamdată capturarea lui? Să lăsăm să mai ruginească aparatele de tortură la care, ca răsplată, şi noi îl vom supune? în orice caz, să nu renunţăm la ideea de a-l supune la tortură, Johnny.

După o pauză, continuă calm: _ Mi se pare că se vede ceva!

Nicolson privi prin binoclu şi, după un moment, desluşi suprastructura unei ambarcaţii apărând deasupra liniei orizontului, strălucind în razele aurii ale apusului. Lăsă binoclul, îşi frecă ochii, şi privi din nou. După câteva

[71] Arteră principală de circulaţie, la Londra.

secunde, fără un gest, fără un cuvânt. oferi căpitanului binoclul. Findhorn îl luă, privi calm şi îl înapoie lui Nicolson:

— Nu-i semn bun, nu-i aşa? Nu ar fi bine să-i pui în gardă şi pe ceilalţi? Dacă cu încerc să ridic vocea deasupra zgomotului făcut de afurisitul ăsta de motor al nostru, mi se va părea că mi s-a încârligat o undiţă în gât.

Nicolson consimţi şi se adresă tuturor: – îmi pare rău că trebuie să vă anunţ că vom avea de înfruntat necazuri. La orizont apare un submarin japonez. Cu mersul nostru încet, ne va ajunge repede, noi parcă stăm pe loc. Dacă apărea cincisprezece minute mai târziu, poate ajungeam la insula pe care am zărit-o.

Arătă cu un gest înainte, peste tribordul provei; apoi continuă:

— Aşa cum înaintează, ne va ajunge la jumătatea drumului pe care îl mai avem de parcurs până la insulă.

— Şi ce crezi că se va întâmpla, Mr. Nicolson? se auzi, cu ton indiferent, vocea lui Miss Plenderleith.

— Căpitanul Findhorn crede, şi eu la fel, că vor încerca să ne ia prizonieri.

Continuă, îndârjit:

— Ceea ce vă pot spune de pe acum, Miss Plenderleith, este că vom încerca să rezistăm, să nu ne predăm; bineînţeles, nu va fi uşor.

— Va fi imposibil, se auzi, rece, vocea lui Van Effen, de la locul lui din prova; este un submarin, omule, şi ce vom putea face cu puşcoacele noastre contra blindajului unei coci de submarin; simplu, proiectilele noastre vor ricoşa.

— Propui să ne predăm?

Nicolson îşi dădea seama de logica raţionamentului lui Van Effen, ştia că nu era un fricos; se simţi însă, oarecum, dezamăgit.

— De ce să comitem o sinucidere, asta de fapt ar însemna, continuă Van Effen, lovind uşor cu pumnul strâns bordul bărcii pentru a da mai mult accent spuselor sale: vom găsi mai târziu o cale de scăpare.

— Mi se pare că nu-i cunoşti deloc pe militarişti japonezi, spuse, cu amărăciune Nicolson; nu va fi o cale de scăpare, ci ultima noastră cale.

— Vă spun că nu are rost ceea ce propuneţi, declară, cu vădită ostilitate, Vah Effen; să punem propunerile la vot, Mr. Nicolson.

Privi în jur la cei din barcă, şi întrebă:

— Cine este de părere să...

— Ţine-ţi gura şi nu vorbi prostii! izbucni, brutal, Nicolson; nu suntem la un miting, Van Effen. Eşti la bordul unei nave a Marinei Comerciale Britanice şi pe aceste nave nu există decât autoritatea unui singur om: căpitanul! Şi căpitanul Findhorn spune să opunem rezistenţă, asta-i tot.

— Este într-adevăr hotărârea căpitanului?

— Da, afirmă Nicolson.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi, declară Van Effen: mă înclin în faţa autorităţii căpitanului.

— Foarte bine.

Cam stânjenit, Nicolson îşi întoarse privirea spre submarin: se vedea acum clar cu toate amănuntele, la mai puţin de o milă distanţă. Hidroavionul tot se mai rotea deasupra, Nicolson se încruntă şi murmură:

— Ce bine ar fi dacă drăcia asta care ne dă târcoale s-ar duce acasă.

— Ne complică mult situaţia, aprobă şi Findhorn; timpul trece repede, Johnny, submarinul ne va ajunge peste cinci minute.

Nicolson aprobă absent şi întrebă:

— Vă amintiţi să mai ii întâlnit un submarin de acest tip, sir?.

— Mi se pare că da, răspunse Findhorn.

— Aşa este, confirmă cu certitudine Nicolson: tun antiaerian uşor la pupa, mitralieră pe punte şi un tun greu la prova, de 3,7 sau 4 inci, cam aşa ceva, nu sunt sigur. Dacă vor să ne ia la bord, va trebui să ne alăturăm, probabil în dreptul turelei. Deocamdată, armele noastre nu îl ajung la depărtarea la care se află.

Îşi strânse buzele, şi privi înainte:

— Peste douăzeci de minute va fi întuneric, insula pe care am observat-o se va afla la mai puţin de o jumătate de milă, dar submarinul ne va acosta. Ar fi o şansă, o şansă a dracului de mică, totuşi...

Privi din nou cu binoclul la submarin şi clătină încet din cap:

— Da, cred că îmi aduc aminte, tunul acela de 3,7 are un scut blindat pentru servanţi, probabil prins cu un fel de balamale, căci este pliant.

Tăcu, privind gânditor spre căpitan:

— O situaţie destul de complicată, nu-i aşa, sir?

— Nu te pot urmări, Johnny, răspunse Findhorn cu o voce care trăda din nou oboseală; mi-e teamă că nu mă mai ajută capul; dacă ai vreo idee...

— Am; nebunească, dar poate că se prinde Nicolson explică la repezeală si făcu un semn lui Vannier care manipula echea; Vannier o trecu şefului de echipaj şi se apropie.

— Mi se pare că nu fumezi. Vannier?

— Nu, sir, răspunse acesta, privindu-l pe Nicolson ca şi cum o luase razna.

— Totuşi, la noapte ai să fumezi.

Nicolson se căută în buzunar, scoase un pachet de ţigări şi o cutie de chibrituri, i le predă, cu câteva instrucţiuni.

— Te instalezi cât mai aproape de capătul pupa, dincolo de Van Effen. Şi nu uita că totul depinde de dumneata

După care se adresă lui Farnholme:'

— Generale, un moment, vă rog!

Farnholme îl privi surprins, trecu greoi paste două banchete şi se aşează lângă Nicolson.

Acesta îl privi un moment în tăcere, apoi:

— Ştiţi într-adevăr să folosiţi carabina automată. Generale?

— Asta-i bună, desigur, omule! rosti cu emfază generalul; m-aş putea lăuda că eu am inventat această jucărie drăcească.

— Cât de precis puteţi ochi?, insistă Nicolson, calm.

— Clasă mare, răspunse Farnholme, scurt; sunt chiar campion, Mr. Nicolson.

— Clasă mare? replică Nicolson, ridicând a mirare sprincenele.

— Da, campion de tir.

Răspunsul avea un ton neobişnuit, dar tot atât de calm ca întrebarea lui Nicolson.

— Îţi propun să arunci o cutie de tinichea la o sută de picioare, pentru demonstraţie: o fac in două secunde.

Tonul era categoric, convingător.

— Nu-i nevoie de demonstraţie, răspunse scurt Nicolson – nici nu poate fi vorba acum de aşa ceva. Ca să facem faţă japonezilor, nu avem printre noi nici măcar pe unul care să poată mânui praştia. Aşteptăm totul de la dumneavoastră.

Repede şi concis, i-a dat lui Farnholme instrucţiuni, urmate de altele adresate tuturor celorlalţi din barcă. Nu era timp de explicaţii amănunţite, care să-i dea siguranţa că au fost înţelese: inamicul se afla prea aproape.

Spre vest, cerul era încă iluminat, încă strălucea, cu o radiere caleidoscopică de roşu, oranj şi auriu; la orizont, nori singuratici luau parcă foc, dar soarele apusese, estul era cenuşiu şi întunericul brusc al nopţii tropicale cuprindea grăbit întinsul mării. Submarinul se apropia la traversul pupei tribord, sumbru, negru şi ameninţător în crepusculul tot mai accentuat, apa mării lucioasă se brăzda de o albeaţă fosforescentă de ambele părţi ale cocii; motoarele Diesel se încetineau până la un murmur în surdină; gura neagră, ameninţătoare a marelui tun prova se înclina şi se mişca încet spre pupa bărcii, după cum aceasta oscila, fără cruţare, la cea mai mică deplasare. Se auzi o comandă tăioasă, ininteligibilă, de la turela submarinului; la un gest al lui Nicolson, McKinnon opri motorul bărcii şi coca metalică a submarinului hârşâi de-a lungul brâului de acostare al bărcii de salvare.

Nicolson parcurse în grabă cu privirea puntea şi turela submarinului. Marele tun din prova ţintea în direcţia lor, dar pe deasupra capetelor; părea că încerca să vadă reacţia: ajunsese la declinaţia maximă. Şi tunul antiaerian uşor de

la pupa era îndreptat spre ei, chiar spre centrul bărcii de salvare; era o greşeală de calcul din partea lor, dar trebuiau să preia riscul. În turelă se aflau trei inşi, doi dintre ei înarmaţi: un ofiţer cu un revolver şi un marinar cu ceea ce putea a fi un pistol-mitralieră. Apoi cinci sau şase inşi se aflau la piciorul turelei, numai unul dintre ei înarmat. Drept comitet de primire, era arhisuficient. dar mai puţin decât se aşteptase Nicolson. El socotise că devierea bruscă, de ultim moment, a bărcii de salvare spre babord – o mişcare calculată ca să-i aducă de-a lungul laturii babord a submarinului, lăsându-i jumătate în umbră şi în întunecimea dinspre est - putea provoca o teribilă suspiciune ; probabil însă, fusese interpretată ca o încercare panicată de a fugi, încercare ce nu s-a mai realizat, dându-şi seama de inutilitatea ei. O barcă de salvare nu constituie o ameninţare şi comandantul submarinului era sigur că luase masuri mai mult decât suficiente pentru firava rezistenţă ce s-ar opune.

Cele trei ambarcaţii ~ submarinul şi cele două barei de salvare, se mai deplasau cu vreo două noduri viteză, când, pornind de pe puntea submarinului, s-a lansat o parâmă care a ajuns şerpuind ţi s-a lovit de coca bărcii numărul unul. Vannier o prinse imediat si privi înapoi către Nicolson.

— Amarează cât mai bine, Vannier, se auzi vocea resemnată a lui Nicolson.

Se adresă apoi spre turelă:

— La ce ar folosi pumni si două bricege ale noaste?

— Cuminţi, foarte cuminţi vorbe, replica un ofiţer japonez de pe turela submarinului.

Cu braţele încrucişate şi gura tunului trecându-i peste umărul stâng, se exprima într-o engleză corectă, cu un ton plin de satisfacţie şi zâmbetul ironic lăsând să i se vadă dinţii albi contrastând cu faţa brună.

— O încercare de rezistenţă din partea voastră ar fi avut urmări neplăcute, pot spune, pentru noi toţi, nu-i aşa?

— Du-te dracului! mormăi Nicolson, dar destul de tare ca să audă şi japonezul.

— Ce necuviinţă! Ce lipsă de politeţe, un adevărat anglo-saxon!

Ofiţerul japonez îşi clătina capul simulând părere de rău, dar în sine se bucura teribil. Brusc, se redresa, privi sever spre Nicolson peste gura tunului.

— Bagă de seamă!

Vocea îi şuiera ca o plesnitură de bici.

Calm, fără grabă, Nicolson scoase o ţigară din pachetul oferit de Willoughby, tot atât de încet aprinse un chibrit, apoi ţigara sa şi a lui Willoughby şi aruncă chibritul peste bord.

— Aşa da! spuse ofiţerul japonez, râzând scurt, dispreţuitor; un englez flegmatic! Trebuie să-şi menţină reputaţia chiar dacă îi clănţăne dinţii de frică, mai ales când şi echipajul său este de faţă; şi iată încă un fumător tot atât de flegmatic.

Pe deasupra corpului bărcii de salvare, apăruse capul lui Vannier cu o ţigară între buze; pe care o aprinse de la un chibrit ţinut în mână.

— Să fiu al naibii, sunt foarte impresionat de atâta pasivitate britanică, se auzi vocea ofiţerului.

Dar continuă, schimbând brusc tonul:

— Destul cu prostiile, veniţi imediat aici la bord, toţi! îndreptând gura tunului spre Nicolson:

— Dumneata, primul.

Nicolson se ridică în picioare, sprijinindu-se cu braţul de coca submarinului şi ţinând strâns pe celălalt alături de corp.

— Ce dracu ai de gând cu noi?

Vocea îi era puternică, aproape un strigăt, cu un tremur bine simulat.

— Să ne omori? Să ne torturezi? Să ne arunci în blestematele lagăre de prizonieri din Japonia?

Acum tonul vocii era serios, cu amestec de spaimă şi mânie, căci Vannier încă nu aruncase chibritul aprins peste latura bărcii şi un zgomot produs la fundul prova al bărcii fusese mai tare decât se aşteptase.

— De ce dracu nu ne împuşti acum pe toţi, în loc să... Năpraznic, tăind răsuflările, ţâşni un vuiet de la fundul provei bărcii, însoţind dâre duble de scântei, fum şi flacără, ridicându-se în sus în văzduhul pe cale de întunecare, deasupra punţii submarinului şi la un unghi cam de treizeci de grade faţă de verticală; la sute de picioare deasupra apei au explodat două sfere incandescente de foc, când cele două rachete cu paraşută lansate din barcă s-au aprins aproape în aceeaşi clipă. Doar un om cu totul excepţional, complet lipsit de simţul curiozităţii ar rezista la impulsul involuntar, irezistibil de a privi la cele două rachete ce explodau departe în văzduh; şi echipajul japonez al submarinului era format din oameni obişnuiţi: ca nişte marionete manipulate de mâna unui maestru păpuşar, toţi şi-au răsucit gâturile ca să vadă şi, cu toţii aşa au murit, cu spinările pe jumătate întoarse spre barca de salvare şi cu gâturile sucite spre a privi sus în văzduh.

Căci de pe barca de salvare au bubuit brusc carabine, puşti şi revolvere, larma lor se stinse în depărtări, ecourile se rostogoliră peste întinsa tăcere a mării netede şi Nicolson striga ca toţi ai săi să se culce pe fundul bărcii.

Chiar in timp ce striga, de pe puntea umedă a submarinu-lui s-au prăbuşit două cadavre de marinari japonezi, căzând pe pupa bărcii de salvare, unul parcă ţintuit de copastia bărcii, celălalt, cu braţele inerte şi picioarele bălăbăninde era să cadă peste micul Peter şi cele două infirmiere, dar McKinnon a intervenit şi cele două cadavre au căzut deodată în mare cu un plescăit comun.

A trecut o secundă, două, apoi trei; cu pumnii strânşi, într-o aşteptare încordată, Nicolson sta în genunchi, privind în sus. La început, a auzit parcă un zgomot de paşi şi murmur grăbit de voci în dosul scutului marelui tun. A mai trecut o secundă, şi încă una. Nicolson cerceta cu privirea de-a lungul punţii submarinului, poate mai era vreunul în viaţă, gata la o moarte glorioasă pentru împăratul lui. Nicolson cunoştea perfect curajul fanatic al militarului japonez. Dar domnea o linişte completă, linişte de moarte: ofiţerul atârna greoi peste turelă cu mâna încleştată pe

ţeava tunului; revolverul lui Nicolson ţintise bine şi încă alţi doi de pe turelă căzuseră în dosul scutului la piciorul turelei, zăceau într-o grămadă grotescă, trei forme neînsufleţite. Cei doi servanţi ai tunului antiaerian dispăruseră: carabina automată a lui Farnholme îi trăsnise şi căzuseră peste bord.

Tensiunea devenea insuportabilă. Nicolson ştia că tunul cel mare nu avea un punct de declinaţie ca să poată atinge barca, dar îşi amintea de întâmplări povestite de ofiţerii de marină militară referitoare la decapitări provocate de proiectile de tun naval trecând pe deasupra capetelor.

Se pare că şocul detunăturii este fatal pentru cei aflaţi chiar dedesubt. Brusc, Nicolson îşi făcu reproşuri că îşi pierde timpul căutând explicaţii şi i se adresă repede lui Willoughby;

— Porneşte motorul! înapoi, cit mai repede. Turela ne poate adăposti de gura tunului dacă...

Cuvintele s-au pierdut, au dispărut, acoperite de huietul unui foc de tun. Nu era propriu-zis un huiet, ci o bufnitură surdă, violentă ca o şfichiuire de bici lovind sălbatec timpanele, şocând prin intensitatea ei. Din gura ţevii de tun, izbucni o lungă limbă roşie de flacără, ca de iad, aproape în rasul bărcii. Proiectilul căzu în mare, stârnind o pânză fină de picături şi o ţâşnitură de apă de până la cincisprezece picioare înălţime, apoi zgomotul s-a stins, fumul s-a împrăştiat şi Nicolson, scuturându-şi cu putere capul buimăcit, şi-a dat seama că erau în viaţă, că un japonez încerca frenetic să încarce iarăşi tunul, că sosise momentul suprem.

— Pregătiţi-vă, Generale! Farnholme se ridică în picioare.

— Aşteptaţi comanda, mai spuse Nicolson, privind în sus spre prova şi, în acelaşi moment, se auzi detunătura unei puşti.

— Nu l-am nimerit, exclamă Van Effen, decepţionat; am tras, căci apăruse un ofiţer japonez privind peste marginea turelei.

— Rămâi în poziţie de tragere! îi ordonă Nicolson lui Vannier.

Se auzea cum micul Peter plângea de spaimă, detunătura puştii îl îngrozise. Cu faţa crispată, Nicolson îi strigă în continuare lui Vannier:

— Pistolul de semnalizare! O pereche de flăcări roşii spre turelă! Japonezii îşi vor concentra atenţia asupra lor.

Aşteptă reacţia servanţilor tunului inamic, după care dădu comandă alor săi:

— Atenţie la turelă şi la bocaporturile de pe latura submarinului!

Au mai trecut vreo cinci secunde până când Nicolson a auzit zgomotul aşteptat; japonezul introdusese proiectilul în culată şi o închidea.

— Acum! strigă Nicolson, adresându-se lui Farnholme. Acesta nici nu ridică puşca la umăr şi trase cu patul sub braţ, părând că nu ţintea undeva anume. Cu toate că nu ochise după tipicul obişnuit, a reuşit mai bine decât se lăudase: au răpăit vreo cinci împuşcături, nu mai mult, ochite toate spre gura marelui tun inamic şi Farnholme se lăsă în jos, în grabă, spre fundul bărcii, tocmai când ultimul glonţ atinse focosul percutant al proiectilului declanşând o detunătură. Deflagraţia având loc într-un spaţiu restrâns , zgomotul exploziei proiectilului în interiorul ţevii tunului ă fost înăbuşit, dar efectele au fost spectaculoase: marele tun s-a smuls de pe suport, bucăţi zburătoare de metal sfărâmat s-au ciocnit zgomotos de turelă şi au căzut şuierând în mare, înconjurând submarinul cu un cerc neregulat de stropi mari de apă. Echipajul tunului nici nu a avut vreme să-şi dea seama că moare: o cantitate de trotil, capabilă să arunce în aer un pod, a explodat doar la o lungime de braţ de capetele lor.

— Vă felicit şi vă mulţumesc, domnule general! Nicolson se ridicase din nou în picioare, căutând să-şi domine emoţia, şi adăugă:

— Vă rog să iertaţi tot ce am gândit şi am spus mai înainte despre dumneavoastră.

După care, se adresă şefului de echipaj:

— Cu toată viteza, înainte!

Cele două semnale luminoase, scânteind roşu aprins, făceau o curbă prin aer şi aterizau nevătămate în interiorul turelei, punând în evidenţă rama bocaportului lucind în roşu puternic.

— Admirabil executat, Vannier. Dumneata ai schimbat tarta luptei.

— Nicolson!

— Da, sir, răspunse Nicolson la chemarea căpitanului.

— N-ar fi oare mai bine să stăm pe aici ceva mai mult? Nu mai îndrăzneşte nimeni să scoată capul prin bocaport-ari sau peste marginea turelei. Peste zece sau cincisprezece minute va fi destui de întuneric, şi o să ajungem la insulă fără ca inamicii să ne mai atace.

— Nu cred că ar fi cazul, sir; deocamdată cei din submarin sunt şocaţi sau buimăciţi, dar foarte curând vreunul din ei va începe să gândească şi, ca urmare, ne putem pomeni cu o aversă de grenade de mână; pot fi aruncate în barca noastră, fără ca cineva să-şi expună măcar un deget şi o singură grenadă înseamnă că s-a sfârşit cu noi.

— Aşa este, ai dreptate, răspunse Findhorn, reaşezându-se obosit pe banchetă.

Şi adăugă:

— Dă-i drumu, Nicolson.

Nicolson prelua echea, execută cu dificultate o întoarcere de o sută optzeci de grade, ocolind cu amândouă bărcile pupa îngustă, în coadă de peşte a submarinului, în timp ce patru oameni ai lui, cu arme în mână, îi supravegheau neclintit punţile. Reduse apoi viteza odată ajuns în spatele punţii de comandă a submarinului, ceea ce i-a permis lui Farnholme să distrugă şi mecanismul delicat de tragere al tunului antiaerian, cu o rafală precisă de carabină automată. Căpitanul Findhorn aprobă în surdină performanţa:

— S-a sfârşit şi cu tunul lor antiaerian; te gândeşti la toate, Nicolson.

— Sper că am făcut o treabă bună. sir. sper din toată inima.

Insula se afla cam la o jumătate de milă distanta de la submarin. La un sfert din drum. Nicolson se opri. pentru a lansa unul din cele două flotoare Wessex pentru semnal de primejdie; rupse sigiliul discului, desfăcu furca de declanşare şi. imediat, flotorul a fost aruncat peste pupă, dincolo de barca lui Siran. Îndată ce atinse suprafaţa apei, începu să producă un nor dens de fum colorat în oranj, fum care a rămas suspendat, nemişcat în crepusculul fără vânt, formând un ecran impenetrabil între ei şi inamicul de pe submarin. După vreo două minute, proiectile venite de la submarin au început să străpungă fumul oranj, şuierând pe deasupra bărcii sau împroşcând în apă în jurul ei, dar nici unul nu a produs pagube. Japonezii trăgeau la întâmplare şi orbiţi de mânie. La patru minute după lansarea peste bord a primului flotor cu turn, acum pe cale de stingere, a fost lansat un al doilea şi, înainte ca şi acesta să se fi consumat, bărcile au eşuat voluntar iar oamenii au debarcat pe insulă.

IX

De fapt, insula era. mai mult o insuliţă: de formă ovală, orientată cam de la est la vest, nu depăşea trei sute de yarzi lungime şi cam o sută cincizeci de yarzi lăţime, de la nord la sud. Şi nici nu era perfect ovală: cam la o sută de yarzi marea săpase goluri de ambele părţi, practic opuse unul altuia, aşa că insuliţa, putem spune, era împărţită în două. Ca precauţie, Nicolson a înconjurat insula înainte de debarcare, apoi au tras bărcile pe p plajă şi le-au amarat de două stânci solide în golful dinspre sud.

La est, dincolo de cele două golfuri, capătul îngust al insulei era jos, stâncos şi pustiu, dar la vest creştea ceva vegetaţie: tufişuri pitice şi un soi de buruiană pipernicită, iar la centru se ridica o mică înălţime de vreo cincizeci de picioare. La sud, pe acest mic deal, cam la jumătatea pantei, se afla o grotă ce putea servi de adăpost şi într-acolo şi-a condus Nicolson în grabă pasagerii, îndată ce au debarcat. Căpitanul şi caporalul Fraser au trebuit să fie transportaţi cu targa, dar distanţa era mică şi la zece minute de la punerea bărcilor pe uscat, întregul grup era adăpostit în grotă, precum şi toate proviziile, rezerva de apă şi ceva echipament portabil, chiar ramele şi furcheţii.

La apusul soarelui s-a pornit o briză uşoară, dinspre nord-est se adunau nori pe cer, mascând primele stele de seară, dar era încă suficientă lumină şi Nicolson a-cercetat cu binoclul împrejurimile. A privit vreo două minute, l-a lăsat în jos şi şi-a frecat ochii. Fără să-i vadă, era conştient că toţi cei din grotă îl urmăreau îngrijoraţi – toţi, afară de micul Peter care moţăia, înfăşurat intr-o pătură, gata să adoarmă.

— Ei bine? întrerupse Findhorn tăcerea.

— Submarinul se învârteşte în jurul capătului de vest al insulei, sir; şi foarte aproape de ţărm.

— Nu aud nimic.

— Probabil merg pe acumulatori, nu ştiu de ce; poate îşi dau seama că, deşi ei nu ne văd, noi îi putem vedea, încă nu s-a întunecat complet.

Van Effen tuşi, ca să-şi limpezească vocea:

— Şi ce credeţi că va urma, Mr. Nicolson?

— Nu prea ştiu, dar mi-e teamă că au intenţii rele dacă le-a mai rămas în stare de funcţiune tunul mare sau cel antiaerian, ne fac praf în două minute.

Arătând cu un gest către mica ridicătură ce delimita grota spre sud, abia vizibilă în amurg chiar de la şase picioare distanţă:

— Cu puţin noroc, cred că această culme le va opri proiectilele.

— Şi dacă nu va fi aşa?

— O să vedem atunci ce-i de făcut, răspunse Nicolson, scurt; poale că debarcă oameni în diferite puncte şi ne înconjoară, poate vor întreprinde un atac frontal.

Privind din nou prin binoclu, continuă:

— Orice se va întâmpla, nu se pot întoarce acasă declarând că ne-au lăsat teferi aici; e ca şi cum şi-ar pune singuri capul sub satâr la propriu vorbind; mai curând îşi fac in corpore harakiri.

— Nici nu cred că se vor Întoarce acasă, mai repede îşi fac harakiri, se auzi vocea gravă a lui Findhorn; le-am omorât prea mulţi camarazi.

Din spatele lor, parvenea un murmur de voci, curând se opri şi se auzi clar vocea lui Siran:

— Mister Nicolson!

Interpelatul lăsă binoclul şi privi peste umăr:

— Ce doreşti?

— Am avut o discuţie cu oamenii mei şi vrem să facem o propunere.

— Adreseaz-o căpitanului, el este şeful. Şi Nicolson reluă privitul prin binoclu.

— Foarte bine, am să mă adresez atunci căpitanului: este evident – din păcate, aş putea spune – că nu aveţi încredere în noi. Ne-aţi obligat să stăm într-o barcă separată, cred că nu din cauză că nu ne îmbăiem de două

ori pe zi. Consideraţi necesar – fără motiv, vă asigur – să ne supravegheaţi tot timpul. Suntem o povară grea, aş putea spune, o responsabilitate. Cu permisiunea dumneavoastră, vă propunem să vă eliberăm de această responsabilitate.

— Dă-o dracului de vorbărie si spune exact ce doreşti! exclamă iritat Findhorn.

— Bine: vă propun să ne lăsaţi să plecăm, să nu mai aveţi grija noastră; preferăm să fim prizonieri la japonezi.

— Cum! exclamă mânios Van Effen; pe legea mea, sir. mai bine îi împuşc pe toţi!

— Te rog, îi replică Findhorn făcându-i cu mâna un gest de liniştire.

Privea curios spre Siran, era însă prea întuneric ca să-i distingă expresia feţei şi continuă:

— Sunt curios să aflu, cum gândeşti, Siran, să vă predaţi: să coborâţi dealul spre plajă?

— Cam aşa ceva.

— Şi nu vă este teamă că vă vor împuşca înainte de a fi predat? Sau admiţând că ajungeţi să vă predaţi, credeţi că veţi fi torturaţi sau omorâţi?

— Nu-i lăsaţi să plece, sir, se auzi vocea grăbită a lui Van Effen.

— Nu te frământa, Van Effen, replică Findhorn. Apoi se adresă lui Siran:

— Nici nu mă gândesc să fiu de acord cu cererea voastră absurdă; veţi rămâne cu noi, deşi, slavă Domnului, nu vă dorim deloc compania; şi să nu credeţi că suntem atât de proşti.

— Mister Nicolson, zise Siran, desigur că dumneavoastră...

— Taci! i-o tăie scurt Nicolson; ai auzit ce-a spus căpitanul Findhorn: crezi că suntem naivi şi stupizi? Nici unul dintre voi nu şi-ar risca preţiosu-i cap dacă ar fi cea mai mică şansă să-l împuşte sau să-l maltrateze japonezii Pariez o sută la unu că...

— Vă asigur..., încercă Siran să-l întrerupă. Dar Nicolson îl opri, replicându-i cu dispreţ:

— Nu-ţi mai bate gura degeaba; cine să te creadă? Eşti în cârdăşie cu japonezii, nu ştiu exact cum, şi avem destule pe cap ca să ne mai facem noi înşine cadou încă şapte inamici.

După o pauză, Nicolson continuă gânditor, adresându-i-se lui Findhorn:

— Păcat că deocamdată doar i-aţi promis acestui om că va fi spânzurat. Cred că Van Effen a avut dreptate: toate s-ar simplifica, dacă am împuşca tot grupul. Probabil că tot vom fi obligaţi s-o facem cândva.

După o pauză mai lungă, Findhorn vorbi calm:

— Eşti foarte tăcut, Siran; ai făcut poate un calcul greşit? Nu crezi că ai comis o gafă? Ai noroc că nu suntem nişte asasini, de teapa dumitale. Dar bagă de seamă, la cea mai mică provocare, vom trece la fapte, aşa cum a propus Van Effen.

— Să faceţi bine să vă grupaţi acolo, în fundul grotei, spuse Nicolson; şi nu strică să vă facem un control al buzunarelor.

— S-a şi făcut, Nicolson, îl asigură Findhorn; încă de noaptea trecută, pe navă, după ce ai plecat din sala de mese: s-a găsit un întreg arsenal... Se mai vede submarinul?

— Exact la sud de noi, sir, la vreo două sute de yarzi distanţă în larg.

A lăsat binoclul în jos şi s-a retras în interiorul grotei: în turela submarinului se aprinsese,un proiector şi fascicolul lui alb strălucitor parcurgea rapid ţărmul stâncos al insulei. S-a concentrat imediat asupra micului intrând de mare, în coasta unde se aflau bărcile de salvare; după două secunde, s-a mişcat încet; în sus pe deal, în direcţia grotei în care se ascundea grupul.

— Mister Farnholme! se adresă imperativ Nicolson.

— Va fi o joacă pentru mine, mormăi acesta, înţelegând ceea ce i se cerea.

Pudică carabina, o puse la umăr, ochii şi trase, totul cu rapiditate. Carabina era eu un singur glonţ, dar a fost destul: ecoul detunăturii se pierdea, dar s-a auzit de la

distanţă cum a plesnit sticla proiectorului şi lucirea albă a luminii dispăru, rămânând doar o urmă roşie care şi ea pieri.

— Bine că vă avem cu noi, domnule general! exclamă Findhorn; cred că vom mai avea ocazii să apelăm la dumneavoastră... Mi se pare că cei de pe submarin nu au fost prea inspiraţi aprinzând proiectorul, nu-i aşa, Nicolson? S-au ales cu o probă de ceea ce poate generalul.

— Nu cred că a fost o simplă inspiraţie, sir, răspunse Nicolson; din contra, mi se pare că au procedat deliberat pentru a ne obliga să ne lăsăm descoperiţi: la lumina proiectorului, au aflat mai întâi unde sunt bărcile, iar după fulgerarea carabinei generalului, cunosc şi locul unde ne-am refugiat noi. Dacă nu procedau aşa, aflarea acestor două lucruri ar fi necesitat un timp destul de lung, ar fi trebuit să debarce şi poate să sacrifice câteva vieţi până să ne găsească. în primul rând, ei urmăresc să pună mâna pe bărci, nu pe noi. Dacă reuşesc să ne împiedice să plecăm de pe insulă, e foarte uşor să ne prindă şi, de referinţă, la lumina zilei.

— Îmi pare rău că nu sunt de acord cu dumneata, spuse Findhorn încet; pentru ei, problema bărcilor este secundară, le pot scufunda de pe submarin, cu tunul, fără să debarce; nu avem cum să-i împiedicăm.

— Ar fi greu de pe submarin, replică Nicolson; pe întuneric, ei nu văd unde sunt bărcile şi, ca să le scufunde, ar trebui să tragă toată noaptea focuri la întâmplare, cel puţin o sută. Este mai probabil că vor debarca ziua o echipă care să le distrugă fundurile şi chesoanele de aer[72] – ori le vor remorca sau le vor duce vâslind în larg.

— Dar... cum vor debarca de pe submarin? întrebă Vannier.

— Înotând, dacă va fi nevoie, dar cred că nu vor fi obligaţi, majoritatea submarinelor fiind prevăzute cu tot felul de tipuri de pui[73], lucru esenţial pentru o astfel de

[72] Flotor etanş din tablă, folosit pentru mărirea flotabilităţii bărcilor de salvare.

[73] Barcă mică, propulsată de o singură pereche de rame.

navă care operează în ape nu prea depărtate de ţărm şi ţine contact cu trupele respective de pe numeroase insule.

Câteva minute, nimeni n-a mai scos o vorbă. Micul Peter murmura în somn, Siran şi oamenii lui şuşoteau ceva în colţul cel mai îndepărtat al grotei, nu se distingea ce pun la cale. Willoughby tuşi, spre a atrage atenţia:

— „Vreme trece, vreme vine" şi aşa mai departe, începu el cu un citat; dar eu am o idee.

Nicolson îşi reţinu un zâmbet:

— Fii prudent, Willy.

— „Vulpea spune că sunt acri strugurii la care nu poate ajunge", continuă Willoughby, mândru de zicalele sale; planul meu este de o simplitate genială: hai să pornim mai departe pe mare.

— Straşnic! exclamă Nicolson sarcastic; vâslim fără zgomot la lumina lunii. Cât de departe crezi că vom ajunge?

— Păcat că mă subestimaţi! Willoughby se avântă în sferele înalte ale raţiunii pure şi onorabilul ofiţer secund îşi târâie picioarele în noroi. Nu-i nevoie să vâslim, folosim motorul!

— Ce spui? Şi cum îi vei convinge pe japonezi să-şi pună vată in urechi, ca să nu-l audă?

— Dacă mă lăsaţi să meşteresc eşapamentul motorului ca să-i pun nişte plăci deflectoare, vă garantez că nu se mai aude nimic nici de la o sută de yarzi distanţă. E adevărat, pierdem ceva din viteză, nu prea mult. Şi chiar dacă ne aud, ştiţi prea bine ce greu se localizează noaptea pe mare dincotro vine un sunet slab. Stimabililor, libertatea ne face cu ochiul, să nu pierdem ocazia.

— Dragă Willy, începu cu blândeţe Nicolson. trebuie să te pun la curent cu unele noutăţi: detectarea sunetelor în timpul nopţii nu mai depinde de urechi şi japonezii sunt şi ei la curent, folosesc hidrofoane foarte sensibile, nu le pasă dacă înăbuşi eşapamentul, simpla învârtire a elicei în apă le este de ajuns.

— Dracu' să-i ia, spuse Willoughby, furios. Tăcu un moment, apoi vorbi din nou:

— Să nu dispere nimeni, Willoughby va găsi altă soluţie.

— Nici nu mă îndoiesc, replică Nicolson, prieteneşte; nu uita însă că musonul de la nord-vest mai durează încă vreo două luni şi ar fi uşor de manevrat dacă... Jos! toată lumea jos la pământ!

Primele proiectile au răpăit în jurul lor, ricoşând pe stânci şi şuierând cu răutate pe deasupra: de pe submarin pornise un baraj de focuri. Se apropiase, de ţărm, canonada răsuna parcă produsă de o duzină de tunuri sau mitraliere, toate trăgând odată. Sigur, cineva de la bord reperase fulgerarea carabinei lui Farnholme şi acum ripostau precis şi violent.

— A fost cineva rănit? Nimeni n-a fost rănit?

Era vocea lui Findhorn, joasă şi răguşită, greu de auzit in vacarmul canonadei.

Răspunsul a venit mai târziu, când Nicolson a confirmat:

— Cred că nimeni, sir; de fapt, doar un singur ins a rămas expus, nu s-a trântit la pământ.

— Destul de bine... şi nu este acum momentul să trecem la represalii, se auzi vocea lui Findhorn: nu este cazul ca cineva să-şi mai expună capul.

Apoi, mai încet şi mai liniştit, adăugă:

— Nu mai înţeleg nimic, Nicolson: Zero-urile ne-au menajat când evacuam Viroma, submarinul nu s-a grăbit să ne scufunde barca şi hidroavionul ne-a lăsat în pace chiar după ce am dat lovituri grele camarazilor lui de pe submarin. Dar acum par porniţi să ne masacreze. Nu înţeleg nimic din toate astea.

— Nici eu, sir, a fost de acord Nicolson.

El tresări involuntar când un proiectil se înfipse în peretele de pământ al grotei, la două picioare deasupra capului şi adăugă:

— Să stăm liniştiţi aici, cu capul în nisip ca struţul, sir; canonada este doar o simulare, de fapt ei caută să pună mâna pe bărci. Altminteri, atacul contra noastră nu are nici un sens.

Findhorn aprobă cu un gest:

— Şi ce crezi că trebuie să facem? Mă tem că personal nu mai sunt bun de nimic, Nicolson!

— Cât trăiţi, sunteţi un bun şef al nostru, sir, spuse Nicolson, căutând a fi cât mai convingător; daţi-mi voie să merg cu câţiva oameni jos la ţărm; trebuie să împiedicăm cu orice preţ distrugerea sau capturarea-bărcilor.

— Ai dreptate; du-te, nu pot decât să-ţi urez noroc! După câteva secunde, într-o pauză a canonadei, Nicolson cu câţiva oameni au ieşit pe furiş din grotă şi au pornit in josul dealului. Nu au făcut nici cinci paşi, Nicolson îi şopti ceva la ureche lui Vannier, îl prinse pe general de braţ şi se retrase spre capătul de est al grotei. Au stat jos, cercetând cu atenţie întunericul. Apropiindu-şi buzele de urechea generalului, Nicolson îi şopti:

— Nu uitaţi că ne riscăm viaţa.

Deşi întuneric, înţelese că Farnholme aproba cu un gest.

Nu au aşteptat mult: după cincisprezece secunde au auzit un zgomot slab, prudent de paşi, apoi vocea tare, răguşită a lui Findhorn, întrebând ceva. Nu a urmat nici un răspuns, dar s-a auzit ceva mişcând, apoi zgomot de paşi grăbiţi; ţăcănitul produs de aprinderea lanternei lui Nicolson a permis să se vadă nişte fugari încovoiaţi, cu braţele ridicate. Imediat carabina automată a lui Farnholme a trăsnit, trupurile fugarilor s-au prăvălit bufnind, după care liniştea întunericului a devenit mai adâncă.

— Ce idiot sunt! exclamă Nicolson; am uitat complet de Siran şi complicii săi..

Ieşi pe furiş din grotă, acoperind lumina lanternei cu mâna şi smulse armele, nişte securi încă încleştate în mâinile morţilor, pe care îi examina un moment la lumina lanternei.

— Sunt cele două securi din barca de salvare numărul doi, sir, se auzi o voce; au vrut să-şi încerce norocul, din proprie iniţiativă.

Nicolson lumină cu lanterna celălalt capăt al grotei: vocea era a lui Siran, care sta acolo cu figura calmă şi inexpresivă. Nicolson ştia că, de fapt, el era vinovatul,

blestematul vinovat, că trimisese trei din oamenii lui, în timp ce el însuşi stătea în siguranţă. Mai ştia că figura lui Siran va rămâne calmă, impenetrabilă, negând orice cunoştinţă despre ispravă; morţii nu vorbesc şi cei trei erau morţi de-a binelea. Nu mai era timp de pierdut.

— Vino încoace, Siran.

Vocea lui Nicolson era tot atât de inexpresivă ca şi figura lui Siran.

— Noi, cei rămaşi, nu vă vom mai face necazuri, sir, începu Siran.

Se ridică în picioare şi făcu câţiva paşi dar, lovit cu sete în dosul urechii de patul coltului lui Nicolson, se prăbuşi ca un trunchi de arbore retezat. Lovitura care a răsunat ca o explozie era suficientă să-i spargă craniul, dar Nicolson, urmat îndeaproape de Farnholme, a plecat înainte ca Siran să cadă la pământ; de la început până la sfârşit, episodul n-a durat decât treizeci de secunde.

Împreună cu Farnholme au alergat cât îi ţineau picioarele in josul pantei, poticnindu-se, alunecând, ridicându-se şi fugind mai departe. La treizeci de yarzi de plajă, au auzit o răpăială bruscă de> împuşcături, strigăte de durere, înjurături, voci stridente proferând cuvinte nedesluşite, altă rafală, apoi din nou zgomote de luptă şi împroşcături violente ca de oameni care luptă corp la corp în apă. La zece yarzi de marginea apei, tot alergând cât îl ţineau picioarele, cu mult înaintea lui Farnholme, Nicolson aprinse lanterna: a apărut un vălmăşag de oameni luptându-se furios în apa nu prea adâncă dimprejurul bărcilor, a zărit un ofiţer japonez aplecat deasupra lui McKinnon. căzut la pământ; ofiţerul ţinea in mână o sabie sau o baionetă pregătită pentru decapitare, dar McKinnon sări înapoi cu un braţ în jurul gâtului ofiţerului şi îl împuşcă în spate cu un foc de revolver, săltând în picioare ca o pisică. Aprinzând iarăşi un moment lanterna, Nicolson îl văzu pe Walters luptându-se cu un marinar japonez şi împroşcând apa miloasă prin rostogolirile lor; nu era cazul să intervină, nu se prevedea care va reuşi să-l omoare pe

celălalt. A ridicat fascicolul de lumină al lanternei pentru a examina bărcile.

Una dintre ele era aproape eşuată, paralel cu ţărmul. Până la genunchi în apă, conturaţi puternic în lumina lanternei, doi marinari japonezi se aflau aproape de pupă, unul aplecat cu capul în jos, celălalt in picioare, cu un braţ ridicat şi mâna dreaptă depărtată în spatele capului. Zăpăciţi şi orbiţi de lumina lanternei, cei doi japonezi au rămas câtva timp nemişcaţi în poziţiile respective, secvenţă statică dintr-un balet de coşmar; apoi, perfect la unison, împietrirea s-a transformat în acţiune convulsivă, cel aplecat îndreptându-se şi căutând să scoată cu mâna ceva, desigur, o grenadă, din sacul de plasă legat de centură: celălalt, lăsându-şi în jos umărul sting şi fandând; în timp ce ţinea şi el ceva cu braţul întins, căzu trăsnit; Nicolson tocmai îşi pregătise Coltul şi vroia să apese pe trăgaci, dar a înţeles că era prea târziu.

Prea târziu pentru Nicolson, dar mai ales pentru marinarii japonezi. Încă o dată au încremenit ca nişte stane de piatră, opriţi parcă brutal de o mână invizibilă, apoi au început să se mişte iar, de astă dată lent, foarte lent, pivotând cu încetineală interminabilă pe picioarele pironite. Nicolson a stins lanterna şi din pocnitura carabinei lui Farnholme. căci el fusese autorul, rămase doar un ecou. Japonezii au căzut cu feţele înainte, unul direct in apă, celălalt la pupă peste copastia bărcii de salvare; zgomotul căderii se pierdu însă într-o bufnitură şi o fulgerare de un alb orbitor: explodase grenada pe care o ţinuse în mână japonezul.

După iluminarea vie produsă de explozia grenadei, întunericul părea şi mai adânc, domnind peste tot, peste ţărm. peste apă şi în văzduh, pretutindeni şi impenetrabil. Doar departe, spre sud-vest, câteva stele licăreau slab pa cerul negru-violaceu dar şi ele au fost stinse una câte una de norii încă destinaţi care apăreau deasupra liniei orizontului, întuneric, tăcere desăvârşită, nici un sunet, nici o mişcare.

Nicolson a riscat o rapidă examinare a situaţiei cu lumina lanternei, apoi a stins-o: toţi oamenii lui erau acolo, toţi în picioare, iar inamicul încetase de a mai fi un pericol, doar cadavre cuminţi în întuneric. Japonezii nu avuseseră noroc: nu se aşteptau să fie atacaţi, crezând că toţi cei salvaţi de pe Viroma se aflau la adăpostul grotei, ferindu-se de canonada simulată a submarinului; siluetele lor se profilaseră noaptea pe mare mai bine decât pe uscat, oferind o ţintă admirabilă pentru Farnholme şi se aflau în poziţie cu totul dezavantajoasă, chiar din momentul când coborâseră din bărcile de cauciuc cu care veniseră pe mare.

— Este cineva rănit? întrebă în şoaptă Nicolson.

— Walters, sir, răspunse Vannier, tot în şoaptă; Cred, destul de grav.

— Ia să-l văd.

Nicolson se apropie şi aprinse lanterna: Vannier sprijinea încheietura mâini stângi a lui Walters, în dreptul degetului mare se vedea o rană largă, sângerândă, jumătate din încheietură fiind fracturată. Vannier îi strânsese braţul cu o batistă în chip de garou, aşa că sângele roşu aprins pulsa doar încet din rană. Nicolson stinse lanterna, întrebând:

— Cuţit?

— Nu, baionetă, răspunse Walters ca voce mult mai puţin îngrijorată decât a lui Vannier. Împinse cu piciorul forma de corp omenesc ghemuită jos în apă, spunând:

— Ăsta m-a procopsit.

— Mi-am închipuit, răspunse Nicolson; dar nu-i de joacă cu fractura, cere-i lui Miss Drachmann să-ţi dea un prim ajutor. Mi-e teamă că va trece multă vreme până vei putea folosi mâna din nou.

Nicolson căuta să-l menajeze; în sinea sa, gândea cu amărăciune că „multă vreme" însemna, de fapt, „niciodată": tendoanele erau rău sfârtecate, sigur că nervul-radial era secţionat, în orice caz era certă o paralizie.

— Mai bine asta, decât o fractură a inimii, glumi curajos Walters; dar mă puteam lipsi şi de aşa ceva.

— Du-te sus la grotă cât mai degrabă; ceilalţi, mergeţi şi voi cu el – şi nu uitaţi să vă faceţi recunoscuţi când vă apropiaţi: căpitanul nu ştie dacă sunteţi de-ai noştri şi stă totdeauna cu revolverul la îndemână. Dumneata, McKinnon. rămâi cu mine.

Se opri brusc, auzind ceva împroşcând prin apă, lângă barca cea mai apropiată.

— Cine-i acolo?

— Eu, Farnholme, fac ceva investigaţii, dragul meu... zeci de bucăţi, chiar zeci de bucăţi.

— Despre ce dracu vorbeşti? întrebă Nicolson cam iritat.

— Grenade, saci întregi plini cu grenade. Tipul ăsta avea cu el un arsenal ambulant.

— Luaţi-le cu dumneavoastră, poate avem nevoie de ele; şi să vă ajute cineva.

Nicolson şi McKinnon au aşteptat până au plecat toţi, apoi s-au apropiat prin apă de prima barcă. Tocmai când ajungeau la ea, din întunericul dinspre sud două mitraliere au deschis focul cu proiectile trasoare. Traiectoriile albe se stingeau în plescăituri şi stropi de apă. Când şi când ricoşa îh afara apei un rateu scheunând subţire în întuneric; şi mai rar încă, se întâmpla că un proiectil pocnea într-una sau alta din cele două bărci de salvare.

Adăpostit în spatele uneia dintre bărci, doar cu capul deasupra apei, McKinnon atinse cu mâna braţul lui Nicolson:

— Oare ce-o să se mai întâmple, sir?

În vocea domoală a highlandezului se distingea mai degrabă nedumerire decât spaimă; Nicolson răspunse cu un rictus care, din fericire, nu se vedea în întuneric:

— Greu de spus, McKinnon; probabil că grupa lor de debarcare trebuia să semnalizeze cu lanterna, sau în alt mod, dacă operaţia reuşea. Au auzit zgomot, au observat mişcări pe ţărm şi cei de pe submarin se dau cu capetele de pereţi, nu ştiu ce se întâmpla. Până la sfârşit, probabil nu vor mai semnaliza şi vor deschide focul.

— Păi, dacă tot aşteaptă un semnal, ce-ar fi să le luăm înainte, sa semnalizăm noi?

— Minunată idee, McKinnon, chiar genială! Sunt zăpăciţi şi îşi închipuie că oamenii lor de la ţărm sunt şi ei tot atât de buimăciţi, aşa că vor lua drept bun orice semnal vom emite.

Chiar aşa s-a întâmplat. Nicolson şi-a ridicat mina peste bordul bărcii de salvare, a aprins şi a stins la în-tâmplare lanterna, apoi repede şi-a retras braţul. De la un artificier experimentat, aceste semnale trebuiau să primească un răspuns, dar de pe submarin nu s-a mai lansat nici o traiectorie de trasor. în, schimb, cele două mitraliere şi-au încetat brusc focul, noaptea a redevenit tăcută şi calmă. Ţărmul şi marea parcă erau pustii, fără un semn de viaţă, şi silueta estompată a submarinului nemişcat pe mare părea doar o umbră imaterială, cu totul ireală, mai mult închipuită decât aievea.

Nu mai avea rost ca Nicolson şi McKinnon să se mai ascundă, ba chiar devenea periculos. S-au indicat fără grabă în picioare şi au inspectat bărcile de salvare la lumina lanternei: numărul doi, barca lui Siran era găurită în mai multe locuri, toate însă deasupra liniei de plutire, nu prea lua apă; multe din chesoanele de aer respective erau perforate dar rămâneau destule nedeteriorate - ca să asigure o marjă de securitate.

Altă era însă starea bărcii numărul unu, barca cu motor. Chiar dacă mai puţine sau nici o împuşcătură răzleaţă nu-i străpunsese coca, era totuşi adânc intrată la apa puţin adâncă de lângă ţărm şi fundul bărcii era inundat. Apa din interior era amestecată cu sângele roşu scurs din cadavrul marinarului japonez îndoit peste copastie; cadavrul era atât de sfârtecat, încât cu greu se mai recunoştea că fusese o fiinţă omenească. Sub cadavru, Nicolson descoperi explicaţia dezastrului: aceeaşi grenadă care îi sfârtecase japonezului o mână şi mare parte din figură făcuse şi o gaură în fundul bărcii, sfărâmând fila de bordaj[74] pe

[74] Porţiune din învelişul metalic sau lemnos, de o parte a chilei, de la prova la pupa, asigurând rezistenţa longitudinală a bărcii.

optsprezece inci din lungimea ei precum şi stingherul de gurmă[75] de partea tribord. Nicolson se redresa şi privi la McKinnon, în penumbra luminii lanternei:

— O gaură in fundul bărcii, mormăi el; şi pot să-mi trec capul, ba şi umerii prin ea: reparaţia ei o să ne dea al dracului de furcă.

Dar McKinnon nu-i răspunse: la lumina ascunsă a lanternei, examina interiorul bărcii şi când vorbi, vocea îi era detaşată, indiferentă parcă:

— Nu va mai fi cazul, sir: motorul, s-a terminat cu el. După o pauză, continuă:

— Magnetoul, sir, probabil că grenada a explodat chiar lângă el.

— Ei. drăcia dracului, magnetoul? Poate că mecanicul II...

— Nimeni nu-l mai poate repara, sir. îi întrerupse calm McKinnon; n-a mai rămas nimic din el.

— Desigur că asta s-a întâmplat, aprobă Nicolson.

Se uită la magnetoul deteriorat, cântărind toate implicaţiile ce decurgeau din cele întâmplate şi mai încercă:

— Şi chiar n-a mai rămas nimic întreg din el? McKinnon nu răspunse direct, dar îi spulberă orice speranţă:

— Mă trec fiori când mă gândesc în ce situaţie suntem, sir.

Îşi clătina capul încet, privind prin interiorul, bărcii chiar după ce Nicolson stinsese lanterna, apoi atinse uşor braţul acestuia:

— Ştiţi ceva, sir? Mai avem multe de îndurat, multe de tot, până să ajungem la Darwin, în Australia!

Numele ei complet era Gudrun Jorgensen Drachmann, Jorgensen fiind numele bunicului din partea mamei. Era pe trei sferturi daneză, avea douăzeci şi trei de ani şi se

---

[75] Element din osatura longitudinală a bărcii, toi cu rol de asigurare a rezistenţei.

născuse la Odense[76], în 1918, chiar în ziua Armistiţiului[77]. Locuise două scurte perioade de timp în Malaysia, dar restul vieţii şi-l petrecuse la Odense, până se calificase infirmieră şi venise în august 1939 la plantaţia tatălui său de lingă Penang[78].

Sprijinindu-şi spatele de peretele grotei, cu mâinile încrucişate sub cap, Nicolson privea, fără să-i vadă, vălătucii întunecaţi de nori: era atent la cele ce-i spunea Gudrun, dorea ca ea să continue, să reînceapă, să nu se mai oprească. Oare cum era acel citat pe care Willoughby, iremediabil înveterat celibatar, i-l repetase totuşi atât de des? A, da; din Regele Lear: „Vocea îi era totdeauna dulce". Ba, mai complet, citatul era: „Vocea îi era mereu dulce, blinda şi domoală"[79]. Şi Willoughby susţinea cu convingere că evitase să cadă în capcanele diabolice – propriile lui cuvinte – ale unei sacre căsătorii, datorită faptului că nu întâlnise o femelă – intenţionat folosea acest termen peiorativ – care să aibă o voce totdeauna dulce, blinda şi domoală. Poate însă că dacă Willoughby ar fi avut şi el parte de o convorbire de douăzeci de minute cu Gudrun, aşa cum avea Nicolson acum, şi-ar fi schimbat părerea.

Toate acestea îi treceau prin minte lui Nicolson, după ce se întorsese în grotă, raportase lui Findhorn şi venise să vadă ce făcea micul Peter.

După ce Gudrun îi povestise pe scurt viaţa, ea tăcuse câteva, minute, ne mai pronunţând nici un cuvânt. Nerăbdător, din când în când Nicolson o privea, căutând un motiv ca să continue conversaţia.

— Eşti departe de casă, Miss Drachmann; desigur, iubeşti Danemarca, patria dumitale.

---

[76] Oraş în Danemarca, port la Marea Baltică

[77] Noiembrie 1910, ziua în care s-a încheiat armistiţiul care a pus capăt Primului Război Mondial.

[78] Oraş în Malaysia, centrul administrativ al statului cu acelaşi nume.

[79] Actul 5, scena 3.

Era doar pentru a spune ceva şi l-a surprins îndârjirea cu care tânăra a răspuns:

— Da, o iubesc!

Tonul era plin de ardoare, tonul cuiva care se referă la un lucru indiscutabil. „La dracu cu japonezii, dă-l dracului de submarin, mai bine să vorbesc cu fata asta", gândi în sine Nicolson şi întrebă:

— Dar Malaysia? Cred că îi nutreşti aceleaşi sentimente?

— Malaysia?

Tonul se schimbase şi a fost acompaniat de o scuturare din umeri:

— M-am împăcat oarecum cu Penangul; dar nu m-am împăcat deloc cu Singapore, pe care... îl detest!

Devenise brusc înverşunată, îi dispăruse calmul; dar n-a ajuns să exprime toată profunzimea resentimentului, şi-a dat seama că mersese prea departe. Şi-a schimbat tunul vocii, precum şi subiectul conversaţiei. Întinse mâna şi atinse braţul lui Nicolson:

— Aş dori şi eu o ţigară, dar poate că mister Nicolson nu este de acord.

Mister Nicolson, din păcate, nu prea este la curent cu bunele maniere.

l-a oferit pachetul de ţigări, a aprins un chibrit şi. în timp ce se apleca, din nou a simţit parfumul de lemn de santal şi mireasma uşoară a părului ei. după care s-a redresat şi s-a retras în umbră. Nicolson a aruncat chibritul şi a întrebat-o cu blândeţe:

— De ce deteşti Singaporele?

Până la răspuns, a trecut o jumătate de minut.

— Poate că am motive personale. După un moment. Nicolson a continuat:

— Dar ce importanţă mai au acum? De acord, ea i-a răspuns:

— Ai dreptate, chiar dacă este o simplă curiozitate din partea dumitale, ce importanţă mai are acum? Este un simţământ ciudat şi nu am vreun motiv ca să nu ţi-l spun.

Poate fiindcă sunt convinsă că nu ai obiceiul de a manifesta curiozitate din simplă politeţe.

A tăcut câteva momente, vârful ţigării strălucea viu in umbră.

— Este purul adevăr că detest Singaporele; îl urăsc pentru că am mândrie, mândrie personală, pentru că ştiu cit preţuiesc si nu mă pot împăca cu ideea să locuiesc acolo. Poate că nu înţelegi multe din cele ce spun. Mr. Nicolson.

— Ai dreptate, o îndemnă prietenos Nicolson; şi tocmai de aceea, te rog să continui.

— Nu sunt lucruri greu de înţeles, răspunse ea încet; sunt europeană, născută în Europa, am crescut şi am fost educată in Europa şi mă consider daneză, la fel ca toţi danezii. Am fost bine primită in orice casă din Odense, dar nu am fost invitată în nici o casă europeană din Singapore, mister Nicolson.

Încerca să menţină calm tonul vocii:

— Marfă necăutată, s-ar putea spune; nu sunt o persoană cu care se cuvine să fii văzut împreună. Nu este plăcut să auzi spunându-se: „Are ceva sânge negru, dragul meu", si asta se spune cu glas tare, toţi se uită la tine şi tu nu mai dai niciodată pe acolo unde a avut loc scena; ştiu, mama mea a fost malaieză, dar o lady după moda de altădată şi...

— Nu te mai necăji, n-ai de ce. Îmi închipui cât de prost te-ai simţit; şi cei mai răi au fost englezii, nu-i aşa?

— Da, chiar aşa. Apoi, după o ezitare:

— De ce spui asta?

— Când e vorba de clădit un imperiu sau de colonizare suntem cei mai buni – dar şi cei mai răi din lume; (Singapore este un teren de vânătoare foarte atrăgător pentru cei mai răi şi te miri la ce se pot deda aceşti cei mai răi ai noştri. Se cred poporul ales cu o dublă misiune: să-şi nenorocească ficaţii cu băutura într-un timp nemaipomenit de scurt şi să descopere că cei care nu fac parte dintre aleşi rămân continuu conştienţi că sunt sortiţi să fie doar tăietori de lemne şi sacagii până la sfârşitul zilelor. Englezii

mai sunt şi buni creştini, stâlpi loiali ai bisericii – dacă se pot dezmetici din beţie, la timp, duminică dimineaţa. Dar nu toţi englezii sunt aşa, nici chiar la Singapore; ai avut nenorocul să ai de-a face doar cu specimene din prima categorie.

— Nu mă aşteptam să vorbeşti astfel, replică ea surprinsă, cu voce joasă.

— De ce? Spun exact ce gândesc.

— Nu cred, şi tocmai de aceea nu mă aşteptam să te aud vorbind astfel... Niciodată n-aş fi crezut.

Cam stânjenită, adăugă:

— Culoarea pielii mele poate are importanţă pentru dumneata.

— Probabil că da, dă-i înainte, răsuceşte cuţitul în rană. Nicolson strivi ţigara cu călcâiul, vocea îi devenise aspră, aproape brutală:

— Îi dai prea multă importanţă, fără rost. Singapore nu înseamnă toată lumea. Nouă ne placi aşa cum eşti şi nu ne sinchisim de culoarea măslinie a pielii dumitale.

— Tânărul dumitale subaltern – mister Vannier – se cam sinchiseşte, murmură ea.

— Te înşeli, îţi faci gânduri inutile; cicatricea de pe obraz l-a impresionat de la bun început şi de atunci îi este ruşine s-o arate. Apoi, e foarte tânăr. Şi căpitanului i se scurg ochii după dumneata: spune că obrazul dumitale are „transluciditatea ambrei".

Cu aer reprobativ, Nicolson continuă, în glumă:

— Un crai bătrân!

— Nu-i adevărat, este extrem de bun cu mine şi ţin foarte mult la el.

După care, îngăduitoare:

— Nu-i chiar aşa de bătrân!

— Asta-i bună! replică Nicolson; cu un glonte în plămâni, chiar un tânăr e bătrân!

Clătinând din cap, adăugă:

— La naiba, mă ia gura pe dinainte; iartă-mă te rog, nu vreau să te necăjesc. Nu crezi că ar fi mai bine să încetăm să mai încrucişăm spadele, Miss Drachmann?

— Gudrun este numele meu.

Răspunsul cuprindea o invitaţie, complet inocentă, fără urmă de cochetărie.

Gudrun? îmi place acest nume şi ţi se potriveşte.

— Dar... nu crezi că ar fi cazul de reciprocitate?

Aproape şoptit, cu drăgălăşenie, ea continuă:

— Am auzit pe căpitan spunându-ţi uneori „Johnny''; este un nume frumos, în Danemarca se dă băieţilor mici; cred că ar trebui să mă obişnuiesc să-l folosesc.

— Fără îndoială, spuse Nicolson, stânjenit; dar ştii...

— Ştiu ce vrei să spui, îl întrerupse ea, râzând, şi el se simţi şi mai stânjenit; nu trebuie să-ţi spun „Johnny" în faţa echipajului! Nu merge decât mister Nicolson.

Şovăind, continuă:

— Crezi că „sir" ar fi mai potrivit?

— Deloc! începu Nicolson, dar se opri căci îl umfla şi pe el râsul abia perceptibil al tinerei; foloseşte orice nume vrei, probabil îl vei nimeri pe cel mai potrivit.

Se ridică, se duse la ieşirea grotei, unde preotul musulman făcea de gardă, îi*spuse câteva cuvinte, apoi coborî dealul până unde sta de veghe Van Effen, supraveghind singura barcă utilizabilă. Discută şi cu el câteva minute, dacă mai era cazul să păzească barca, şi reveni sus la grotă. Gudrun Drachmann încă nu se culcase, sta alături de micul Peter. Nicolson se aşează şi el lângă ei.

— Nu este, cazul să stai de veghe toată noaptea, nu i se va întâmpla nimic lui Peter; de ce nu te culci?

— Spune-mi drept, întrebă ea cu voce joasă; mai există speranţă să scăpăm cu bine?

— Nici una.

— Răspunsul este sincer şi direct, recunoscu ea; cât va dura?

— Până mâine la prânz, apreciind foarte larg. Este sigur că submarinul va trimite o patrulă care mai întâi va debarca pe mal sau va încerca să debarce. Apoi vor cere ajutor – dacă avioanele nu vor apărea din proprie iniţiativă – de îndată ce se va face ziuă.

— Poate că cei de pe submarin cred că sunt suficienţi, poate că nu vor mai cere ajutor; câţi...

— Oricâţi, îi facem praf pe toţi! exclamă Nicolson cu hotărâre; au nevoie de ajutoare şi sigur că le vor primi. Apoi ne vor ataca; dacă nu ne vor omorî pe toţi cu bombe sau proiectile, pe dimineaţa, pe Lena şi pe Miss Plenderleith vă vor lua prizoniere, pe mine, sper că nu.

— Ştiu, de la Kota Bharu, cum se comportă, spuse ea, înfiorându-se: sper că nici eu nu voi cădea prizonieră; dar micul Peter?

— Cu Peter este drama, spuse cu amărăciune Nicolson; cine va avea grijă de un băieţaş de doi ani?

Îşi dădea seama că se ataşase tot mai mult de copil, mai mult decât îşi mărturisea şi, dacă soţia lui, Caroline, ar fi trăit...

— Nu putem face nimic? ii întrerupse gândurile vecea Gudrunei.

— Mi-e teamă că nu, doar să aşteptăm.

— Poate... poate atacaţi submarinul... şi faceţi ceva.

— Da... ştiu: cu săbiile în dinţi, îi capturăm şi mergem cu submarinul, triumfători, acasă. Ai citit multe cărţi de aventuri copilăreşti, Gudrun.

Înainte ca ea să fi răspuns, se ridică şi îi cuprinse braţul:

— O glumă fără rost, iartă-mă; desigur, nu va fi cazul să procedăm astfel.

— N-am putea s-o ştergem cu barca fără să ne audă sau să ne vadă?

— Dragă fată, a fost primul lucru la care ne-am gândit. Am putea încerca, dar nu vom ajunge departe. Cei de pe submarin sau avioanele lor ne-ar descoperi in zori şi daca nu vom fi ucişi, vom muri înecaţi. Ciudat, Van Effen era şi el de acord cu o asemenea încercare, dar n-ar fi docil o sinucidere rapidă, sfârşi el scurt.

Ea rămase câteva momente pe gânduri, apoi:

— Crezi că putem să plecăm fără să fim auziţi. Nicolson zâmbi:

— Stăruitoare mai eşti! Da, ar fi posibil, mai ales dacă am crea o diversiune undeva pe insulă spre a le abate atenţia; dar cum să reuşim aşa ceva?

— O speranţă ar fi să-i facem pe cei de pe submarin să creadă că am plecat. S-ar putea ca doi sau trei dintre ai noştri să plece cu barca, de exemplu spre una din micile insule pe care le-am văzut ieri, în timp ce ceilalţi am produce o diversiune.

Acum ea vorbea repede, însufleţită:

— Când submarinul ar observa că am plecat, ar luau-o şi el din loc şi...

— Ar merge drept la insuliţele alea – singurul loc spre care ne-am îndrepta – ar descoperi că cei plecaţi sunt doar o parte dintre noi, i-ar ucide, ar scufunda barca, s-ar întoarce înapoi, aici, pentru a termina şi cu restul.

— Vai, exclamă ea, abătută, nu m-am gândit la toate!

— Dumneata nu te-ai gândit, dar e sigur că prietenii noştri japonezi o vor face. Ascultă, Miss Drachmann...

— Gudrun, aminteşte-ţi că aşa am hotărât!

— Iartă-mă, Gudrun; dar ce-ar fi să nu-ţi mai frământi mintea cu toate astea? De ce să te apuce durerea de cap? Am cumpănit toate şi n-am găsit nici o soluţie. Şi acum, voi încerca să dorm niţel, peste puţin timp trebuie să-l schimb la veghe pe Van Effen.

Tocmai când era pe cale să adoarmă, îi auzi din non vocea:

— Johnny!

— Vai de mine, suspină el, iar ai o inspiraţie?

— Chiar aşa, m-am mai gândit şi...

— Teribil eşti de insistentă, o întrerupse Nicolson cu un oftat de resemnare. Despre ce-i vorba?

— Ce-ar fi dacă am rămâne aici până la plecarea submarinului?

— Unde vrei, să ajungi?

— Răspunde-mi, te rog. la întrebare, Johnny.

— N-ar fi rău, din contra, ar fi un lucru bun şi dacă putem sta aici ascunşi, neştiuţi, o zi sau două, probabil că ei ar renunţa să ne mai caute, cel puţin în grotă. Dar cum

propui să-i convingem că noi am şters-o şi să plece cu submarinul? Să ne ducem peste ei ca să-i hipnotizăm?

— Nu e chiar o prostie, răspunse ea calm; în zori, dacă văd că barca noastră a plecat – barca cea bună, evident – vor crede că am plecat cu ea, nu-i aşa?

— Sigur că vor crede, un om normal aşa ar raţiona.

— Oare nu există pericolul-ca ei să fie bănuitori şi să facă totuşi cercetări pe insulă?

— Ce-ţi mai trăsneşte prin cap?

— Te rog, Johnny, ascultă-mă fără să mă întrerupi.

— Bine, mormăi el, şi iarăşi iartă-mă. Nu, cred că nu-şi vor mai bate capul să ne mai caute aici. Şi după aceea, Gudrun?

— Să ascundem barca pentru ca ei să creadă că am plecat.

— Să ascundem barca? Oriunde am acosta-o la ţărmurile insulei, japonezii o vor găsi în prima jumătate de oră. Iar în interiorul insulei, nu putem s-o ascundem, este prea grea ca s-o tragem pe uscat şi operaţia ar face atâta zgomot, încât ne-ar auzi şi no-ar împuşca pe toţi, chiar pe întuneric, mai înainte s-o fi deplasat cu zece picioare. Şi chiar dacă am reuşi s-o târâm, pe această nenorocită insulă nu există măcar un pilc de tufişuri ca să ascundem bărcuţă, darămite o barcă de salvare de douăzeci şi patru picioare lungime! îmi pare rău, dar nu merge; pe mare sau pe insulă, oriunde am ascunde-o, japonezii o vor găsi, chiar cu ochii închişi.

— Dar eu nu propun s-o ascundeţi acostată la ţărm sau pe uscat, replică ea calmă: eu propun s-o ascundeţi sub apă.

— Cum! exclamă Nicolson sărind în picioare, privind-o în întuneric.

— Facem o diversiune la unul din capetele insulei, spuse ea repede; ducem barca la celălalt capăt, de exemplu, în micul golf de la nord, o umplem cu pietre, scoatem buşonul de la fund, sau cum îi spuneţi, o scufundăm în apa mai puţin adâncă iar după plecarea japonezilor...

— Ai dreptate, exclamă Nicolson cu voce admirativă; asta merge! Doamne, Gudrun, soluţia merită să fie încercată.

Vocea îi devenise şoaptă, se ridică brusc, strânse în braţe pe tânăra care protesta râzând; cu un sentiment de adâncă bucurie şi speranţă renăscută, Nicolson se târî grăbit spre cealaltă parte a grotei:

— Mr. Findhorn, Vannier, McKinnon, treziţi-vă cu toţii!

Au avut şi norocul că totul a mers fără necazuri. Au fost unele discuţii în privinţa modului de diversiune – unii susţinând că, desigur, căpitanul submarinului sau cel care a preluat comanda va deveni bănuitor dacă se foloseşte o diversiune prea vădită, dar Nicolson a fost de părere că cineva destul de stupid ca să fi trimis o patrulă să debarce chiar la ţărmul unde erau bărcile, în loc să fi executat un atac de flanc, era sigur că n-avea nici suficientă perspicacitate ca să nu cadă în cursă; insistenţele lui au avut câştig de cauză. Mai mult, vântul se întorsese spre nord, devenind un argument în sprijinul propunerii sale. Evenimentele i-au dat dreptate.

Lui Vannier i s-a dat rolul de momeală şi l-a interpretat inteligent, tocmai la timp: vreo zece minute s-a plimbat pe ţărmul capătului de sud-vest al insulei, aprinzând intermitent o lanternă, la intervale neregulate. Avea cu el binoclul de noapte al lui Nicolson şi îndată ce a observat că umbra întunecată a submarinului începe să se deplaseze silenţios, acţionat cu acumulatori, a încetat să mai semnalizeze cu lanterna şi s-a adăpostit în spatele unei stânci. Două minute mai târziu, submarinul se îndrepta direct spre el şi a ajuns la cel mult o sută de yarzi în larg; atunci Vannier s-a ridicat, a răsucit dispozitivul de declanşare al uneia din luminările fumigene plutitoare cu care era prevăzută barca numărul doi şi a aruncat-o cât mai departe, pe mare. După treizeci de secunde o briză uşoară din nord a dus spre submarin un fum portocaliu, dens care i-a învăluit şi i-a sufocat pe cei de pe turelă, orbindu-i.

Durata normală de ardere a unei luminări fumigene plutitoare, de patru de până la cinci minute, a fost mai mult decât suficientă: patru oameni, cu ramele înfăşurate în cârpe ca să nu producă zgomot, au îndreptat barca numărul doi spre ţărmul din dreapta insulei, unde au ajuns tocmai când cutia de tablă a luminării fumigene începea să sfârâie încet, semn că se stinge. Submarinul a rămas nemişcat unde se afla. Nicolson a îndreptat pe tăcute barca de salvare lângă un mal abrupt al golfului care pătrundea adânc de la nord; acolo îl aşteptau Farnholme, preotul Ahmed, Willoughby şi Gordon, cu o enormă grămadă de bolovani guta adunată.

Willoughby a insistat să se demonteze rezervoarele de aer comprimat – conştiinţa lui de mecanic nu se împăca cu perforarea lor. Dar, cu puţinele scule pe care le aveau la îndemână. operaţia ar fi necesitat prea mult timp şi ar fi cerut lumină pentru a fi adusă la îndeplinire: pe deasupra, mai provoca mult zgomot şi comandantului submarinului îi putea trece prin minte să-organizeze o patrulare prin toată insula cu ajutorul cartuşelor de iluminare. în orice caz, trebuiau să îndeplinească operaţia plănuită.

Lucrând cu iuţeală şi într-o tăcere desăvârşită, au desfăcut buşoanele din fila de bordaj, au încărcat fundul bărcii cu pietre scoase din malul abrupt, având grijă să nu se înfunde găurile buşoanelor. După două minute, Nicolson a discutat ceva cu Farnholme şi acesta s-a urcat repede sus pe deal: după câteva secunde, a deschis de acolo focuri intermitente de armă în direcţia submarinului, astfel ca bufniturile carabinei să se sincronizeze oarecum cu zgomotele metalice din nordul insulei, unde Nicolson şi ceilalţi demontau cadrul chesoanelor de aer şi desfăceau rezervoarele de aer comprimat, lăsând însă destule chesoane la locul lor pentru a asigura bărcii o flotabilitate suficientă.

Au tot pus pietre în barcă, prin găurile buşoanelor ă pătruns tot mai multă apă, dar înăuntru şi în afară barca rămânea la acelaşi nivel aproape de partea de jos a copastiei, până când, cu ultimii câţiva bolovani, barca a

început să se scufunde încet sub suprafaţa apei, menţinută în poziţie orizontală cu barbetele[80] prova şi pupa, până ce chila se aşeză pe un fund de prundiş, la o adâncime de cincisprezece picioare de apă. Când s-au întors la grota de pe deal, au văzut o rachetă cu paraşută înălţându-se de la capătul estic al insulei, traiectoria ei pierzându-se curbat spre nord-est. Vannier apreciase bine timpul şi, dacă cei de pe submarin făceau cercetări acolo, găseau capătul insulei liniştit şi pustiu, aşa cum era acum şi celălalt capăt. Pentru japonezi, rezultatul a fost o totală confuzie, le-au trecut prin minte' zeci de presupuneri contradictorii şi, la ivirea zorilor, au ajuns la concluzia că supravieţuitorii de pe insulă i-au păcălit, ştergând-o în timpul nopţii.

Asta a fost concluzia neîndoielnică la care au ajuns dimineaţa – o dimineaţă plumburie cu cerul acoperit de nori, cu vânt puternic şi nici urmă de soare. îndată ce s-a luminat de zi, pândarii atenţi de pe insulă, aflaţi în siguranţă în spatele unor tufişuri, au văzut diverse figuri apărând pe turelă, gesticulând aprins, cu binocluri la ochi, căci în timpul nopţii submarinul se deplasase destul de departe de ţărm. Curând, s-a auzit zgomotul motoarelor Diesel şi submarinul a pornit-o în jurul insulei. S-a mai oprit o dată lângă barca numărul doi rămasă la suprafaţă, au ochit-o cu tunul antiaerian şi au deschis focul; probabil că în timpul nopţii mecanicii armurieri de pe submarin reparaseră tunul. Au tras doar şase focuri. Şase proiectile au fost suficiente pentru a transforma barca intr-o epavă ciuruită, sfărâmată şi, îndată ce ultimul proiectil a explodat în apa mării puţin adâncă. Dieselele au început să pulseze din nou, submarinul a pornit direct spre vest, cu mare viteză, şi a cercetat cele două mici insule dintr-acolo. O jumătate de oră mai târziu, submarinul dispărea, la sud, sub orizont.

---

[80] Bucăţi de parâmă din dotaţia bărcii de salvare, servind eventual la legarea sau remorcarea acesteia.

X

Nemişcată, înlemnită, barca de salvare sta pe tot atât de încremenită oglindă a suprafeţei mării. Nimic nu se mişca, nimic nu se clintea, nici urmă de o briză cât de slabă care să mai unduiască luciul de oţel albăstrui al oceanului, lăsând să se vadă cu precizie cel mai mic amănunt al bordajului în clinuri de ambele părţi ale bărcii. O barcă încremenită, pe o mare parcă moartă, într-o lume înlemnită. O mare pustie, o întindere vastă de inexistenţă, estompându-se departe, la nesfârşit, pretutindeni, şi pierzându-se în cercul unui cer vast fără urme de nori. Nu se vedea nici un nor, nu se zărise nici unul în ultimele trei zile. Un cer teribil de senin, mai maiestuos în cruda-i indiferenţă, părând încă mai vid din cauza soarelui orbitor, reverberând ca un cuptor încins peste marea zădufită.

Barca părea şi ea complet amorţită, dar nu era goală. Mai curând plină, până la limita capacităţii, însă aspectul era înşelător. Sub puţina umbră a unor rămăşiţe zdrenţuite de velă, bărbaţi şi femei zăceau chirciţi sau întinşi pe banchete, pe băncile lopătarilor sau pe scândurile de pe fund, unii în comă, alţii cufundaţi într-un somn cu coşmaruri, câţiva dormitând pe jumătate treji, complet nemişcaţi, economisindu-şi cu grijă scânteia de viaţi ce mai dăinuia, precum şi voinţa de a o menţine vie. Aşteptau să apună soarele.

Din tot acest grup de supravieţuitori epuizaţi şi arşi de soare, numai doi păreau să fie mai vioi. Erau tot atât de extenuaţi ca ceilalţi, cu obrajii supţi, cu ochii duşi în fundul capului, cu buzele crăpate şi vineţii şi cu pustule hidoase care supurau acolo unde îmbrăcămintea roasa de apa sărată şi de arşiţă lăsase porţiuni de piele nebronzată expuse la soarele arzător. Amândoi se aflau la pupa şi se cunoştea că erau în viaţă numai prin aceea că nu şedeau culcaţi. Dar după imobilitate, ai fi crezut că şi ei erau morţi

sau încremeniţi: unul avea mina sprijinită pe eche, deşi nici o adiere de vânt nu umfla velele sfâşiate şi de aproape patru zile nimeni nu mai era în stare să mişte ramele; celălalt, neclintit, stană de piatră, ţinea în mână un revolver şi numai ochii arătau că mai trăia.

În barcă erau acum douăzeci de inşi. Cu şase zile înainte, când au ridicat velele, pornind de la mica insulă din Marea Chinei de Sud, erau douăzeci şi doi, dar rămăseseră douăzeci, doi muriseră. Pentru caporalul Fraser, slăbit şi scuturat de friguri, nu mai existaseră speranţe că va supravieţui chiar dinainte ca proiectilele de pe Zero să-i fi sfărâmat pur şi simplu braţul stâng atunci când, de pe acoperişul timoneriei Viromei înfruntase inamicul de puşca. N-au mai avut medicamente, nici un fel de anestezic, dar se agăţase de viaţă timp de patru zile şi se sfârşise doar cu patruzeci şi opt de ore în urmă. păstrându-şi calmul până în clipa ultimei agonii, cu braţul cuprins de cangrenă până la umăr. Căpitanul Findhorn se silise să-şi amintească cât mai bine versetele serviciului funebru; a fost aproape ultimul său act conştient înainte de a cădea şi el într-o comă agitată, cu bolboroseli indistincte, din care părea puţin probabil că-şi va mai reveni.

Celălalt care murise, unul din ultimii trei inşi ai grupului Siran, se sfârşise în după-amiaza precedentă.

A avut o moarte violentă, din cauză că interpretase greşit zâmbetul oarecum prietenos şi vocea domoală de highlandez a lui McKinnon. După moartea lui Fraser, Nicolson îi dăduse lui McKinnon şi răspunderea supravegherii rezervei de apă potabilă şi acesta găsise deschis ventilul unui rezervor, nu se ştie cum; în orice caz, rezervorul fusese plin şi acum nu mai rămăseseră decât trei galoane pe fund. Nicolson a decis că fiecare avea dreptul la o raţie de o uncie[81] şi jumătate de apă, de două ori pe zi, drămuită cu cana gradată – obiect ce face parte din echipamentul obişnuit al oricărei bărci de salvare – pentru toţi, cu excepţia micului Peter care primea oricât dorea. N-au fost decât unul sau două murmure de protest, dar

[81] Uncie (ounce) – 28,3 g.

Nicolson nu le-a luat în seamă. în ziua următoare, când McKinnon îi înmâna lui Miss Drachmann a treia raţie de apă pentru Peter din acea după-amiază, doi din oamenii lui Siran au pornit de la locul lor de la prova şi au străbătut toată barca, înarmaţi cu un cavalet[82] greu, metalic. McKinnon a aruncat o privire rapidă spre Nicolson, a văzut că dormea – fusese de veghe aproape toată noaptea precedentă – şi, calm, le-a spus celor doi să se întoarcă la locul lor, însoţindu-şi cererea cu un gest al mâini i în care ţinea revolverul. Unul din cei doi a ezitat, dar celălalt s-a repezit, mârâind ca un animal, rotind cavaletul care, lansat, ar fi zdrobit ţeasta lui McKinnon ca pe un pepene copt; dar McKinnon s-a dat rapid deoparte, cu degetul apăsând trăgaciul, inerţia avântului atacatorului l-a adus pe acesta cu capul înainte peste marginea pupei, dar era mort când a căzut în apă. Fără un cuvânt, McKinnon şi-a îndreptat Coltul spre celălalt, da» gestul era inutil: omul privea la fumul albăstrui care mai ieşea din ţeava revolverului şi figura ii era schimonosită de spaimă. S-a întors repede, împleticindu-se, la locul său de la prova.

Când au pornit, cu şase zile înainte, toate au mers la început bine. Aveau moralul ridicat şi erau plini, de speranţe. Chiar Siran, încă suferind de urmările comoţiei, colaborase cât mai mult posibil şi oamenii lui aşişderea; Siran nu era deloc prost şi îşi dădea bine seama că şi supravieţuirea lor depindea de efortul comun: era o alianţă de circumstanţă, pe care o respecta cât timp îi va fi de folos.

Au plecat la treizeci şi. şase de ore după submarin, la douăzeci şi patru de ore după ce ultimul avion de recunoaştere a trecut peste mica insulă, aviatorul fiind probabil convins că nu mai exista nici un semn de viaţă. Submarinul plecase la apusul soarelui, pe vreme de hulă uşoară şi cu musonul suflând continuu dinspre nord. Toată noaptea şi aproape toată ziua următoare au navigat cu vânt din pupă şi în tot acest timp. pe cer nu s-a văzut nici

[82] Bară verticală cu furcă sau locaş circular pe care se sprijină un catarg sau alt element rabatabil când este în poziţie de repaos.

un nor, n-au zărit decât o singură ambarcaţie, o prahu[83], departe spre est. Seara, când începea să se profileze spre vest capătul estic al insulei Banka[84], ridicându-se deasupra orizontului roş-auriu, au zărit un submarin emersând la mai puţin de două mile distanţă, apoi s-a depărtat liniştit spre nord. Nu era sigur că submarinul i-a văzut – barca de salvare era mai mult o nălucă pe marea şi sub cerul ce se întuneca dinspre est – , şi Nicolson, îndată ce submarinul a ieşit la suprafaţă, a coborât velele oranj de control al cârmei, prea vizibile. Se putea presupune că submarinul nu reperase nimic şi a dispărut din vedere înainte de apusul soarelui.

În noaptea aceea au trecut prin Canalul Maccelesfield, cea mai dificilă şi mai periculoasă porţiune a parcursului, şi dacă vântul cădea, se inversa sau îşi schimba direcţia, erau în orice caz pierduţi, căci la ivirea zorilor deveneau clar vizibili de pe ţărm. Dar alizeele au suflat constant dinspre nord. puţin după miezul nopţii au lăsat Liat[85] de partea babord şi au trecut de insula Lepar[86] cu mult înainte de răsăritul soarelui. Dar la amiaza acelei zile, norocul i-a părăsit.

Mai întâi, vântul a căzut brusc, toată ziua au stat pe loc, la mai puţin de douăzeci şi cinci de mile de insula Lepar. Târziu, după-amiază, a apărut dinspre vest un hidroavion zburând greoi – poate acelaşi pe care îl mai văzuseră. S-a rotit aproape o oră pe deasupra lor, apoi a dispărut, fără să-i atace. Soarele tocmai apunea la orizont, începea o briză uşoară, tot dinspre nord, când a apărut un alt avion, tot dinspre vest, zburând drept spre ei cam la trei mii de picioare. Acesta era însă un Zero de vânătoare, care în orice caz nu mai avea drept scop o acţiune de recunoaştere. Ajuns la o milă distanţă, a picat şuierând şi

---

[83] Luntre indoneziana.
[84] Insulă în Indonezia, la est de Sumatra.
[85] Două mici insule indoneziene separate prin canalul Macclesfield.
[86] Două mici insule indoneziene separate prin canalul Macclesfield.

din cele două tunuri jumelate de la încheietura aripilor cu fuselajul traiectoriile proiectilelor au ţîşnit, ca nişte pumnale roşii, în amurgul din ce în ce mai obscur; proiectilele au brăzdat şiruri de picături pe suprafaţa placidă a mării, care au căzut peste neputincioasa şi resemnata barcă de salvare, peste ea şi în urma ei. Dar barca nu a fost chiar aşa de neputincioasă, căci generalul Farnholme mai ţinea carabina în mâini când Zero-ul a executat o rotire scurtă şi a luat-o înapoi spre vest, spre Sumatra, cu fuselajul lucios dungat de prelingeri negre de ulei de motor. La mai puţin de două mile depărtare. Zero-ul s-a întâlnit cu hidroavionul care se întorcea şi ambele au dispărut împreună, estompându-se în zarea aurie a apusului de soare. Proiectilele trase de Zero găuriseră barca în două locuri, dar din fericire, numai o persoană a fost atinsă: o schijă de şrapnel rătăcită îl rănise destul de grav la coapsă pe Van Effen.

Nici nu a trecut o oră, vântul a început să bată în rafale de până la şase sau şapte grade[87] şi o bruscă furtună tropicală s-a năpustit asupra lor, cu totul pe neaşteptate. A durat zece ore, zece interminabile ore de vânt şi întuneric, urmate de alte interminabile ore de ambardee şi tangaj, în timpul cărora, grupul pasagerilor epuizaţi din barcă au scos apa cu ispolul ca să-şi salveze vieţile, înfruntând valurile ce treceau peste pupă şi banchete şi se revărsau peste borduri. Apa ţâşnea continuu, prin peticele improvizate de pe fundul bărcii, iar dopurile de lemn cu care înfundaseră găurile nu au rezistat nici ele multă vreme. Condusă de Nicolson, barca a navigat spre sud cu vânt din pupa, cu focul coborât şi vela redusă la treime atât cât cerea viteza de guvernare[88]. Cu fiecare milă spre sud, se apropiau de Strâmtoarea Sunda, dar nu puteau face altceva decât să se lase în voia furtunii, chiar dacă direcţia nu era cea dorită:

---

[87] Aprox. 11 – 17 m/s, exprimat în grade pe scara Beaufort: la această tărie, trunchiurile copacilor se îndoaie, vântul .şuieră şi pe mare se formează valuri de 4 – 6 m înălţime.

[88] Viteza optimă realizată pentru a asigura guvernarea navei prin efectul cârmei.

cu pupa găurită, adânc intrată la apă, o ancoră de furtună[89] lansată la pupă i-ar fi tras la fund şi era cu neputinţă să pună ambarcaţia la capă fără o ancoră la prova; viteza mai mare, mai ales o viteză de guvernare mai mare, ar fi necesitat o suprafaţă de vele mai mare, care ar fi fost imediat smulsă provocând poate chiar răsturnarea bărcii; la o viteză de guvernare mai mică, leneşă şi încărcată cu apă, barca ar fi venit sub vânt şi ar fi fost trasă la fund în adâncul dintre, două valuri înalte. Chinuitoarea noapte s-a sfârşit tot atât de brusc cum începuse, dar abia atunci a urmat o adevărată agonie.

Aplecat pe timona nefolositoare, McKinnon stă înarmat, mereu atent, alături de Nicolson; acesta căuta să-şi stăpânească chinurile sâcâitoare, insuportabile provocate de sete, de limba umflată, buzele crăpate şi spinarea băşicată de arşiţa soarelui; încerca să aprecieze pagubele suferite, schimbarea completă, urmare a cumplitelor zile scurse de când se terminase furtuna, ore nesfârşite de tortură sub biciuirea neîndurătoare a arşiţei solare, sub un soare totodată cumplit de impasibil şi neînchipuit de duşmănos, soare care se înfierbânta din ce în ce mai intolerabil, până îi aducea pe oamenii neputincioşi, îndobitociţi, la hotarele epuizării şi prăbuşirii fizice, morale şi mintale.

Vechiul spirit de camaraderie pierise, dispăruse complet, parcă nici nu existase vreodată. De unde, la început, fiecare căuta să-şi ajute vecinul, acum urmărea să se ajute numai pe sine însuşi, complet indiferent la ce li se întâmpla celorlalţi. Când fiecare îşi primea raţia minuscul? de apă, lapte condensat sau zahăr – biscuiţii se terminaseră de două zile – o duzină de ochi avizi, ostili, urmăreau fiecare mişcare a mâini lor încleştate şi a buzelor crăpate de sete, ca să se asigure că fiecare îşi primeşte raţia cuvenită, nici o picătură sau fărâmitură mai mult. Aviditatea, foamea le lucea în ochii injectaţi, pumnii arşi d<

[89] Dispozitiv lansat cu o parâmă la prova bărcii pentru a opune rezistenţă la derivare; se află de obicei in dotaţia bărcilor de salvare.

soare se încleştau până la îngălbenire, mai ales ori de câte ori vedeau că micuţului Peter i se dădea să bea suplimentar şi câteva picături de apă i se prelingeau pe bărbie, căzând pe bancheta înfierbântată, evaporându-se îndată ce o atingeau. In starea sufletească în care se aflau acum, moartea li se părea o alternativă mai atrăgătoare decât tortura groaznică a setei, din care cauză McKinnon, care răspundea de împărţirea apei de băut. era obligat să stea tot timpul cu revolverul în mână.

Uzura fizică era încă mai gravă-decât prăbuşirea moralului. Căpitanul Findhorn căzuse într-o comă adâncă, agitată, frământată de suferinţe şi – precaut – Nicolson îl legase nu prea strâns de copastie şi de una dintre banchete. Şi Jenkins a fost legat, deşi încă destul de conştient; era izolat într-o suferinţă infernală cauzată de lipsa bandajelor şi a oricărui mijloc pentru protecţia teribilelor arsuri pe care le suferise cu puţin timp înainte de abandonarea Viromei; soarele arzător îi obrintise fiecare bucăţică de carne vie, încât înnebunise de durere, iar unghiile degetelor erau înroşite de sânge din cauză că le înfigea în carnea arsă. A trebuit să i se lege împreună încheieturile mâini lor şi să fie fixate cu o frânghie de o banchetă, nu pentru a preveni înnebunitoarele dureri cauzate de scărpinatul rănilor, ci pentru a-l împiedica să se arunce peste bord, aşa cum încercase s-o facă de două ori. Minute întregi zăcea nemişcat, apoi se zbătea din răsputeri ca să scape de frânghia care îi fixa încheieturile însângerate ale mâini lor, cu respiraţia întretăiată şi grăbită a agoniei. Nicolson începea să se întrebe dacă nu era mai bine să-i taie legăturile de fixare, dacă există: justificare morală să-l condamne pe bietul marinar la o moarte prin tortură lentă, in loc să-l lase să termine cu toate, să sfârşească repede şi fără complicaţii, lăsându-l să se arunce în apele ce parcă atât aşteptau dincolo de bordul bărcii. Oricum, tot murea: moartea stătea la pândă.

Braţul sfârtecat al lui Evans şi încheietura mâini i groaznic mutilată a lui Walters mergeau tot mai rău. Medicamentele se terminaseră, puterile proprii de refacere

se sleiseră, iar apa sărată, uscată în bandajele zdrenţuite, inflamase rănile deschise. Van Effen era într-o situaţie ceva mai bună: rana lui era mai recentă, el însuşi (avea o vigoare înnăscută şi rezerve de vitalitate neobişnuite. Ore întregi stătea culcat pe scândurile de la fundul bărcii, cu umerii sprijiniţi de o banchetă, privind în gol. Părea că nu mai avea nevoie să doarmă.

Dar cele mai grave erau cazurile de tulburări mintale. Vannier şi bătrânul mecanic-adjunct nu depăşiseră încă hotarele echilibrului mintal, dar ambii prezentau simptome similare de pierdere crescândă a contactului cu realitatea, lungi perioade de tăcere melancolică, dese bombăneli fără rost, scurte zâmbete de scuză când îşi dădeau seama că le-au fost auzite divagaţiile, după care cădeau iar în melancolie şi tăcere. Lena, tânăra infirmieră malaieză, era doar melancolică, detaşată cu de-săvârşire, nu vorbea nici cu sine însăşi, nici cu alţii. Din contra, preotul mahomedan nu era melancolic, nu se emoţiona de nimic, tăcea tot timpul. Fiindcă totdeauna fusese tăcut, era imposibil să ştii de ce poate fi capabil. Nu se putea şti nici ce era cu Gordon: un moment zâmbea vag, cu privire rătăcită, apoi îşi înclina capul căzând într-o disperare impasibilă. Nicolson avea de mult timp o reticenţă profundă faţă de viclenia calculată a lui Gordon şi de mai multe ori în trecut încercase, fără succes, să-l convingă pe Findhorn să se descotorosească de el: acum îl observa fără a-i da de bănuit: poate că simptomele pe care le prezenta erau reale, dar tot atât de bine puteau fi ale unui om care a citit un articol de medicină popularizată despre depresiunea maniacă şi se antrena s-o simuleze. Din nefericire, nu exista dubiu în privinţa stării tânărului soldat Sinclair: pierduse orice contact cu realitatea, era complet dezechilibrai şi prezenta simptome clasice de schizofrenie acută.

Dar apatia, deficienţa fizică şi mintală nu erau chiar generale; în afară de Nicolson, mai erau doi inşi care rezistau la epuizare, îndoieli şi disperare: şeful de echipaj McKinnon şi generalul Farnholme. McKinnon era cel, de

totdeauna, neschimbat, aparent de nezdruncinat, cu acelaşi zâmbet abia schiţat, aceeaşi voce domoală şi cu revolverul mereu în mină. Cât despre general. Nicolson îl privea pentru a suta oară şi-şi clătina capul cu totală nedumerire: Farnholme era extraordinar. Cu cât situaţia devenea mai disperată, cu atât reuşea să-i facă faţă. Era primul când trebuia alinată o suferinţă, când oameni bolnavi trebuiau să fie ajutaţi să-şi găsească o poziţie mai confortabilă, să fie apăraţi de arşiţa soarelui sau când trebuia evacuată apa cu ispolul, ceea ce se întâmpla acum destul de des, căci un proiectil rătăcit stricase pompa manuală când se deschisese focul asupra tor pe insulă. Totdeauna generalul era prezent la nevoie, încurajând, zâmbind şi muncind fără să se plângă, fără să aştepte mulţumiri sau recunoştinţă. Pentru un om de vârsta lui – Farnholme trecuse de şaizeci de ani – performanţele erau uimitoare. Nicolson îl tot observa cu fascinaţie uluită; mândrul şi îngâmfatul Moş Teacă de categoria „domnilor bine", pe care îl găsise la bordul lui *Kerry Dancer* pe cale de scufundare, parcă nici nu existase vreodată. Apoi, destul de ciudat, vorbăria goală, consecinţă a consumului de whisky, dispăruse complet, încât Nicolson se întreba dacă nu fusese numai o închipuire a lui; un fapt era indiscutabil: expresiile cazone şi cel« la modă de pe vremea reginei Victoria, cu care îşi împăna conversaţia doar cu o săptămână înainte, erau acum atât de rare, încât se punea întrebarea dacă le folosise vreodată. Poate că cea mai convingătoare dovadă a conversiunii sale – dacă acesta era termenul potrivit – consta în aceea că, nu numai ca se împăcase cu Miss Plenderleith, dar îşi petrecea aproape tot timpul stând lângă ea, vorbindu-i încet la ureche. Foarte slăbită, ea nu renunţase totuşi la comentariile acide şi înţepătoare şi accepta cu bunăvoinţă numeroasele mici servicii pe care i le făcea Farnholme. Şi acum şedeau unul lângă celălalt, Nicolson se uita la ei fără a manifesta vizibil curiozitate, dar zâmbindu-şi în sine. Dacă cei doi ar fi avut cu treizeci de ani mai puţin, ar fi pariat că generalul avea anumite intenţii, bineînţeles, numai intenţii serioase.

Nicolson a simţit că ceva se mişca lângă genunchii săi şi a privit în jos.: Gudrun Drachmann se afla acolo de vreo trei zile pe bancheta cea mai de jos, astâmpărându-l pe micul Peter când voia să sară peste bancheta din faţă – mulţumită raţiilor generoase de hrană şi apă ce primea de la Miss Plenderleith şi McKinnon, Peter Talion era singurul din barcă care avea de consumat un exces de energie. Miss Drachmann îl legăna în braţe ore întregi, în timp ce copilul dormea; probabil că ea suferea teribil de amorţeli, dar nu se plângea. Figura i se mai prelungise, cu pomeţii foarte proeminenţi şi, din cauza bronzajului provocat de soarele arzător, marea cicatrice de pe obrazul stâng devenea tot mai lividă şi măi puţin agreabilă la vedere. Acum ii zâmbea copilului, un zâmbet slab pe buzele crăpate de arşiţa soarelui, apoi privi în depărtare şi îşi înclină capul asupra lui Peter. McKinnon i-a înţeles şi interpretat corect privirea, i-a replicat şi el cu un surâs şi a băgat căuşul în puţina apă caldă, sălcie de pe fundul rezervorului. Ca şi cum ar fi fost un lucru regizat dinainte, o duzină de capete au urmărit mişcarea căuşului, grija cu care McKinnon a trecut apa din căuş într-o cană, pofta cu care copilul a prins cana în mânuţe şi lăcomia cu care a băut apa. După care şi-au întors privirile de la copil şi cana goală, urmărindu-l acum cu ochi injectaţi, plini de suferinţă şi ură, pe McKinnon. Dar acesta, cu zâmbetul lui abia schiţat de totdeauna, zâmbet îngăduitor, îşi ţinea neclintit revolverul în mână.

Când în fine s-a lăsat noaptea, întunericul le-a adus o oarecare uşurare, destul de precara: s-a terminat cu arşiţa soarelui, dar aerul era încă fierbinte, înăbuşitor, greu de respirat şi infima raţie de apă repartizată fiecăruia la apusul soarelui mai mult le aţâţase pofta, setea devenind mai cumplită, mai greu de suportat. Două sau trei ore după apusul soarelui, oamenii se mai frământau pe locurile lor din barcă, unii mai încercau să povestească câte ceva, dar conversaţiile se terminau repede: gâturile le erau prea uscate, buzele băşicate prea dureroase şi tot timpul, în străfundul conştiinţei fiecăruia sălăşluia gândul obsedant că, dacă nu intervenea un miracol, în seara aceea asistau

la ultimul apus de soare din viaţa lor. Dar natura era neîndurătoare, puterea de a gândi şi trupurile le erau epuizate de foame, de sete şi de sfârşeala provocată de arşiţa din tot lungul zilei; din când în când, aproape toţi cădeau într-un somn fără odihnă intercalat cu bâiguieli fără şir.

Copleşiţi şi ei, Nicolson şi McKinnon au adormit amândoi deşi îşi propuseseră să facă pe rând de veghe în timpul nopţii; epuizarea îşi înfipsese adânc ghearele în trupurile şi în minţile lor; din timp în timp somnul îi toropea, capetele le cădeau pe piept şi se deşteptau tresărind. După un asemenea somn scurt, lui Nicolson i se păru că aude ceva mişcând în barcă şi întrebă încet cine este. Nu i s-a răspuns, o a doua întrebare a fost urmată tot de tăcere, aşa că a scos lanterna de sub banchetă, bateria era pe sfârşite. dar la lumina ei slabă, galbenă a constatat că totul era în ordine, că nimeni nu se mişcase de la locul său, umbre negre informe zăcând nemişcate între banchete şi pe scândurile fundului bărcii, aproape în aceleaşi poziţii cum se găseau la apusul soarelui. După scurt timp, Nicolson a început clin nou să moţăie, dar a avut impresia clară că aude un plescăit străbătându-i ceaţa de drog a somnului. Iarăşi aprinse lanterna şi cercetă; dar nici de astă dată nu observă nimic. Numără apoi umbrele înghesuite: nouăsprezece fără el.

A stat treaz tot restul nopţii, luptând din toate puterile cu o oboseală copleşitoare, pleoapele fiindu-i parcă încărcate cu plumb, cu mintea încâlcită, căutând să uite de gâtlejul însetat şi limba uscată, umflată, care i se părea că-i umplea întreaga gură, tentat să se lase în voia sorţii, să-şi închidă pleoapele clipocinde şi să-şi acorde câteva ore de mult dorita uitare. Dar din străfundul conştiinţei, ceva îl îndemna să nu se lase copleşit, căci răspundea de barca de salvare şi de nouăsprezece vieţi. Când eforturile de a rezista nu mai erau suficiente, se gândea la băieţaşul adormit la mai puţin de două picioare de el şi reuşea să se menţină treaz. Noaptea aceea i se părea a însuma toate nopţile fără somn trăite până atunci şi numai într-un târziu

întunericul adânc începu să se destrame devenind pe încetul cenuşiu la orizontul răsăritului.

Minutele treceau, începea să se desluşească clar silueta catargului profilată pe cerul cenuşiu, apăreau apoi marginea copastiei şi formele distincte ale oamenilor din barcă. Privi mai întâi la băieţaş: dormea încă liniştit, chiar lingă el, pe bancheta pupa, înfăşurat într-o pătură, cu figura abia zărită în întuneric, cu capul în îndoitura braţului lui Gudrun Drachmann care şedea pe cea mai de jos banchetă transversală, ghemuită cu capul pe bancheta pupa. Când s-a aplecat mai mult, Nicolson a observat că tânăra nu-şi ţinea capul direct pe banchetă, doar îl sprijinea şi marginea de lemn i se imprimase adânc pe obrazul drept. Nicolson i-a ridicat încetişor capul, i l-a pus pe un colţ îndoit de pătură pe marginea banchetei, după care, sub influenţa unui impuls nestăpânit, a îndepărtat uşor şuviţa de păr negru-albăstrui care îi căzuse peste faţă şi îi acoperise lunga cicatrice de pe obraz. Un moment mingile uşor cu mâna cicatricea, apoi, după lucirea ochilor în ceaţa cenuşie a zorilor, a observat că tânăra nu era adormită. Nu s-a simţit nici stânjenit, nici vinovat, i-a surâs fără o vorbă; ea i-a văzut dinţii albi apărând pe figura puternic bronzată, i-a răspuns tot cu un zâmbet, şi-a trecut uşor cu mâna de două ori peste obrazul brăzdat de cicatrice, apoi s-a sprijinit în braţ eu grijă ca să nu deranjeze băieţaşul adormit.

Barca se afundase mai adânc în apă; în interior, nivelul ajunsese la doi sau trei inci înălţime peste scândurile fundului şi Nicolson ştia că era momentul, ba chiar se întârziase, golirea cu ispolul. Dar operaţia ar fi produs zgomot şi nu avea rost să trezească oamenii din somnul a toate uitător la realităţile brutale ale unei noi zile, şi barca mai putea suporta încă o oră fără să se inunde complet; este adevărat, multora le ajunsese apa la glezne şi jumătate din ei şedeau parţial în apă, dar acestea nu erau decât mici neplăceri în comparaţie cu ceea ce aveau să sufere până când soarele va apune din nou.

Brusc, observă ceva care îi schimbă gândurile in privinţa acţiunii şi a somnului celor din barcă. îl scutură

repede pe McKinnon ca să se trezească – â trebuit sa procedeze astfel, căci McKinnon era sprijinit de el şi ar fi căzut dacă Nicolson s-ar fi ridicat fără să-l avertizeze; apoi se sculă de pe bancheta pupa şi se lăsă în genunchi pe următoarea, cea mai de jos, banchetă transversală. Jenkins, marinarul ce suferise arsuri atât de groaznice, zăcea acolo într-o poziţie foarte ciudată, jumătate ghemuit, jumătate în genunchi cu încheieturile mâinilor sângerânde puse pe banchetă, cu capul înghesuit în suportul rezervorului de apă. Nicolson îl scutură de umăr: marinarul căzu de o parte, dar fără vreo împotrivire. îl scutură din nou, mai puternic, îl strigă pe nume, dar Jenkins nu reacţiona nici la scuturătură nici la strigăt: accidental sau intenţionat – poate mai repede intenţionat – cu toate frânghiile cu care fusese legat, alunecase de pe banchetă în timpul nopţii şi se înecase în cei câţiva inci de apă de pe fundul bărcii.

Nicolson se redresa şi privi spre McKinnon care, printr-un gest, arătă că îi înţelegea gândul: nu era deloc nimerit, pentru moralul general, ca la trezire, pasagerii greu încercaţi ai bărcii să găsească un mort în mijlocul lor; se impunea lansarea cadavrului peste bord fără nici un fel de serviciu funebru, prevenind astfel ca la trezire, mulţi dintre supravieţuitori să-şi piardă raţiunea deja întunecată dacă dădeau cu ochii de această prevestire a unei soarte ce îi pândea pe toţi.

Cadavrul lui Jenkins, mai greu decât se aşteptau, era 1 şi înţepenit între banchete. în timp ce McKinnon a tăiat cu un cuţit parâmele cu care îl legaseră pentru mai multă siguranţă pe Jenkins şi împreună cu Nicolson trăgeau corpul pe o banchetă laterală, cel puţin jumătate din cei din barcă s-au trezit; se uitau cum cei doi se luptă cu trupul inert şi aflaseră că Jenkins murise, dar reacţia lor a constat simplu în a privi cu ochi stinşi, fără urmă de compasiune. Nimeni n-a scos o vorbă, se părea că trupul lui Jenkins putea fi aruncat peste bord fără a provoca manifestări sau demonstraţii isterice, când, brusc, s-a auzit din prova un ţipăt strident, un ţipăt, mai curând un şuierat, care i-a făcut şi pe cei mai epuizaţi şi letargici să-şi întoarcă capetele ca

să privească spre locul de unde pornise. Chiar Nicolson şi McKinnon au tresărit, au scăpat din mâini corpul lui Jenkins şi s-au întors să privească într-acolo; în tăcerea desăvârşită a zorilor tropicale, ţipătul a răsunat nefiresc de tare.

Cel ce ţipase era tânărul soldat Sinclair, dar el nu privea spre trupul lui Jenkins, ba chiar părea că nu se uita într-o direcţie anume. în genunchi, pe fundul bărcii, se legăna încet într-o parte şi alta, privind in jos la cineva care zăcea lungit. în timp ce Nicolson îl observa, el se dădu de-o parte şi îşi plecă capul pe braţul sprijinit, de copastie, mormăind încet cuvinte neadresate cuiva.

În trei secunde, Nicolson a ajuns lingă el şi a descoperit ce se afla pe scândurile fundului bărcii: cu dosul genunchilor sprijinit peste o banchetă, cu picioarele grotesc îndreptate în sus, ca şi cum căzuse pe spate de pe locul unde şezuse, cu ceafa în doi inci adâncime de apă, era preotul Ahmed, prietenul straniu şi taciturn al lui Farnholme.

Nicolson se aplecă asupra preotului, băgă mina sub vestmântul alb, cercetă dacă îi mai bătea inima, dar şi-o retrase repede: trupul era rece şi umed. omul murise probabil de câteva ore.

Involuntar, Nicolson îşi clătină consternat capul, privi spre McKinnon şi văzu pe figura acestuia reflexul propriei sale nedumeriri. Privi din nou în jos, se aplecă asupra corpului, încercă să-l ridice de umeri, dar a avut o surpriză oribilă: nu reuşea să-l urnească. A mai încercat o dată, tot fără a reuşi. La un semn, McKinnon a ridicat o parte a corpului, Nicolson a îngenuncheat, faţa lui atingând aproape apa de pe fundul bărcii şi a înţeles de ce nu izbuteau: între omoplaţii cadavrului era înfipt până la plasele un cuţit ce se prinsese în scândurile bărcii.

XI

Nicolson se ridică imediat în picioare, îşi trecu braţul peste frunte, dar nu din cauza soarelui abia răsărit. Se pomeni cu patul coltului strâns între degetele mâini i; probabil, cu un reflex inconştient, îl desprinsese din curea. Arătă cu un gest spre cadavrul preotului:

— Omul ăsta a fost asasinat, spuse el cu o voce care răsună puternic în liniştea înmărmurită; i-a fost înfipt un cuţit în spate şi numai cineva dintre noi, cei aflaţi în barcă, a putut s-o facă.

E mort! Spui că e mort? Cu un cuţit în spinare? se auzi vocea lui Farnholme.

Cu figură calmă, acesta îşi croi drum şi îngenunche lângă corpul preotului. Dar repede se ridică, strângând buzele, gura i se distingea doar ca o linie albă pe bronzul figurii.

— Într-adevăr, e mort; dă-mi revolverul, Nicolson: ştiu cine l-a ucis.

Nici nu mă gândesc, îi replică Nicolson, imobilizându-l, apoi continuă:

— Iertaţi-mă, domnule general! Cât timp căpitanul este bolnav, eu comand barca şi nu te pot lăsa să faci dreptate de unul singur. Cine crezi că este ucigaşul?

— Cine altul, in afară de Siran? declară Farnholme, redobândindu-şi controlul, dar ochii îi trădau încă o furie rece, şi adăugă:

— Şi dinele ăsta de ucigaş stă şi zâmbeşte ironic!

— „Cu zâmbetul pe buze şi cuţitul sub manta", se ,auzi vocea slabă a lui Willoughby, destul de calmă şi clară. Se părea că ii folosise somnul de peste noapte

— Cuţitul nu mai este sub mantaua cuiva, ci în spinarea lui Ahmed, spuse rece Nicolson.

Apoi. cu amărăciunea bruştei înţelegeri a celor întâmplate, adăugă:

— Este consecinţa criminalei mele lipse de vigilenţă: am uitat că în barca numărul doi se aflau un cuţit mare şi două

toporişti... Domnule general, ce vă face să bănuiţi că Siran este ucigaşul?

— E limpede, omule, sigur că el este! După care. arătând spre cadavru:

— Este un omor executat eu sânge rece, cred că eşti de acord? Cine ar putea fi autorul dacă nu Siran?

Nicolson îl privi pătrunzător:

— Şi altceva nu mai bănuiţi, domnule general?

— Ce vrei să spui cu „altceva" ?

— Ştiţi foarte bine; la fel. ca şi dumneavoastră, n-aş ezita să-l împuşc pe Siran, dar mai întâi trebuie să avem dovada cât de cât certă că el este asasinul.

— Ce altă dovadă mai vrei? Ahmed şedea ou faţa spre pupă şi a fost înjunghiat în spinare. Deci numai cineva care se afla la capătul prova a putut s-o facă şi acolo erau numai trei oameni, în spatele lui Ahmed: Siran şi cei doi ucigaşi ai săi.

— Prietenul nostru, generalul este foarte obosit şi nervos, se auzi vocea lui Siran, tot atât de calmă şi fără expresie ca şi figura lui; atâtea zile într-o barcă nepuntată influenţează teribil raţiunea oamenilor.

Strângându-şi pumnii, Farnholme se pregătea să se repeadă asupra lui Siran, dar Nicolson şi McKinnon l-au împiedicat, apucându-l de braţe.

— Fără prostii, se răsti, fără menajamente, Nicolson; violenţa nu foloseşte la rezolvarea problemei şi nu-i locui să încingem o bătălie în bărcuţa in care ne aflăm.

I-a eliberat braţul lui Farnholme şi, privind gânditor spre prova, adăugă:

— Poate că aveţi dreptate, domnule general. Noaptea trecută, mi s-a părut că aud pe cineva mişcându-se înot în jurul bărcii, spre capătul ei, apoi am desluşit o bufnitură înăbuşită. După care am auzit un plescăit de apă. Dar am observat că preotul şedea încă pe locul lui.

— A dispărut şi geamantanul lui Ahmed, Nicolson; oare ce-a devenit?

— L-am văzut şi eu, spuse Nicolson calm; din pânză groasă, totuşi foarte uşor, şi nu cred că putea fi scufundat prin simplă aruncare în apa mării...

— Cred însă că a fost scufundat, sir, declară McKinnon, cu un gest către prova; văd că a dispărut şi ghiara de pisică[90].

— Vrei să spui că geamantanul a fost trimis la fund cu ajutorul ei, nu-i aşa McKinnon? Şi eu cred la fel.

— Te mai îndoieşti de ceva? izbucni Farnholme; ei l-au omorât, i-au luat geamantanul şi l-au aruncat peste bord cu ghiara de pisică; de ambele daţi, astă noapte când ai auzit zgomote, l-ai văzut pe Ahmed stând la locul lui, dar era mort şi cineva îl menţinea în acea poziţie, probabil cu ajutorul cuţitului înfipt în spinare. Si acolo, la prova bărcii, nu erau decât cele trei bestii ucigaşe care puteau face aşa ceva.

Farnholme respira greu, încleşta pumnii, şi nu-l slăbea din ochi pe Siran.

— Mi se pare că aveţi dreptate, recunoscu Nicolson; şi ce mai credeţi despre acest omor?

— Ce să mai cred?

— Ştiţi foarte bine la ce mă refer, nu l-au omorât doar ca un simplu exerciţiu de antrenament; ce motiv au avut?

— Cum dracu să ştiu de ce l-au omorât? Nicolson oftă.

— Domnule general, prea ne credeţi proşti; sunt convins că ştiţi motivul. Imediat l-aţi bănuit pe Siran şi aţi fost sigur că a dispărut şi geamantanul lui Ahmed; pe deasupra, Ahmed vă era bun prieten.

Doar un moment, în ochii lui Farnholme licări ceva, o slabă umbră a unui sentiment corespunzând cu o bruscă strâns oare de buze, semn de tensiune, apărut concomitent şi pe figura lui Siran, ca şi cum cei doi şi-ar fi aruncat unul altuia priviri furişe, poate de înţelegere, poate de altceva. Dar soarele era sus şi Nicolson se întreba dacă acest

---

[90] Ancoră mică, cu trei până la patru braţe; serveşte la ancorarea ambarcaţiilor mici sau la remorcarea ori căutarea de obiecte scufundate în apă; se poate arunca având în ghiare un obiect uşor, pentru a-l împiedica să plutească.

schimb de păreri nu era decât o simplă închipuire a sa şi, în orice caz, bănuiala de complicitate între cei doi e cu totul absurdă; dacă îi dădea lui Farnholme revolverul, din Siran nu mai rămânea decât amintirea.

— Sunt sigur că ştiţi despre ca este vorba, domnule general.

Acesta părea că-şi dă silinţa să se stăpânească, căutând rapid să imagineze o poveste care să poată fi crezută.

— Promit că n-am să mă ating de el, nici acum, nici altădată.

Îşi îndepărtă privirea de la Siran şi se uită spre mortul de la picioare; expresia feţei şi tonul vocii i se îmblânziră.

— Ai spus că Ahmed îmi era prieten: într-adevăr, dar de dată foarte recentă şi numai fiindcă el căuta cu disperare prietenia sinceră a cuiva. Numele lui adevărat era Jan Bekker, compatriot cu Van Effen, şi el aici de faţă. De mulţi ani, locuia în Borneo – Borneo olandez[91] – lângă Samarinda[92] ca reprezentant al unei importante firme din Amsterdam, administrator al unui întreg grup de plantaţii de cauciuc; dar mai avea şi alte îndeletniciri...

Se opri, dar Nicolson îl întrebă prompt:

— Ce înţelegeţi prin „alte îndeletniciri"?

— Nu sunt sigur, dar cred că era un fel de agent al Guvernului olandez filonazist. Tot ce ştiu este că, cu câteva săptămâni înainte, a rupt-o cu acesta şi a dat în vileag activitatea unei bine organizate Coloană-a-cincia[93] japoneză din Borneo de est. Mulţi au fost arestaţi şi împuşcaţi la iuţeală, el însuşi a fost manipulat să predea o listă întreagă cu toţi agenţii japonezi şi membri ai Coloanei a cincia din India, Birmania, Malaysia şi tot Sud-estul Asiei. In geamantanul pe care-l purta tot timpul cu el. Ahmed avea această listă, document valorând enorm pentru Aliaţi în

---

[91] Partea sud-estică a insulei Borneo, pe vremea aceea colonie olandeză; azi face parte din Indonezia şi se numeşte Kalimantan;.

[92] Localitate in Kalimantan.

[93] Infiltraţie deghizată, de exemplu, sub formă de turişti, comercianţi etc.

lupta lor contra japonezilor. Japonezii ştiau de listă: puseseră un preţ fantastic pe capul lui Bekker – viu sau mort – şi ofereau o răsplată similară pentru predarea sau distrugerea listei. Bekker însuşi ini-a dezvăluit toate acestea. Nu ştiu cum a reuşit Siran sa fie şi el la curent. Prin uciderea lui şi distrugerea listei, Siran are dreptul la răsplată promisă, dar jur că niciodată nu va reuşi s-o încaseze.

— Aşadar, acesta a fost motivul pentru care Bekker, sau cum îl chema, îşi ascundea identitatea?

— A fost ideea mea, răspunse, amărât, Farnholme; ţi-am crezut teribil de deştept şi am socotit că, de obicei, preoţii mahomedani se bucură de oarecare bună reputaţie, ca toţi preoţii din lume; prin contrast, unul necredincios, băutor învederat de whisky, stârnea doar dispreţ şi toţi se vor feri să aibă contact cu el. Am încercat, pe cât mi-a fost posibil să joc rolul unui dezmăţat prieten de beţie, aşa cum era firesc să aibă un asemenea preot păcătos. N-am fost destul de abil, n-am reuşit să-i înşelăm chiar pe toţi cu care am avut de-a face. Asupra lui Bekker, în lungul şi latul sud-estului asiatic plana o gravă ameninţare.

— Mare noroc că a reuşit să scape atâta timp, recunoscu Nicolson; de aceea japonezii şi-au dat atâta silinţă ca să pună mina pe el şi respectiv, pe noi?

— Chiar aşa, Nicolson, totul este acum clar!

Şi Farnholme îşi clătină agitat capul, apoi îl privi iarăşi pe Siran: acum, ochii generalului nu mai exprimau ură, doar răceală şi implacabilă hotărâre.

— Aş prefera să avem în barcă un şarpe cobra în libertate, decât pe acest bestial ucigaş. Nu vreau să-ţi pătezi mâinile cu sângele lui, Nicolson. aşa că mai bine dă-mi mie revolverul.

— La urma urmei, îmi convine şi mie, şopti Siran. Era o aluzie maliţioasă că prefera să moară repede, de mina unui ochitor mai precis.

Nicolson îl auzi şi reflectă în sine că, în orice caz, Siran nu era lipsit de curaj.

Cu voce tare, Siran declară:

— Dă-i drumu', Farnholme, sunt pregătit!

Nicolson îl privi curios, apoi i se adresă lui Farnholme:

— Ce tot spune ăsta?

— Dracu ştie, răspunse Farnholme, nerăbdător; pierdem vremea, Nicolson, dă-mi revolverul!

— Nu.

— De ce naiba nu mi-l dai? Nu fi prost, omule, vieţile noastre nu fac nici cât o ceapă degerată câtă vreme tipul ăsta e liber cu noi în barcă.

— Aveţi dreptate probabil, admise Nicolson, dar simpla bănuială, oricât de verosimilă, nu este o dovadă. Chiar un păcătos ca Siran are dreptul la judecată după toate regulile.

— Doamne, Dumnezeule, exclamă Farnholme, complet exasperat; nu-ţi dai seama că nu-i nici momentul, nici locul să mai respectăm aceste caraghioase vechi precepte anglo-saxone despre dreptate şi justiţie? Repet, nu-i deloc nici momentul, nici locul, şi de uciderea lui depinde supravieţuirea noastră.

Cu un gest de aprobare, Nicolson replică:

— Ştiu că aveţi dreptate; chiar dacă îl judecăm, Siran nu va recunoaşte nimic din acuzaţiile ce i se aduc. Totuşi, domnule general, vă rog să mergeţi la locul dumneavoastră, ştiind că nici eu nu sunt indiferent de securitatea celor din barca noastră. McKinnon, taie în trei o bandulă[94] şi pregăteşte cele trebuincioase ca să-i imobilizăm pe aceşti trei indivizi. Nu are importanţă dacă nodurile vor fi prea strânse.

— Ei drăcie! exclamă Siran, ridicându-şi sprâncenele; şi dacă refuzăm să ne supunem unui asemenea tratament?

— N-aveţi decât! replică Nicolson, indiferent. Atunci voi da generalului revolverul pe care îl solicită.

McKinnon execută cu deosebită grijă operaţia de imobilizare a lui Siran şi a celor doi oameni ai hai, era vizibil că simţea o mare satisfacţie să-i lege cât mai strâns. Când

---

[94] Parâmă (frânghie) având la cap o pară de lemn sau un mic sac de nisip; se foloseşte pentru aruncarea parâmei pe chei sau pe altă navă, în vederea legării.

a terminat, cei trei aveau mâinile şi picioarele legate cobză, incapabili să facă vreo mişcare; ca măsură de precauţie suplimentară, capetele celor trei parâme le-a fixat do inelul de punte al etravei[95]. Farnholme n-a mai protestat. Trebuie remarcat însă că atunci când şi-a reluat locul pe banchetă lingă Miss Plenderleith, şi-a schimbat poziţia, astfel incit să se afle între aceasta şi pupa, putând deci să supravegheze deodată şi pe ea şi prova bărcii unde erau cei trei legaţi.

După ce a terminat operaţia, McKinnon s-a aşezat lângă Nicolson pe bancheta pupa. A scos la iveală cana gradată pentru repartizarea raţiei matinale de apă şi s-a întors brusc spre Nicolson. Vreo cinci sau şase inşi din barcă vorbeau intre ei, o conversaţie care nu avea să mai dureze după ce soarele apărea la orizont şi începea zăduful. Deocamdată, McKinnon i se putea adresa lui Nicolson cu voce destul de joasă ca să nu fie auzită la mai mult de două picioare distanţă.

— Teribil de lung este drumul până la Darwin, sir, începu el, pe ocolite.

Nicolson ridică din umeri şi îi replică, zâmbind, dar figura i s-a întunecat de grijă:

— Şi dumneata, şefule de echipaj, ai început să fii de părerea lui Farnholme ca să rămânem mai puţini la repartizarea apei? Crezi şi dumneata că am judecat greşit? Sunt sigur că Siran nu va ajunge niciodată în faţa tribunalului, dar nu pot să-l ucid, cel puţin deocamdată.

— El nu-şi pierde deloc speranţa ea să scape, sir. Adânc îngrijorat, McKinnon continuă:

— E un asasin, aţi auzit ce a spus generalul!

— Şi eu sini foarte îngrijorai auzind ce fel de individ este.

Nicolson dădu uşor din cap, se uită la Farnholme, la McKinnon, apoi privi in jos, adăugând cu voce şoptită:

— Îţi spun numai dumitale: n-am crezut nici un cuvânt din tot ce a spus generalul; a minţit, totul este o scornească, nu ştiu însă cu ce scop.

---

[95]Piesă masivă, formând extremitatea prova a ambarcaţiei.

Ca un enorm disc dogoritor, soarele se ridica la orizont. După o oră, toate conversaţiile au încetat, oamenii se izolau fiecare in carapacea sa de indiferenţă solitară, fiecare confruntat cu propriul său iad de sete şi suferinţă. Orele se succedau interminabile, soarele urca tot mai sus pe albastrul decolorat, gol de orice urmă de nor, ai văzduhului, nu sufla nici un pic de vânt; şi ca de atâtea zile scurse până acum, barca părea că staţionează neclintit pe apă. Totuşi, Nicolson ştia că, de fapt, se deplasaseră mai multe mile spre sud, pe nesimţite, în direcţia curentului orientat, timp de unsprezece luni din douăsprezece, de la sud de Banka spre Strâmtoarea Sunda; dar nu se observa nici o mişcare a apei din jurul lor, nimic sesizabil cu ochiul.

La bordul bărcii, nimeni nu mişca, la fel ca barca ce nu se clintea pe suprafaţa apei. Pe măsură ce soarele suia spre zenit, cel mai mic efort ducea la epuizare, respiraţia oamenilor şuiera ascuţit din gurile uscate si buzele crăpate, băşicate. Din când in când, micul Peter se mai mişca la locul lui, sporovăind în propriul său limbaj, dar pe măsură ce orele zilei înaintau, căldura, aerul fierbinte umed deveneau tot mai insuportabile şi sufocante, activitatea copilului încetinea şi sfârşea prin a se simţi line stând liniştit în poala Gudrunei, privindu-i gânditor ochii albaştri, limpezi; curând pleoapele i se îngreunau, închideau şi adormea adânc. Nicolson întinse mâinile, fără a pronunţa un cuvânt, oferindu-se să ia copilul ca o lase pe Gudrun să se mai odihnească; dar tânăra i-a respins propunerea, clătinând din cap. Brusc, Nicolson realiză că până atunci, aproape totdeauna, Gudrun îi zâmbea când i se adresa; se temu că, de astă dată, o va auzi lamentându-se sau exprimând pentru prima dată o nemulţumire. Tânăra se mărgini însă la a-l privi în mod ciudat, el se simţi obligat să schiţeze un surâs, îşi dete sama însă de inutilitate şi renunţa.

Din când în când, de pe banchetele laterale de pan< tribordului se auzea un murmur de voci: generalul şi Plenderleith discutau. Nicolson se întreba despre e vorbeau şi curând a fost complet lămurit: în pauzele conversaţiei, ei

se priveau ochi în ochi şi tot timpul, generalul îi strângea mica mână vestejită. Cu câtva timp înainte o asemenea scenă l-ar fi amuzat pe Nicolson, închipuindu-şi-l pe general în tinereţe, îmbrăcat elegant, cu frac şi cravată albă, cu garoafă roşie la butonieră, cu părul si mustaţa negre ca pana corbului, nu albe ca neaua, aşteptându-şi iubita pe treptele unui portal ca s-o însoţească în cabrioleta trasă la scară. Acum însă, nu mai găsea uzanţă scena ce se desfăşura; din contra, o considera înduioşătoare, ca în romanele cu o pereche, soţ şi soţie, în amurgul vieţii, foarte ataşaţi între ei, aşteptându-şi senini sfârşitul fără să se înspăimânte de el.

Nicolson parcurse cu privirea întreaga barcă: nu se observa prea multă schimbare faţă de ajun, doar că toţi păreau mai slăbiţi, mult mai extenuaţi, abia mai aveau putere să se mişte, căutând adăpostul puţinelor petice de umbră ce mai găseau în barcă. Complet epuizaţi, nu era necesar un ochi expert in medicină pentru a deosebi ce distanţă mai separa starea de indiferenţă de cea a repaosului veşnic; unii erau atât de sfârşiţi, încât le trebuia un mare efort pentru a se ridica să primească raţia de apă de la amiază şi chiar când reuşeau o înghiţeau cu mari dificultăţi. Peste patruzeci şi opt de ore, sigur, cei mai mulţi dintre ei erau sortiţi pieirii. Nicolson avea cu el un sextant[96] şi ştia că se aflau în vecinătatea farului Noordwachter, cam la cincizeci de mile est de coasta Sumatrei. Problema era să mai poată rezista douăzeci şi patru de ore, chiar fără ploaie şi vânt.

Singurul element mai încurajator era sănătatea căpitanului: ieşise din comă o dată cu zorile şi acum, aşezat pe o banchetă transversală şi sprijinit de alte două banchete, părea hotărât să nu-şi mai piardă cunoştinţa. Vorbea normal – pe cât de normal puteau vorbi toţi, cu gâtlejurile chinuite de sete – şi nu mai tuşea cu sânge. In ultima săptămână slăbise teribil, dar acum părea că îşi mai

[96] Instrument pentru determinarea distantei unghiulare dintre două repere, folosind la stabilirea punctului în care se află o ambarcaţie.

revenise. Era de necrezut cum supravieţuise ultimelor dificultăţi, cu un glonte în plămâni_sau în peretele toracelui, lipsit de îngrijire medicală şi de medicamente. Lui Nicolson nu-i venea să creadă că Findhorn, deşi aproape de vârsta pensionării, reuşea să-şi recupereze forţele. Şi mai ştia că, de fapt, Findhorn nu avea pentru ce să mai trăiască, n-avea nici soţie, nici familie, ceea ce făcea şi mai uimitor curajul şi forţa de revenire a căpitanului. Din nefericire, cu tot curajul supraomenesc, Findhorn era totuşi un om foarte bolnav şi sfârşitul lui nu părea departe. Poate că numai simţul lui de responsabilitate , îl făcea să se încordeze în asemenea momente grele, sau poate că nu, era foarte dificil, chiar imposibil de spus. Nicolson îşi dădea seama că şi el însuşi ajunsese la o stare aproape de totală indiferenţă, ca să-şi mai chinuiască mintea cu astfel de probleme. Nimic, chiar nimic nu mai conta. îşi închise ochii ca să-i ferească de strălucirea neîndurătoare, vălurindă a mării dar îl cuprinse îndată somnul sub focul soarelui de amiază.

Îl trezi zgomotul făcut de cineva care bea apă, dar nu minuscula raţie de lichid fierbinte, sălciu pe care McKinnon o repartiza de trei ori pe zi, ci cu mari înghiţituri hulpave, gâlgâind şi împroşcând ca şi cum apa i se turna cu găleata peste cap. La început, Nicolson a crezut că cineva dăduse cep restului de rezervă de apă, dar imediat a văzut că se înşela: stând pe o banchetă transversală lângă catarg, tânărul soldat Sinclair ţinea deasupra capului ispolul de opt inci lăţime, plin cu apă. Capul îi era plecat spre spate şi tocmai cădeau ultimele picături.

Nicolson se ridică cu greutate în picioare, îşi croi cu atenţie drum spre prova printre cei întinşi pe banchete, şi fără rezistenţă luă ispolul din mâna tânărului, îl ridică şi lăsă să-i cadă în propria-i gură câteva picături, dar se strâmbă la gustul extrem de sărat; aşa cum se aştepta, era apă de mare. Tânărul îl privea cu ochii rătăciţi, lipsiţi de expresie, şi pe figură i se citea sfidare. Cinci sau şase oameni se uitau la ei, cu indiferenţă apatică, fără a manifesta vreun interes. Probabil că îl văzuseră pe Sinclair umplând ispolul cu apă de mare, bând din el, dar n-au făcut

nici un gest ca să-l oprească şi nici nu au semnalat altui-a faptul. Poate gândeau chiar că ideea nu-i rea. Nicolson întrebă:

— Apă de mare, nu-i aşa, Sinclair?

Soldatul n-a răspuns, buzele i se frământau ca şi cum încerca să articuleze vorbe, dar nu ieşea nici un sunet, îl fixa pe Nicolson cu privire dementă, cu ochi mari, fără viaţă, inexpresivi, fără nici o clipire a pleoapelor.

— Ai băut tot ispolul? insistă Nicolson.

De astă dată, tânărul a ripostat cu o serie monotona de înjurături, cu voce ascuţită, stridentă. Câteva secunde. Nicolson îl privi fără un cuvânt, ridică din umeri şi ii întoarse spatele. Sinclair se sculă pe jumătate de pe banchetă, încercând să apuce ispolul, dar Nicolson îl împinse îşi tânărul căzu greoi pe locul lui, se aplecă de şale, îşi .prinse capul în palme şi începu să şi-l legene dintr-o parte in alta. Nicolson ezită un moment, apoi îşi continua drumul înapoi spre bancheta de la pupa bărcii.

A trecut şi amiaza, soaiele depăşise zenitul, căldura devenea tot mai intensă. Barca era acum tot aşa de tăcută şi fără viaţă, încetaseră chiar murmurele dintre Farnholme şi Miss Plenderleith, amin doi cuprinşi de un somn agitat. Îndată după ora trei după-amiază, când şi cei mai dârji ajunseseră la convingerea că se zbăteau zadarnic intr-un purgatoriu interminabil, a survenit o brusca schimbare.

De şi de proporţii minime, schimbarea a fost nu numai dramatică, clar şi cu totul neaşteptată. Iniţial, părea atât de fără importanţă, încât, minţile extenuate ale celor din barcă aproape că n-au observat şi, în orice caz. nu şi-au dat seama de însemnătatea ei. Cel dintâi, a observat McKinnon schimbarea, nu numai că a observat-o dar a şi înţeles însemnătatea ei, încât a sărit de pe bancheta pupa. La început clipind din cauza strălucirii soarelui oglindita in mare, apoi cercetând înfrigurat orizontul de la nord spre est. După câteva secunde, prinse braţul lui Nicolson şi-l scutură ca să-l trezească.

— Ce este, McKinnon? Întrebă Nicolson. ce se întâmpla?

Dar McKinnon nu spunea nimic, sta la locul său şi îl privea cu buzele crăpate – -, probabil dureroase, crispate într-un zâmbet de bucurie. Neînţelegând ce se petrecea, Nicolson îl privi şi un moment îi trecu prin minte că, până la sfârşit, şi McKinnon îşi pierduse firea, dar îndată pricepu:

— Vânt!

Vocea ii era doar o şoapta, scurtă, dar faţa i se lumina simţind o briză mai puţin sufocantă decât fusese cu câteva minute înainte. Concomitent cu McKinnon, tot cerceta cu privirea spre nord şi spre est, apoi, pentru prima oară în viaţă, îl înghionti în spate pe şeful de echipaj:

— Vânt. McKinnon! Şi nori! îi vezi? întindea braţul spre nord-est, unde, departe, o dungă albăstriu-purpurie de nori începea să se ridice la orizont.

— Îi văd, sir, nu este nici o îndoială, vin drept spre noi.

— Şi vântul se înteţeşte mereu, îl simţi?

Nicolson scutură umerii tinerei infirmiere adormite:

— Trezeşte-te, Gudrun, trezeşte-te! Ea se întinse, deschise ochii şi îl privi:

— Ce este, Johnny?

— Pentru dumneata, sunt Mister Nicolson! îi spuse el cu falsă severitate, trădată de un zâmbet de bucurie; vino să priveşti cel mai minunat spectacol ce s-a văzut vreodată!

Dar în albastrul limpede al ochilor ei, Nicolson observă o umbră de spaimă, înţelese că îl bănuia că şi-a pierdut şi el mintea şi surise din nou:

— Nori de ploaie veritabilă, prostuţo! Minunaţi, minunaţi nori de ploaie! Scutură-l te rog, trezeşte-l şi pe căpitan!

Asupra tuturor celor din barcă efectul a fost extraordinar, având loc o transformare de neînchipuit; în două minute toţi erau treji de-a binelea si priveau cu aviditate spre nord-est, comentând agitat între ei. Dar nu chiar toţi: Sinclair, tânărul soldat, nu dădea atenţie celor ce se petreceau, privea spre fundul bărcii, rătăcit în completă indiferenţă. Ceilalţi se comportau ca oameni condamnaţi la moarte şi graţiaţi, ceea ce de fapt chiar aşa era. Findhorn a ordonat să se acorde tuturor o raţie suplimentară de apă. Dunga lungă de nori se apropia, vântul le sufla mai tare şi

mai răcoros pe chipuri, renăştea speranţa şi sentimentul că viaţa merită să fie trăită. Nicolson ştia însă că această agitaţie, această activitate era consecinţa stării lor nervoase, psihice şi, fără să-şi dea seama, le storcea ultimele rezerve de rezistenţă; orice deziluzie, revers al neaşteptatului noroc, era echivalent cu o condamnare la moarte. Din fericire, un asemenea revers nu părea probabil.

— Când crezi că va începe ploaia, Nicolson? se auzi vocea lui Farnholme.

— Greu de spus, răspunse Nicolson privind spre nord-est; poate peste o oră şi jumătate, poate mai curând dacă vântul devine mai rece.

Apoi, privind spre căpitan:

— Ce credeţi, sir?

— Cred că mai curând, răspunse acesta; mi se pare că vântul se înteţeşte.

— „Aduc ploaie florilor Însetate" se auzi, citind cu solemnitate, adjunctul mecanicului şef.

După care continuă:

— În loc de flori, revarsă-te peste Willoughby, ploaie, binefăcătoare ploaie!

— E încă prea devreme să numărăm bobocii, Willy, comentă Nicolson precaut.

— Ce te face să te îndoieşti? întrebă Farnholme, cam iritat.

— Stropii de ploaie nu înseamnă chiar ploaie, cel puţin nu imediat, răspunse împăciuitor Nicolson.

— Vrei să spui, tinere, că nu va fi mai bine ca înainte? se auzi o voce.

Doar o singură persoană de la bord îşi putea permite să i se adreseze lui Nicolson cu „tinere".

— Nici nu mă gândesc să spun aşa ceva, Miss Plenderleith; norii ce se văd par groşi şi grei, ca de ploaie, în orice caz ne vor feri de arşiţa soarelui. Dar pe căpitan, ca şi pe mine, ceea ce ne interesează cel mai mult este vântul: dacă se înteţeşte şi se menţine astfel, vom putea ajunge în Strâmtoarea Sunda chiar la noapte.

— Atunci de ce nu ridicăm velele? întrebă Farnholme.

— Fiindcă sper să avem norocul să înceapă ploaia, răspunse Nicolson cu răbdare; vom folosi velele ca să scurgem apa în căni, ispol, sau orice alt vas pe care-l avem la îndemână. Deocamdată, nu avem vânt destul ca să ne mişcăm măcar cu două picioare pe minut.

O jumătate de oră cel puţin, nimeni n-a mai vorbit. Dându-şi seama că salvarea nu era chiar iminentă, aşa cum crezuseră, reveneau în parte la apatia lor anterioară. Dar speranţa exista şi nici unul dintre ei nu renunţa la ea. Nimeni n-a mai închis ochii, n-a mai dorit să doarmă. Norii se profilau clar acolo, la traversul tribordului, de venind tot mai mari şi mai întunecaţi şi le captau atenţia. Nu aveau ochi pentru altceva şi din această cauză n-au văzut, decât prea târziu, ce se întâmplă cu Sinclair.

Gudrun Drachmann a observat cele ce se petreceau şi, impresionată, s-a ridicat repede căutând să ajungă până la locul unde se afla tânărul. Acesta îşi dăduse ochii peste cap, pupilele nu se mai vedeau, doar albul ochilor; se convulsiona, dinţii îi clănţăneau violent ca într-un acces de friguri şi faţa îi era cenuşie. Când tânăra a ajuns lângă el, chemându-l pe nume cu blândeţe, stăruitor, el o lovi peste picioare, făcând-o să se împiedice şi să cadă peste spinarea generalului. Mai înainte ca cineva să-şi revină din uimire şi să intervină, tânărul îşi smulse cămaşa, o azvârli spre Nicolson care se îndrepta spre el, după care sări peste bord cu capul înainte, provocând o împroşcătură de apă si răspândind stropi peste întreaga barcă.

Toţi au rămas încremeniţi câteva secunde, totul s-a petrecut atât de repede şi de neaşteptat, încât părea doar o închipuire. Dar nu era închipuire locul rămas liber pe banchetă, nici cercurile din ce în ce mai largi de pe oglinda apei Înmărmurit la jumătatea drumului, Nicolson rămase cu cămaşa zdrenţuită într-o mână. Gudrun, încă răsturnată peste spinarea lui Farnholme striga „Alex, Alex", fără a înţelege bine ce se întâmplă, când se auzi o nouă împroşcătură în apă, chiar la pupă, de astă dată mai puţin

zgomotoasă: McKinnon se aruncase şi el în apă ca să-l salveze.

A doua împroşcătură de apă l-a trezit din încremenire pe Nicolson care acţiona prompt: se aplecă repede, apucă cangea şi se duse la latura bărcii, aşezându-se în genunchi pe banchetă. Instinctiv, şi-a scos revolverul din centură şi-l ţinea în cealaltă mână: cangea era pentru a-l ajuta pe McKinnon, iar revolverul pentru tânărul soldat: panica cu care de obicei se agaţă orice om care se îneacă era un pericol serios pentru salvator şi nu se putea şti cum se va manifesta un om cu mintea dinainte rătăcită.

Sinclair se zvârcolea în apă cam la douăzeci do picioare depărtare de barcă, iar McKinnon înota cu hotărâre spre el – ca toţi muntenii, nu era prea meşter în ale înotului – când, brusc, lui Nicolson îi îngheţă sângele în vine observând ceva. Zvârli cangea, care, după ce descrise un arc larg în aer, pătrunse în apă doar la câţiva inci de umărul lui McKinnon. Instinctiv, şeful do echipaj prinse cangea si se întoarse ca să privească spre barcă: pe faţa lui bronzată se citea uimire.

— Întoarce-te imediat, omule, strigă din răsputeri Nicolson.

Deşi cuprins de panică, Nicolson îşi dădu seama că vocea îi era răguşită şi dogită, aşa că mai strigă o dată.

— Pentru Dumnezeu, grăbeşte-te!

Ascultător, McKinnon îşi schimbă direcţia spre barcă, deşi nu înţelegea nimic: se agăţă de cange, iar Nicolson o trase către bordul bărcii. Pe faţa lui McKinnon se putea observa o expresie aproape comică de uimire. Mai privi peste umăr la locul unde Sinclair se zvârcolea fără rost, acum la peste treizeci de picioare distanţă, apoi se întoarse spre barcă, deschise gura să spună ceva dar scoase un ţipăt de groază. După o fracţiune de secundă, ţipă din nou, începu să înoate frenetic, spre barcă, ajunse lângă ea şi cinci-şase mâini l-au apucat de cap ca să-l tragă în barcă; înainte ca întreg trupul să-i fie în interiorul bărcii, s-a observat o formă cenuşie, reptiliană, care s-a desprins de pulpa piciorului lui McKinnon şi s-a scufundat înapoi în apă.

— Ce naiba a fost asta? se auzi vocea tremurândă a Gudrunei care zărise prima dinţii teribili şi corpul fioros ca de reptilă.

— O baracudă[97], i-a răspuns scurt Nicolson, evitând s-o privească drept în faţă.

— O baracudă! murmură impresionată tânăra şi după tonul vocii se simţea că auzise şi ea despre acest animal marin extrem de vorace.

— Şi ce-i cu Alex, iată-l acolo; repede, să-l scăpăm!

— Nu putem tace nimic, replică Nicolson cu voce aproape brutală, afectat şi el de neputinţa unei intervenţii; din păcate, nu mai putem face nimic pentru el.

Nici nu a terminat Nicolson de vorbit şi peste apă ajunse până la ei ţipătul de agonie al lui Sinclair: ţipăt îngrozitor, parcă animalic, repetat de mai multe ori cu o stridenţă de teroare, în timp ce nefericitul se zvârcolea; uneori trupul i se ridica din mare şi se îndoia, ceafa rămânându-i sub apă, iar mâinile înspumau apa luptând nebuneşte cu inamicul invizibil pentru cei din barcă. In mâna lui Nicolson, Coltul a pocnit de şase ori la rând. Împuşcăturile au fost trase la întâmplare, fără speranţe, dar chiar prima dintre ele n-a fost fără rost: l-a lovit pe Sinclair chiar în cap. Nici nu se risipise mirosul de cordită şi fumul împuşcăturilor, că suprafaţa apei redeveni calmă; Sinclair dispăruse, nu se mai vedea nimic pe oglinda de un albastru metalic a mării.

Dar n-au trecut douăzeci de minute şi marea nu mai era albastră; se învolbura, apărea o spumă albă lăptoasă şi o pânză de ploaie torenţială se întindea peste suprafaţa apei, spre toate orizonturile.

Au trocul aproape trei ore. se apropia asfinţitul soarelui, dar nu putea şti unde se afla acesta pe boltă, căci furtuna ca ploaie înainta mereu spre sud şi, în lumina amurgului, cerul avea aceeaşi culoare cenuşie ca de plumb în toate carturile[98] compasului magnetic. Ploaia continua, se revărsa

---

[97] Peste de pradă, trăind în mările calde (familia phyraenidelor).

[98] Diviziune unghiulară reprezentând a 32-a parte din cerc, servind pentru a defini direcţia în care se află un obiect, direcţia din care baie vântul etc., faţă de prova sau traversul

asupra bărcii neprotejate, dar nimănui nu-i păsa. Uzi până la piele, dârdâind de răceala ploii care le lipea veşmintele de braţe, trupuri şi picioare, îndurau totul, erau chiar bucuroşi. Cu tot şocul deprimant provocat de moartea lui Sinclair, cu toată inutilitatea practică a morţii lui tocmai când ploaia era atât de iminentă, în ciuda tuturor nenorocirilor, erau fericiţi, fericiţi căci instinctul de conservare rămăsese predominant. Erau fericiţi că îşi potoliseră teribila sete bând apă pe săturate, fiindcă ploaia rece le răcorise arsurile şi pieile băşicate, fiindcă reuşiseră să umple unul din bidoane cu peste patru galoane de apă. Erau foarte fericiţi, căci minată de briza puternică, barca parcursese multe din milele care îi despărţeau de locul unde aproape că staţionaseră atâta vreme şi se apropiau de coasta lavei de Vest. Erau fericiţi, mai fericiţi decât ar fi îndrăznit să viseze, căci se considerau aproape salvaţi, fiindcă se mai întâmplă miracole şi – credeau ei – se terminaseră, în fine, necazurile.

Ca totdeauna, McKinnon a fost primul care a zărit o formă lungă, joasă? într-o pauză dintre vârtejurile de ploaie, la vreo două mile depărtare. Nu aveau motive să le mai fie teamă de ceva, dar era cazul să ia toate măsurile ca să prevină ceva ce putea fi evitat: în câteva secunde au coborât vela zdrenţuită de la treime şi focul, au desfăcut bulonul de la tachetul arborelui, au demontai arborele şi l-au ascuns în fundul bărcii, astfel încât aceasta, chiar de la mică distantă, să nu pară decât o barcă de salvare abandonată, în derivă, dificil vizibilă în ceaţa rafalelor de ploaie şi care nu merită a mai fi cercetată, chiar dacă este observată. Degeaba: fuseseră văzuţi, lunga formă cenuşie îşi schimbase drumul, interceptând direcţia de derivă a bărcii: aşa că acum nu puteau decât să mulţumească providenţei, să binecuvânteze pe cei de veghe de pe zisa formă care au reuşit imposibilul desluşind mica lor barcă cenuşie, pe vastul fond plumburiu.

---

ambarcaţiei, de obicei indicate pe roza compasului magnetic (busola marină).

Nicolson a fost primul care, neîncrezător, a identificat în ce consta zisa formă, după care s-au lămurit şi alţii: Findhorn, McKinnon, Vannier, Evans şi Walters. Nu întâlneau pentru prima dată aşa ceva şi nu exista îndoială: era un torpilor al Marinei militare S.U.A. orice confuzie era exclusă. Luciul lung curbat al provei, coca, lungă de şaptezeci de picioare, acţionată de trei motoare electrice navale de mare viteză, cele patru tuburi lansatoare de torpile şi Mitraliere de calibru 50 erau cu totul caracteristice. Nu arbora nici un fel de pavilion, dar pentru a risipi orice îndoială asupra naţionalităţii, un marinar de la bordul torpilorului a desfăşurat un mare steag care fâlfâi mândru în curentul de aer provocat de mersul rapid al navei: aceasta se apropia cu o viteză de mai bine de treizeci de noduri – departe de maximumul ce putea dezvolta – şi prova ridica o spumă albă pe apă. Cu toată întunecimea amurgului, pe lingă tipul de torpilor, steagul desfăşurat nu lăsa nici o posibilitate de îndoială: pavilionul Sturs and Stripes[99] este cel mai uşor identificabil din toate.

În barcă, toţi s-au ridicat in picioare, unul sau doi inşi mai şedeau jos, toţi făceau semne cu mina spre torpilor, de pe care doi inşi, unul din timonerie, celălalt de pe turela prova, le-au răspuns agitând şi ei mâinile. În barca de salvare, oamenii începură să-şi strângă bietele boarfe pe care le mai aveau, pregătindu-se să urce la bordul navei americane, iar Miss Plenderleith tocmai îşi înfigea, mai zdravăn pălăriuţa pe cap, când, brusc, torpilorul şi-a încetinii turaţia puternicelor motoare Packard, le-a trecut în marşarier şi a alunecat lin alături, doar la câteva picioare distanţă de barca de salvare, un uriaş faţă de mica ambarcaţie. Chiar înainte de a se opri, de pe torpilor au fost lansate două parâme groase pe suprafaţa apei, caro s-au izbit zgomotos drept de prova şi pupa bărcii. Coordonat ea precisă şi acostarea bărcii dovedea înaltul antrenament al echipajului torpilorului. Când cele două ambarcaţii s-au atins una de alta, Nicolson a pus o mână pe latura

[99] Denumirea drapelului S.U.A. după stelele şi dungile imprimate pe el.

torpilorului, iar cu cealaltă a făcut un gest de salut către un personaj scund şi îndesat care apăruse de după timonerie.

— Hei!

Salutând, Nicolson zâmbea larg.

— Fraţilor, suntem bucuroşi că vă întâlnim!

— Nici noi nu suntem mai puţin bucuroşi!

Pe faţa bronzată a celui care răspunsese a apărut un surâs care i-a descoperit dinţii albi; cu mina stingă a făcut o mişcare abia observabilă şi cei trei marinari de pe punte s-au transformat brusc din simpli spectatori curioşi in santinele foarte vigilente, cu mâinile încleştate pe mitraliere automate. Iar in mâna celui care răspunsese la salut, a apărut un revolver si li s-a adresai din nou:

— Mi-e teamă însă că bucuria voastră va fi mai scurtă decât a noastră. Vă sfătuiesc să staţi foarte liniştiţi.

Nicolson simţi parcă o lovitură în stomac. Fără să ştie de ce, şi-a dat seama că mina nu i se mai sprijinea uşor de peretele navei, ci apăsa energic cu fiecare tendon crispat al dosului palmei. Cu toată cantitatea de apă băută de curând, gura i s-a uscat brusc ca interiorul unui cuptor, dar a încercat ca vocea să-i pară destul de calmă:

— Ce înseamnă asta, o glumă de prost gust?

— Sunt de aceeaşi părere, a fost răspunsul. Respectivul îşi înclina capul afirmativ şi abia acum Nicolson observa oblicitatea ochilor şi pielea netedă de la colţul lor.

— Nu va fi o bucurie pentru voi, priveşte!

Şi cu mina îi arăta că pavilionul Stars and Stripes dispăruse, iar în locul lui fâlfâia cel cu Soarele Răsare japonez.

— Un vicleşug condamnabil, nu-i aşa? continuă cel de pe navă, părând a se amuza grozav; ca şi nava şi, oroare! aspectul destul de anglo-saxon al meu şi al oamenilor mei. În ce priveşte acest aspect, să spunem drept, nu suntem deloc mândri de el.

Vorbea englezeşte perfect, cu pronunţat accent american şi, evident, simţea o plăcere să-şi arate măiestria.

— Aţi indurat multă arşiţă şi furtună, în ultima săptămână; aveţi un mare merit de a fi supravieţuit. Noi v-am aşteptat tot timpul şi acum vă spunem bun sosit.

Se opri brusc, cu buzele strânse, îndreptându-şi revolverul spre general, dar acesta sări în picioare cu o iuţeală de mirare pentru vârsta lui, învârtind în mână, ca pentru a o arunca, o sticlă goală de whisky. Degetul ofiţerului japonez apăsă involuntar pe trăgaci, dar se opri la timp, observând că sticla nu-i era destinată lui, ci lui Van Effen, care, întors pe jumătate, simţise apropiindu-se proiectilul, dar a ridicat prea târziu braţul pentru a se apăra. Sticla grea l-a izbit deasupra urechii şi Van Effen se prăbuşi pe banchetă, trăsnit. Ofiţerul japonez i se adresă lui Farnholme:

— Dacă mai faci o mişcare, vei fi mort, bătrâne! Eşti nebun?

— Nu eu sunt nebun, ci omul acesta, toţi am fost în pericol de a fi omorâţi, căci el tocmai era pe cale să pună mâna pe o mitralieră. Am îndurat destul ca acum să mor aşa, cu trei mii raliere îndreptate spre mine.

— Eşti un bătrân înţelept, mormăi ofiţerul japonez; într-adevăr, nu aveai altceva de făcut.

Cu tristeţe, Nicolson realiză că, într-adevăr, nu aveau altceva de făcut, chiar nimic. Simţi o amărăciune copleşitoare, un gust amar în gură. înduraseră destule, trecuseră prin atâtea suferinţe de necrezut, şi cu preţul a cinci vieţi, ca să nu ajungă decât la acest deznodământ. Auzi însă din spatele lui murmurul vocii lui Peter, se întoarse şi văzu că băieţelul sta pe bancheta pupa privindu-l pe ofiţerul japonez printre degetele palmelor cu care îşi acoperea figura, nu prea înspăimântat, mai curând precaut şi uimit, şi din nou Nicolson se simţi năpădit de amărăciune şi disperare. Putea suporta înfrângerea, dar aceasta devenea intolerabilă mai ales din cauza lui Peter.

Cele două infirmiere stăteau de o parte şi alta a copilului; ochii negri, măriţi de teroare ai Lenei, ca şi cei ai Gudrunei, albaştri, exprimând tristeţe şi deznădejde, reflectau sentimentele pe care le încerca şi Nicolson. Pe

figura Gudrunei, nu se vedea spaimă, dar pe tâmplă, unde cicatricea se termina la marginea părului, se vedea bătaia accelerată a pulsului. încet, involuntar, Nicolson a parcurs cu privirea întreaga barcă şi a înţeles că figurile tuturor exprimau aceeaşi teamă şi disperare, acelaşi sentiment de zădărnicie uluită, aceeaşi sfâşiere de inimă. Dar nu toţi arătau aşa: figura lui Siran era inexpresivă ca totdeauna, ochii lui McKinnon iscodeau rapid de o parte şi de alta bărcii, în sus spre torpilor, apoi din nou la cei din barcă, căutând să cântărească, îşi dădea seama Nicolson, . şansele unei rezistente sinucigaşe. Iar generalul părea nenatural de indiferent: cu braţul peste umerii slăbuţi ai lui miss. Plenderleith şoptea ceva la ureche.

— O scenă mişcătoare, patetică, nu-i aşa? comentă, ofiţerul japonez cu un gest spre cei doi, cu aer de tristeţe batjocoritoare: vai, gentlemeni, ce fragile sunt speranţele omeneşti. Mă uit la voi şi mă simt aproape impresionat; spun aproape, nu complet. Şi mi se pare că o să plouă, o ploaie zdravănă.

Privi la vălătucii de nori groşi ce se apropiau din nord-est, la perdeaua deasă de ploaie ce aluneca la mai puţin de o milă depărtare peste suprafaţa întunecată a mării, şi adăugă:

— Am o profundă aversiune să mă las udat de ploaie, de aceea propun...

— Orice propunere este de prisos: crezi că am să rămân toată noaptea în această blestemată barcă?

Vocea răsuna iritată în spatele lui Nicolson care se întoarse şi-l văzu pe Farnholme în picioare, intr-o mină cu minerul greului geamantan de care nu se despărţea.

— Ce... ce ai de gând să faci? îl întrebă Nicolson. Farnholme îl privi, dar nu-i răspunse. În schimb, zâmbi, ridicând buza superioară sub mustaţa albă cu o expresie de abia perceptibil dispreţ, privi în sus, adresându-se ofiţerului japonez, şi întinse arătătorul în direcţia lui Nicolson:

— Dacă nebunul ăsta face vreo prostie sau mă reţine de la ceea ce am de gând să fac, împuşcă-l!

Nicolson se uita la el, nu-i venea să-şi creadă urechilor, apoi privi la ofiţerul japonez care nu manifesta nici neîncredere, nici surpriză, ba chiar o oarecare satisfacţie, si începu să vorbească repede intr-o limbă neînţeleasă pentru Nicolson, iar Farnholme – ii răspundea prompt şi fluent în aceeaşi limbă. Apoi, înainte ca Nicolson să înţeleagă ce se întâmpla, Farnholme băgă mâna in geamantan, scoase o mică mitralieră şi se îndreptă spre marginea bărcii, eu geamantanul într-o mână şi mitraliera în cealaltă.

— Acest gentleman mi-a urat bun găsit, i se adresă Farnholme, zâmbind, lui Nicolson; sunt însă convins că mi s-a adresat doar mie, consider că mi-a urat bun venii şi mă onorează ca oaspete, după cum veţi vedea.

Apoi i se adresă japonezului:

— Aţi procedat admirabil, veţi fi bine răsplătit.

Vorbi iarăşi în limba aceea străină – japoneza, era sigur Nicolson – şi conversaţia dură vreo două minute. După care, i se adresă din nou lui Nicolson, în timp ce picăturile grele ale rafalei de ploaie începeau să răpăiască pe punţile torpilorului:

— Prietenul meu este de părere să urcaţi la bord ca prizonieri. Eu sunt însă convins că sunteţi prea periculoşi şi că aţi trebui împuşcaţi fără ezitare. Merg să stăm de vorbă pe îndelete ca să punem la cale ce vom decide în privinţa voastră.

I se adresă apoi japonezului:

— Legaţi barca la pupa torpilorului, sunt nişte oameni disperaţi şi nu-i deloc recomandabil să-i aveţi prea aproape. Vin, prietene, să stăm de vorbă, dar mai întâi, un moment: am uitat să fiu politicos, musafirul care pleacă trebuie să mulţumească gazdelor.

Şi se adresă ironic.

— Căpitane Findhorn, mister Nicolson, vă salut cu toată stima şi va mulţumesc pentru ajutorul ce mi-aţi acordat, pentru politeţea şi mai ales, pentru competenţa cu care aţi manevrat ca să mă pot întâlni la locul cuvenit cu nişte foarte buni prieteni de-ai mei.

— Eşti un trădător neruşinat! exclamă Nicolson, cu ură greu reţinută.

Vorbeşti cu vocea unui patriotism necugetat, replică Farnholme clătinând trist din cap; mă califici aspru şi crud, tinere. Trebuia într-un fel oarecare să-mi câştig existenţa.

Făcând un gest neglijent cu mâna:

— *Au revoire*. A fost foarte plăcută compania.

Un moment mai târziu dispărea din vedere, în timp ce ploaia se revărsa în torente orbitoare...

XII

O bucată de timp care a părut foarte lungă, nimeni, din barcă n-a vorbit, n-a făcut nici o mişcare; neluând seama la ploaia ce cădea rece, priveau in gol, prosteşte, locul pe care şezuse Farnholme înainte de a pleca.

Poate că, de fapt. nici nu a fost lung timpul, probabil numai câteva secunde, când Nicolson o auzi pe Miss Plenderleith chemându-l şi spunându-i ceva. Dar din cauza zgomotului ploii pe suprafaţa apei şi a răpăitului frenetic pe puntea torpilorului, vocea ei nu era decât un murmur neînţeles. Nicolson se apropie ca să audă mai bine şi, deşi încă sub şocul impresiei celor întâmplate, aspectul ei îl frapa: şedea pe bancheta laterală babord, cu spatele perfect drept, cu mâinile încrucişate în poală, cu figura calma, netulburată. Parcă era acasă, în salon, doar un singur lucru i-a atras atenţia: ochii îi erau înecaţi în lacrimi şi, deşi deschişi, două mari picătura se prelingeau încet pe obrajii ridaţi şi cădeau pe mâini.

— Ce se întâmpla, Miss Plenderleith? întrebă Nicolson; ce este?

— Du barca mai departe de torpilor, spuse ea, privind înainte, părând că nu-l vede pe Nicolson; aşa a spus... cât mai departe, imediat.

— Nu înţeleg, spuse Nicolson dând din cap: de ce vreţi să...

Se întrerupse brusc, ca şi cum ceva dur şi rece l-ar fi izbit in ceafă; se întoarse şi privi la figura galbenă, strălucind în ploaie, a unui marinar japonez care îl ameninţa cu ţeava mitralierei.

— Vorba, englezule!

Engleza lui era mult mai puţin corectă decât a ofiţerului. Părea periculos: tipul de om care se bucură de ocazia de a folosi arma ce se legăna în mâini.

— Nimeni să nu scoată o vorbă, nu am încredere în voi, cine vorbeşte, îl împuşc.

— Cred că ai înţeles ce am spus, se auzi vocea şoptită, dar hotărâtă, limpede, fără urmă de emoţie a lui Miss Plenderleith.

Marinarul japonez îşi mişcă arma, ochind spre capul lui Miss Plenderleith şi douăsprezece perechi de ochi îi urmăreau articulaţia degetului arătător gata să apese pe trăgaci. Buzele îi erau strânse într-un zâmbet drăcesc şi Nicolson ştia că militarii japonezi aşteptau o cât de mică provocare pentru a ucide. Miss Plenderleith îl privea pe japonez cu figură inexpresivă – aproape sigur că nici nu-l vedea – şi, brusc, japonezul lăsă arma în jos cu o exclamaţie de mânie şi se dădu un pas înapoi. Îşi întoarse capul spre celălalt marinar înarmat – ofiţerul luase cu el sub punte pe al treilea – şi cu un gest arătă că parâma legată de prova bărcii trebuia mutată la pupa. Nicolson şi McKinnon au filat[100] atunci parâma, făcând să alunece barca de-a lungul laturii torpilorului şi foarte curând s-au depărtat de pupa acestuia, la capătul parâmei. Cei doi marinari japonezi, unul lingă altul pe duneta torpilorului, stăteau cu carabinele despiedicate în mâini. Priveau avid spre barcă, căutând o mişcare cât de mică ce i-ar îndreptăţit să-si folosească armele.

Torpilorul a fost pus în mişcare, motoarele tuşeau din nou foarte încet, dar destul ca să despice valurile cu trei sau patru noduri. Ţinea capul spre nord-est, străbătând marea şi ploaia puternică, atât de puternică, încât, de pe barcă, prova torpilorului abia se zărea în amurgul din ce în-ce mai întunecat. Barca începuse şi ea să tangheze, nu prea intens, la capătul parâmei întinse.

Miss Plenderleith sta cu spatele contra ploii, spre cei de veghe de pe torpilor. Poate i se mai prelingeau lacrimi pe obraji, nu se observa, ploaia străbătuse prin borduri} de paie a pălărioarei ei şi toată fata îi era udă. Dar ochii îi erau acum mai limpezi, privea drept spre Nicolson; acesta îi răspunse tot cu o privire, şi o văzu pe a ei îndreptându-se spre carabina de lângă ea, acolo unde o lăsase Farnholme, apoi îşi ridică ochii iar către el.

---

[100] Au slăbit.

— Nu te uita la mine, şopti ea. fă-te că nu-mi dai atenţie; oare ei mă aud?

Nicolson privi spre cei de gardă pe torpilor, cu figura, imobilă: clătinatul negativ al capului său a fost imperceptibil pentru ei.

— Poţi vedea acum, în spatele valizei mele? mai şopti ea.

Nicolson aruncă o privire scurtă la bancheta pe care şedea Miss Plenderleith, apoi din nou îşi îndreptă ochii înainte, inexpresiv. În spatele valizei de piele şi pânză groasă, în care Miss Plenderleith îşi ţinea andrelele, împletitura la care lucra şi alte lucruri, singura ei avere pe lume, Nicolson zări curbura patului carabinei lui Farnholme pe care acesta o folosise atât de eficient, de atâtea ori... Brusc, lui Nicolson îi trecură prin minte toate împrejurările în care generalul folosise carabina, isprăvile realizate cu ea, cum spulberase marele tun de pe submarin, cum pusese pe fugă avionul Zero când acesta a atacat barca de salvare, cum îi salvase viaţa lui, a lui Nicolson, pe plaja acelei mici insule şi, deodată, înţelese că era cu totul stranie dezertarea şi trădarea generalului, că o asemenea schimbare totală nu era deloc firească...

— O vezi? întrebă şoptind repede, miss Plenderleith. Nicolson se înfiora, dar nu lăsă să îi apară emoţia şi aprobă cu un gest scurt din cap. Patul carabinei se afla la mai puţin de un picior de mâna lui.

— Carabina este despiedicată, pronunţă Miss Plenderleith tot în şoaptă; e gata de tras, aşa mi-a spus Foster.

De astă dată, Nicolson o privi cu mirare, cu ochii clipind des din cauza bătăii ploii, încercând să-i descifreze expresia figurii. Apoi uită cu totul de Miss Plenderleith, se ridică pe jumătate de pe locul său, privind încordat spre prova şi, aproape fără să-şi dea seama, întinse mâna spre carabină...

Brusc, chiar de la cele patruzeci sau cincizeci de picioare distanţă, explozia care a avut loc pe torpilor i-a asurzit complet pe cei din barcă şi puternicul ei şoc a unduit ca un suflu invizibil peste chipuri. Dintr-o enormă

gaură de la tribordul torpilorului au erupt fum, flăcări şi, aproape imediat, a izbucnit la mijloc un incendiu puternic. Sentinelele japoneze au uitat complet de misiunea lor, s-au întors spre prova. Iar una dintre ele, din cauza suflului exploziei, s-a împiedicat şi, în încercarea disperată de a-şi regăsi echilibrul, şi-a pierdut mitraliera, a căzut înapoi peste pupă, în mare. Cealaltă sentinelă a reuşit să alerge câţiva paşi spre prova, dar împuşcătura carabinei din mâna lui Nicolson l-a pocnit drept în faţă şi a căzut mort pe loc. Cam în timp ce acesta se prăbuşea, McKinnon s-a repezit spre prova cu o toporişca în mână şi cu o singură lovitură zdravănă a tăiat dintr-o dată parâma de remorcare întinsă de copastia bărcii. Îndată, Nicolson a pus echea complet la traversul tricordului şi barca s-a îndepărtat rapid spre vest. Torpilorul îşi menţinea neschimbat drumul spre nord-est şi după o jumătate de minut, cu toate flăcările ce se învălătuceau deasupra punţii dispărea în rafalele de ploaie şi întunericul care se lăsa repede.

La iuţeală, într-o neobişnuită unanimitate şi tăcere, cei din barcă au înfipt catargul la locul lui, au ridicat vela la treime şi focul, iar barca a luat-o la sănătoasa prin ploaie şi întuneric, atât cât îi permiteau velele zdrenţuite. Cu copastia babord periculos înclinată, Nicolson ţinea drumul spre nord-vest; oricât de puternică fusese explozia, era puţin probabil ca o ambarcaţie atât de mare să rămână definitiv paralizată; exista pericolul ca, după explozie şi incendiu, torpilorul să-şi revină şi să pornească în urmărirea bărcii, însă era aproape cert că, în acest caz, s-ar îndrepta spre sud-vest, în direcţia în care bătea vântul, în direcţia Strâmtorii Sunda şi a libertăţii.

În următoarele cincisprezece minute, interminabile, nu s-au auzit decât valurile încălecate spărgându-se de coca bărcii, fâlfâitul velelor zdrenţuite, macaralele scârţâind şi verga[101] lovind în catarg. Nimeni din barcă nu îndrăznea să vorbească, să discute despre cauza exploziei de la bordul torpilorului; se uitau cu sfială la mica figură împietrită cu

[101] Bară de lemn sau metal, mobilă faţă de arbore, deplasabilă orizontal şi vertical de-a lungul acestuia.

ridicola pălăriuţă de paie pusă într-o parte pe capul lui Miss Plenderleith, şi renunţând să mai deschidă discuţii. Era uimitor de impresionantă comportarea ei, expresia acelei figuri gingaşe de sub pălărie, atitudinea dârză, indiferenţa faţă de răceala timpului şi faţă de ploaie, mândria ei, care excludeau orice conversaţie inutilă.

Doar Gudrun Drachmann a avut curajul să facă o primă încercare de abordare cu delicateţea corespunzătoare stării sufleteşti a lui miss Plenderleith; Gudrun s-a ridicat calmă, în braţe cu micul Peter învelit într-o pătură, şi s-a îndreptat spre locul rămas gol lângă Miss Plenderleith – unde cu puţin înainte şezuse generalul. Nicolson a urmărit-o cu privirea, reţinându-şi, fără să vrea, respiraţia şi gândind că poate era mai bine ca Gudrun să nu fi încercat abordarea: uşor putea rezulta o inadvertenţă, era sigur că încercarea va eşua. Dar Gudrun Drachmann nu a eşuat.

Un minut sau două, bătrânica şi tânăra au stat alături, fără o mişcare, fără o vorbă. Apoi, băieţaşul, semiadormit în pătura udă de ploaie, a scos o mânuţă şi a atins obrazul umezit de ploaie şi lacrimi al lui miss Plenderleith. Bătrânica s-a întors spre copil, i-a zâmbit, i-a luat mânuţa între ale ei, aproape fără să-şi dea seama, copilaşul i s-a strecurat în poală şi ea a început să-l strângă în braţele-i subţiri. L-a strâns cu oarecare putere, dar băieţaşul parcă ştia că era clin dragoste, aşa că o privea atent pe sub genele grele de somn. Apoi, ii zâmbi bătrânei lady, care îl strânse din nou la piept, încă mai puternic răspunzându-i tot cu un surâs, cu toată inimi ei sfâşiată.

— De ce ai venit lângă mine, cu băieţaşul? întrebă eu aproape pe şoptite.

— Nu ştiu, răspunse Gudrun, clătinând capul, ca un gest ca şi cum de-abia la întrebarea ei îi dădea seama de ce făcuse; n-am vrut să vă tulbur, nu ştiu ce mi-a venit.

— Nu-i nimic, eu ştiu de ce, îi replică Miss Plenderleith, luându-i mâna şi zâmbindu-i: este ciudat, foarte ciudat dar şi eu cred că se cuvenea să vii lingă mine. Ceea ce a făcut generalul, a fost şi pentru ca să vă salveze pe dumneata şi pe băietei

— Credeţi că...

— Foster, cel fără frică!

Nu era deloc o nuanţă peiorativă sau de reproş în vorbele lui miss Plenderleith, le-a pronunţat ca o incantaţie.

— Neînfricatul Foster Farnholme; aşa obişnuiam să-l spunem altădată, când eram colegi la scoală. Nu se temea de nimic pe lume.

— Îl cunoaşteţi aşadar de multă vreme, Miss Plenderleith?

Dar bătrânica păru a nu fi auzit întrebarea, îşi clătină meditativ capul, ochii i se înduioşau de amintiri.

— Chiar azi după-amiază se referea la dumneata, spunând că nu înţelegea ce au tinerii de azi în gând, dar dacă ar fi avut cu treizeci de ani mai puţin, desigur că s-ar fi însurat cu dumneata.

— Era foarte amabil, zâmbi Gudrun, fără umbră de stânjenire dar mă tem că nu mă cunoştea îndeajuns şi mă supraestima.

— Şi el regreta că nu se apropiase mal mult de dumneata şi de Peter.

Cu blândeţe, miss Plenderleith îi îndepărtă băieţaşului degetul din gură, era-aproape adormit.

— Foster spunea că educaţia este indispensabilă, dar nu principala problemă, deşteptăciunea înnăscută este mai importantă decât educaţia; şi nici ea nu contează prea mult, înţelepciunea dobândită la şcoala vieţii este pe departe cea mai importantă. Spunea că nu îşi dădea seama dacă dumneata erai educată, deşteaptă sau înţeleaptă, dar ceea ce contează şi mai mult, ceea ce şi un orb putea vedea, este faptul că ai inimă bună, iar inima bună este lucrul cel mai minunat pe lume.

Miss Plenderleith surise, uitându-şi momentan durerea, cuprinsă de nostalgice amintiri.

— Foster obişnuia să se plângă că pe lume sunt din ce în ce mai puţini oameni cu inimă bună.

— Generalul Farnholme a fost un om minunat, murmură Gudrun.

— Generalul Farnholme a fost un om înţelept, o corectă blând Miss Plenderleith; destul de înţelept ca să aprecieze multe lucruri la justa lor valoare, de exemplu pe dumneata; asta nu mai are acum importanţă, dar să ştii, şi pe dumneata şi pe băieţaş vă iubea teribil.

— „Să urmăm exemplul celor cu nimburi de glorie."

— Ce este? întrebă, surprinsă, Miss Plenderleith pe Willoughby; ce-ai spus?

— Nimic, doar un gând ce mi-a trecut prin minte, Miss Plenderleith.

Miss Plenderleith îi zâmbi, apoi privi spre băieţaşul din braţe. A urmat o nouă perioadă de tăcere, nestânjenită. Căpitanul Findhorn a întrerupt primul tăcerea, cu o întrebare la care toţi doreau răspuns:

— Dacă vreodată mai ajungem teferi acasă, o datorăm numai şi numai generalului Farnholme, cred că nimeni dintre noi nu va uita acest lucru. Ne-a motivat prin firea lui, fapta... Se pare că îl cunoaşteţi mai bine decât oricare dintre noi, Miss Plenderleith; îmi puteţi spune cum a reuşit să provoace această explozie?

— Am să vă spun, încuviinţă Miss Plenderleith; foarte simplu, Foster era un om sincer, dintr-o bucată. Aţi observat cu toţii acel geamantan mare pe care-l căra tot timpul cu el?

— Da, răspunse zâmbind Findhorn; era încărcat cu provizii...

— De whisky, spune-o clar, căpitane. In realitate, nu ea suferi această băutură, bea numai pentru a crea o anumită atmosferă, pentru a evita discrepanţe cu mediul înconjurător. În orice caz, s-a descotorosit de toate sticlele şi do ce mai conţinea geamantanul, acolo, pe insula unde am debarcat, aruncând totul intr-o groapă printre stânci. Apoi...

— Ce... ce-aţi spus? o întrerupse Van Effen încă ameţit de lovitura pe care i-o dăduse Farnholme în cap.

Încercă să se ridice de la locul lui, dar se chirci din cauza durerii din piciorul rănit.

— A... a lăsat tot conţinutul acolo, pe insulă?

— Aşa cum am spus; de ce ţi se pare surprinzător, mister Van Effen?

— Aşa... fără un motiv anume.

Van Effen se reaşează şi schiţă un surâs spre miss Plenderleith:

— Continuaţi, vă rog.

-— Asta-i tot; în noaptea petrecută pe insulă a găsit o mulţime de grenade japoneze şi vreo cincisprezece din ele le-a băgat in geamantanul golit.

— În geamantan? întrebă Nicolson, arătând cu mână sub locul pe care şedea; dar grenade mai sunt şi aici, dedesubt, miss Plenderleith.

— El a găsit mai multe decât ţi-a spus dumitale, răspunse miss Plenderleith cu voce abia auzibilă.

După un moment continuă:

— A luat grenadele cu el când a trecut pe torpilor; vorbea fluent japoneza, şi nu i-a fost greu să-i convingă, spunând că ducea cu el planurile lui Jan Bekker. Când a ajuns la bordul torpilorului ca să le arate planurile, a băgat mâna în geamantan, a apăsat pe declanşatorul unei grenade şi a ţinut mâna înăuntru; după câte mi-a spus, toate grenadele trebuiau să explodeze după patru secunde...

Noaptea aceea a fost fără lună, fără stele, numai cu nori negri fugăriţi de vânt pe cer. Nicolson a condus barca ore în şir, pe ghicite şi la noroc. Geamul de la cutia compasului magnetic se spărsese, aproape toată soluţia alcoolică se scursese şi roza compasului se rotea de capul ti, încât era imposibil s-o citeşti, mai ales la lumina unei lanterne cu bateria pe sfârşite. A căutat să urmeze drumul după vânt, ţinând tot timpul vântul în babord, atent ca alizeele să rămână constante, să nu se inverseze, să nu-şi schimbe prea mult direcţia. Chiar cu vânt constant, manevrarea bărcii era destul de dificilă: din ce în ce tot mai multă apă pătrundea prin scândurile rupte de la bordaj, mai ales la pupa, şi ambarcaţia se îngreuna de această parte, cu tendinţa de a-şi schimba mereu direcţia spre sud.

Pe măsură ce noaptea înainta. îngrijorarea şi încordarea lui Nicolson sporeau, iar încordarea lui se transmitea şi celorlalţi din barcă, dintre care doar puţini au reuşit să doarmă. Curând după miezul nopţii, cu toate mijloacele atât de primitive de stabilire a poziţiei, Nicolson aprecia că se aflau la zece sau douăsprezece mile de Strâmtoarea Sunda, în nici un caz mai mult, poate numai la cinci mile. Şi motive erau destule ca să fie îngrijorat. Harta Arhipelagului Malaiez, singura pe care o avea, se pătase din cauza apei sărate, era ruptă, greu de descifrat, dar el îşi amintea din alte călătorii stâncile, recifii şi bancurile de nisip presărate de-a lungul coastei de sud-est a Sumatrei. Nu le cunoştea însă poziţiile şi nici pe cea a bărcii; poate că latitudinea pe care o presupunea era atât de departe de realitate, încât se putea întâmpla să treacă de Strâmtoarea Sunda fără a o repera. Erau ameninţaţi de pericolul de a se aşeza eu fundul barai pe un recif din larg, dar se putea tot atât de bine să-l ocolească; cei din barcă erau atât de bolnavi şi şocaţi, încât dacă eşuau chiar la mai puţin de o milă de ţărm, nici jumătate din ei nu aveau perspectiva să mai supravieţuiască. Şi dacă scăpau de alie pericole, rămânea problema acostării bărcii pe plajă într-o zonă cu brizanţi puternici.

Scurt timp după ora două noaptea. înainte de apariţia zorilor, Nicolson i-a pus pe şeful de echipaj McKinnon şi pe Vannier de veghe la prova ca să repereze ce se întâmpla în faţa lor pe mare. Încă vreo şase inşi s-au oferit să facă de veghe voluntari, dar Nicolson le-a ordonai, să rămână la locurile lor, să şadă cât mai posibil pe fundul bărcii sa să-i dea maximum de stabilitate. Ar mai fi putut adăuga, dar s-a abţinui, că vigilenţa ochilor lui McKinnon era mai sigură decât a tuturor celorlalţi laolaltă.

A mai trecut o jumătate de oră şi Nicolson a simţit că intervine o schimbare abia perceptibilă, nu era bruscă, ci urmarea unor semne care îl îngrijorau teribil şi scruta cu încordare întunericul în direcţia în care înaintau: hula înaintând lent pe suprafaţa mării dinspre nord-vest se schimba, valurile devenind tot mai scurte şi mai abrupte.

Dar obosit, extenuat fiziceşte de guvernarea fără vizibilitate pe toată durata nopţii, era cât pe ce să nu observe cele ce se întâmplau. Vântul rămăsese la fel, nici mai puternic, nici mai slab decât în ultimele câteva ore.

— McKinnon! strigă el cu voce joasă, totuşi o duzină de inşi s-au ridicat de pe locurile lor; atenţie, curând ajungem la ape cu fund mic.[102]

— Da, sir, cred că aveţi dreptate, se auzi vocea şefului de echipaj, dominând vuietul vântului.

Stătea în picioare pe bancul catargului, de partea ba-l bordului, cu o mână încleştată pe catarg, cu cealaltă apărându-şi instinctiv ochii spre a desluşi mai clar în întuneric.

— Vezi ceva?

— Nu văd nimic, noaptea este neagră ca smoala, strigă McKinnon.

— Fii atent! recomandă Nicolson. Apoi interpelă:

— Vannier!

— La ordin, sir, se auzi răspunsul, cu voce agitată, dar destul de clară.

Vannier abia ieşise din colapsul suferit cu mai puţin de douăsprezece ore înainte, dar îşi revenise destul de lepede şi părea să-şi fi recâştigat energia şi să fie mai vioi ca mulţi alţii.

— Coboară vela de la treime! Cât mai repede! Nici n-o mai strânge, nu mai este timp! Van Effen şi Gordon, daţi-i ajutor!

Barca de salvare începuse să tangheze violent pe suprafaţa mării, din ce în ce mai puţin adâncă.

— Tot nu se vede nimic, McKinnon?

— Chiar nimic, sir.

— Taie parâmele cu care sunt imobilizaţi Siran şi cei doi oameni ai lui. Trimite-i la mijlocul bărcii.

A aşteptat o jumătate de minut până au ajuns la locul indicat şi le ordonă:

---

[102] Zonă de mare periculoasă pentru navigaţie, în apropierea coastei sau deasupra bancurilor de nisip.

— Siran, cu cei doi oameni ai tăi, luaţi fiecare câte o ramă şi dumneata, Gordon, la fel; când voi da ordin, băgaţi-le în furcheţi şi începeţi să vâsliţi.

— Nici nu mă gândesc, mister Nicolson, se auzi vocea lui Siran, rece şi obraznică.

— Ce-ai spus?

— Ce-aţi auzit: nici nu mă gândesc, mâinile îmi sunt amorţite din cauza legăturilor şi nu am nici un chef să vă fiu de ajutor.

— Ai înnebunii de-a binelea, Siran; salvarea noastră, a tuturora, de asta depinde.

— A mea nu, răspunse Siran, sunt un excelent înotător, mister Nicolson.

Chiar prin întuneric, Nicolson observa că zâmbea larg, cu răutate.

— Ai mai lăsat să moară patruzeci de oameni pe Kerry Dancer, nu-i aşa, Siran? întrebă Nicolson, privindu-l pieziş.

Tăcerea se lăsă brusc în barcă şi se auzi nefiresc de tare cum Nicolson îşi despiedică Coltul lui. A trecut o secundă, două, apoi trei. Siran băgă cu zgomot rama în locaşul ei şi începu să vâslească, ordonând celor doi oameni ai lui să facă la fel.

— Foarte bine, murmură Nicolson. Apoi, cu voce tare:

— Ascultaţi cu toţii: cred că ne apropiem de ţărm, probabil vom întâlni stânci sau recifi în apropierea coastei, sau brizanţi puternici. Se poale ca barca să se scufunde, sau, cel puţin, să se răstoarne, nu este nimic sigur.

„De fapt, gândea în sine, ar fi un miracol să nu se scufunde sau să se răstoarne"; apoi continua:

— Dacă vă pomeniţi în apă, ţineţi-vă unii de alţii, agăţaţi-vă de barcă, de rame, de centuri de salvare sau orice alt obiect plutitor, dar mai ales căutaţi să vă ţineţi unul de altul. Aţi înţeles?

A urmat un murmur abia auzit, afirmativ. Nicolson a cercetat cu lanterna interiorul bărcii, controlând, în lumina slabă, mijindă, a zorilor dacă toţi erau treji. Veşmintele lor umede, informe, nu le puteau ascunde încordarea trupurilor. Repede, Nicolson stinse lanterna; oricât j de

slabă îi era lumina, ştia că, totuşi, din cauza ei i se îngustau pupilele, reducându-i acuitatea vederii in întunericul ce încă mai dăinuia.

— Tot nimic, McKinnon?

— Tot nimic, sir; este un întuneric... dar staţi un minut!

In picioare, imobil, cu o mână susţinându-se de catarg, cu capul întins, nu scotea un cuvânt.

— Ce este, omule, întrebă, nerăbdător, Nicolson; ce vezi?..

— Brizanţi! strigă McKinnon; brizanţi sau deferlări[103], aud destul de bine.

— Unde? încotro?

— înaintea noastră, încă nu pot distinge precis. După o pauză:

— Cred, la prova tribord.

— Jos focul! ordonă Nicolson; catargul jos, Vannier! Manipula apoi echea spre a aduce barca contra vântului şi valurilor. Ambarcaţia a răspuns încet la comanda echei, din cauza greutăţii a cel puţin cincizeci de galoane de apă inundată la capătul prova, dar până la urmă tot s-a rotit, cu toată încărcătura de apă şi marea agitată, şi s-a lăsat mânuită cu ajutorul focului.

— Acum pot vedea bine, strigă McKinnon de la prova; la traversul pupa tribord, sir.

Nicolson se întoarse pe locul lui şi privi repede peste umăr: vreo două secunde n-a zărit nimic, n-a auzit nimic, dar curând a observat o dungă subţire şi albă în întuneric, o dungă lunga continuă, dispărând şi apărând, totdeauna mai aproape de câte ori reapărea. Cu siguranţă, erau deferlări, brizantii nu arătau astfel in întuneric. In orice caz erau de profera!. Nicolson încercă să scruteze mai bine in întuneric şi dădu comanda:

— Înainte mola, McKinnon!

.Acesta tocmai o aştepta, era pregătit: Unea in mină braţele metalice ale ancorei de derivă, o aruncă in mare cât

[103] Cădere înainte abruptă a crestei valului, ca urmare a faptului că baza valului a întâlnit un obstacol, un fund mic sau un banc de nisip.

mai departe, desfăşură parâma respectivă pe măsură ce ancora se depărta şi începu a fi remorcată.

— Ridicări ramele! comandă Nicolson.

La rândul lui, ridică cârma, trecând suportul ramiei-cârmă prin inelul de trecere, vâslind cu furie pentru a menţine totuşi capul până ca ancora de derivă ajungea sa se fixeze: nu era o treabă uşoară, căci era încă destul de întuneric şi nu distingea bine direcţia, valurilor, nu avea după ce să se orienteze deci! după vântul contrar m direcţia deplasării bărcii pline cu apă. Auzea înjurăturile înăbuşite ale oamenilor trăgând din greu să ridice ramele din apa, apoi clinchetele acestora pe f'urcheţi.

— Acum vâsliţi înainte cu toţii, dar încet, foarte încet, lingăi el.

Nu avea speranţă că îşi vor coordona mişcările, mai ales pe întuneric, din contra, era sigur că nu vor reuşi. În timp ce ei trăgeau la rame, el putea corecta mersul cu rama-cârmă. Aruncă iar o privire peste umăr: acum direcţia deferlărilor era îndreptată direct spre ei şi auzea clar vuietul lor înăbuşii, predominând pe cel al vântului. Se aflau cam la cincizeci de yarzi depărtare, dar se putea prea bine să fie la două sute cincizeci, era imposibil de apreciat în întunericul încă persistent.

Nicolson privi din nou înaintea lor, încercând să străbată cu ochii cât mai departe, dar vântul îi aruncă o ploaie de picături sărate, orbindu-l, şi nu reuşi să zărească ceva. Vântul parcă se înteţea, îşi făcu palmele pâlnie la gură şi strigă:

— Ce se mai întâmpla, McKinnon?

— Acum sunt mai sigur, sir, se distinge destul de bine. O bucată din parâma ancorei de derivă trecuse peste prova şi şeful de echipaj a străpuns cu cuţitul punga cu păcură ataşată de aceasta. Operaţia a fost făcută cu toată atenţia, căci păcura ieşea greu şi dacă reuşea s-o împrăştie cât mai larg pe suprafaţa apei, potolea în oarecare măsură şocul deferlărilor şi le înfruntau mai uşor. A trecut punga cu păcură peste prova şi a lăsat să-i treacă prin mâini mai

multă parâmă de legare, apoi o fixă zdravăn de bancheta catargului.

Toate aceste precauţii pentru abordarea plăjii au fost executate tocmai la timp: deferlările se aflau la mai puţin de cincizeci de yarzi depărtare, nu la două sute cincizeci, şi acum barca ajunsese la ele. Cu atenţie, cu abilitate, folosind din plin ramele, rama-cârmă şi ancora de derivă, Nicolson a reuşit să manevreze barca aducând-o pe porţiunea mai calmă a zonei agitate de deferlări; îndată, barca a luat viteză, pocnind rapid cu un val gigantic, cu ramele ieşite din apă; McKinnon a tras ca să întindă parâma de derapare[104], barca a luat viteză lin şi fără zgomot, iar deferlarea şi-a ondulat cursa într-o clocotire de furie albă de spumă. La comanda scurtă a lui Nicolson, parâma de derapare a fost slăbită, barca s-a avântat peste creasta sfărâmată a deferlării şi a pornit în goană spre plaja cu fund în pantă, într-o ceaţă de spumă şi picături mici – nu fusese timp suficient pentru ca marea să aducă atât de departe păcura împrăştiată – cu parâma ancorei întinsă rigid, menţinând pupa îndreptată direct spre ţărm; valul înălbit de spumă a trecut peste barcă, aceasta şi-a urmat cursa spre ţărm. Atunci, numai atunci, când depăşiseră pericolul deferlărilor, Nicolson, scrutând intens spre ţărm, a observat ceva neaşteptat. A strigat din răsputeri ca să atragă atenţia celorlalţi, totuşi era prea târziu.

Creasta de stâncă – probabil o margine ca lama de cuţit a unui recif coraligen – a spintecat fundul bărcii, de la pupa până la prova. Smuncitura izbiturii le-a smuls celor din barcă mâinile de pe balustrada de care se ţineau, i-a proiectat într-o învălmăşeală de braţe, trupuri şi picioare]a pupa, doi sau trei inşi au fost zvârliţi peste bord, în apă. După o secundă, barca naufragiată a pivotat violent pe o parte şi s-a răsturnat, azvârlindu-i pe toţi în apele agitate din urma deferlării.

Despre momentele următoare, fiecare n-a rămas decât cu o amintire confuză, inconsistentă: s-au răsturnat în

[104] Parâmă cu care se dislochează o ancoră de derivă, aflată pe fund, în poziţie necorespunzătoare.

valuri, au înghiţit apă de mare, au atins cu picioarele pietrişul de pe treptele imense ale plăjii, şi-au pierdut echilibrul, împiedicându-se de barca răsturnată, s-au ridicat din nou cu picioarele pe fundul mării, pentru a fi luaţi pe sus de valurile în retragere, s-au zbătut să se menţină iarăşi în picioare, în fine, au ajuns cu greu, clătinându-se, pe ţărm, unde s-au azvârlit epuizaţi pe plajă, cu inimile bătând să se rupă.

Nicolson a făcut trei drumuri până la plajă: a început cu transportarea lui Miss Plenderleith; şocul unui val i-a surprins în timp ce se îndreptau amândoi rapid spre pupa bărcii şi, instinctiv, a căutat s-o sprijine cu braţul ca să nu cadă pe fundul bărcii. Mirat, a observat că era mult mai grea decât se aştepta: Miss Plenderleith ţinea cu ambele mâini mânerele sacoşei de pânză cu unelte de tricotat şi s-a opus să se despartă de sacoşă. Nicolson a considera» gestul ca egal cu o sinucidere şi l-a pus pe socoteala spaimei si a panicei. A transportat-o totuşi cu greu la ţărm, cu toată ciuda ce-i provoca sacoşa strâns ţinută de ea in mâini. După ce a depus-o pe ţărm pe Miss Plenderleith, a aşteptai retragerea valului deferlant şi a intrai din nou în apă ca să-i ajute lui Vannier să-l ducă şi pe căpitan la ţărm. Findhorn nu voia să se lase purtai, repeta că nu are nevoie de ajutor, dar picioarele şi puterile îi erau foarte slăbite din cauza rănii şi a suferinţelor îndurate în ultima săptămână: s-ar fi înecat, căzând după primii paşi prin apă. Alunecând, căzând şi ridicându-se din nou, cei doi l-au transportat cu greutate la ţărm şi l-au aşezat pe nisip, dincolo de locul unde se spărgeau valurile.

Curând, pe plajă se aflau îngrămădiţi vreo doisprezece inşi, unii culcaţi, alţii şezând, câţiva în picioare, forme indistincte în întuneric, gâfâind, gemând sau vomitând apă de mare, mulţi cu acces de icneli. Respirând şi el din greu, Nicolson s-a apucat să facă apelul celor prezenţi, dar n-a ajuns să strige decât un prim nume:

— Gudrun, Miss Drachmann!

N-a primit răspuns, se auzeau doar câteva icneli dureroase.

— Miss Drachmann! repetă el: n-a văzut-o nimeni, nici pe micul Peter?

Tăcere.

— Pentru Dumnezeu, răspundeţi, l-a văzul cineva pe Peter, micul băiat? Nu ştie nimeni ce s-a întâmplat cu el?

Tăcerea a continuat, se auzea doar vuietul neînduplecat al deferlărilor, foşnetul frământat al valurilor în retragere, scurgându-se pe prundişul plajei:

Nicolson st lasă în genunchi, căută orbecăind printre formele şi chipurile celor care zăceau pe plajă: nici urmă Peter sau de Gudrun Drachmann. A sărit în picioare, s-a izbit, clătinându-se de cineva ce-i sta în cale, a alergat nebuneşte spre mare, a intrat în apă şi a fost doborât de vâltoarea unei deferlări. Ca o pisică, s-a ridicat rapid picioare, îi pierise orice urmă de extenuare. Vag, a conştient că încă cineva intrase în mare în urma lui, nu i-a dat nici o atenţie.

După şase paşi mari, cât putea deschide picioarele, simţi ceva îi loveşte rotulele cu nemiloasă ferocitate: barca 'turnată eu fundul în sus. S-a dat peste cap în apă. a urnit cu umărul chila bărcii, s-a lăsat iar la fund şi – ieşit de cealaltă parte cu un gâfâit exploziv, cu respiraţia tăiată şi a pornit din nou în căutare, cu o îndârjire neobişnuită, cum nu mai încercase vreodată. Durerea din piept şi din picioare îl chinuia, îl tortura la fiece pas, dar îşi încorda cu dârzenie voinţa să nu mai simtă arsura dureri. După alţi doi paşi a simţit că atinge ceva moale, suplu, împins de năvala unui val în retragere. S-a oprit, a apucat o bluză şi se ridică împreună cu Gudrun, sprijinind-o ca sa facă faţă valului deferlant.

— Gudrun?

— Johnny, vai, Johnny! Tânăra se agăţa de el şi o simţi că tremura.

— Peter! Unde este Peter? întrebă el grăbit.

— Vai, Johnny!

Obişnuita ei stăpânire de sine dispăruse, vocea îi era aproape un geamăt.

— Barca s-a izbit şi... şi... – Unde este Peter?

Degetele lui Nicolson se înfigeau in umerii tinerei, o scutura violent, vocea lui devenise un strigăt sălbatic.

— Nu ştiu, nu ştiu, nu-l mai găsesc.

Ea se smulse de lângă el, şi se aplecă sa mai caute în apa ce li se învolbura până la talie. O reţinu, o ridică în picioare şi se întoarse: Vannier îl urmase şi se afla în spatele lui; i-o încredinţa pe tânăra, spunându-i:

— Du-o la ţărm, Vannier.

— Nu vreau, nu vreau! striga ea zbătându-se, dar puterile au lăsat-o curând.

— L-am pierdut pe băieţel, l-am pierdut!

— Ai înţeles, Vannier? se auzi vocea tăioasă a lui Nicolson, depărtându-se.

— Am înţeles, sir! mormăi acesta, contrariat că trebuia s-o ducă la ţărm pe tânăra înnebunită, în loc să-i dea ajutor lui Nicolson.,

Fără răgaz, Nicolson s-a scufundat în apa înspumată, scormonind disperat cu mâinile prundişul de pe fund; dar nu reuşea să găsească ceea ce căuta. Un moment a crezut că, în fine, a găsit, dar nu era decât o valiză goală pe care a aruncat-o cu ciudă şi se afundă mai departe în valurile deferíante, lângă reciful de corali de care se lovise barca. Apa îi ajungea acum aproape la umeri, picioarele îi erau lovite cu regularitate de baza valurilor, înghiţea guri pline de apă sărată şi striga, în toate direcţiile, numele băieţaşului, ca o nebunească litanie, impunându-şi eforturi supraomeneşti, stăpânit de o spaimă necruţătoare, de o groaznică anxietate care, pur şi simplu, simţea că-l înnebuneşte, cum nu mai simţise vreodată şi nu credea că putea exista într-un suflet de om.

Au trecut poate trei minute de când barca se lovise de recif şi, aşa înnebunit cum era, îşi dădea seama că băieţelul nu mai putea trăi dacă se scufundase în apele învolburate. Nu mai a-a conştient de ce făcea, dar mai plonja încă o dată prin spuma valului deferlant, până la fundul cu prundiş al marii, dar tot fără rezultat, nici sub mare, nici pe suprafaţa mării bântuită doar de ploaie, vânt, întunecime şi

urletul răguşit al valurilor deferíante. Şi, deodată, de peste vânt şi valuri, a auzit clar vocea băieţaşului.

Ţipătul subţirel şi înspăimântat al copilului venea de la dreapta, de-a lungul plajei, de la vreo treizeci de yarzi distanţă. Nicolson a pornit nebuneşte în acea direcţie, blestemând adâncimile de apă care îi reduceau alergătura la sărituri groteşti. Din nou a auzit copilul strigând, de astă dată mult mai aproape. Nicolson a strigat şi el numele copilului, dar acum i-a răspuns o voce bărbătească şi se pomeni deodată lingă silueta unui bărbat, tot atât de înalt ca el, ţinând sus în braţe copilul.

— Sunt tare bucuros că ne întâlnim, Mr. Nicolson.

Era vocea lui Van Effen, slabă, parcă venind de departe.

— Băieţaşul n-a păţit nimic rău, ia-l însă, te rog, dumneata în braţe.

Nicolson abia avu vreme să ia copilul în braţe, că olandezul se clătină şi căzu, cât era de lung, cu faţa în apa înspumată.

XIII

Jungla era umedă, domnea o căldură jilavă, ca de etuvă. La înălţime, deasupra capelelor, printre puţinele luminişuri ale încâlcelii ramurilor de copaci, greu încărcaţi cu liane, naufragiaţii puteau zări cerul plumburiu, posomorit, acelaşi care ascunse se complet, cu două ore înainte, răsăritul soarelui. Lumina filtrată printre vârfurile copacilor părea straniu de ireală, de rău prevestitoare şi în perfect acord cu simţământul de izolare provocat de-perdelele verzi de vegetaţie deasă tropicală şi de smârcurile cu mâzgă pestilenţială care mărgineau de ambele părţi o potecă ce străbătea jungla. De fapt, nu se putea spune că era o potecă, mai curând o defrişare făcută de curând; la ambele părţi se vedeau urme recente de topoare şi cuţite. Pe lângă aceasta, poteca era înşelătoare: unele poteci erau bătătorite şi netezite prin folosire, apoi dispăreau brusc si misterios când ajungea la un trunchi uriaş de arbore prăvălit sau se pierdeau într-un smârc mlăştinos, poteca reapărând după câţiva yarzi, din nou netedă st bătătorită.

Stropiţi până la brâu cu mii putregăit şi duhnind groaznic, Nicolson şi Vannier s-au obişnuit curând cum să se descurce cu aceste dispariţii ale potecii. Au descoperit ca totdeauna exista un ocoliş al smârcurilor şi dacă cercetau mai stăruitor şi mai îndelungat, de obicei reuşeau să găsească continuarea potecii. Dar descoperirea acestora dura şi uneori s-au depărtat atât de mult de potecă, numai din întâmplare au reuşit s-o regăsească; aşa dacă nu dădeau imediat de ocoliş, treceau direct prin: şi ieşeau la mal de cealaltă parte, unde făceau suri ca să se cureţe pe cât posibil de mâl şi de lipitori scârboase ce li se prindeau de picioare. Apoi se grăbiră din nou să urmeze cât mai fără greş poteca întortocheată în jurul copacilor masivi în semi-lumina fantoma-i, vagă a pădurii tropicale, făcându-se că nu observă, ambele părţi ale parcursului, ciudatele frământări si foşnete ce le însoţea înaintarea, provenind din ambele părţi ale drumeagului.

Nicolson era un marinar înveterat, în general nu se simţea în largul lui pe uscat, cu atât mai puţin într-o junglă nu ar fi dorit nici în ruptul capului să facă o asemenea călătorie, dacă ar fi avut de ales. Dar nu era altceva, nimic altceva de ales şi curând faptul a fost violent pus în evidenţă, la mijirea mai accentuată a zorilor când avusese posibilitatea să cunoască mai bine situaţia şi condiţia foştilor pasageri ai bărcii, întinşi acum pe plajă, iar cele constatate erau departe de a-i inspira optimism.

Debarcaseră undeva în Strâmtoarea Sunda, pe ţărmul insulei Java, într-un golf larg, cu deschidere de două mile, pe o plajă îngustă, pietroasă şi cu jungla coborând aproape până la marginea mării, o junglă densă, părând de nepătruns şi care se întindea în interior până la pădurea de *rain-tree*[105] ce acoperea dealurile scunde dinspre sud.

Malurile golfului păreau complet pustii, fără urme de viaţă omenească sau animală; doar mica lor ceată, cuibărită ca vai de lume sub un pilc de palmieri, pe plajă, cam la o sută de yarzi de barca de salvare răsturnată şi ea pe ţărm.

Barca era aproape distrusă, între chilă şi brâul de acostare era spintecată pe o lungime de aproape cincisprezece picioare, chila însăşi era sfărâmată şi piesa de îmbinare smulsă. Barca ora ireparabilă, complet inutilizabilă. Nu le rămânea decât alternativa vieţuirii în junglă, dar nu aveau mijloace să facă faţă unei asemenea situaţii.

Cu tot curajul lui, căpitanul Findhorn era încă foarte bolnav, incapabil să parcurgă mai mult de câţiva paşi. Salvat şi el, Van Effen era extrem de slăbit, avea dureri cumplite, cu accese violente aproape de leşin la intervale regulate. Nicolson şi McKinnon l-au scăpat de o moluscă ce i se prinsese de piciorul greu rănit, când încercase să ducă singur copilul la ţărm, apoi căzuse şi aproape se înecase,

---

[105] Denumit şi „monkey pod" este un arbore tropical care poate atinge 24 m înălţime şi o coroană cu diametrul de 30 m; fructele în forma de păstăi, se folosesc ca nutreţ pentru vite, iar lemnul pentru confecţionarea de mobilă.

deşi apa era puţin adâncă; se mai adăugau rana de şrapnel din coastă primită cu câteva zile mai înainte şi lovitura în cap primită nu demult de la Farnholme: toate acestea îi slăbiseră puterile şi capacitatea de recuperare. Walters şi Evans aveau braţele inflamate din cauza unor răni infectate, se simţeau foarte prost, iar McKinnon, deşi nu se plângea de dureri, şchiopăta de piciorul înţepenit. Willoughby era slăbit, Gordon fără vlagă şi neajutorat, iar Siran si oamenii lui nu se gândeau decât să-şi fie de ajutor numai lor înşişi.

Singurii mai zdraveni erau Nicolson şi Vannier, al patrulea ofiţer, dar Nicolson îşi dădea seama că nu puteau face prea mult pentru ceilalţi, să le aline suferinţele, în izolarea în care se aflau. Nu se punea problema să poată repara barca de salvare, şi, de asemenea, nici gând să poată construi altă burcă sau plută cu puţinele scule ce posedau. Se aflau pe uscat şi pe uscat trebuiau să rămână, dar nu puteau sta la nesfârşit pe plajă, căci mureau de foame. Nicolson nu-şi făcea iluzii nici asupra posibilităţilor de a supravieţui cine ştie. cât pe baza hranei pe care o puteau culege din arbori, arbuşti, de pe sol şi de sub sol. Un obişnuit cu traiul în junglă ar fi ştiut să-şi procure cele necesare pentru a supravieţui, dar pe ei îi pândea pericolul de a se otrăvi de la prima încercare de a se hrăni cu lucruri necunoscute. Şi chiar dacă nu se otrăveau, cu scoarţă de copac şi cu câteva grăunţe nu rezistau multă vreme oameni atât ele bolnavi, şi, pe deasupra, fără medicamente si bandaje curate pentru rănile infectate şi supurinde, aşa că perspectivele erau foarte sumbre.

Hrana, adăpostul, bandajele şi medicamentele erau vitale pentru naufragiaţi şi pentru căutarea lor plecaseră în cercetare, să vadă dacă existau posibilităţi să le procure. Dar cât de departe existau asemenea posibilităţi şi în ce direcţie se aflau erau adevărate şarade. Nicolson ştia că în colţul de nord-vest al Javei existau locuitori care poate le-ar fi dai bucuroşi ajutor şi îşi amintea că erau unul sau două oraşe mai mari. undeva în interiorul uscatului, prea depărtate insă – aşa că nu le rămânea decât perspectiva

unor sate de pescari pe coastă. Dar poate că ar întâmpina ostilitate în loc să primească ajutor, poate că ar da peste ocupanţi japonezi; intr-un ţinut deluros de junglă şi păduri ca Java, era aproape sigur că aceştia îşi limitau activitatea la zonele de coastă. Nicolson îşi dăduse seama că, indiferent de riscuri, trebuia să încerce şi luase hotărârea să plece la drum: numai la o oră după mijirea zorilor, şi-a luat Coltul de 0,455 iar a doua armă ce mai fusese salvată, pistolul mitralieră al generalului Farnholme, l-a lăsat-o în grija lui McKinnon şi pătrunsese în junglă, împreună doar cu Vannier.

La mai puţin ca douăzeci de yarzi de la ţărm, înainte de a ajunge chiar la marginea pădurii, dăduseră de poteca bătătorită ducând de-a lungul coastei, de la nord-est la sud-vest, între pădure şi mare. Instinctiv, au luat-o spre sud-vest şi numai după ce au parcurs o oarecare distanţă, Nicolson şi-a dat seama de ce au luat-o în acea direcţie: în perspectivă, sudul reprezenta salvarea şi libertatea La mai puţin de o jumătate de milă de unde lăsaseră grupul celorlalţi, plaja se arcuia departe spre vest şi nord-vest, spre capătul mai plat al golfului; poteca trecea drept peste baza promontoriului, părăsea zona de tufişuri şi arbuşti şi pătrundea adânc în desişul pădurii.

După nouăzeci de minute au parcurs cam trei mile de la plajă şi Nicolson a decis o haltă. Tocmai se zbătuseră să străbată vreo treizeci de yarzi de apă mlăştinoasă care le ajunsese aproape până la subsuori şi amândoi erau extenuaţi. Efortul, munca grea pentru a străbate îngrozitor de încet mlaştinile erau istovitoare pentru nişte oameni care de o săptămână băuseră doar puţină apă şi nu mâncaseră aproape nimic. Dar mai insuportabile erau aburi) i ungi ei, căldura neîndurătoare şi picăturile de sudoare care le pătrundeau în ochi, orbindu-i.

Socotindu-se mai în siguranţă pe o porţiune de pământ uscat, Nicolson şedea cu spinarea sprijinită de un trunchi de arbore. Îşi ştergea de murdărie fruntea cu dosul palmei stingi – cu mâna dreaptă tot încleştată pe Colt – şi se uita la Vannier care, cât era de lung, se întinsese pe pământ. cu

antebraţul peste ochi, pieptul zbătându-i-se în respiraţii adânci şi repezi.

— Ce zici Vannier? Pun rămăşag ca n-ai gândit nici odată că examenul de ofiţer IV ar putea consta în a hoinări prin jungla indoneziana.

Fără să-şi dea seama de ce vorbea pe şoptite; jungla, in întregimea ei, respira ostilitate.

— E groaznică jungla asta, nu-i aşa, sir?

Vannier era agitat, mormăia încet, ea şi cum efortul vorbirii îi producea dureri musculare, apoi încerca un zâmbet si continua:

— Tarzanii pe care ii vezi in filme sărind din cracă în cracă îţi dau o imagine greşită de modul cum se poate înainta prin junglă. Mi se pare că putem merge o veşnicie pe poteca asta blestemată. Nu credeţi oare, sir, că ne învârtim in cerc?

— Foarte posibil, admise Nicolson. Toată ziua n-am zărit soarele, deasupra noastră desişul nici nu ne lasă să vedem cerul. Nu sini deloc sigur dacă ne îndreptăm spre nord, sud sau vest – nu-mi dau seama. Probabil însă, poteca asta iese iar la mare.

— Sper să aveţi dreptate, sir.

Vannier era îngândurat, dar nu deprimat. Privindu-i figura prelungă, bronzata de soare, cu maxilarele acum foarte proeminente, cu buzele băşicau, dar cu o expresie de hotărâre. Nicolson constata în sinea sa că in ultimele câteva zile, furnalul privaţiunilor şi încercărilor îl modelaseră ca într-o adevărată matriţă, transformându-l dintr-un tânăr şovăielnic, nesigur de sine, într-un bărbat tenace, un om conştient, cu noi resurse şi capacităţi nebănuite anterior, interesant să-l ai alături la nevoie.

A urmat un minut, poate două, de tăcere, tăcere tulburată doar de şuieratul din ce în ce mai potolit al respiraţiilor. Apoi, brusc, Nicolson se încorda, întinse mâna stingă şi-l bătu pe umăr pe Vannier, pentru a-i atrage atenţia.

Gestul era de prisos: Vannier auzise şi el ceva, şi se ridica încet, fără un pic de zgomot. În câteva secunde, amândoi s-au ascuns după trunchiul de copac, în aşteptare.

Murmurul de voci şi paşi uşori pe pământul ca o saltea al junglei se apropia din ce în ce mai mult, cei ce vorbeau fiind încă ascunşi de o cotitură a drumeagului, la o depărtare de zece yarzi. Poate că era mai bine să aştepte momentul când reuşeau să-i identifice după vorbă pe cei ce se apropiau, dar probabil, atunci ar fi fost prea târziu. Nicolson căută la repezeală alt loc unde să se ascundă, dar numai trunchiul de copac le oferea un adăpost în care să aştepte cele ce urmau să se întâmple. Cei ce se apropiau – pare-se, doar doi – puteau fi japonezi. Chiar înăbuşit sub tunică, ţăcănitul cu care şi-a armat Coltul i s-a părut lui Nicolson nefiresc de tare. Nu s-ar fi crezut în stare să se pregătească să tragă asupra unui necunoscut, pândindu-l dintr-un ascunziş, dar încercările prin care trecuse în ultima lună îi schimbase mult mentalitatea.

Curând, cei ce se apropiau au ajuns la cotitura drumului, puteau fi văzuţi din plin: trei inşi, nu doi, şi nu erau japonezi, ceea ce Nicolson a putut observa cu certitudine. A simţit o mare uşurare, dar şi o vagă surpriză: subconştient, se aştepta, dacă nu erau japonezi, să fie localnici din Sumatra, îmbrăcaţi sumar după cerinţele climatului local şi purtând suliţe sau sarbacane[106]; doi dintre ei purtau Insă pantaloni de dril şi cămăşi albastre-decolorat. Şi mai mult l-a surprins faptul că cel mai vârstnic dintre cei trei purta o puşcă. N-a abandonat Coltul pe care-l ţinea în mână; a aşteptat până s-au apropiat la vreo zece picioare, în mijlocul potecii, şi a îndreptat ţeava pistolului spre pieptul celui cu puşcă.

Când a observat, omul cu puşca a reacţionat rapid: s-a oprit brusc, ochii negri, ridicaţi i-au scăpărat sub pălăria de paie şi ţeava lungă a puştii s-a răsucit spre Nicolson, când acesta şi-a lăsat mâna stingă în jos. Dar tânărul de lângă el a reacţionat şi mai repede: cu o mână muşchiuloasă a

[106] Armă a unor populaţii primitive, constând dintr-un tub lung şi drept prin care, suflând, se lansează mici proiectile.

apucat, ţeava puştii îndreptând-o în sus şi la surpriza şi mânia apărute pe figura celui cu puşcă, i-a răspuns cu câteva cuvinte hotărâte, rostite repede. Cel mai în vârstă a părut de acord, cam cu îndoială şi a lăsat arma aproape să atingă pământul cu vârful ţevii. Apoi, îi şopti ceva tânărului care răspunse cu un gest de aprobare şi privi cu ochi ostili spre Nicolson

— *Begrijp U Nederlands*?

— Olandezi? îmi pare rău, nu! răspunse Nicolson, în engleză, însoţindu-şi vorbele cu o ridicare din umeri, în semn de negaţie.

Apoi, ordonă scurt:

— I-ai puşca, Vannier!

— Englezeşte? Vorbiţi englezeşte?

Tânărul vorbea domol, şovăielnic, se uita la Nicolson cu ochi bănuitori dar mai puţin ostili, fixându-i capul şi îndată zâmbi. Se întoarse, spuse repede celui mai vârstnic câteva cuvinte, după care se adresă lui Nicolson:

— I-am spus tatălui meu că sunteţi englezi, vă recunosc pe chipiu.

— După asta? spuse Nicolson, atingându-şi cu mâna semnele gradului de pe chipiu.

— Da; am locuit la Singapore aproape doi ani, răspunse tânărul, făcând cu mâna un gest vag spre nord; am văzut acolo ofiţeri englezi de pe nave. Ce căutaţi pe aici?

— Avem nevoie de ajutor, răspunse direct Nicolson. Mai întâi se gândise să temporizeze, să afle cu ce fel de oameni avea de-a face, dar căutătura sinceră a tânărului i-a schimbat părerea; la ce să se mai prefacă, la ce să mai temporizeze:

— Nava noastră a fost scufundată, mulţi dintre ai noşti sunt pe aici pe aproape bolnavi, alţii răniţi, ne trebuie adăpost, hrană şi medicamente.

— Dă-mi puşca înapoi, spuse brusc, tânărul. Nicolson a ordonat prompt:

— Dă-i puşca înapoi, Vannier.

— Puşca? întrebă ezitând Vannier; dar dacă...

— Nici un dacă, dă-i puşca, replică Nicolson. El însuşi îşi puse Coltul înapoi la centură.

Încă ezitând, Vannier dădu înapoi puşca omului cu pălărie de paie; acesta o apucă, o puse la umăr, în poziţie de tragere dar fără a ochi precis. Tânărul îl privi cu reprobare şi zâmbi în chip de scuză către Nicolson:

— Trebuie să-l iertaţi pe tatăl meu, declară el, şovăielnic; l-aţi ofensat grav. Nimeni nu se cuvine să-i ia arma.

— De ce?

— Pentru că Trikah este cineva şi nimeni nu îndrăzneşte.

Vocea tânărului era un amestec de afecţiune, mândrie dar tonul suna prietenos; continuă:

— E căpetenia satului nostru.

— E mai marele satului?

Nicolson îl privi pe Trikah, de astă dată cu interes de acest om, de hotărârea lui de a le acorda sau nu ajutor depindeau vieţile lor. Privindu-l acum mai atent, pe figura iui brună, ridată, gravă şi severă, Nicolson desluşi autoritate şi calm, atributele unui conducător de trib sau de sat. Fizic, Trikah semăna cu fiul său şi cu un băiat mai tânăr ce sta la oarecare distanţă în spate, probabil un fiu mai mic. Toţi trei aveau fruntea lată, ochi inteligenţi, buze frumos arcuite şi subţiri, nas aproape acvilin, fără nici o caracteristică negroida, aproape sigur aveau o ascendenţă pur arabă. „Un om pe care te poţi bizui, gândi Nicolson, dacă e dispus să te ajute."

— Este căpetenia noastră, confirmă tânărul, şi eu sunt Talak, fiul lui mai mare.

— Numele meu este Nicolson; spune-i tatălui dumitale că sunt câţiva englezi bolnavi şi câteva femei pe plajă, la vreo trei mile spre nord. Avem nevoie de ajutor. Întreabă-l, dacă vrea să ni-l dea.

Telak i s-a adresat tatălui, vorbindu-i repede, sacadat, timp de un minut ascultă răspunsul şi-l întreba pe Nicolson:

— Câţi sunt bolnavi?

— Cinci inşi. Cel puţin cinci. Mai sunt şi trei femei – şi cred că nimeni nu poate merge prea departe. Câte mile sunt până la satul vostru?

— Mile? surise Telak; ajungem în zece minute. Din nou vorbi cu tatăl său, care îl aprobă prin gesturi, apoi i se adresă scurt băiatului mai tânăr. Acesta ascultă atent, repetă instrucţiunile, zâmbi arătându-şi dinţii albi spre Nicolson şi Vannier, apoi o luă la fugă în direcţia din care veniseră.

— Vă vom da ajutor, spuse Telak; fratele meu s-a dus în sal ca să revină eu câţiva oameni zdraveni pe târgi pentru cei bolnavi; hai să mergem la camarazii dumitale.

Au pornit pe poteca aparent greu de urmărit prin pădure, printre arbuşti, ocolind mlaştina pe care Nicolson şi Vannier nu demult o trecuseră direct, atât de greu; au ieşit din nou pe potecă, totul într-un minut. Vannier privi spre Nicolson şi zâmbi cu necaz:

— Tare am fost nepricepuţi, nu-i aşa? Ce uşor este când ştii cum să te descurci.

— Ce spune prietenul dumitale? întrebă Telak.

— Spune că bine ar fi fost dacă erai cu noi ceva mai devreme, când am făcut drumul în sens invers.; am pierdut mult timp, bălăcindu-ne până la brâu prin mlaştină.

Trikah murmură întrebător, ascultă răspunsul lui Telak, apoi mormăi ceva. Telak zâmbi:

— Tata spune că doar proştii şi copiii foarte mici se udă pe picioare când merg prin pădure; uită însă că trebuie să fii obişnuit cu aşa ceva.

Zâmbind din nou:

— Şi el a uitat că a întâlnit odată ceva neobişnuit: o singură dată în viaţa lui, s-a urcat într-un automobil: când a pornit-o, a sărit din el şi s-a rănit grav la un picior.

Cât timp au mers prin lumina verzuie, filtrată de desişul junglei, Telak şi-a dat drumul la gură: a mărturisit că el şi tatăl său nu-i iubeau prea mult pe englezi, dar nu ţineau nici cu olandezii, nici cu japonezii. Erau indonezieni şi doreau ca ţara lor să fie liberă. Iar când se va termina războiul, vor fi bucuroşi să trateze libertatea ţării lor cu

englezii sau cu olandezii. Japonezii se manifestau ca nişte prieteni, dar se ştia că dacă intrau într-o ţară, nu mai plecau; propuneau o aşa-zisă cooperare, spunea Telak, şi dacă n-o puteau obţine de bună voie, utilizau alte căi: baioneta şi puşca automată.

Nicolson îl privi cu surprindere şi îngrijorare:

— Sunt japonezi pe aici? Au şi debarcat?

— Din nefericire, sunt şi pe aici, răspunse Telak cu seriozitate.

Cu un gest spre est:

— Englezii şi americanii se mai luptă încă, dar nu vor rezista multă vreme. Japonezii au şi ocupat multe oraşe şi sate, la o sută de mile de aici Au înfiinţat ceea ce voi numiţi o garnizoană, la Bantuk, o garnizoană mare, având comandant un colonel, pe nume, Kiseki.

Telak clătină din cap, înfiorându-se ca de frig:

— Colonelul ăsta n-are nimic omenesc, este un animal,

o fiară de junglă. Dar animalele din junglă omoară numai când sunt nevoite s-o facă, pe când Kiseki taie mâna unui om chiar a unui copilaş, aşa cum un băiat fără minte smulge aripile unui fluture.

— La ce depărtare de satul vostru se află acest oraş?

întrebă Nicolson.

— Bantuk?

— Da, acolo unde este garnizoana.

— Nu mai mult de patru mile.

— Patru mile! Şi vrei să ne adăposteşti... doar la patru mile de japonezi! Şi ce se va întâmpla dacă...

— Într-adevăr, cred că nu puteţi sta multă vreme la noi, îl întrerupse, grav, Telak; Trikah, tatăl meu, spune că ar fi periculos, şi pentru voi, şi pentru noi. Sunt mulţi turnători care dau informaţii pentru a câştiga bani, chiar printre ai noştri. Dacă află, japonezii vă prind şi ne duc pe toţi la Bantuk: şi pe tata, şi pe mama şi pe mine cu toţi fraţii mei.

— Ca ostateci?

— Aşa spun ei, zâmbi, cu tristeţe, Telak; dar ostatecii luaţi de militarii japonezi nu se mai întorc niciodată. Sunt

cruzi japonezii, de aceea vrem să vă ajutăm să scăpaţi de ei.

— Cât timp am putea sta la voi?

Telak se consultă cu tatăl său şi răspunse:

— Cât timp vom socoti că nu-i nici un pericol. O să vă dăm de mâncare, o colibă în care să dormiţi, iar bătrânele din satul nostru se pricep să vindece tot felul de răni. Cred că veţi putea sta trei zile, nu mai mult.

— Apoi, ce vom tace?

Telak ridică din umeri şi continuă in tăcere drumu prin junglă.

L-au întâlnit pe McKinnon la mai puţin de o sută de yarzi de locul unde eşuase barca pe plajă, cu o noapte înainte; alerga, împleticindu-se, nu din cauza piciorului anchilozai; de la o tăietură din mijlocul frunţii, îi curgea sânge pe ochi şi Nicolson înţelese numaidecât cine est-l autorul.

Furios, vânăt de necaz şi făcându-şi reproşuri doar sieşi. McKinnon era foarte amărât; nu i se putea aduce nici o vină. Când şi-a revenit în simţiri, şi-a dat seama că o piatră îl lovise în cap, lăsându-l inconştient, şi zăcea pe pământ. Era imposibil să-l fi putut păzi pe Siran şi pe cei doi oameni ai lui continuu şi simultan. Ceilalţi naufragiaţi au asistat neputincioşi, atacul fusese pus la cale eu grijă şi singura carabină existentă Siran i-a smuls-o Ini McKinnon în momentul când acesta, lovit, se prăvălea la pământ. Findhorn observase că Siran cu ciracii lui fugiseră spre; nord-est.

McKinnon stăruia să s-e pornească în urmărirea celor trei şi Nicolson a fost la început de acord, considerând că Siran, în viaţă şi liber, era un pericol potenţial, oriunde s-ar afla. Dar Telak s-a opus: in primul rând, considera imposibil ca fugarii să fie găsiţi în desişul junglei; apoi. a urmări pe un om înarmat cu o puşcă-automată, şi care îşi putea alege un loc de pândă unde să stea liniştit, însemna pur şi simplu o sinucidere. Nicolson a recunoscu că era hotărârea unui om cu experienţă şi s-au îndreptat spre plajă, unde se aflau naufragiaţii.

Două ore mai târziu, purtătorii de tărgi cu răniţi, cu bolnavi şi cu toţi ceilalţi ajungeau la *Kampoug-ul* lui Trikah, un sat situai într-o porţiune defrişată a junglei.

Mici de statură, dar uimitor de robuşti şi tenaci, majoritatea, brancardierilor au făcut drumul fără a fi schimbaţi la purtarea tărgilor şi fără a se opri măcar o singură dată.

Trikah şi-a ţinut promisiunile: bătrânele satului au spălat şi curăţat rănile supurinde, le-au acoperit cu unsori răcoritoare şi alinătoare, apoi le-au învelit cu frunze mari şi, pe deasupra, cu fâşii de vată de bumbac. Toţi au fost ospătaţi, ospătaţi magnific, li s-a oferit un copios meniu: pui de găină, ouă de broască ţestoasă, orez fiert, durians[107] făină de crevete, igname[108], rădăcinoase dulci fierte şi peşte uscat; dar le pierise pofta, înduraseră prea mult timp foame şi nu au fost în stare să aprecieze cele ce li s-au oferit. Cel mi mult doreau să doarmă, nu să mănânce, şi curând s-au culcat. Nu au avut la dispoziţie paturi, hamace, grămezi de rămurele, saci de iarbă, ci rogojini împletite din fibre extrase din arborii de nucă de cocos, întinse pe pământul bătătorit al colibei. Dar era destul, mai mult decât destul, o adevărată desfătare pentru aceşti oameni care nu-şi mai aminteau de când nu mai avuseseră parte de o noapte de somn tihnit. Au dormit duşi, somnul adânc al unor oameni istoviţi.

Când Nicolson s-a trezit, soarele apusese demult şi peste junglă se lăsase noaptea, o noapte calmă peste o junglă încremenită în tăcere: nici sporovăială de maimuţe, nici ţipete de păsări de noapte, nici măcar o şoaptă de viaţă. Interiorul colibei părea tot atât de încremenit în tăcere, dar nu era întuneric: lingă intrare, două lămpi fumegânde atârnau fiecare de câte un stâlp.

Nicolson căzuse într-un somn adânc, parcă narcotizat. Probabil dormise multe ore în şir, o odihnă bine meritată! Şi

---

[107] Fructul oval mare, cu ţepi pe coajă, al unui arbore (Durut Zibethinus), crescând în sud-estul Asiei.

[108] Tuberculele făinoase ale unei plante tropicale (genul Dioncorea).

nu s-a trezit de la sine, ci din cauza unei slabe înţepături dureroase pe care o simţea prin ceaţa somnului, o înţepătură rece, greu de definit: s-a trezit cu o baionetă japoneză gata să-i străpungă gâtul.

Baioneta era lungă, ascuţită, ameninţătoare, suprafaţa ei lucioasă"strălucea răutăcios în lumina pâlpâindă a lămpilor. De la vârf la bază, avea o crestătură pentru scurgerea sângelui. De la distanţa de câţiva inci, de la care o privea Nicolson, crestătura părea un enorm jgheab metalic;i prin mintea lui surprinsă, semiconştientă i-au fulgerat viziuni drăceşti de masacre şi gropi comune. Apoi filmul ce i se desfăşura imaginar în faţa ochilor a dispărut, privirea a parcurs cu fascinaţie bolnăvicioasă lungimea lucitoare a baionetei, până la capătul carabinei şi mâna bronzată ce susţinea arma jumătate înclinată în jos, dincolo de închizător, de încărcător, până la patul de lemn şi cealaltă mână bronzată, apoi mai departe, la uniforma gri-verzuie încinsă cu centiron şi la figura de sub liziera chipiului: o figură cu buzele rânjite într-un zâmbet larg, care numai zâmbet nu se putea numi, mai curând un rictus animalic de ură şi pândă, cu răutate batjocoritoare în perfect acord cu setat de sânge trădată de ochii mici, porcini. Când a văzut că Nicolson se trezeşte, buzele i s-au rânjit şi mai larg peste caninii lungi şi individul s-a înclinat mai mult asupra patului puştii. Vârful baionetei i-a străpuns pielea la baza gâtului şi Nicolson a simţit că-l inundă valuri de sânge, ca nişte valuri de mare. Lămpile din colibă păreau să pâlpâie mai des şi totul i s-a întunecat în faţa ochilor.

După câteva secunde, Nicolson a început treptat să vadă mai clar. Omul aplecat deasupra – şi-a dat seama acum – era un ofiţer, avea la centiron o sabie – nu se mişcase, baioneta era încă înfiptă in pielea gâtului. Încet, îndurerat, pe cât posibil fără să mişte câtuşi de puţin capul sau gâtul, Nicolson a parcurs cu privirea interiorul colibei şi din nou a simţit că se pierde. De astă dată, nu din cauza baionetei, ci de amărăciunea, disperarea ce l-a inundat ca un flux fizic de groază. Cel care îl ţinea sub ameninţarea

baionetei nu era singurul japonez din colibă: mai erau încă cel puţin o duzină, toţi înarmaţi cu puşti şi baionete, toate îndreptate în jos spre femeile şi bărbaţii adormiţi. Tăcerea, atitudinea de pândă şi concentrarea lor imobilă avea ceva spectral şi râu prevestitor. Nicolson se întreba dacă toţi ai săi vor fi omorâţi in somn, când omul aplecat deasupra lui îi rupse firul gândurilor şi tăcerea generală.

— Despre porcul ăsta vorbeai?

Intr-o engleză corectă, gramatical fluentă, se cunoştea că întrebarea venea de la un om instruit care îşi însuşise limba engleză prin studiu, nu prin simplă conversaţie.

— Asta este căpetenia lor?

— El este, Nicolson.

Răspunsul a venit de la Telak, care vorbea nevăzut, din afara uşii; vocea părea că vine de departe, indiferentă:

— Este şeful lor.

— Aşa este? Vorbeşte, porcule de englez!

Ofiţerul şi-a accentuat întrebarea cu încă o împunsătură a baionetei în gâtul lui Nicolson. Acesta simţea sângele prelingându-se încet, călduţ pe gulerul cămăşii. Un moment, i-a trecut prin minte să nege, să spună că, de fapt, comanda aparţinea căpitanului Findhorn, dar imediat şi-a dat seama că va fi vai de capul aceluia pe care japonezii îl vor trata drept căpetenie. Şi căpitanul Findhorn nu era In stare să mai suporte pedeapsa ce-i pregăteau; abia îşi trăgea sufletul.

— Da, eu sunt comandantul. Lui însuşi, vocea i se păru înăbuşita. Privi ia baionetă, întrebându-se cum ar putea să scape de ameninţarea ei, dar şi-a dat seama că nu era posibil. Chiar dacă reuşea să scape de japonezul aplecat asupra lui, alţi doisprezece erau pregătiţi să-i vină de hac. Încercă prin vorbe:

— Dă drăcia asta la o parte!

— Vai, aşa e! Ce uituc sunt şi nepoliticos!

Ofiţerul depărta baioneta, se dădu un pas înapoi şi-l lovi in şale, răutăcios, cu piciorul:

— Mă prezint, căpitanul Yamata, mormăi el domol; sunt ofiţer in armata Majestăţii Sale Imperiale Nipone. Aşa că fii atent cum vorbeşti cu un ofiţer japonez. Drepţi, porcule!

Apoi ridică tonul vocii:

— Şi voi toţi ceilalţi, în picioare!

Încet, clătinându-se, cu figura aproape cenuşie cu tot bronzul, gata să vomite din cauza durerii cumplite provocată de lovitura primită în şale, Nicolson reuşi cu greu să se ridice în picioare. Toţi ceilalţi prizonieri din colibă căutau să-şi împrăştie somnul, se străduiau năuciţi să se ridice de pe podele, iar cei care se mişcau mai încet, suferinzi sau grav răniţi, erau smuciţi cu brutalitate şi ridicaţi în picioare, neţinându-se seama de gemete şi plânsete si îmbrânciţi spre uşă. Nicolson observă că Gudrun Drachmann era printre cei mai brutal trataţi: se aplecase ca să-i înfăşure într-o pătură pe Peter încă adormit şi îl luase în braţe: unul dintre japonezi i-a smucit pe amândoi cu atâta violenţă, incit aproape i-a dislocat braţul tinerei; ea a scos un lipăi de durere, dar repede si l-a reprima strângându-şi buzele. Cu toată suferinţei şi disperarea, Nicolson o privea şi se mira, se mira de răbdarea, de curajul ei şi de devotamentul necurmat şi altruist cu care îngrijise copilul vreme de atâtea zile lungi şi nopţi fără sfârşit; privind-o şi minunându-se, se simţea copleşit de o imensă milă şi îşi dădea seama că ar fi fost în stare de orice ca s-o scape de necazurile şi umilirile cumplite care o aşteptau, un simţământ pe care şi-l mărturisea cu oarecare surpriză şi nu-şi amintea să-l mai fi simţit decât pentru Caroline, soţia sa pierdută in timpul războiului. 0 întâlnise pe această tânără doar cu zece zile înainte şi o apreciase mai bine decât ar fi cunoscut-o timp de mai multe vieţi de om: teiul şi intensitatea încercărilor prin care trecuseră în ultimele zece zile avuseseră puterea stranie şi efectul de a distinge, a pune în lumină şi multiplica cu o claritate brutală şi revelatoare defecte şi calităţi, vicii şi virtuţi cuie altminteri ar fi rămas necunoscute sau latente ani de-a rândul. Adversităţile şi privaţiunile constituiseră un catalizator care scosese în evidenţă, mai presus de orice îndoială, binele şi

răul, şi, la fel ca McKinnon, Gudrun Drachmann trecuse cu curaj şi neîntinare prin iadul durerilor, suferinţelor şi loviturilor sorţii. De necrezut, pentru un moment Nicolson uită unde se afla, uită trecutul amarnic şi viitorul lipsit de orice Speranţe, privi din nou la tânăra şi înţelese pentru prima dată că se amăgise el însuşi, în mod deliberat. Nu era milă. nu era doar compasiune ceea ce simţea pentru această tânăra, cu zâmbetul domol, cu cicatricea ei, cu tenul catifelat şi ochii albaştri ai celor din ţinuturile mărilor nordice; dar dacă într-adevăr încolţise un sentiment nou, viitorul nu-i mai promitea nimic, absolut nimic. Nicolson îşi zâmbi în sine, dar protestă de durere când Yamata îl împunse cu ţeava puştii între omoplaţi şl îl împinse să se împleticească spre uşă.

Afară era încă destul de întuneric, dar Nicolson a văzut încotro erau duşi: spre locul bine iluminat, destinat pentru întrunirea bătrânilor, marea clădire pătrată a sfatului, unde fuseseră ospătaţi, de cealaltă parte a *kampong-ului*. Era destulă lumină pentru ca Nicolson să mai vadă ceva: silueta slab conturată a lui Telak, nemişcat în semiîntuneric. Neţinând seama de ofiţerul din spatele său, ignorând o altă sudalmă clănţănită de acesta, Nicolson s-a oprit la mică distanţă de Telak care părea tăiat din piatră, nu se mişca, nu făcea nici un gest, sta tăcut în întuneric, pierdut în gânduri.

— Cu cât le-au plătit, Telak? se auzi aproape pe şoptite, vocea lui Nicolson.

Au trecut secunde până ce Telak a răspuns. Nicolson s-a aştepta la o altă lovitură în şale, dar n-a venit. Apa Telak a vorbit: cuvintele îi erau ca un murmur atât de depărtat încât, involuntar, Nicolson s-a aplecat pentru a desluşi ce spunea.

— M-au plătit bine, mister Nicolson. Telak a înaintat un pas, s-a întors pe jumătate, astfel că in lumina venită prin uşa deschisă a colibei, i s-a văzut brusc profilul: obrazul sting, gâtul, braţul şi partea de sus a pieptului erau oribil brăzdate de tăieturi de sabie sau de baionetă, nu-ţi puteai da seama unde începeau şi unde se terminau; pe toată

latura corpului se prelingea sânge care, observă Nicolson. picura încă fără zgomot pe pământul bătătorit al *kampong-ului*.

— M-au plătit bine, repetă cu voce stinsă Telak; tatăl meu, tatăl meu Trikah a fost omorât şi mulţi alţi dintre noi au fost ucişi. Am fost trădaţi, luaţi prin surprindere.

Copleşit de amărăciune, Nicolson se uita la el, zguduit de aspectul lui Telak; chiar aşa grav rănit, acesta mai era încă pândit din spate de o baionetă japoneză, ba chiar de două, probabil fiindcă se opusese cu dârzenie înainte de a fi fost doborât. Şi când şi-a revenit in fire după şocul produs de aspectul lui Telak, lui Nicolson i s-a frânt inima la gândul nenorocirilor ce se abătuseră, atât de repede, asupra oamenilor care cu altruism le acordaseră prietenie; în continuare, a simţit un imens regret pentru cuvintele rostite, pentru oribila acuzaţie nedreaptă adusă lui Telak, adevărate grăunţe de sare peste amărăciunea şi durerea rănilor sale. Nicolson a deschis gura ca să spună ceva, n-a putut rosti nici un cuvânt, a icnit doar de durere când, din nou, un pat de armă l-a lovit în spate cu o bufnitură surdă, sincronizată cu râsul înăbuşit, drăcesc al lui Yamata.

Japonezul care îl împingea cu patul carabinei a întors arma şi a continuat să-l dirijeze prin kampong cu împunsături de baionetă. înainte, Nicolson îi vedea pe ceilalţi minaţi să treacă prin dreptunghiul iluminat de la intrarea casei sfatului. Unii intraseră, acum trecea Miss Plenderleith, apoi Lena, Gudrun cu Peter, urmate îndeaproape de McKinnon şi Van Effen. Când să păşească la intrare, Gudrun â-a împiedicat de ceva, şi-a pierdut echilibrul cu copilul în braţe, cât pe ce să cadă. Japonezul care o urma a smucit-o brutal de umăr şi a împins-o. Probabil că voia s-o grăbească să intre, dar a greşit direcţia şi tânăra cu copilul în braţe s-a prăbuşit pe prag. De la douăzeci de picioare distanţă, Nicolson a auzit bufnitura capului sau a capetelor lovindu-se de lemnul tare al pragului; Gudrun % scos un geamăt de durere şi copilul a ţipat de frică şi din cauza loviturii. La câteva picioare în urma ei, McKinnon a strigat ceva ininteligibil şi probabil în

dialectul lui highlandez, gândi Nicolson – a înaintat doi paşi şi a sărit în spatele japonezului care o îmbrâncea pe fată; dar patul armei japonezului care avea în urma lui McKinnon s-a ridicat mai repede, şeful de echipaj n-a văzut şi n-a parat lovitura...

Bine luminată cu şase lămpi de gaz, casa sfatului era o încăpere mare, înaltă, lată de douăzeci de picioare şi lunga de treizeci, cu intrarea la mijlocul unuia din pereţii cei mai lungi. La dreapta uşii, ocupând aproape jumătate din lăţimea încăperii, se afla o platformă cu o uşă în spate, ducând afară, în kampong. Tot restul marii încăperi de lemn, în faţa uşii şi la stingă ei, era gol. doar pământ bine bătătorit. Stând pe jos. prizonierii formau un semicerc mic şa înghesuit. Toţi, afară de McKinnon; de unde se afla, Nicolson îi putea vedea, în fascicolul de lumină ieşind pe uşă, umerii, braţele inerte întinse şi ceafa capului cu păr brun buclat, restul trupului întins pe jos rămânând afară, ascuns în întuneric, aşa cum căzuse în urma loviturii primite.

Dar Nicolson n-a aruncat decât întâmplător o privire la şeful de echipaj lungit pe jos şi la paznicii atenţi care se opriseră în spatele grupului, spre uşă; ca fascinat, nu-şi putea lua ochii de la platformă, de la oamenii de pe platformă, şi îşi reproşa stupiditatea, nesăbuinţa şi uşurinţa, lipsa lui de vigilenţă din cauza căreia toţi – Gudrun, Peter, Findhorn – ajunseseră în această situaţie, fără nici o perspectivă de scăpare.

Pe platformă se afla căpitanul Yamata, şedea pe o bancă scundă şi lângă el... Siran. Un Siran zâmbăreţ, triumfător, care nu-şi mai da osteneala să-şi ascundă gându-rile sub o figură inexpresivă, un Siran prieten la cataramă cu surâzătorul Yamata, un Siran care, din când în când, îşi scotea dintre dinţii lucitori o lungă ţigară de foi şi sufla dispreţuitor un nor de fum în direcţia lui Nicolson care îi răspunse doar cu o privire în gol, fixă, cu figura neclintită, dar cu moartea în suflet.

Erau perfect evidente cele întâmplate: Siran se prefăcuse că se îndreaptă spre nord când a plecat de pe

plaja unde debarcaseră, dar a fost o înşelătorie. Furios, Nicolson j-i spunea că şi un copil ar fi ghicit: probabil că a mers 0 scurtă distanţă spre nord, apoi s-a ascuns, a aşteptat până au trecut purtătorii de tărgi, a ocolit satul, s-a îndreptat spre Bantuk, unde a avertizat garnizoana. Era inevitabil, clar că Siran nu putea să procedeze altfel. Orice prost ar fi prevăzut şi ar fi luat mai demult măsurile de precauţie necesare. Acestea ar fi constat în a-l omorî pe Siran, dar el, Nicolson, făcuse greşeala de neiertat de a nu lua această precauţie. Acum îşi spunea că dacă s-ar mai repeta situaţia, l-ar împuşca pe Siran cu mai puţină emoţie decât ar trage într-un şarpe sau într-o cutie de conserve goală. Nu spera însă că va mai avea ocazia.

Încet, luptând parcă cu greutate pentru a se sustrage mei puteri magnetice, Nicolson îşi întoarse ochii de la Siran şi-i privi pe rând pe cei care şedeau pe jos, lângă el. Gudrun, Peter, miss Plenderleith, Findhorn, Willoughby, Vannier – toţi erau acolo, extenuaţi şi suferinzi, dar destul de calmi, resemnaţi şi neînspăimântaţi. Amărăciunea lui Nicolson deveni şi mai insuportabilă: toţi îi acordaseră întreaga lor încredere şi, implicit, el era obligat să facă tot posibilul ca să-i ducă teferi acasă. Se încrezuseră în el şi acum... nici unul nu va mai ajunge acasă. S-a uitat apoi la platformă: căpitanul Yamata era în picioare cu o mână înfiptă sub centiron, cu cealaltă sprijinită pe minerul săbiei.

— N-am să vă ţin mult timp de vorbă, declară japonezul cu voce calmă şi hotărâtă; peste zece minute plecăm spre Bantuk unde-l vom întâlni pe comandantul meu, colonelul Kiseki, care este foarte nerăbdător să vă cunoască pe toţi; colonelul Kiseki a avut un fiu care comanda torpilorul american capturat şi trimis să vă întâmpine.

A remarcat privirile rapide schimbate intre ei de prizonieri, uşoara accelerare a respiraţiilor lor şi adăugă cu un surâs:

— Nu va servi la nimic să negaţi ceva; căpitanul Siran, aici prezent, va depune o mărturie precisă. Colonelul Kiseki este extrem de îndurerat de pierderea fiului său. Ar fi fost

mai bine pentru voi – pentru toţi, până la ultimul – să nici nu vă fi născut.

— Mai avem zece minute, urmă el calm, nu mai mult. Este însă ceva ce trebuie să lămurim mai întâi, nu va dura mult, apoi plecăm.

A zâmbit din nou, îi privi pe rând pe prizonierii aşezaţi pe jos în faţa lui:

— Şi, în timp ce aşteptăm, o să aveţi cu toţii plăcerea să cunoaşteţi pe cineva pe care credeţi că-l cunoaşteţi dar nu ştiţi deloc cine este. Cineva, un foarte bun prieten al gloriosului nostru Imperiu, cineva Căruia, sunt sigur, Gloriosul nostru împărat va fi bucuros să-i mulţumească personal. Nu mai are nici un rost să mai simulaţi, sir!

Printre prizonieri s-a iscat o mişcare bruscă, (unul dintre ei s-a ridicat în picioare, a înaintat spre platformă vorbind fluent japoneza şi a strâns mina căpitanului Yamata, înclinat cu respect. Nicolson încercă să se ridice în picioare, cu consternare şi disperare adânc imprimate pe figură, dar a căzut greu pe pământ când patul unei carabine l-a lovit peste umăr. Un moment, gâtul şi braţul i-au fost fulgerate de durere dar n-a ţinut seama:

— Van Effen! Ce dracu ai de gând...

— Greşiţi, scumpe mister Nicolson. protestă Van Effen; nu „Van", ci „von" m-am săturat să mai fac pe maimuţoiul olandez.

Zâmbi uşor, se înclina, continuând:

— La ordinele dumneavoastră, mister Nicolson: locotenent-colonel Alexis von Effen, din contra-spionajul german.

Nicolson îl privea, fără să spună un cuvânt şi nu era sigurul adânc impresionat. Toţi ochii celor din casa sfatului erau îndreptaţi spre Van Effen, ochi aţintiţi involuntar, dar gândurile năucite încercau să descifreze cele ce vor urma, pentru a înfrunta cât mai bine situaţia; amintirile şi incidentele din ultimele zece zile se legau între ele, multe începând a fi abia acum înţelese. Secundele se succedau interminabile, întregindu-se într-un minut, apoi într-alt minut şi nu se mai mirau şi nici nu mai încercau să

înţeleagă: rămânea doar certitudinea, rece ca piatra, că acest colonel Alexis von Effen era într-adevăr ceea ce declara că este, nu mai exista îndoială.

Până la sfârşit, Van Effen a întrerupt tăcerea. Şi-a întors capul şi a privit afară prin uşă, apoi din nou la foştii săi camarazi, cuprinşi acum de o disperare şi mai adâncă. Pe faţă i se distingea un surâs uşor, dar nici de triumf, nici de bucurie, nici de satisfacţie; din contra, zâmbetul lui era parcă îndurerat.

— Acum, gentelmeni, veţi înţelege motivul peripeţiilor şi suferinţelor din ultimele zile; veţi înţelege de ce japonezii – vă amintesc, aliaţii poporului meu – ne-au urmărit şi hărţuit fără încetare. Mulţi dintre voi vă miraţi de ce japonezii dădeau atâta importanţă micului nostru grup de supravieţuitori; acum veţi şti totul.

Printre cei ce şedeau pe pământ, şi-a făcut drum un soldat japonez care a depus o valiză grea între Van Effen şi Yamata. Toţi priveau valiza, apoi spre Miss Plenderleith. Era valiza ei; buzele lui Miss Plenderleith erau galbene ca de ceară, ochii doar întredeschişi, vădind suferinţă.

La un semn al lui Van Effen, soldatul a luat unul din mânerele valizei, Van Effen pe celălalt, au ridicat-o până la înălţimea umerilor şi au răsturnat-o. Din ea nu a căzut decât căptuşeala lăsată în jos prin gura deschisă a valizei de postav gros şi piele, atârnând ca plină cu plumb. Van Effen îl strigă pe ofiţerul japonez:

— Căpitane Yamata!

— Cu plăcere, domnule colonel.

Yamata păşi înainte, scoţându-şi sabia din teacă, aceasta luci în lumina galbenă a lămpilor cu petrol, apoi tăişul ei ca de brici spintecă uşor căptuşeala groasă de postav, ca pe o foaie de hârtie. Luciul săbiei s-a şters, stins de un şuvoi orbitor, strălucitor ca focul, scurs din valiză, şuvoi care inundă pământul dedesubtul valizei, formând un con înalt, sclipitor de-o splendoare scânteietoare.

— Lui Miss Plenderleith îi plăceau teribil asemenea zorzoane şi podoabe.

Zâmbind amabil, Van Effen atinse neglijent, cu vârful piciorului iradierea strălucitoare a grămezii de pe jos.

— Diamante, mister Nicolson; cred că e cea mai bogată colecţie existentă în afara Africii de Sud. Este evaluată la aproximativ două milioane de lire.

XIV

Murmurul vocii lui Van Effen se estompase, în casa sfatului se aşternu o tăcere grea şi adâncă. Pentru fiecare cei prezenţi, nu mai existau ceilalţi: grămada de diamante de pe pământ, scânteind şi strălucind cu o splendoare crudă în lumina pâlpâindă a lămpilor de petrol avea forţă hipnotică, nepământească, subjuga toate privirile.)in când în când, Nicolson privea spre Van Effen. Foarte ciudat, nu simţea nici amărăciune, nici ostilitate împotriva lui: trecuseră împreună prin atâtea încercări, Van Effen făcuse faţă mai bine ca mulţi alţii, dezinteresat, îndurător şi totdeauna săritor într-ajutor. Amintirile erau mult prea recente ca să dispară brusc.

— Evident, pietrele Sunt din Borneo, murmură Nicolson; au venit de la Banjermasin cu *Kerry Dancer*, nu au putut proveni pe altă cale. Cred că sunt neşlefuite, şi totuşi valorează două milioane?

— Chiar şlefuite brut şi neşlefuite, admise Van Effen; valoarea lor comercială este cel puţin aceasta, adică valoarea a o sulă de avioane de luptă sau a două distrugătoare, n-aş putea spune exact. Iar în timp de război, valorează infinit mai mult, pentru cine pune mina pe ele.

Cu un uşor surâs, continuă:

— Nici una din pietrele astea nu va mai străluci ni degetele sau la gâtul vreunei lady; vor fi utilizate numai industrial: la confecţionarea de unelte de tăiere, cu vârf de diamant. Păcat, nu-i aşa?

Nimeni nu a scos o vorbă, toţi se uitau ţintă la vorbitor. Auzeau vorbele, dar nu le înregistrau, toţi erau numai ochi. Apoi Van Effen a păşit repede înainte, răsucindu-şi piciorul, astfel că grămada de diamante s-a răspândit pe pământ ca o cascadă scânteietoare.

— Mofturi, fleacuri!

Vocea lui Van Effen era aspră, dispreţuitoare.

— Ce importanţă au toate diamantele, toate pietrele preţioase din lume când marile naţiuni sunt încleştate într-o luptă crudă şi oamenii mor cu miile, cu sutele de mii? Orice viaţă, chiar a unui inamic, valorează mai mult decât toate diamantele Indiilor şi n-ar trebui sacrificată. Dar eu am sacrificat multe vieţi şi, mă tem, am pus în pericol de moarte şi mai multe pentru a salva un alt tezaur, un tezaur infinit mai valoros decât aceste meschine pietre de la picioarele noastre. Ce însemnătate au câteva vieţi, dacă prin pierderea lor cineva ajunge să salveze o mie de ori mai multe?

L-a întrerupt, cu tristeţe, Nicolson:

— Vedem toţi cât de inimos şi nobil eşti, scuteşte-ne însă de alte justificări şi treci la subiect.

— Chiar sunt la subiect, declară Van Effen, calm; comoara de care vorbesc este aici în faţa noastră, nu doresc să prelungesc fără rost cele ce am de spus şi nu urmăresc efecte dramatice.

Întinse mâna, în chip de invitaţie:

— Miss Plenderleith, poftiţi vă rog!

Ea îl privi, părând a nu înţelege.

— Vă rog, fiţi bună şi veniţi încoace. Făcu un gest îmbietor cu mâna; zâmbind:

— Vă admir isprăvile, dar nu pot aştepta toată noaptea.

— Nu înţeleg ce doriţi, răspunse ea, rece.

— Poale că vă ajut să înţelegeţi dacă vă spun că ştiu totul.

In vocea lui Van Effen nu se distingea nici bucurie răutăcioasă, nici triumf, doar certitudine şi o ciudată nuanţă de superioritate.

— Totul, Miss Plenderleith, chiar acea intimă, simplă ceremonie care a avut loc într-un sat din sud-estul Angliei la 18 februarie, 1902.

— Ce rost au toate acestea? întrebă Nicolson.

— Miss Plenderleith ştie prea bine, nu-i aşa, miss Plenderleith?

In vocea lui Van Effen se distingea acum compătimire: de pe figura ridată a lui Miss Plenderleith dispăruse parcă viaţa şi umerii i se lăsaseră în jos, cu resemnare.

— Ştiu despre ce vorbeşti, aprobă miss Plenderleith. Şi, privindu-l pe Nicolson, adăugă:

— Se referă la data căsătoriei mele cu generalul de Brigadă Farnholme. A patruzecea aniversare a căsătoriei noastre am sărbătorit-o la bordul bărcii de salvare.

După care, a încercat să surâdă timid, dar n-a reuşit. Nicolson se uită la ea, la mica ei figură obosită cu ochii privind în gol şi şi-a dat seama că spunea adevărul. Privind-o, fără s-o vadă efectiv, l-au năpădit amintiri despre multe întâmplări recente pe care nu le înţelesese la vremea lor şi care acum deveneau clare... Dar Van Effen vorbea din nou:

— 18 februarie, 1902; şi dacă cunosc acest eveniment, ştiu toate câte s-au mai întâmplat.

— Da, probabil că le cunoşti, murmură, cu voce parcă îndepărtată, Miss Plenderleith.

— Vă rog, începu el, întinzând mâna ca pentru a primi ceva; cred că nu preferaţi să vă perchiziţioneze corporal oamenii căpitanului Yamata.

— Nici gând să prefer.

Se căută pe sub jacheta pătată de sare şi decolorată, desfăcu o centură şi o întinse lui Van Effen:

— Cred că despre asta e vorba.

— Vă mulţumesc.

Pentru un om care vorbise atât de pompos despre un tezaur nepreţuit, figura lui Van Effen era ciudat de lipsită de orice expresie de triumf sau satisfacţie...

— Într-adevăr, asta doream să-mi încredinţaţi.

Van Effen a deschis compartimentele centurii, a scos fotocopiile şi filmele ce se aflau înăuntru şi le-a ridicat în lumina pâlpâindă a lămpilor de petrol. Timp de un minut le-a examinat în adâncă tăcere, apoi, cu un gest de satisfacţie, a băgat din nou foile de hârtie şi filmele în centură.

— Sunt toate intacte, murmură el; multă vreme au parcurs o cale destul de lungă dar sunt toate intacte.

— Despre ce tot vorbeşti? întrebă iritat Nicolson; ce sunt astea?

— Astea?

Van Effen privi spre centura cu care îşi încinsese acum propria-i talie.

— Astea, mister Nicolson, astea merită să se facă multe sacrificii pentru ele. Astea sunt cauza întâmplărilor noastre, suferinţelor din ultimele zile, pentru ele *Kerry Dancer*, *Viroma* au fost scufundate, pentru ele au murit atâţia oameni, pentru ele aliaţii mei erau pregătiţi să nu se dea în lături de la nimic, în timp ce încercaţi să vă salvaţi împreună cu ele, să ajungeţi în Marea Timor[109]. Pentru ele, căpitanul Yamata este acum aici, dar nu ştiu dacă ieste la curent cu toate acestea. Superiorii lui ştiu însă despre ce este vorba. Astea sunt...

— Dar spune o dată ce sunt astea! rosti, scurt Nicolson.

— Ai dreptate, răspunse Van Effen bătând cu palma pe centura; sunt planurile complete cu toate amănuntele transpuse în cod, referitoare la invazia Australiei de Nord, plănuită de japonezi. Este adevărat, ştie toată lumea, codurile japoneze sunt aproape imposibil de descifrat, dar se ştie că există la Londra un om care se pricepe. Dacă cineva scăpa teafăr cu ele şi ajungea la Londra, hârtiile şi filmele aveau o valoare imensă pentru aliaţi.

— Doamne! exclamă, năucit Nicolson; de unde, de unde provin?

— Nu ştiu, răspunse Van Effen, clătinând din cap; dacă ştiam, n-ar mai fi ajuns în mâini de trădător... Absolut, toate planurile invaziei, mister Nicolson: forţele armate necesare, perioada de timp, datele, totul. în mâini engleze sau americane înseamnă pentru japonezi o amânare de trei luni, poate chiar şase. în situaţia de azi a războiului, asemenea amânare ar putea fi fatală pentru japonezi; aşa că înţelegi cit au fost de nerăbdători să le recupereze. Ce valorează o grămadă de diamante în comparaţie cu toate acestea, mister Nicolson?

---

[109] In Oceanul Pacific, între insula cu acelaşi nume şi Australia.

— Într-adevăr, nu se poate compara, murmură Nicolson, mecanic, cu gândul aiurea.

— Acum le avem pe amândouă – planurile şi diamantele.

Ciudat, şi de astă dată vocea lui Van Effen era complet lipsită de orice nuanţă de triumf. întinse vârful piciorului şi atinse grămada de diamante.

— Poate că m-am grăbit, exprimând dispreţ pentru toate astea. Au şi ele frumuseţea lor.

— Da, o splendoare fantastică, Van Effen, se auzi vocea lui Nicolson, trădând amărăciunea eşecului, dar figura îi era inexpresivă.

Convorbirea le-a fost întreruptă de vocea rece, brutală a căpitanului Yamata, aducându-i la realitate:

— Admiră-le cât mai poţi!

Japonezul atinse vârful grămezii conice de diamante cu capătul săbiei, făcând să lucească şi să scânteieze ca un foc viu pietrele care se răspândeau pe jos.

— Sunt, într-adevăr, frumoase, dar trebuie să existe ochi care să le vadă, continuă Yamata.

— Ce vrei să spui? întrebă Nicolson.

— Vreau să spun că ordinul colonelului Kiseki este să recuperăm diamantele şi să le predăm neatinse Japoniei. Dar n-a spus aşa ceva şi despre prizonieri. I-ai omorât fiul şi cred că înţelegi ce vreau să spun.

— Îmi închipui, replică Nicolson, privindu-l cu dispreţ; o lopată, o groapă de şase pe două picioare şi o împuşcătură în spate, când am terminat s-o sap. Civilizaţie orientală, am auzit noi despre ea.

Yamata surise îngăduitor:

— Lucrurile nu se întâmplă chiar aşa de repede, simplu şi uşor, crede-mă; aşa cum ai spus, suntem civilizaţi, ştim cum să ne comportăm.

— Căpitane Yamata! interpelă Van Effen, strângându-şi parţial pleoapele ochilor, singurul semn de oarecare emoţie de pe chip.

— Ce doriţi, domnule colonel?

— Nu, nu puteţi proceda astfel! Omul ăsta nu este un spion, nu poate fi împuşcat fără judecată; nici nu face parte din forţele armate, de fapt, nu este un combatant.

— Aveţi multă dreptate, replică, foarte ironic Yamata; până acum, nu este răspunzător decât de moartea a patrusprezece marinari şi a unui aviator de-ai noştri. Mă cutremur la gândul ce masacru ar fi realizat dacă ar fi st combatant. Şi, nu uitaţi, l-a omorât pe fiul lui Kiseki.

— Nu el l-a omorât, Siran poate depune mărturie.

— O să-i dea explicaţii colonelului Kiseki, spuse Yamata, indiferent; despicăm firul în patru, fără folos. Hai să ieşim, camionul nostru va fi curând aici.

— Ce camion? întrebă Van Effen.

— L-am lăsat la vreo milă de aici, zâmbi, ironic, Yamata: n-am vrut să tulburăm somnul celor din colibă. Apoi, sfârşi scurt:

— Mai aveţi ceva de spus, mister Nicolson?

— Nimic, replică tot scurt, Nicolson. Privind însă prin uşa deschisă, fără să vrea, pe figură îi trecu o undă de emoţie, care dispăru însă înainte ca Yamata să observe. Căută ca vocea să-i fie cât mai nepăsătoare:

— Până soseşte camionul, aş dori totuşi să pun una sau două întrebări lui Van Effen,

— Fie, un minut sau două, aprobă Yamata; poate că mă distrez şi eu, dar fii scurt.

— Mulţumesc.

Şi Nicolson se adresă lui Van Effen:

— Aş vrea să ştiu cine i-a dat lui Miss Plenderleith diamantele... şi fotocopiile'?

— Ce importanţă mai are? replică Van Effen cu voce domoală, parcă de departe; sunt lucruri trecute, fără legătură cu situaţia de acum.

— Vă rog, totuşi! insistă Nicolson.

Brusc, căuta cu orice preţ să câştige timp, aşa că adăugă:

— Tare aş vrea să ştiu.

— Foarte bine, răspunse Van Effen privindu-l, la rândul lui, ciudat; am să-ţi spun: Farnholme avea asupra lui şi

diamantele şi planurile, şi le-a ţinut cu el aproape tot timpul. Ar fi trebuit să-ţi dai seama de aceasta, când au apărut acum în posesia lui Miss Plenderleith. In ce priveşte planurile, am mai spus, nu ştiu cum şi le-a procurat, dar diamantele i-au fost date de autorităţile olandeze din Borneo.

— Mare încredere au avut în el, spuse, sec, Nicolson.

— Este adevărat, dar aveau şi motive serioase, Farnholme era pentru ei un om de toată încrederea, înzestrat cu calităţi excepţionale, înţelept şi bun cunoscător al Estului, în special al insulelor din sud-estul Asiei. Vorbea curent cel puţin patrusprezece limbi asiatice.

— Văd că ştii multe despre el.

— Într-adevăr, era treaba noastră – ba chiar, mai mult, interesul nostru – să cunoaştem cât mai multe. Farnholme era unul din cei mai importanţi adversari al noştri. Ştim sigur, a fost timp de peste treizeci de ani membru al Serviciului Secret britanic.

S-au auzit câteva exclamaţii de surpriză şi un murmur brusc de voci joase. Chiar Yamata s-a aşezat pe scaunul lui, înclinat atent înainte, cu coatele pe genunchi, cu o expresie de interes pe figura bronzată.

— Serviciul Secret! exclamă Nicolson, cu un uşor şuier prelungit de surpriză, frecându-şi involuntar fruntea cu mina, într-un gest de totală uimire.

În realitate, înţelesese exact cum stau lucrurile cu cinci minute înainte. Iar sub protecţia gestului de surpriză, de acoperire cu mâna a ochilor, a aruncat o privire în lături, prin uşa deschisă a casei sfatului: apoi i se dresă din nou lui Van Effen, căutând cu orice preţ să prelungească conversaţia.

— Dar... dar Miss Plenderleith spunea că acum câţiva ani, el comanda un regiment în Malaysia.

— Aşa este, a avut această comandă, afirmă Van Effen zâmbind.

Apoi adăugă:

— Cel puţin aparent.

— Spune mai departe, continuă! insistă de astă dată căpitanul Findhorn.

— Nu mai sunt multe de spus: şi eu şi japonezii am ştiut de planurile dispărute, la numai câteva ore după ce au fost furate. Cu sprijinul oficial al japonezilor, am pornit să descopăr autorul. Nu am ştiut că Farnholme se aranjase să ia cu el şi diamantele – o idee genială. Îi putea servi de dublu scop: dacă cineva descoperea deghizarea lui în haimana de porturi, putea să scape de necaz plătind cu câteva diamante. Sau dacă cineva mai bănuitor descoperea diamantele, era sigur că va gândi că numai pentru a le camufla se deghizase în haimana şi nu se mai preocupa de fotocopii. Dacă, în cele din urmă, japonezii descopereau pe ce navă se află, el spera că lăcomia personală sau dorinţa naturală de a pune mâna pe o marfă atât de valoroasă în timp de război, îi va face să se gândească de două ori înainte de a scufunda nava, cu speranţa de. a pune mâna şi pe planuri şi pe diamante, vânând două vrăbii dintr-o împuşcătură. Vă spun, Farnholme era de o inteligenţă extraordinară, dar a avut un ghinion teribil, infernal.

— Nu ştiu dacă lucrurile sunt chiar aşa, obiectă Findhorn; atunci, de ce au scufundat japonezii *Kerry Dancer*?

— Atunci, ei nu ştiau că Farnholme se află la bord, explică Van Effen; dar Siran ştia, tot timpul a ştiut, cunoştea şi existenţa diamantelor, bănuiesc că un funcţionar olandez ticălos îşi trădase ţara şi îi vânduse pontul lui Siran pentru o promisiune de participare la profit când acesta va pune mâna pe comoară. Dar Siran ar fi avut grijă să nu vadă nici un gologan, nici o piatră preţioasă, nici trădătorul, nici japonezii.

— O încercare isteaţă de a mă discredita, vorbi, pentru prima dată, Siran, cu voce stăpânită! pietrele ar fi fost predate bunilor noştri prieteni şi aliaţi, japonezii; asta era intenţia mea, o pot confirma şi cei doi oameni ai mei, aici prezenţi.

— Greu de dovedit adevărul, replică, indiferent, Van Effen; trădarea comisă în noaptea asta pledează în

favoarea dumitale. Fără îndoială, stăpânii dumitale ţi-ar fi aruncat un os de l-os.

După o pauză, Van Effen continuă:

— Farnholme nu a bănuit cine sunt, cel puţin înainte de a fi petrecut acele câteva zile împreună, în barca de salvare. Dar eu ştiam demult cine era el, i-am cultivat prietenia, am băut împreună. Siran ne-a văzut deseori împreună şi, probabil, s-a gândit că Farnholme şi cu mine eram mai mult decât prieteni, oricine ar fi comis aceeaşi greşeală. Acesta este motivul pentru care a lăsat să fiu salvat – mai bine-zis nu s-a descotorosit de mine aruncându-mă peste bord când *Kerry Dancer* a fost scufundat. Credea că ştiu unde sunt diamantele, în orice caz, că am aflat ceva de la Farnholme.

— A fost o greşeală, declară, cinic, Siran; ar fi trebuit să te las să te îneci.

— Ai dreptate, astfel ai fi primit singur cele două milioane de lire.

Van Effen a făcut o pauză înainte de a relua firul povestirii, adresându-se ofiţerului japonez:

— Spune-mi, căpitane Yamata, ai auzit de vreo acţiune navală britanică, neobişnuită, recent prin împrejurimi?

Surprins, căpitanul Yamata răspunse:

— De unde ştii?

— Despre nişte distrugătoare? continuă Van Effen, neluând în seamă întrebarea ofiţerului; pe aici, pe aproape, noaptea?

— Aşa este! răspunse mirat Yamata; de câtva timp, nişte distrugătoare au venit în fiece noapte în apropierea Capului Java, la vreo opt mile de aici, dar se retrăgeau înainte de ivirea zorilor, înainte ca avioanele noastre să se apropie. Dar cum...

— Voi explica: în zorii zilei în care *Kerry Dancer* a fost scufundată, Farnholme a stat o oră în cabina radio. E sigur că a comunicat cu ai lui, spunându-le că speră să scape ajungând la sudul Mării Java. Navele aliate nu îndrăznesc să navigheze în apele din nordul Indoneziei, încercare egală cu o rapidă sinucidere. Aşa că au patrulat în sud, navigând

noaptea. Bănuiesc că mai este o navă ce patrulează în apropiere de insula Bali. N-aţi făcut nici o tentativă să luaţi contact cu acest intrus, căpitane Yamata?

— Ar fi greu, răspunse, scurt, Yamata; singura navă pe care o avem pe aici este a comandantului nostru, colonelul Kiseki. Este destul de rapidă, dar prea mică, un fel de şalupă, mai mult o staţie radio mobilă. Prin aceste părţi, comunicaţiile sunt dificile.

— Ştiu.

Van Effen privi spre Nicolson, şi continuă povestirea:

— Restul e uşor de ghicit: Farnholme a ajuns la concluzia că nu mai era în siguranţă purtând diamantele cu el – nici planurile. Pe acestea din urmă, cred că i le-a dat lui miss Plenderleith încă pe când se aflau la bordul Viromei; iar diamantele, când ne aflam pe insulă – şi-a golit valiza şi a umplut-o cu grenade... Nu am întâlnit niciodată un om mai brav.

Van Effen a tăcut câteva momente, după care a continuat:

— Bietul preot mahomedan, considerat trădător, era chiar preot; Farnholme a debitat fără premeditare o poveste deloc adevărată, dar care caracterizează îndrăzneala acestui om de a acuza pe altcineva – e drept, în cazul acesta mort – de ceea ce el însuşi comitea... Ca să închei, îl rog pe mister Walters să mă ierte,

Van Effen zâmbi uşor:

— În noaptea aceea agitată, Farnholme n-a fost singurul care s-a plimbat prin cabinele altora: şi eu am stat o oră şi mai bine în cabina radio a lui mister Walters. El are un somn adânc, iar eu aveam cu mine mijloace ca să mă asigur că oamenii dorm zdravăn câtva timp.

Walters îl privi pe vorbitor, îşi întoarse ochii spre Nicolson, amintindu-şi cât s-a simţit de prost în dimineaţa următoare; şi Nicolson îşi aminti de asemenea cât de palid, preocupat şi suferind părea atunci operatorul radio. Van Effen surprinse impresia făcută asupra lui Walters fi continuă:

— Îl rog pe mister Walters să mă ierte, am fost obligat să procedez astfel, trebuia să emit un mesaj. Sunt un operator destul de priceput, totuşi mi-a luat mult timp; mereu auzeam paşi pe culoar, mă temeam că mă surprinde cineva, dar am izbutit să transmit mesajul.

— Drumul navei, viteza şi poziţia, nu-i aşa? îl întrerupse Nicolson; şi pe deasupra, ai cerut ca petrolierul să nu fie bombardat. Cereai ca nava să fie oprită, nu-i aşa?

— Cam aşa ceva, admise Van Effen; totuşi, nu mă aşteptam ca japonezii să execute o simplă oprire a navei. Pe de altă parte, nu uitaţi că dacă nu aş fi transmis mesajul, dezvăluind că diamantele se aflau la bord, probabil că ar fi făcut praf nava.

— Aşadar, noi toţi îţi datorăm dumitale că am scăpat cu viaţă, spuse, cu ciudă Nicolson; îţi mulţumim.

Îl privi tăios, un moment lung, cu încordare, apoi îşi roti ochii, simulând că nu se uită la ceva anume, încât nimeni nu s-a gândit să urmărească încotro privea. Dar ochii lui Nicolson urmăreau ceva şi acum nu se mai îndoia că văzuse bine: în ultimele câteva minute, McKinnon se mişcase, se deplasase cu şase inci, poate cu nouă, dar nu ca urmare a unor convulsii inconştiente, pricinuite de dureri, ci cu mişcări furişe, calme, ale unui om complet stăpân pe sine, preocupat să înainteze treptat, in tăcere, pe pământ, aşa de liniştit, fără pic de zgomot, cu o viteză imperceptibilă, încât numai cineva cu nervii ajunşi la un maximum de sensibilitate putea observa. Nicolson a înţeles, convins că nu se înşela. Acolo unde iniţial îi fusese capul, umerii şi braţele lui McKinnon, în zarea de lumină izvorâtă prin uşă, acum se afla numai grumazul şi un antebraţ bronzat. Încet, fără să se simtă, cu faţa ca o mască lipsită de orice expresie, Nicolson şi-a îndreptat privirea înapoi, spre camarazii săi. Van Effen vorbea din nou, privindu-l şi el cu o curiozitate neliniştită.

— Probabil acum înţelegeţi, mister Nicolson, de ce Farnholme a stat liniştit în cambuză în timpul incendiului: numai fiindcă ţinea pe genunchi două milioane de lire şi nu putea să le rişte, comportându-se după vechile canoane ale

curajului, onoarei şi altruismului. Eu am rămas în sala de mese ca să nu fiu obligat să trag asupra aliaţilor mei – şi-ţi aminteşti că singura dată când am făcut-o, ochind marinarul din turela submarinului – să ştii că voit nu l-am nimerit. Totdeauna am procedat astfel ca să nu trezesc bănuieli. După primul atac japonez, n-au mai urmat altele asupra Viromei, în timp ce pregăteam barca de salvare şi după aceea; toate s-au întâmplat astfel, deoarece, de pe acoperişul timoneriei, semnalizasem cu o lanternă care era situaţia şi cum trebuia să se procedeze. Din aceleaşi motive nu ne-a scufundat submarinul – căpitanul lui nu ar fi primit laude la întoarcere, raportând că a trimis pe fundul Mării Chinei de Sud diamante în valoare de două milioane de lire.

Zâmbi, tot fără satisfacţie:

— Îţi aminteşti probabil că am spus să ne predăm submarinului – dar ai luat atitudine ostilă acestei propuneri.

— Atunci de ce ne-a atacat avionul?

— Cine ştie? răspunse Van Effen ridicând din umeri – poate de ciudă. Şi nu uita că mai era prezent încă un avion – ar fi putut prelua unul sau doi supravieţuitori anume aleşi.

— De exemplu, pe dumneata? ,

— De exemplu, pe mine, admise Van Effen; curând după aceea, Siran a descoperit că nu la mine erau diamantele – căutase în valiza mea într-una din nopţile calme: l-am văzut chiar eu şi l-am lăsat, tot nu era nimic important în ea. Iar această descoperire, micşora riscul ca eu să fiu înjunghiat pe la spate – ceea ce s-a întâmplat întocmai cu cel de-al doilea pe care Siran îl suspecta, nefericitul Ahmed; şi de astă dată, Siran s-a înşelat.

Continuă apoi, adresându-i-se lui Siran cu un dispreţ făţiş:

— Bănuiesc că Ahmed s-a trezit în timp ce-i scotoceai în valiză?

— Nicidecum, a fost doar un accident nefericit, răspunse Siran, cu un gest vag al mâinii; mi-a alunecat cuţitul.

— Mai ai puţină vreme de trăit, Siran, vorbi Van Effen cu un ton de ciudată profeţie şi de pe figura lui Siran se şterse

expresia de dispreţ calm; eşti prea blestemat ca să mai trăieşti.

— Superstiţie prostească!

Pe faţa lui Siran reapăru surâsul, buza superioară arcuindu-se deasupra dinţilor albi.

— O să trăim şi o să vedem!

Van Effen îşi îndreptă privirea spre Nicolson:

— Asta-i tot, mister Nicolson; acum aţi înţeles de ce Farnholme m-a lovit în cap când torpilorul s-a alăturat de noi. A procedat astfel numai ca să vă salveze. Un om foarte brav – şi lua repede hotărâri.

I se adresă apoi lui Miss Plenderleith:

— Şi pe mine m-a trecut un fior de spaimă când aţi spus că Farnholme şi-a lăsat toată marfa pe insulă. Mi-am dat însă seama că nu putea face aşa ceva, nu mai exista nici o probabilitate să se mai întoarcă pe acolo. Şi am dedus că toate sunt la dumneavoastră.

O privi cu compasiune:

— Sunteţi o lady foarte curajoasă, miss Plenderleith; aţi fi meritat o soartă mai bună.

A terminat de vorbit, în casa sfatului s-a aşternut o tăcere adâncă, apăsătoare. Din când în când băieţelul scâncea, agitat, în somn, un scâncet slab de teamă, dar Gudrun îl legăna şi îl strângea în braţe, potolindu-l. Yamata privea pietrele preţioase, figura lui bronzată cu nas acvilin arăta că sta pe gânduri, nu se grăbea să plece. Prizonierii îl priveau toţi pe Van Effen, cu expresii de la mirare până la completă lipsă de încredere. În spatele lor, stăteau cei de pază, zece sau douăsprezece japonezi în total, atenţi şi vigilenţi, cu armele pregătite în mâini. Nicolson riscă o ultimă privire prin lumina uşii, simţi că i se accelerează bătăile inimii şi, involuntar, îşi strânse pumnii. Cadrul uşii şi dreptunghiul luminat din spatele ei erau acum goale: McKinnon dispăruse. Încet, precaut, Nicolson respiră uşurat, cu un oftat înăbuşit, îşi schimbă direcţia privirii şi constată că Van Effen îl fixa cu ochi întrebători – întrebători şi înţelegători. Chiar în timp ce Nicolson urmărea cele ce se întâmplau, Van Effen privise şi el dintr-o parte, spre uşă, un

timp ciudat de lung, după care se uită gin nou la Nicolson. Acestuia îi trecu prin minte fiorul rece al eşecului, şi se întreba cum ar putea sări la gâtul lui Van Effen ca să-l împiedice să scoată vreun cuvânt despre cele ce se întâmplau cu McKinnon. Ştia că n-ar fi realizat nimic, ar fi întârziat doar inevitabilul. Chiar dacă îl omora pe Van Effen – Nicolson era destul de conştient ca să nu se amăgească singur: nu avea nici o şansă şi chiar dacă ar fi avut, chiar dacă ar fi reuşit să se salveze cu toţi prizonierii, nu era în stare să-i facă un rău lui Van [Effen; ţinea minte că îi datora acestuia o viaţă – viaţa micului Peter. Foarte uşor, Van Effen ar fi putut, atunci, la acostarea bărcii de salvare, să se ocupe doar de sine însuşi, nimeni n-ar fi ştiut nimic. L-ar fi putut lăsa pe Peter la voia întâmplării şi s-ar fi salvat uşor luptând cu ambele mâini contra valurilor; dar alesese calea de a-şi expune propria-i viaţă cu copilul în braţe, în ciuda piciorului său rănit şi schilodit... Van Effen îi zâmbi şi Nicolson înţelese că era prea târziu ca să mai încerce să-l oprească a vorbi.

— Splendid executat, nu-i aşa, mister Nicolson? Acesta n-a scos un cuvânt, dar căpitanul Yamata a ridicat capul, întrebând mirat:

— Ce s-a executat splendid, domnule colonel?

— Ei bine... întreaga operaţie! Continuă cu un gest vag din mână:

— De la început, până la sfârşit.

Zâmbea parcă ironic şi Nicolson simţi că sângele îi năvăleşte în cap, sigur acum că şi Van Effen văzuse manevrele lui McKinnon şi, probabil, avea de gând să le dea în vileag.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, mormăi Yamata. Se ridică în picioare şi adăugă:

— E timpul să mergem, se aude camionul.

— Foarte bine, replică Van Effen.

Îşi flexiona piciorul rănit, rigidizat; din cauza rănii din coapsă şi din cauza muşcăturii moluştei, îl folosea anevoios.

— Mergem să ne întâlnim cu colonelul dumitale? Chiar în astă noapte?

— Peste o oră, răspunse scurt Yamata; în astă seară, în vila lui, colonelul Kiseki are oaspeţi căpetenii importante. Fiul lui a murit, dar datoria trece peste durerile personale; trece peste, dar nu le face să dispară. Poate că doar gemetele acestor prizonieri îi vor alina inima îndurerată.

Nicolson se înfiora, închipuindu-şi, crispat, că cineva se plimbă peste propriul său mormânt. Chiar înainte de sadica anticipare din vorbele lui Yamata, nu-şi făcuse iluzii în privinţa celor ce îl aşteptau. Un moment îi trecură prin minte toate cele auzite despre atrocităţile japoneze comise în China, dar căută să-şi alunge aceste gânduri negre. Singura lui speranţă atârna acum ca de un fir de păr şi nici nu era sigur că mai exista vreo speranţă, poate era doar o închipuire... într-adevăr, McKinnon ieşise din încăpere, dar ce putea face el, decât să se expună la o moarte sigură? Nici nu-i trecea prin minte că McKinnon acţiona numai pentru propria-i salvare, şeful de echipaj nu era omul care să facă aşa ceva... Van Effen vorbea din nou:

— Şi după aceea? După ce colonelul îi vede pe prizonieri? Aveţi unde să-i adăpostiţi?

Nu cred că vor mai avea nevoie de adăpost, replică, Yamata: mai curând, de un serviciu funebru.

— Nu este momentul de glumă, căpitane Yamata, îi tăie, scurt, vorba Van Effen.

— Nici nu glumesc, domnule colonel.

Şi Yamata zâmbi, fără să mai spună ceva. Se aşternu brusc tăcere şi se auzi scrâşnetul frânelor şi accelerarea, înainte de oprire, a motorului camionului în mijlocul *kampong-ului*. Căpitanul Findhorn îşi drese glasul şi declară:

— Eu sunt căpetenia grupului, căpitane Yamata, şi în această calitate îţi amintesc convenţiile internaţionale valabile pe timp de război!

Vocea îi era slabă, dar hotărâtă:

— În calitate de căpitan de vas în Marina Comercială Britanică, cer...

— Taci!

Vocea lui Yamata a fost mai mult un ţipăt şi figura i s-a schimonosit hidos. A continuat mai mult în şoaptă un murmur ce voia să pară îngăduitor, dar mult mai înspăimântător decât un muget de mânie:

— Nu cere nimic, căpitane, nu-i cazul să ceri ceva. Convenţii internaţionale! Pfui! Scuip pe convenţiile internaţionale! Bune pentru slăbănogi, naivi şi copii. Celor tari nu le pasă de ele, colonelul Kiseki nici n-a auzit vreodată de ele. El nu ştie decât una: i-ai omorât fiul!

Yamata continuă, cutremurându-se:

— Nu mi-e teamă de nimeni pe lume, decât de colonelul Kiseki. Toţi se tem de el. E un om cumplit. Întreabă-l pe prietenul dumitale de colo, a auzit multe despre colonel.

Şi-l indică pe Telak, stând în fund, între două sentinele înarmate.

— Colonelul Kiseki nu este om, rosti Telak, cu figura brăzdată de dâre lungi de sânge coagulat; un diavol, Dumnezeu îl va pedepsi!

— Aşa...? exclamă Yamata.

Ordonă ceva scurt în japoneză şi Telak se răsturnă pe spate, primind o brutală lovitură de pat de puşcă drept în faţă.

— Telak face parte dintre aliaţii noştri indonezieni, se scuză Yamata, dar mai are nevoie de educaţie. In special, nu trebuie să-i vorbească de rău pe ofiţerii noştri superiori... După cum spuneam, Kiseki este totdeauna un om teribil, dar acum, când singurul său fiu a fost ucis...

Vocea i se pierdu treptat în tăcere.

— Ce-o să facă colonelul Kiseki? se auzi, indiferentă, vocea lui Van Effen, fără urmă de emoţie sau compătimire; e sigur că femeile şi copiii...

— Sunt primii care vor pleca de aici şi o să li se pară lung drumul ce-l vor avea de făcut până la capăt.

Probabil că Yamata şi colonelul lui pregătiseră ceea ce urma să se întâmple, căci continuă:

— Colonelul Kiseki este un cunoscător, un artist în astfel de treburi; oameni mai needucaţi, ca mine, avem ce învăţa

de la el. Este de părere că suferinţele psihice sunt mai importante decât cele fizice.

Yamata se entuziasma vorbind, se vedea că subiectul îi făcea plăcere.

— De exemplu, atenţia lui se va îndrepta în special asupra lui mister Nicolson.

— Inevitabil, murmura Van Effen.

— Inevitabil. Astfel, la început, îl va ignora. In schimb, îşi va concentra atenţia asupra copilului. Poate însă că ii f va cruţa, are o slăbiciune ciudată pentru copii.

Yamata se încruntă, apoi figura i se destinse:

— Cred că se va mai ocupa şi de tânăra cu cicatrice pe obraz. Siran mi-a spus că ea şi Nicolson sunt buni prieteni, cel puţin prieteni.

O privi îndelung pe Gudrun şi Nicolson simţi parcă un pumnal care ii străpungea inima.

— Colonelul Kiseki are o manieră specială de a se purta cu doamnele, mai ales cu cele tinere: o foarte ingenioasă combinaţie de pat din bambus verde şi tratament cu apă. Poate aţi auzit de aşa ceva, domnule colonel Van Effen?

— Am auzit, răspunse acesta, cu un surâs nedesluşit.

Surâsul nu prevestea nimic bun şi pentru prima dată, Nicolson simţi siguranţa copleşitoare a înfrângerii finale: Van Effen se juca cu el, ca pisica cu şoarecele, dându-i false încurajări sadice, în aşteptarea momentului când îl va sfâşia.

— Da, am auzit despre toate acestea, sunt spectacole foarte interesante şi sper că mi se va permite să asist la... festivităţi?

— Veţi fi oaspete de onoare, scumpe domnule colonel! îl asigură Yamata.

— Minunat, minunat: după câte am înţeles, sunt prilejuri de a învăţa câte ceva.

Van Effen îl privi ciudat şi indică cu un gest nepăsător al mânii spre prizonieri.

— Oare colonelul Kiseki va avea, să zicem... conversaţii cu toţi? Chiar şi cu răniţii?

— I-au omorât fiul, răspunse categoric Yamata.

— Aşa este, i-au omorât fiul.

Van Effen se uită din nou la prizonieri, cu ochi inexpresivi şi reci:

— Dar unul dintre ei a încercat să mă omoare pe mine. Oare colonelul Kiseki n-ar renunţa la el?

Yamata îşi ridică sprincenele, nedumerit, şi spuse:

— Nu ştiu dacă eu...

— Unul dintre ei a încercat să mă omoare, îl întrerupse, aspru, Van Effen; am o răfuială personală cu respectivul şi aş considera ca o mare favoare, căpitane Yamata, dacă ai fi de acord să mă răfuiesc acum.

Yamata se uită la soldatul care băga diamantele înapoi în valiza ruptă şi-şi frecă bărbia. Nicolson simţi încă o dată că sângele i se urcă la cap, dar se sili să respire liniştit, normal. Nu-şi putea închipui ce va urma.

— Este cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteţi pretinde, ştiind cât de mult vă datorăm. Dar colonelul...

Brusc, de pe figura lui Yamata dispărură îndoiala şi nesiguranţa; continuă, surâzând:

— Fie! sunteţi un ofiţer superior aliat, aşa că un ordin al dumneavoastră...

— Iţi mulţumesc, căpitane Yamata, îl întrerupse Van Effen; consideră că l-am dat.

Merse repede, şchiopătând în mijlocul prizonierilor, se aplecă şi-l apucă de pieptul cămăşii pe Gordon, smucindu-l cu răutate ca să se ridice în picioare.

— Aştept de multă vreme acest moment, blestematule! Ia treci dincolo!

N-a ţinut seama nici de zbaterile lui Gordon, nici de figura lui înnebunită, de spaimă şi nici de protestele incoerente de nevinovăţie; l-a târât în spaţiul gol din fundul casei sfatului, direct opus cu uşa, împingându-l prin grupul îngrămădit al prizonierilor şi l-a ţintuit în picioare de peretele colibei; Gordon a ridicat un braţ într-un gest jalnic de apărare, figura îi era schimonosii de panică.

Van Effen nu a luat în seamă nici panica, nici protestele omului, şi-l împinse către platformă, spre-un soldat japonez care ţinea într-o mână o armă şi un pistol-mitralieră în

cealaltă. Cu siguranţa nepăsătoare a unuia care nu se aşteaptă să fie nici întrebat, nici să i se opună rezistenţă, Van Effen îi luă soldatului pistolul-mitralieră, îl verifică dacă e încărcat, îl aruncă pentru tir automat şi se îndreptă, şchiopătând, spre Gordon care sta la perete cu ochi holbaţi, plini de spaimă. În încăpere, totul încremenise în tăcerea întreruptă doar de respiraţia gâfâită-a lui Gordon. Toţi ochii erau îndreptaţi spre Van Effen şi Gordon, privirile reflectau stări diferite: de milă, de mânie, de groaza celor ce aveau să urmeze sau de simpla neînţelegere a celor ce se petreceau. Figura lui Nicolson era complet inexpresivă, a lui Yamata cam la fel, dar modul cum îşi plimba limba peste buze îi trăda nedumerirea. Nimeni nu vorbea, nimeni nu mişca, nimănui nu-i venea să vorbească sau să mişte. Un om era pe cale să fie omorât, ucis, dar ceva nedesluşit împiedica orice protest, orice intervenţie în atmosfera încărcată ce domnea în interiorul colibei, întreruperea a venit de afară, din *kampong*, producând un şoc brusc care a sfărâmat atmosfera ireală din încăpere, aşa cum o piatră face ţăndări un cristal, izbindu-l.

Un ţipăt tremurat, strident, în japoneză a făcut ca toate capetele să se întoarcă spre uşă. Imediat a urmat de afară larma unei încăierări scurte şi stridente, un strigăt, un zgomot în gol ca de un topor uriaş despicând un pepene, apoi, un moment de tăcere ciudată, generală; după care s-a auzit un urlet, însoţit de o explozie de fum şi flăcări cuprinzând cu o iuţeală de necrezut cadrul uşii şi majoritatea peretelui respectiv, formând ca un zid de flăcări.

Căpitanul Yamata a făcut doi paşi spre uşă, a deschis gura să strige un ordin şi căzu trăsnit cu gura deschisă, cu pieptul sfârtecat de gloanţele carabinei lui Van Effen. În interiorul încăperii, ţăcănitul staccato al pistolului-mitralieră era asurzitor, dominând mugetul flăcărilor. Sergentul japonez de pe platformă a fost şi el împuşcat, apoi un soldat de lângă el, iar în mijlocul feţei lui Siran s-a deschis o mare floare roşie; calm, Van Effen s-a încovoiat peste ţeava carabinei, cu degetele înţepenite pe trăgaci, cu faţa tăiată

parcă în piatră. S-a cutremurat când primul glonţ de armă japoneză l-a izbit sus în umăr, s-a împleticit şi a căzut într-un genunchi când al doilea glonţ l-a izbit într-o parte cu forţa unei lovituri de berbec, dar chipul lui nu şi-a schimbat nicidecum expresia şi degetul îngălbenit de încordare a apăsat şi mai tare pe trăgaci. Toate acestea, Nicolson le-a văzut şi abia atunci a înţeles situaţia: s-a aruncat jos, izbind în picioarele unui soldat japonez care ţintea spre Van Effen cu puşca automată. S-au rostogolit amândoi încleştaţi într-o luptă furioasă, Nicolson a lovit de mai multe ori cu patul puştii automate faţa adversarului de deasupra lui şi a sărit în picioare, înlăturând, tocmai la timp, sclipitul unei baionete şi lovind cu piciorul, cu răutate, sub un pântec neprotejat.

Chiar în timpul cât era cu degetele înfipte în gâtul adversarului, a observat că Walters, Evans şi Willoughby erau şi ei în picioare, luptând cu disperare nebunească în semiîntunericul straniu format din strălucirea roşiatică a flăcărilor şi usturimea sufocantă a fumului ce umplea încăperea. Şi-a mai dat seama că pistolul-mitralieră al lui Van Effen tăcuse, că o altă mitralieră cu ritm de tragere diferit răpăia prin flăcările răşinoase învăluitoare care blocau uşa. Apoi aproape şi-a pierdut cunoştinţa, căci un fit japonez îl atacase pe la spate, şi-i încinsese gâtul cu braţul, strangulându-l intr-o tăcere nemiloasă, sălbatică. In faţa ochilor i-a fâlfâit o ceaţă roşie, o ceaţă cu străfulgerări de scântei şi flăcări, fluturându-i înaintea feţei; îşi dădea seama că nu era decât propriul său sânge care îi pulsa in cap şi că nu se prăbuşeau pereţii arzând furios ai casei sfatului. Nicolson simţea că îl părăsesc puterile, că alunecă in întuneric când îl auzi pe omul care îi strangula scoţând un ţipăt de moarte, apoi simţi că McKinnon îl apucase de braţ şi îl ducea, împleticindu-se, către pervazul incendiat al uşii; McKinnon trecu de uşă, dar pentru Nicolson a fost prea târziu: grinda de sus a uşii in flăcări, i-a căzut peste cap şi umeri, ceea ce a fost îndeajuns ca, în starea de slăbiciune in care se afla, să-şi piardă din nou cunoştinţa.

Şi-a revenit după un minut, zăcând sprijinit de peretele şopronului cel mai apropiat de casa sfatului. Vag, îşi dădea seama că în jurul lui stăteau şi se mişcau oameni, că Miss Plenderleith îi ştergea faţa de sânge şi funingine, că o limbă înaltă de flăcări lucea vertical în întuneric până la treizeci sau patruzeci de picioare înălţime, în cerul întunecat, fără stele, în timp ce casa sfatului, cu un perete şi aproape tot acoperişul mistuit, ardea ca o torţă necruţând nimic.

Revenindu-şi în fire, s-a ridicat şi a dat-o la o parte pe Miss Plenderleith. A observat că împuşcăturile încetaseră şi că se auzea doar zgomotul îndepărtat al unui motor de camion, când mai tare, când mai încet, după cum se schimbau vitezele: japonezii, cei care mai rămăseseră în viaţă, fugeau în grabă, cuprinşi de panică.

— McKinnon! strigă Nicolson, căutând să domine cu vocea mugetul flăcărilor; McKinnon unde eşti?

— S-a dus de cealaltă parte a casei, îl informă Willoughby.

Apoi, arătând spre casa sfatului în flăcări:

— Arde zdravăn, Johnny!

— Au ieşit toţi din casă? întrebă Nicolson; au părăsit-o toţi, spune-mi, pentru Dumnezeu!

— Cred că toţi au ieşit, sir, rosti Walters de alături, dar cu voce şovăielnică, cred că nu a rămas nimeni înăuntru.

— Slavă, slavă Domnului! Dar se opri brusc:

— A ieşit şi Van Effen? Nu a răspuns nimeni.

N-aţi auzit ce-am întrebat? strigă Nicolson; a ieşit şi Van Effen? îl căută din ochi pe Gordon, se apropie de el şi îl prinse de umeri:

— Van Effen a rămas înăuntru? Trebuie să ştii, erai cel mai aproape de el.

Gordon îl privi nedumerit, ochii îi erau încă plini de spaimă. Buzele i se frământau necontrolate dar nu scotea nici un cuvânt. Nicolson îl lăsă de umeri, îl pălmui zdravăn de două ori cu faţa şi dosul palmei, dar trebui să-l sprijine ca să nu cadă.

— Spune-mi, sau te omor, Gordon! L-ai lăsat pe Van Effen înăuntru?

Gordon răspunse afirmativ din cap, cu figura înălbită de spaimă, acum brăzdată cu roşu, urmele degetelor palmelor primite.

— L-ai lăsat înăuntru? îl întrebă iarăşi Nicolson, nevenindu-i să creadă; l-ai lăsat în iadul acela de flăcări?

— A vrut să mă omoare, scânci Gordon, era chiar să mă omoare.

— Tâmpitule! Ţi-a salvat viaţa, ţie şi nouă tuturora!

Îl îmbrânci fără milă, dădu la o parte o pereche de mâini care încercau să-l reţină şi se repezi prin flăcările învolburate în lumina uşii, fără să realizeze la ce se expunea.

Înăuntru, căldura l-a izbit cu un suflu violent, simţind că îl înconjoară un val enorm de pârjol dureros, aerul supraîncălzit, lipsit de oxigen, îi pătrundea în plămâni ca un efluviu de foc. A simţit că îi miroase părul a pârlit, lacrimi i-au năpădit ochii, aproape nu mai vedea nimic şi dacă interiorul ar fi fost în întuneric, n-ar fi putut distinge nimic; dar din cauza sălbaticei străluciri roşii a flăcărilor, era lumină, ca sub soarele de amiază.

L-a descoperit repede pe Van Effen: era lângă un perete rămas intact, zăcea pe pământ, sprijinit într-un cot. Cămaşa kaki şi pantalonii de dril îi erau pline de sânge, faţa îi era cenuşie. Gâfâind, înăbuşindu-se, cu plămânii luptând în van după aer, Nicolson a mers împleticindu-se cât a putut de repede spre peretele opus al casei sfatului. Ştia că trebuia să se grăbească, nu putea rezista decât câteva clipe în atmosfera aceea, cel mult o jumătate de minut. Veşmintele îi începuseră să ardă înăbuşit, părţi din ele sfâşiate fumegau, chiar se înroşeau pentru o clipă, plămânii nu-şi mai primeau oxigenul, era din ce în ce mai slăbit, căldura îi dogorea figura şi tot corpul.

Van Effen îl privi cu ochi vagi, fără un gest sau vorbă. „Probabil aproape mort, gândi Nicolson, Dumnezeu ştie cum a supravieţuit." Se aplecă, încercă să desprindă degetele lui Van Effen de pe siguranţa şi trăgaciul pistolului-mitralieră, dar nu reuşi, mâna îi era parcă lipită de metal. Nu avea timp de pierdut, poate că era chiar prea

târziu. Gâfâind, zbătându-se, cu năduşeala curgând şiroaie pe trupul înfierbântat, Nicolson îşi încorda ultimele rămăşiţe de putere într-un efort disperat şi-l luă pe rănit în braţe.

A parcurs jumătate din distanţa de întoarcere, când, peste mugetul flăcărilor se auzi o trosnitură care îl făcu să-şi oprească brusc paşii tocmai la timp: din acoperiş, câteva grinzi, în flăcări, fumegând s-au prăvălit pe jos cu o erupţie ca de artificii zburătoare şi tăciuni roşii, la mai puţin de trei picioare distanţă de unde se oprise. Uşa era complet blocată. Nicolson îşi scutură capul, privi în sus cu ochii împăienjeniţi de sudoare, văzu ca printr-o ceaţă acoperişul dărâmându-se, prăbuşindu-se peste el şi nu mai şovăi: cu patru paşi împleticiţi trecu peste grămezile arzânde aflate între el şi uşă, dar cei patru paşi i s-au părut o eternitate. Veşmintele de dril, uscate acum ca iasca, s-au aprins şi limbi de foc răsucite i se ridicau de la picioare, tot mai sus, încât vârfurile lor înfometate îi îndurerau antebraţele goale susţinând greutatea inertă a trupului lui Van Effen. Săbii roşii de foc îi străbăteau parcă prin tălpile încălţămintei, înţepând nemilos, nările îi erau pline de o duhoare scârboasă de carne pârjolită. Simţea că-şi pierde mintea, nu mai avea puteri, nu mai era conştient de timp, de scop şi de direcţie, când simţi că mâini grăbite îl iau de braţe şi de umeri şi-l împing afară în aerul rece, calm, dătător de viaţă al serii.

Ar fi fost normal să-l lase pe Van Effen în mâinile celor care îi salvaseră, şi Nicolson să se azvârle pe pământ, să se lase pradă valului de inconştienţă ce-l asalta şi să se scufunde într-o uitare binefăcătoare. Dar n-a procedat aşa: a stat în picioare, inspirând cantităţi enorme de aer în trupul care nu mai era în stare să preia decât o fracţiune din ceea ce i-ar fi trebuit. Doar după câteva minute mintea i s-a limpezit, i s-a potolit tremurul picioarelor şi a văzut pe Walters şi pe Willoughby care îl înconjurau, dar nu a ţinut seamă de ei, s-a smucit şi l-a transportat pe Van Effen până la cel mai apropiat şopron din *kampong*.

Încet, cu infinită atenţie, a depus rănitul pe pământ, i-a deschis cămaşa ruptă şi pătată de sânge. Van Effen i-a prins slab mâinile:

— Pierzi timpul degeaba, mister Nicolson, murmură el cu voce slabă, înecată de sânge, abia auzibilă din cauza urletului flăcărilor.

Fără să ţină seama de ce spunea Van Effen, Nicolson i-a desfăcut cămaşa şi a fost teribil de impresionat văzând ce era sub ea: pentru ca Van Effen să mai trăiască, trebuia să i se oprească urgent hemoragia. Îşi smulse propria-i cămaşă pârlită şi zdrenţuită, o sfâşie şi aplică tampoane peste răni, observând tot timpul figura palidă, crispată a germanului. Buzele lui Van Effen încercau să zâmbească, poate un surâs de zădărnicie; Nicolson i-ar fi citit mai repede simţămintele, după expresia ochilor, dar nu mai era posibil să descifreze ceva în ei, erau înceţoşaţi de lucirea unei iminente pierderi de cunoştinţă.

— Ţi-am spus... nu mai pierde vremea degeaba, murmură rănitul; şalupa... şalupa lui Kiseki, caută să ajungi la ea; are probabil o staţie puternică de radio – ai auzit, ce spunea Yamata... Walters poate emite un mesaj.

Vocea îi devenea o şoaptă grăbită:

— Du-te imediat, mister Nicolson, cât mai curând. Mâinile i s-au desprins de braţele lui Nicolson şi au căzut neputincioase deoparte, cu palmele în sus, pe pământul bătătorit al *kampong-ului*.

— De ce te-ai expus în halul ăsta, Van Effen? îl întreba Nicolson, clătinându-şi încet capul, cu uimire; de ce ai făcut-o?

— Cine ştie; dar poate... ştiu şi eu.

Respira repede, întretăiat, abia şoptea cuvintele:

— Războiul total îşi are legile lui, mister Nicolson, dar este un lucru barbar.

Continuă, arătând cu o încercare de gest spre coliba incendiată:

— Orice alt compatriot de-al meu ar fi fost aici, în noaptea asta, ar fi făcut la fel, exact ceea ce am făcut eu.

Şi noi, germanii suntem oameni, mister Nicolson, oameni ca şi voi.

Abia mişcându-şi mâna, îşi desfăcu cămaşa şi zâmbi:

— Dacă suntem tăiaţi, nu curge tot sânge?

L-a apucat o tuse care îi contracta muşchii răniţi ai stomacului, făcându-l să-şi ridice de pe pământ capul şi umerii, apoi căzu iarăşi jos, rămase atât de nemişcat şi tăcut, încât Nicolson se înclină asupra lui, convins că murise. Dar Van Effen îşi redeschise pleoapele, cu încetineala şi efortul infinit al unui om care ridică o imensă greutate şi reuşi să-i surâdă lui Nicolson cu ochii înceţoşaţi.

— Noi germanii nu ne dăm atât de uşor sfârşitul; cred că n-a venit încă sfârşitul lui Van Effen.

După o pauză mai lungă, continuă în şoapte:

— Costă mult câştigarea unui război; multe sacrificii. Câteodată costul cerut este prea scump şi nu merită ceea ce se poate obţine. În noaptea asta, preţul ce mi s-a cerut era prea mare. Şi eu... nu l-am putut plăti.

Tocmai atunci, o mare pălălaie de flăcări a izbucnit din acoperişul prăbuşit al casei sfatului, scăldând figura lui Van Effen într-o strălucire roşie, puternică, capul i-a căzut în jos, faţa îi era albă şi fără viaţă, dar murmura indistinct ceva despre Kiseki.

— Ce este cu Kiseki? întrebă Nicolson, apropiindu-şi capul de figura lui.

Ce vrei să spui?

— Colonel Kiseki...

Vocea lui Van Effen era din ce în ce mai slabă, încercă să zâmbească, dar nu reuşi decât să contracte puţin buza de jos.

— Cred că am ceva comun cu el, cred... Vocea i se stinse, dar îşi reveni:

— Cred că amândoi avem slăbiciune pentru copiii mici. Nicolson îl privi un timp, apoi atenţia i se îndreptă spre direcţia din care venea, peste kampong, un trăsnet puternic, iluminând cel mai îndepărtat colţ al mici aşezări: ultimii stâlpi ai casei sfatului se prăbuşiseră, cu o şi mai serioasă vâlvătaie de flăcări. Dar nu a durat mult: Nicolson

a văzut doar limbile de foc ce se micşorau îndată ce atingeau pământul şi din toate părţile năvăleau umbrele întunericului. A mai încercat să-i mai spună ceva lui Van Effen, dar acesta îşi pierduse cunoştinţa.

Epuizat, Nicolson se îndreptă cu greu din şale, rămase însă sprijinit pe genunchii îndoiţi, privind la omul atât de grav rănit. Brusc, extenuarea, disperarea şi durerea ascuţită, chinuitoare a picioarelor şi braţelor îl copleşi şi devenea tot mai puternică tentaţia de a se lăsa în voia soartei, de a se lăsa să alunece în întunecimea prietenoasă, cuprinzătoare care începea să pună stăpânire pe toate ascunzişurile minţii sale. Oscila înapoi şi înainte, în genunchi, cu ochii aproape închişi, cu braţele bălăbănindu-se, când auzi o voce strigând, zgomot de paşi precipitaţi prin kampong şi simţi că degete puternice îl prindeau neîndurătoare de pielea înroşită de arsurile de pe braţ.

— Haideţi, sir, veniţi! Pentru Dumnezeu, ridicaţi-vă în picioare.

In vocea lui McKinnon se distingea o disperare vehementă, nerăbdătoare.

— Diavolii ăştia galbeni i-au luat cu ei, sir...

— Cum? Ce? strigă Nicolson, clătinându-şi capul zăpăcit şi dureros; ce au luat cu ei? Planurile, diamantele? Abia scăpaseră cu bine din atâtea...

— Lua-le-ar dracu de diamante, arde-le-ar focul cu toţi blestemaţii ăştia galbeni.

Vocea lui McKinnon era între şoaptă şi strigăt, Nicolson nu i-o mai auzise astfel niciodată, ochii îi era năpădiţi de lacrimi, pumnii strânşi i se albiseră de încordare, părea înnebunit de furie.

— Ar fi fost bine dacă luau numai diamantele; dar diavolii ăştia au luat şi ostateci, am văzut când îi încărcau în camion: căpitanul, Miss Drachmann şi bietul Peter!

XV

După mânie, începe furia, pornire necugetată, neţinând seama de nimic, şi după furie, o cale ceva mai lungă duce la hotarele nebuniei, precedată însă de o zonă de indiferenţă rece şi completă detaşare. Când omul ajunge în acea stare – e drept, numai puţini ajung – nu mai este ei însuşi, nu se mai stăpâneşte, nu se mai comportă după regulile normale de simţire, gândire şi emotivitate, pentru el cuvinte ca teamă, pericol, suferinţă, extenuare sunt de pe o altă lume şi nu le mai înţelege semnificaţia. Starea lui este acum caracterizată printr-o anormală înţelegere, printr-o percepere hipersensibilă a eventualelor pericole, printr-un dispreţ supraomenesc şi total faţă de pericol. Mai presus de toate, această stare se caracterizează printr-o completă îndârjire. în asemenea stare se afla Nicolson la ora opt şi jumătate seara in acea zi de sfârşit de februarie, la numai câteva secunde după ce McKinnon îi spusese că Gudrun şi Peter fuseseră luaţi de japonezi.

Mintea i se limpezise, devenise chiar nefiresc de limpede şi analiza situaţia, atât cât o cunoştea, cântărind posibilităţile şi probabilităţile, căutând să prevadă evenimentele şi să-şi întocmească un plan cu perspective cât mai sigure de succes. Oboseala, extenuarea fizică îi dispăruseră, ca o mantie de care te descotoroseşti; ştia că schimbarea e doar psihologică, nu fiziologică, că o va plăti scump mai târziu, dar n-avea importanţă; era sigur însă că indiferent de sursă, energia ce-l însufleţeşte va fi suficientă ca să înfrunte încercările. în oarecare măsură, era conştient de gravitatea arsurilor suferite pe picioare şi braţe, de durerea pe care o simţea în ceafă unde îl împunsese destul de adânc baioneta japoneză; dar nu percepea decât intelectual rănile şi arsurile, ca şi cum ar fi fost îndurate de altcineva.

Planul era simplu, neînchipuit de simplu, perspectivele de a eşua erau multiple, eşecul aproape inevitabil, dar refuza să ia în considerare un insucces. I-a împroşcat cu o

adevărată canonadă de întrebări pe Telak şi pe McKinnon, i-a lămurit ce aveau de făcut, ce trebuie să întreprindă fiecare din ei, oricât de mici erau speranţele. Din relatările lui McKinnon a înţeles ce se întâmplase.

Casa sfatului arsese cu furie şi cu atâta iuţeală, pentru simplul motiv că McKinnon stropise copios întregul perete al şopronului alăturat, cu tot conţinutul unui bidon cu patru galoane de benzină. Furase bidonul din camionul japonezilor, la două minute după sosirea acestuia, profitând de lipsa de atenţie a şoferului, care acum zăcea mort pe pământ la mai puţin de zece picioare distanţă. Şi McKinnon tocmai era pe cale să dea foc camionului, când o patrulă de strajă aproape că se împiedicase de el. Şi nu numai că furase benzina, dar încercase să imobilizeze camionul. Căutase distribuitorul, nu-l găsise pe întuneric, dar descoperise ţeava de benzină spre carburator şi îndoirea ei a fost o jucărie pentru mâinile lui. Era puţin probabil, chiar imposibil, ca benzina rămasă în distribuitor să permită camionului să parcurgă mai mult ca o milă – şi până la Bantuk erau patru mile.

Grăbit, Nicolson îi ceru lui Telak să le fie de ajutor, iar acesta consimţi: de vreme ce tatăl său şi alţii din tribul lor fuseseră omorâţi, nu mai era cazul să fie neutru. A vorbit puţin, dar ceea ce a spus era plin de mâhnire, vădit că dorea cu înverşunare să-i răzbune pe cei răpuşi. A răspuns cererii lui Nicolson de a le indica o călăuză care să conducă grupul celor şapte prizonieri râmaşi, sub conducerea lui Vannier, pe drumul principal ce ducea la Bantuk, unde aveau misiunea să captureze şalupa şi să urce la bordul ei, dacă reuşeau să realizeze totul în cea mai desăvârşită linişte; Telak a tradus repede instrucţiunile unui compatriot şi grupul a plecat, urmând să se întâlnească, sperau, la bordul şalupei. Apoi. Telak a ordonat la şase consăteni de-ai săi să caute soldaţii japonezi morţi care zăceau prin *kampong*, să le ia toate armele şi muniţiile şi să le adune la un loc. S-a constatat că mai erau utilizabile: o puşcă automată Thomson, alte două puşti automate şi un pistol automat de un tip neobişnuit. Telak dispăru într-o colibă

alăturată, de unde ieşi cu două mari pumnale malaieze, cu tăişuri ca bricele, şi cu o pereche de hangere curioase, minuţios gravate, lungi de zece inci şi în formă de flacără pe care şi le-a prins de propria-i centură. La cinci minute după prăbuşirea casei sfatului, au pornit la drum şi cei trei: Nicolson, McKinnon şi Telak.

Şoseaua spre Bantuk – de fapt, nu era o şosea, ci un drumeag lat de vreo şase picioare – trecea întortocheat printre plantaţii de palmier, culturi de tutun şi printre mlaştini urât mirositoare în care te puteai afunda până la brâu, drumeag foarte greu de urmat in întuneric. Dar în noaptea aceea, Telak i-a condus pe scurtături, ocolind drumul o dată, traversându-l de două ori, pătrunzând de-a dreptul prin mlaştini, culturi de orez şi plantaţii, un parcurs ca traiectoria unei săgeţi ţintind direct spre inima Bantuk-ului.

Toţi trei erau grav răniţi, toţi pierduseră sânge, Telak in primul rând. şi orice doctor, cât de cât priceput, n-ar fi ezitat să-i interneze pe toţi în spital. Dar ei se grăbeau cit ii ţineau picioarele spre Bantuk, să înfrunte imposibilul: parcurgerea unui teren care le punea inimile la grele încercări şi era departe de a fi o plimbare. Alergau gâfâind nebuneşte din cauza încordării supraomeneşti, cu picioarele ca de plumb din cauza muşchilor dureroşi, la limita puterilor, cu piepturile zbătându-se, zbătându-se din cauza plămânilor care aveau nevoie de aer. tot mai mult aer. şi cu sudoarea şiroaie pe trupuri. Alergau cât îi ţineau puterile: Telak, fiindcă era obişnuit şi fiindcă tatăl său zăcea mort în kampong cu o baionetă înfiptă în piept. McKinnon. fiindcă era înnebunit de furie şi inima îl îndemna să fugă până va cădea jos; Nicolson. fiindcă era scos din fire de suferinţele care ameninţau fiinţe dragi lui.

A doua oară când au traversat drumul, au văzut camionul japonez staţionând la cinci yarzi distanţă. Nici nu s-au oprit din mers. nu exista îndoială. era abandonat, japonezii ii luaseră pe prizonieri cu ei şi se grăbeau pe jos spre oraş. Camionul reuşise să meargă mai departe decât se aşteptase Nicolson, adică ajunsese cel puţin la

jumătatea drumului până la Bantuk şi nu puteau aprecia cu cât timp înainte fusese părăsit de japonezi şi de prizonierii lor. Nicolson îşi dădea seama că şansele lor erau din ce în ce mai reduse, aproape inexistente. Toţi trei erau conştienţi, dar nici unul nu-şi mărturisea gândul şi nu propunea să-şi încetinească ritmul ucigător al fugii câtuşi de puţin. Din contra, lungeau paşii şi alergau mai disperaţi prin întuneric.

După ce a văzut camionul abandonat, prin mintea lui Nicolson au fulgerat tot felul de imagini despre modul cum se purtau soldaţii japonezi în timp ce-i grăbeau pe prizonierii plini de teamă, pe drumeagul junglei. Îşi imagina scene cu paturi de puşti, chiar cu baionete, mânându-l cu răutate pe bătrânul căpitan bolnav, împleticindu-se complet epuizat, şi pe Gudrun, şi ea împleticindu-se prin întuneric, îngreunată de povara copilului purtat în braţe; după o jumătate de milă, chiar un copil de doi ani devine o povară teribilă, în astfel de condiţii. Sau poate că îl părăsise pe micul Peter, poate că îl abandonaseră in graba cu care erau hărţuiţi, undeva în junglă, şi nu-l mai aştepta decât moartea. Dar înverşunarea ce-l însufleţea pe Nicolson l-a îndemnat la eforturi şi mai mari; evita să se lase obsedat de gânduri negre şi să se prăbuşească sfârşit; în tot timpul acelei goane interminabile şi extenuante prin întuneric, mintea lui Nicolson a rămas neobişnuit de limpede şi a funcţionat raţional.

Vremea se răcise, stelele dispăreau şi a început să plouă când, în fine, au ajuns la periferia Bantuk-ului: oraş la coasta mării, tipic pentru insula Java, nici prea mare, nici prea mic, un amalgam curios de vechi şi de nou, amestec de Indonezie de acum o sută de ani şi de Olandă aflată la zece mii de mile depărtare. Pe ţărm, de-a lungul golfului, erau presărate dezordonat un fel de construcţii primitive, improvizate pe stâlpi înalţi de bambus, sub cota maximă a apei, cu plase suspendate pentru a prinde peştii aduşi de maree; la mijlocul plajei, un din curbat înainta în golf, formând adăpost pentru şalupele şi vasele de pescuit, pentru bărcile cu coviltir, tipic indoneziene, şi canoele cu

două rânduri de rame, prea mari pentru a fi trase pe uscat. Paralele cu plaja, în spatele construcţiilor, se întindeau, dispersate la întâmplare, două sau trei şiruri de colibe de lemn, cu acoperişuri de paie, colibe similare celor din satele din interior; mai departe de ţărm, se afla centrul comercial al localităţii, continuat cu locuinţe ce se întindeau până la o vale atrăgătoare din spatele lor. Aceste locuinţe formau o suburbie tipică olandeza, fără bulevarde largi, aliniate ca la Batavia sau Medan, dar constând din mici bungalouri şi vile cochet; de tip colonial, fiecare împrejmuită de o grădină bine întreţinută.

În această parte a oraşului şi-a condus Telak însoţitorii. Au străbătut repede străzile întunecate din centru! oraşului, fără să se mai ferească, nu mai aveau de ce. I-au văzut doar puţini oameni, aflaţi pe străzile spălate de ploaie. La început. Nicolson a crezut că japonezii interziseseră circulaţia între anumite ore. dar curând şi-a dat seama că nu: cafenelele erau încă deschise, proprietarii lor chinezi stăteau fumând în prag, privindu-i cu placiditate.

La o jumătate de milă de golf, Telak a încetinit pasul şt i-a condus pe cei doi pe lingă un gard viu înalt, la adăpost de priviri nedorite. înaintea lor, la peste cincizeci de yarzi distanţă, drumul asfaltat se termina într-o fundătură mărginită de un zid înalt, boltit la mijloc şi având dedesubt o arcadă luminată de două lămpi electrice. Sub arcadă se aflau doi inşi, vorbind şi fumând, fiecare sprijinindu-se de zid. Puternic luminaţi, li se puteau perfect distinge de la distanţă uniformele cenuşiu-verzui şi chipurile rotunde de soldaţi japonezi. Dincolo de arcadă se vedea un drum m urcuş, luminat de lămpi la fiecare câţiva yarzi. Drumul se termina la o vilă mare, cu ziduri albe. Prin arcadă, vila se vedea doar parţial: un pridvor de stâlpi şi o pereche de bovindouri de o parte, puternic iluminate. Nicolson i se adresă lui Telak, care răsufla din greu alături:

— Asta e, Telak?

Erau primele cuvinte schimbate de când plecaseră din *kampong*.

— Asta-i.

Ca şi, întrebarea lui Nicolson, cuvintele lui Telak se intercalau între respiraţiile scurte, repezi.

— E cea mai mare casă din Bantuk.

— Fireşte! replică Nicolson, ştergându-şi sudoarea de pe faţă, de pe piept de pe braţe şi mai. ales de pe palme:

— Tot pe drumul ăsta trebuie să vină şi ai noştri, aduşi de japonezi?

— Nu există altă cale, vor veni tot pe aici, dacă n-au şi trecut.

— Dacă n-au şi trecut! repetă ca un ecou, Nicolson. Pentru prima dată, a simţit că-l cuprinde un val de teamă şi de nerăbdare; teama i-ar fi produs însă panică şi nerăbdarea putea duce la eşuarea planului, aşa că a făcut un efort ca să se stăpânească.

— Dacă au şi trecut, este prea târziu să mai sperăm ceva. Dacă nu, mai avem timp. Avem nevoie de un minut sau două cit să ne mai tragem sufletul – nu putem pătrunde înăuntru aşa obosiţi, mai mult morţi decât vii. Şef de echipaj, cum te simţi?

— Mă mănâncă palmele, sir, răspunse McKinnon încet.

— Să intrăm imediat în casă.

— N-o să întârziem mult, promise Nicolson. Şi i se adresă lui Telak:

— Mi se pare că văd nişte ţepi pe zid.

— Chiar sunt, răspunse Telak, sumbru; şi ar fi bine dacă ar fi numai ţepi simpli, dar prin ele trece curent electric.

— Asta este singura intrare? întrebă, în şoaptă, Nicolson.

— Şi singura ieşire.

— Ai dreptate, aşa-i.

În următoarele două minute n-au mai scos nici un cuvânt, li se auzeau doar respiraţiile devenind treptat mai calme şi mai rărite. Nicolson şi-a impus să aibă răbdare pentru ca toţi trei să-şi vină în fire. Până la sfârşit, n-a mai aşteptat, s-a ridicat, şi-a frecat palmele de resturile zdrenţuite ale pantalonilor de dril kaki pentru a îndepărta de pe ele orice urmă de umezeală şi i se adresă lui Telak:

— La vreo douăzeci de paşi în urmă. am trecut pe lângă un zid înalt.

— Aşa-i, aprobă Telak.

În spatele zidului aproape de el. se vedeau copaci

— l-am observat şi eu.

— Să ne întoarcem acolo.

Împreună cu cei doi, Nicolson a pornit cu paşi uşori, tiptil pe lângă gardul viu.

După două minute, au ajuns la mai puţin de treizeci sau patruzeci de yarzi, de unde cele două santinele japoneze puteau auzi cel mai slab sunet, Nicolson s-a întins pe pământ, la piciorul zidului înalt şi a început să geamă încet, apoi mai tare, mai plângăreţ, căci primele sale vaiete n-au avut nici un efect. După câteva secunde, una dintre santinele a sesizat, şi a privit atent drumul; un moment mai târziu, a doua santinelă l-a imitat, căci i-a atras şi lui atenţia un geamăt mai strident. Cei doi s-au uitat unul la altul, s-au consultat scurt, au pornit repede pe drum, unul a aprins din mers o lanternă. Nicolson s-a văitat şi mai tare, întorcându-se ca zvârcolit de dureri, cu spatele spre sentinele, să nu poată fi repede identificat drept european. Vedea luciul scânteietor al baionetelor în lumina tremurătoare a lanternei; se temea, căci ştia că un paznic înfricoşat preferă să aibă de-a face cu un cadavru, decât cu un inamic în viaţă, oricât de grav rănit ar fi.

Bocancii grei au tropăit pe drumul asfaltat, cele două santinele au alunecat oprindu-se din fugă, s-au aplecat asupra celui căzut pe pământ şi au murit aşa aplecaţi, unul cu un pumnal în formă de limbă de flacără înfipt îh spate, până la plasele, de către Telak care a sărit de pe zidul înalt, celălalt sugrumat de mâinile viguroase ale lui McKinnon, la numai o secundă după ce Nicolson îi smulsese pe neaşteptate arma din mâna nebănuitoare.

Nicolson a sărit în picioare şi i-a examinat atent pe cei doi morţi. „Prea scunzi, gândi el cu ciudă, mult prea mici de statură"; spera să se deghizeze cu uniformele lor, dar nici nu se potrivea vreunuia din cei trei. Nu era timp de pierdut: Telak şi Nicolson l-au luat de piept şi de picioare, l-au

balansat de două ori, McKinnon l-a săltat zdravăn de mijloc şi trupul primei santinele a fost aruncat peste zid, ca să nu mai fie la vedere; peste cinci secunde, i-a urmat cealaltă. Curând, cei trei au pătruns in curtea interioară a vilei.

Aleea bine luminată era flancată de ambele părţi de arbuşti şi copaci ornamentali. De partea dreaptă, dincolo de copaci, era zidul înalt cu grilajul prin care trecea curent electric, de cealaltă parte a aleii se întindea o pajişte largă, în pantă, bine întreţinută şi netedă, cu copaci plantaţi neregulat, fiecare într-un strat circular de pământ. fără altă vegetaţie. Pajiştea primea lumină de la lămpile înşirate de-a lungul aleii sau de la faţada vilei, dar nu prea multă. Cei trei au mers repede, fără zgomot, prin iarbă, ascunzându-se pe rând în umbra copacilor, până au ajuns la un pâlc de arbuşti, la marginea pietrişului din faţa porticului vilei. Nicolson îi şopti la ureche lui Telak:

— Ai mai fost pe aici?

— Niciodată, răspunse Telak, tot pe şoptite.

— Nu ştii dacă mai sunt şi alte intrări? sau dacă ferestrele au bare de fier sau sunt prevăzute cu fire sub tensiune, ori cu sisteme de alarmă?

Telak clătină negativ din cap.

— Atunci, murmură Nicolson. n-avem altceva de făcut, decât să intrăm pe uşa principală. Probabil că nu se aşteaptă ca vizitatorii, mai ales Vizitatori ca noi, să intre pe uşa principală.

S-a căutat la centură, a scos cuţitul malaiez pe care i-l dăduse Telak şi s-a ridicat în picioare:

— Nici un zgomot, nici cel mai mic zgomot: repede, în perfectă linişte: să nu deranjăm gazdele.

A înaintat o jumătate de pas, a scos o exclamaţie înăbuşită şi s-a lăsat din nou pe vine: deşi de statură mijlocie, McKinnon cântărea aproape optzeci de kilograme, era extrem de puternic şi-l oprise brusc, prinzându-l de braţ.

— Ce-i? murmură Nicolson, frecându-şi braţul pârjolit şi dureros; degetele lui McKinnon parcă îi rupseseră o bucată de piele.

— Vine cineva, îi şopti McKinnon la ureche; probabil, au santinele şi în afara vilei.

Nicolson a ascultat un timp, apoi făcu un gest că nu auzea nimic. A dat totuşi crezare spuselor lui McKinnon – dotat cu auz şi văz fără pereche.

— Pe bordura da iarbă, nu pe pietriş, murmură McKinnon: vine încoace, aş putea să sar la el.

— Lasă-l în pace, îi şopti Nicolson; prea mult zgomot.

— Mergem pe pietriş şi o să ne audă.

Acum Nicolson auzea şi el pe cel care se apropia, se distingeau paşii pe iarba umedă. McKinnon stărui:

— Nu va fi nici un zgomot, vă promit.

De astă dată, Nicolson şi-a dat acordul, strângându-i braţul în semn de înţelegere. Cel ce se apropia venea drept spre ei şi, fără să vrea, Nicolson se înfiora: urma să fie a patra victimă din noaptea aceea a şefului de echipaj, omul cu vocea domoală a locuitorilor din Highland şi, până acuma, doar una dintre ele apucase să mai scoată un cuvânt. „Poţi trăi multă vreme alături de un om – trei ani, în cazul de faţă – şi să nu-l cunoşti îndeajuns...", gândi Nicolson.

Când omul a ajuns la un picior distanţă de ei, cu capul întors spre cele două ferestre luminate şi atent la murmurul înăbuşit de voci din spatele geamurilor, McKinnon S-a ridicat în picioare, fără zgomot, ca o fantomă, apucându-l cu mâinile de gât, ca într-o capcană de oţel. McKinnon se ţinuse de cuvânt: totul s-a petrecut fără cel mai mic zgomot, nici măcar un geamăt cât-de slab.

Au lăsat victimele în spatele arbuştilor, au traversat porţiunea cu pietriş, fără grabă prea mare, atenţi să nu mai fie vreo altă santinelă care să-i. audă, au urcat treptele, au trecut prin arcadă şi au intrat nestingheriţi pe uşa dublă, larg deschisă.

Au pătruns într-un hol mare, nu prea luminat de un candelabru central, cu un tavan înalt, în boltă, pereţii cu lambriuri de stejar şi o pardosea din parchet lucios lucrat fin din bucăţi confecţionate din lemn de mahon şi de

kauri[110] alternând cu altele din lemn tare, tropical, slab colorat. De ambele părţi ale holului, scări largi, destul de abrupte, dintr-un lemn de culoare închisă la fel cu lambriul de pe pereţi, duceau sus la un balcon lat, pe stâlpi, care se întindea pe toată lungime ambelor laturi şi pe peretele din spate al încăperii. La piciorul fiecărei scări era câte o uşă dublă, închisă, iar între ele, în fund, o a treia uşă simplă. Toate uşile erau vopsite în alb, făcând notă discordantă cu lambriul de culoare închisă de pe pereţi. Uşa din fundul holului era deschisă.

Nicolson le făcu semn lui McKinnon şi lui Telak să stea de fiecare parte a uşii duble de la dreapta, apoi păşi, ea o pisică, prin hol, spre uşa deschisă din fund. Simţea sub tălpi pardoseala rece şi tare: cursa istovitoare îi distrusese resturile de pingele din pânză groasă, rămase după ce-l scosese pe Van Effen din casa incendiată a Sfatului. Toate aceste necazuri le Înregistra automat, dar nu ţinea seama de ele, cum nu ţinea seama nici de durerile provocate de carnea vie a arsurilor. Va avea de suferit din cauza lor, dar nu sosise încă momentul să se!ocupe de ele. deocamdată îl stăpânea un sentiment nemaipomenit de indiferenţă, rece ca gheaţa, asociat cu efortul de-a cumpăni evenimentele.

S-a lipit de peretele din fund, şi-a ciulit urechile ascultând, uşa deschisă din ochi supraveghind. La început nu a auzit nimic, apoi a desluşii un murmur depărtat de voci şi, din când în când. zgomote de veselă ciocnită. Desigur, veneau de la bucătărie – iar dacă cei ce se aflau dincolo de uşa dublă şedeau la masă. şi probabil că aşa era, fiind cam ora cinei, se putea întâmpla ca servitorii să treacă în orice moment prin coridorul lung ce ajungea în hol. Nicolson se strecură fără zgomot şi aruncă o privire rapidă de la marginea uşii: coridorul era slab luminat, lung cam de douăzeci de picioare, cu două uşi închise de fiecare latură, şi una, deschisă, la capăt, vizibilă ca un dreptunghi alb-luminos. în coridor nu era nimeni: Nicolson intră, căută în dosul uşii. găsi cheia în broască, o scoase, se întoarse în hol, închise uşor uşa în urma lui şi o încuie.

[110] Conifer din Noua Zeelandă.

Străbătu din nou holul, pentru a se alătura celorlalţi doi lingă uşa dublă vopsită în alb. Aceştia îl priveau cum se apropie: McKinnon, la fel de hotărât şi de dârz, stăpânindu-şi însă mânia ce-l năpădea, dar gata să explodeze în orice moment; Telak, plin de sânge. cu faţa trasă şi cenuşie de oboseală, dar susţinut încă de dorinţa aprigă a răzbunării. Nicolson şopti câteva instrucţiuni direct in urechea lui Telak, se asigură că a fost înţeles şi aşteptă până ce acesta se strecură şi se ascunse in spatele scării din dreapta.

De după uşa dublă se auzea un murmur slab de voci, întrerupt, din când în când, de hohote de râs. Nicolson ascultă câteva momente, apoi încercă pe rând cele două batante ale uşii, împingându-le uşor cu degetul. Au cedat cu câte o infimă fracţiune de inci, spre satisfacţia lui Nicolson. După un gest de înţelegere cu McKinnon, cu armele în mâini în poziţie de tragere, deschizând larg uşa cu o lovitură de picior au intrat în încăpere.

Era o cameră lungă, nu prea înaltă, cu lambriuri de lemn şi cu pardoseală de parchet la fel ca cea din hol, cu bovindouri largi prevăzute cu plase contra ţânţarilor. Beretele opus avea o fereastră mai mică şi între cele două uşi de pe peretele din stânga se afla un bufet de stejar, singura mobilă de-a lungul pereţilor. Cea mai mare porţiune' a pardoselii era ocupată de o masă de ospeţe în formă de ,,U” şi de scaunele celor patrusprezece inşi care se aflau în jurul mesei. Unii vorbeau, râdeau, ţinând în mâini pahare mari din care beau; nu toţi şi-au dat seama de intrarea celor doi, dar tăcerea bruscă a celui care tocmai. vorbea le-a atras atenţia celorlalţi, aşa că au amuţit cu toţi, privind spre uşă, foarte liniştiţi.

Pentru un om atât de îndurerat de moartea fiului său, colonelul Kiseki era teribil de ocupat ca să-şi uite mâhnirea. Nu te puteai înşela care anume era Kiseki: ocupa, în capul mesei, un scaun de onoare, ornamentat şi cu spătar mai înalt; era un tip scund, masiv, cu un pântec enorm, cu gâtul revărsat în cute de osânză peste gulerul strimt al uniformei, cu ochi mici, ca de porc, înfundaţi în cutele obrajilor, şi păr negru, foarte scurt tăiat, cărunt la tâmple, ţepos, pe capul

rotund, ca firele unei perii de sârmă. Figura îi era îmbujorată din cauza alcoolului, cum dovedeau şi sticlele goale din dreptul lui şi petele de vin de pe faţa de masă. Când Nicolson şi McKinnon au intrat, el tocmai îşi dădea capul pe spate într-un hohot de râs, dar îndată s-a aplecat înainte cu pumnii strânşi pe braţele scaunului; râsul i-a pierit brusc, de pe faţa bucălată, transformându-se încet într-o expresie de totală uimire.

Nimeni n-a scos o vorbă, nici unul n-a mai mişcat, în cameră domnea o tăcere profundă. Încet, cu prudenţă. Nicolson şi MacKinnon au înaintat fiecare de o parte a mesei, în tăcerea nefirească ce domnea, Nicolson pe la stingă, McKinnon pe lângă largul bovindou. Cei patrusprezece inşi stăteau nemişcaţi pe locurile lor, dar ochii li se roteau urmărind mişcările celor doi oameni înarmaţi. La jumătatea din partea stingă a mesei, Nicolson s-a oprit, s-a asigurat că McKinnon supraveghează întreaga masă, s-a întors şi a deschis prima uşă de pe stânga, lăsând-o să se rotească încet îndată ce a scăpat din clanţă, s-a întors apoi din nou fără zgomot, făcând un pas spre masă. Când uşa a fost deschisă, un ofiţer de la masă, cu spatele la Nicolson. scăpând observaţiei lui Nicolson aflat de cealaltă parte a mesei, a făcut cu mâna o mişcare încercând să scoată un revolver din toc; îl şi apucase de ţeava, dar Nicolson l-a lovit cu răutate cu patul puştii în tâmpla dreaptă. Revolverul a căzut cu zgomot pe parchet şi ofiţerul s-a prăbuşit greoi peste masă. Cu capul a lovit o sticlă de vin aproape plină şi conţinutul acesteia s-a revărsat gâlgâind, într-o linişte nefirească. Ca hipnotizaţi, o duzină de perechi de ochi urmăreau singurul lucru ce se mişca in încăpere: pata roşie ca sângele se răspândea tot mai mult pe fata de masă albă ca zăpada. Şi nimeni n-a scos un cuvânt.

Nicolson s-a întors ca să privească din uşa acum deschisă: se vedea un culoar lung, gol. A închis uşa, a încuiat-o şi s-a ocupat de uşa următoare; în spatele acesteia se afla o mică debara, un pătrat cu latura cam de

şase picioare, fără ferestre. Uşa debaralei a lăsat-o deschisă.

S-a reîntors spre masă, s-a deplasat încet de o parte a ei, cercetând dacă cei aşezaţi mai aveau arme., în timp ce McKinnon urmărea operaţia, plimbându-şi încet, în cercuri puşca automată. Când Nicolson a terminat de cercetat, a aşteptat până ce McKinnon a repetat-o de partea sa; prada a fost surprinzător de mică: doar câteva bricege şi trei revolvere găsite la ofiţerii superiori. Cu cel ridicat de pe parchet erau patru revolvere în total: Nicolson i-a dat două din ele lui McKinnon iar două şi le-a prins în propria-i centură. Dar la nevoie, cea mai sigură armă rămânea tot puşca automată.

Nicolson merse la capul mesei şi se uită la corpolentul om de pe scaunul din centru.

— Eşti Colonelul Kiseki?

Ofiţerul aprobă cu un gest din cap, fără un cuvânt. Uimirea îi dispăruse, ochii atenţi erau acum singura expresie de pe chipul lui. Îşi redobândise stăpânirea de sine. „Un om periculos, gândi Nicolson; ar fi o greşeală fatală să-l subestimez."

— Spune-le tuturor să pună mâinile cu palmele în sus pe masă şi să stea liniştiţi.

— Refuz.

Kiseki îşi încrucişa braţele, se lăsă neglijent pe spate, in scaunul său.

— De ce să...

Dar s-a întrerupt cu un oftat când ţeava puştii automate îl împunse adânc în cutele grase de carne din jurul gâtului.

— Număr până la trei, rosti cu indiferenţă Nicolson.

In realitate, nu era indiferent, uciderea lui Kiseki nu folosea, ba dimpotrivă.

— Unu, doi...

— Opreşte!

Kiseki se frământă pe scaun, depărtându-se de apăsarea puştii, şi începu să vorbească rapid: imediat mâinile au apărut pe masă, cu palmele în sus. cum ceruse Nicolson.

— Ştii cine suntem?

— Ştiu.

Engleza lui Kiseki era rară şi greoaie, dar suficient de inteligibilă.

— De pe petrolierul englez *Viroma*. Proştilor, proşti şi nebuni! Ce speraţi? Mai bine vă predaţi de pe acum, vă promit că...

— Tacă-ţi gura!

Nicolson arătă spre cei doi aşezaţi de fiecare parte â lui Kiseki: un ofiţer superior japonez şi un indonezian, împodobit cu bijuterii, cu păr negru ondulat cu grijă şi îmbrăcat într-un costum gri, bine croit.

— Cine sunt ăştia?

— Locţiitorul meu şi primarul din Bantuk.

— Ahaa, primarul din Bantuk! Nicolson îl privi cu interes:

— După cât se pare, un fidel colaboraţionist.

— Nu înţeleg ce vrei să spui. replică Kiseki privindu-l pe Nicolson cu ochi întredeschişi.

— Primarul este membru fondator al organizaţiei Marea Asie de Est pentru Coprosperitate...

— Isprăveşte!

Nicolson se uită pe rând la ceilalţi: doi sau trei ofiţeri, şase chinezi, un arab şi câţiva javanezi; îşi întoarse iar privirea spre Kiseki:

— Dumneata, locţiitorul şi primarul veţi rămâne aici; ceilalţi să meargă în debara!

— Sir! se auzi încet, vocea lui McKinnon, de la unul din bovindouri; sosesc ai noştri luaţi cu camionul.

— Repede, executarea! ordonă Nicolson împingând puşca în gâtul lui Kiseki; spune-le: imediat, în debara!

— În cutia aia? Nu este destul aer, replică cu scârbă, Kiseki; o să se sufoce.

— Dacă preferă să moară aici, n-au decât.

Nicolson se aplecă asupra puştii, degetul începu să i se îngălbenească apăsând pe trăgaci.

— Şi voi începe cu dumneata.

După treizeci de secunde, încăperea era liniştită şi aproape goală; doar cei trei oameni indicaţi mai şedeau la capătul mesei. Unsprezece au fost înghesuiţi în debara, cu uşa încuiată. McKinnon se sprijinea de perete lângă uşa dublă deschisă şi Nicolson se afla în pervazul uşii care ducea spre culoarul lateral. Era plasat astfel încât putea vedea intrarea spre uşa dublă prin crăpătura dintre uşa lângă care stătea şi pervazul ei. Era, de asemenea, plasat cu puşca în mână, ţintind spre pieptul colonelului Kiseki. Şi colonelul Kiseki ştia ce înseamnă ordinele. Ştia din experienţă proprie, trecuse prin multe, văzuse mulţi oameni disperaţi, ajunşi la capătul răbdărilor, ca să-şi dea seama că Nicolson, l-ar împuşca pur şi simplu ca pe un câine turbat, la cea mai mică bănuială, nu numai la certitudinea că nu este ascultat. Reputaţia de cruzime a lui Kiseki era întrecută de curajul lui, dar nu era un prost. Aşa că s-a hotărât să se supună ordinelor.

De afară se auzea acum un tropăit pe treptele porticului; sigur, erau cei ce-i escortau pe prizonieri, dintre care micul Peter se tânguia obosit, neînţelegând ce se întâmpla. Nicolson scrâşni din dinţi; Kiseki se uita la el, muşchii gâtului i se încordau sub tensiunea aşteptării pocnetului înăbuşit al glonţului, dar văzu că Nicolson clătina din cap şi devenea mai calm. Apoi paşii au străbătut holul, s-au oprit la uşă, şi cei ce veneau au înaintat când Kiseki le-a strigat un ordin. Un moment mai târziu, escorta de japonezi – şase la număr – a intrat în încăpere, împingându-i pe prizonieri înaintea lor.

În frunte era căpitanul Findhorn, ţinut de ambele braţe de câte un soldat; abia îşi târa picioarele, faţa ii era cenuşie şi trasă, respira repede şi se vedea cât era de suferind. Când soldaţii s-au oprit, l-au lăsat de braţ şi Findhorn s-a aplecat spre spate, apoi în faţă, ochii injectaţi i s-au dat peste cap şi s-a lăsat încet pe pardoseală, căzând în uitarea îndurătoare a inconştienţei. Gudrun Drachmann venea chiar în spatele căpitanului, cu Peter în braţe. Părul negru îi era în dezordine, despletit, bluza, odată albă, îi era sfâşiată până la jumătatea spinării. De unde se afla, Nicolson nu-i

vedea spinarea, dar îşi închipuia că pe piele erau urme de sânge, căci un japonez în urma ei ii apăsa umerii cu baioneta. A fost cuprins de un impuls puternic să treacă dincolo de uşă şi să-şi golească încărcătura puştii automate în cel cu baioneta; dar s-a stăpânit, a rămas pe loc, tăcut şi calm, plimbându-şi privirea de la imperturbabila figură a lui Kiseki la figura brăzdată de cicatrice a tinerei. Şi Nicolson mai vedea că aceasta oscila uşor, picioarele îi tremurau de oboseală, dar îşi menţinea capul sus. mândră.

Repede, colonelul Kiseki a lătrat un ordin. Oamenii săi l-au privit fără să-l înţeleagă. A repetat ordinul, lovind cu putere cu palmele pe masă şi îndată, patru din cei şase oameni şi-au aruncat pe parchet armele. Al cincilea s-a încruntat stupid, nu-i venea să creadă urechilor, a privit la însoţitorii lui. le-a văzut armele aruncate pe pardoseală şi, cu părere de rău, a aruncat şi el puşca pe parchet, lângă celelalte arme. Dar al şaselea, cel ce împingea cu baioneta în spinarea Gudrunei, şi-a dat seama că ceva nu era în ordine. S-a aplecat ghemuindu-se, a privit rătăcit în jur... şi s-a prăbuşit pe parchet ca un copac retezat: din hol, Telak intrase în urma lui cu paşi nesimţiţi şi izbise cu puşca în ceafa descoperită a japonezului.

Acum, toţi trei, Nicolson, McKinnon şi Telak se aflau în încăpere, Telak îi mână pe cei cinci soldaţi japonezi ca pe o turmă, într-un colţ, McKinnon trânti cu piciorul ca să închidă uşa dublă, privind precaut la cei trei rămaşi la masă, iar Nicolson îi îmbrăţişa fără stânjenire pe Gudrun cu copilul în braţe, zâmbind fericit şi cu imensă uşurare, fără un cuvânt. Gudrun îl privi lung, nedumerită, apoi se lipi de el, cu faţa pe umărul lui, repetându-i în şoaptă numele. Din timp în timp, surâzând cu înduioşare, McKinnon îi privea, de pe chip dispărându-i expresia de mânie; dar privirea n-a durat decât cel mult o fracţiune de secundă şi ţeava puştii lui nu slăbea nici o clipă pe cei trei inşi de la capătul mesei.

— Johnny, Johnny! repeta tânăra.

Şi-a ridicat capul, privindu-l cu ochii de un albastru intens, acum lucind de lacrimile ce-şi croiau drum peste petele de murdărie de pe obraz. Tremura, de emoţie şi din

cauza îmbrâcăminţii leoarcă de apă, udată de ploaie, dar toate acestea. Nicolson îi citea în ochi o fericire ce nu i-o mai văzuse mai înainte.

— Vai, Johnny, am crezut că totul â-a sfârşit. că nici Peter, nici eu...

S-a întrerupt, zâmbind din nou.

— Cum ai ajuns aici? Nu... nu înţeleg, cum ai reuşit?

— Cu un avion particular, glumi Nicolson, cu un gest vag; nu a fost mare ispravă, o să vorbim mai târziu, Gudrun. Acum, să ne grăbim, McKinnon!

— La ordin, sir, replică acesta, faţa redevenindu-i severă.

— Leagă-i pe cei trei de la capătul mesei cu spinările de spetezele scaunelor.

— Cum... să ne lege?

Kiseki se aplecă, cu mâinile pe masă:

— Nu văd de ce...

— Împuşcă-i, dacă nu se lasă, McKinnon! ordonă Nicolson; tot nu ne mai folosesc la nimic.

În realitate, Nicolson gândea că mai avea nevoie de Kiseki, dar încă nu era momentul să-şi dea în vileag intenţiile, ar fi putut să-l ducă pe Kiseki la comiterea unui act de disperare.

— Lăsaţi pe mine, sir.

Şi McKinnon se apropie de cei trei, smulgând în trecere, de la ferestre, câteva plase contra ţânţarilor: răsucite, erau nişte frânghii foarte bune de legat. După ce îi aşeză pe Gudrun cu Peter pe un scaun, Nicolson se aplecă asupra căpitanului Findhorn, scuturându-l de umeri; până la sfârşit, acesta îşi reveni, deschizându-şi cu greu ochii. Ajutat de Nicolson s-a ridicat în picioare, mişcându-se ca un om foarte bătrân şi îşi rotea privirea în jurul încăperii; mintea extenuată începea cu încetul să înţeleagă cele întâmplate.

— Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai realizat o ispravă admirabilă, băiete.

Îl privi pe Nicolson, scrutându-l din cap până-n picioare, şi se înfiora de rănile şi arsurile oribile ce i se vedeau pe picioare şi pe braţe.

— Eşti extraordinar! Probabil că nici nu ştii în ce hal te afli!

— Cine mai e ca mine, sir? replică Nicolson, zâmbind.

— Eşti un iremediabil mincinos, mister Nicolson; ai tot atâta nevoie de spital, ca şi mine. Şi acum, ce se mai întâmplă?

— O s-o ştergem, şi cât mai curând, peste câteva minute, sir; întâi să mai aranjăm unele treburi.

— Dă-i drumu', Nicolson.

Continuă, jumătate în glumă, jumătate în serios:

— Ce-ar fi să mă predau prizonier? Desigur, ştiu ce ar însemna: dar nu mai sunt îh stare să mai suport încercări ca cele prin care am trecut.

— Nu vor mai fi multe, sir, vă garantez.

Nicolson împinse cu piciorul valiza adusă de un soldai japonez din garda prizonierilor, o deschise şi privi înăuntru.

— Iată. planurile şi diamantele sunt aici. Dar la ce vă mai pot folosi? Colonele Kiseki, cred că nu ţii prea mult la ele.

Kiseki îl privi, cu figură inexpresivă. Gudrun Drachmann începu să respire accelerat.

— Aşadar, acesta este colonelul Kiseki! îl privi un moment şi se înfiora.

— Cred că avea dreptate căpitanul Yamata. Bine că ai ajuns aici înaintea noastră, Johnny.

— Căpitanul Yamata! repetă Kiseki.

Ochii înfundaţi în obrajii plesnind de grăsime, acum dispăruseră complet.

— Ce-a devenit căpitanul Yamata?

— Căpitanul Yamata s-a dus să-şi întâlnească străbunii, rosti scurt Nicolson; Van Effen i-a făcut de petrecanie.

— Minţi! Van Effen era prietenul nostru, un foarte bun prieten.

— Într-adevăr, era aprobă Nicolson; dar ce s-a întâmplat mai recent, pot să-ţi spună oamenii dumitale aici prezenţi.

Şi arătă spre grupul ţinut sub strictă supraveghere de amenințarea puştii lui Telak.

— Între timp, trimite pe unul din oamenii dumitale să aducă o targa, pături şi lanterne. Nu este nevoie să-ţi atrag atenţia ce s-ar întâmpla dacă încerci să faci vreo prostie.

Kiseki a stat un moment pe gânduri, dar a dat ordine unui om de-al său. Nicolson îl urmări pe acesta plecând, după care se adresă din nou lui Kiseki:

— Probabil că aveţi un post de radio, aici în casă. Unde este?'

Mai întâi Kiseki zâmbi, descoperind o măreaţă colecţie de dinţi frontali de aur.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, mister... cum te cheamă?

— Nicolson. Nu este cazul de prezentări ceremonioase. Unde-i postul de radio, colonele Kiseki?

— E singurul pe care-l avem. răspunse Kiseki. arătând cu un gest alături de el, zâmbind şi mai larg, un mic receptor.

Şi fiindcă îşi mişcă puţin capul, McKinnon i l-a sucit la loc, neîntrerupând supravegherea.

Nicolson aruncă o privire la micul post receptor.

— Unde este postul de emisie, Colonele Kiseki? Asta te întreb, ripostă calm Nicolson. Cred că nu întrebuinţaţi porumbei călători pentru comunicaţii.

— Umor englezesc, ha, ha, ha; foarte spiritual! Zâmbind, Kiseki adăugă:

— Avem un post de transmisie, mister... da, da... Nicolson, la barăcile în care sunt încartiruiţi soldaţii.

— Unde anume?

— La celălalt capăt al oraşului, cam la o milă de aici, răspunse Kiseki, cu un ton care voia să pară binevoitor.

— Aşa..., replică Nicolson, gânditor. Prea departe şi mă îndoiesc că voi fi în stare să merg până la barăcile dumitale, să intru cu revolverul pregătit, să distrug transmiţătorul şi să ies – fără a fi fost eu însumi omorât înainte.

— O judecată foarte înţeleaptă, mister Nicolson. răspunse înţelegător Kiseki.

— N-am de gând să mă sinucid.

Nicolson îşi frecă barba nerasă de atâta vreme şi ţepoasă şi i se adresă din nou lui Kiseki:

— Şi... e chiar singurul post de emisie din localitate?

— Da, pe cuvântul meu,

— Să zicem că te cred.

Nicolson nu mai insista, îl observa pe McKinnon care termina să-l lege pe celălalt ofiţer, cu un entuziasm ce i-a smuls respectivului un geamăt de durere, apoi se uită la soldatul trimis de colonel: se întorcea cu o targa, pături şi două lanterne. După care privi spre capătul ei, mai întâi la Kiseki, apoi la civilul de lângă el. Primarul încerca să facă pe indignatul, pe ultragiatul, dar se vedea bine că era înspăimântat: i se citea spaima în ochi, colţul buzelor îi tremura uşor şi transpira abundent; până şi impecabilul său costum gri parcă se cam şifonase... Nicolson i se adresă lui Kiseki:

— După câte am înţeles, primarul este un prieten bun al dumitale, colonele?

În ochii lui McKinnon, foarte ocupat tocmai cu legarea inimilor primarului, Nicolson citea graba să plece, era nerăbdător să se termine cu această discuţie; dar Nicolson părea că nu înţelege.

Kiseki îşi drese cu solemnitate glasul:

— În... cum se spune, calităţile noastre de comandat al garnizoanei şi primar al localităţii, fireşte noi...

— Scuteşte-mă de ce vrei să mai spui, îl întrerupse

Nicolson, cred că îndatoririle sale de primar îl aduc destul de des aici în casă.

Privea spre primar, cu o nuanţă de interogare în ochi, Kiseki i-o luă înainte:

— Dacă vine des pe aici? Dragă Nicolson, este chiar a primarului, eu sunt musafirul.

— Ce spui? exclamă Nicolson, privindu-l pe primar; poate că vorbeşti câteva cuvinte englezeşti, domnule primar?

— Vorbesc perfect englezeşte, răspunse acesta, mândria biruindu-i momentan spaima.

— Foarte bine, ripostă scurt Nicolson; hai să discutăm atunci.

Îşi scăzu vocea cu o octavă şi continuă cu un mârâit ameninţător; dar primarul nu păru mai înspăimântat.

— Unde este postul de emisie al colonelului Kiseki, în această casă?

Kiseki se întoarse spre primar. Pe faţă i se citea îngrijorarea de a fi trădat; începu să-i strige ceva ininteligibil, dar se opri la mijlocul torentului de vorbe când McKinnon îl plesni cu palma peste ureche.

— Nu fă prostii, colonele, îl apostrofă Nicolson; şi nici să nu mă crezi prost. Cine a mai auzit ca un comandant militar, mai ales într-un punct nevralgic, într-o zonă periculoasă cum sigur e asta, să aibă centrul de comunicaţii la o milă depărtare? E sigur că emiţătorul se află aici şi-i tot atât de sigur că de obicei funcţionează toată noaptea. Nu mă îndoiesc că primarul face asemenea sacrificii pentru preţioasa zonă în Cooperare.

l se adresă din nou civilului înfricoşat:

— N-am timp de pierdut; unde-i?

— N-am să spun nimic.

Buzele primarului se frământau, abia reuşind să scoată cuvintele.

— Nu mă puteţi forţa să spun.

— Te cam înşeli, avem mijloace.

Şi Nicolson i se adresă lui McKinnon:

— Ia răsuceşte-i niţel braţul, şef de echipaj! McKinnon se execută! primarul începu să se vaiete.

La început mai mult de spaimă decât de durere. Dar McKinnon încleşta şi mai mult strânsoarea.

— Ei... ce spui?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

De astă dată, nu a, mai fost nevoie să i se spună lui McKinnon ce are de făcut: a răsucit mai vârtos braţul drept al primarului, până ce încheietura mâinii i-a ajuns ia omoplat. Primarul ţipa ca porcul la apropierea cuţitului.

— La etaj, a şoptit primarul, din cauza durerii, dar mai ales a spaimei.

— În pod; vai. braţul meu, mi-ai rupt braţul.

— Iartă-l, McKinnon.

Cu dezgust, Nicolson îşi luă privirea de la primar.

— În regulă, colonele, chiar dumneata ai să ne conduci.

— Poate s-o facă şi politicosul meu prieten, primarul, rosti dispreţuitor Kiseki.

— îşi încleşta gura şi expresia chipului arăta că nu-i va merge bine primarului, dacă se vor mai întâlni cândva, în alte împrejurări.

— Primarul poate să vă arate unde este postul.

— Fără îndoială, dar prefer să ne arăţi dumneata. Probabil că oamenii dumitale se plimbă prin împrejurimi cu puşti-mitraliere şi sunt sigur că n-ar ezita să ne găurească şi pe mine şi pe primar. Dar dumneata ne foloseşti ca cea mai bună poliţă de asigurare pe viaţă.

Nicolson şi-a trecut puşca în mâna stingă, a scos un revolver din centură şi l-a controlat dacă e armat.

— Sunt grăbit, Colonele, să mergem.

S-au întors după cinci minute şi în urma lor postul de emisie nu mai era decât o grămadă încâlcită de fire de oţel şi piese distruse; nu întâlniseră pe nimeni, nici la dus nici la întors. Pare-se că vaietele primarului n-au atras nimănui atenţia, poate din cauza uşilor închise, dar mai probabil, a bănuit Nicolson, din cauză că personalul de serviciu era obişnuit să audă gemete venind din încăperile în care se afla Kiseki.

Nici McKinnon n-a stat degeaba în absenţa lui: acoperit cu pături şi ţinându-l în braţe pe micul Peter Talion, care era foarte speriat, Findhorn era întins pe o targa de pe parchet. La fiecare din cele patru braţe ale tărgii se afla câte un soldat japonez, conştienţi că erau sub strictă supraveghere şi nu aveau de ales: şeful de echipaj le legase zdravăn încheieturile mâinilor de braţele tărgii. Primarul şi locţiitorul lui Kiseki erau legaţi împreună cu aceeaşi bucată de frânghie, cot la cot, Victima lui Telak mai zăcea pe parchet şi Nicolson îşi spunea că, probabil, va rămâne acolo multă vreme. Nu mai exista nici urmă din cel de-al şaselea soldat japonez.

— Minunat ai procedat, şef de echipaj, spuse Nicolson, aruncând o privire în jur; dar lipseşte un prieten de-al nostru.

— De fapt, nici el nu lipseşte, sir; este în debara. Cu toate privirile furioase şi protestele lui Kiseki,

McKinnon căuta să-l lege cât mai strâns de cotul stâng al primarului, dar continuă să-i răspundă lui Nicolson:

— Am avut de furcă până am închis uşa debaralei, dar am reuşit s-o şi încui.

— Foarte bine.

Nicolson a mai aruncat o ultimă privire în jurul încăperii.

— Nu mai are rost să zăbovim aici; să ne vedem de drum.

— Unde ne duceţi! întrebă Kiseki, proptit zdravăn pe picioare şi cu capul afundat între umeri.

Nu i s-a răspuns imediat şi a repetat întrebarea:

— Unde ne duceţi?

— Telak spune că şalupa dumitale personală este cea mai bună şi mai rapidă pe o sută de mile în josul şi susul coastei. Tocmai bună ca să ajungem prin Strâmtoarea Sunda în Oceanul Indian cu mult înainte de ivirea zorilor.

— Cum! răcni Kiseki cu figura răvăşită de furie; îmi luaţi şalupa? N-o să ajungeţi departe cu ea, să ştiţi, englezilor!

A tăcut un moment, dar se cunoştea că prin minte îi treceau tot felul de gânduri şi ţopăia pe pardoseala de parchet, târând şi pe cei doi de care era legat, ameninţând să dea cu piciorul in Nicolson, atât de mult îl cuprinsese furia:

— Mă iei cu tine blestematule, mă iei cu tine!

— Desigur; cum aş putea face altfel? răspunse Nicolson rece.

S-a dat cu un pas înapoi ca să evite lovitura lui Kiseki şi îl împunse cu ţeava puştii, nu prea delicat, în abdomen, chiar sub coşul pieptului. Kiseki se chirci de durere.

— Eşti cel mai bun permis de trecere pentru noi şi am fi nebuni să te lăsăm aici.

— Nu vreau să merg, bolborosea Kiseki, nu vreau să merg, nici mort, nu vreau să merg. Să ajung într-un lagăr!

Prizonier la englezi! Niciodată, nicidecum! Mai bine omoară-mă!

— Nu-i nevoie să te omorâm, replică Nicolson; dacă te opui, te legăm, îţi înfundăm un căluş în gură, ba chiar te punem pe o targa.

După care, arătând spre uşa debaralei:

— Mai avem şi acolo nişte muşterii de luat cu noi, dar sunt prea mulţi şi ne-ar încurca. Alege: mergi cu noi pe propriile-ţi picioare sau pe targa? In cazul ăsta îţi vom găuri picioarele cu două gloanţe ca să stai liniştit.

Kiseki citi neîndurare dârză pe figura lui Nicolson şi se decise: a pornit pe propriile-i picioare.

Pe drum, până la debarcader, n-au întâlnit nici un soldat japonez. Noaptea era fără vânt, dar cădea o ploaie puternică, stăruitoare, şi străzile Bantuk-ului erau pustii. în fine, de astă dată, norocul începea să le surâdă.

Vannier şi ceilalţi erau deja la bordul şalupei. Când au sosit la debarcader, au găsit numai un om de pază şi, împreună cu consătenii lui Telak, s-au strecurat tăcuţi ca noaptea. Van Effen se instalase şi adormise într-o cuşetă de sub punte, iar Walters pregătise postul de radio ca să poată transmite. Lungă de patruzeci şi patru de picioare şi lată de patrusprezece picioare, şalupa era vizibilă chiar pe ploaie şi în întuneric, gata de plecare.

Willoughby luase în primire cabina motorului şi mai că dansase de bucurie văzând cele două diesele mari admirabil întreţinute. Gordon şi Evans au mai încărcat încă vreo şase bidoane de combustibil pe puntea de la pupa. Iar McKinnon şi Vannier au dat o raită pe la alte câteva mici ambarcaţiuni acostate în spatele digului spargeval, căutând piese de radio şi au distrus magnetoul singurei şalupe care se mai afla în micul port.

Au pornit la drum exact la ora zece seara, pe o mare calmă, netedă ca untdelemnul. Nicolson a stăruit pe lângă , Telak să meargă cu ei, dar acesta a refuzat, spunând că vrea să rămână împreună cu compatrioţii săi. A mers pe dig atât timp cât a putut să-i mai vadă şi Nicolson ştia că nu se vor mai reîntâlni vreodată.

Când au început să se depărteze în întuneric, cei patru soldaţi japonezi alergau grămadă pe dig, strigând cât îi ţinea gura cu vocile lor piţigăiate. Dar strigătele lor nu s-au mai auzit, înăbuşite de zgomotul brusc făcut de şalupă când, după ce a ocolit capătul spargevalului, cele două jiglere ale dieselelor au fost deschise la maximum şi nava a pus capul cu viteză spre sud-vest, spre Capul Java şi dincolo de el, spre Oceanul Indian

Conform celor stabilite prin radio, s-au întâlnit cu HMAS[111] *Kenmore*, un distrugător de tipul „Q", la ora doua şi jumătate, in aceeaşi noapte.

Sfârşit.

[111] His (Her) Majesty Australian Ship: navă a marinei militare australiene.